EDITURA UNIVERS

Între cele două războaie mondiale, în Canada s-a afirmat o scriitoare de reputaţie internaţională, Mazo de la Roche, născută în 1885. În anul 1927, revista americană *Atlantic Monthly* i-a acordat un premiu pentru romanul „Jalna". Era începutul unei cronici de familie care numără acum mai mult de cincisprezece romane, traduse în principalele limbi, şi din care face parte „Mary Wakefield". Cronica începe la mijlocul secolului trecut, cînd irlandeza Adéline Court şi soţul ei, Philip Whiteoak, s-au stabilit pe malurile lacului Ontario şi au pus bazele celebrului domeniu Jalna, numit astfel în amintirea unui post din India unde Philip fusese în garnizoană. Autoarea a situat la Jalna diferitele generaţii ale familiei Whiteoak, într-o lume uneori ireală, în care cititorului îi place să evadeze.

Lei 8,75

144

1970

MAZO DE LA ROCHE ● MARY WAKEFIELD

MAZO DE LA ROCHE

MARY WAKEFIELD

COLECŢIA MERIDIANE

Coperta: *Ion State*

MAZO DE LA ROCHE
MARY WAKEFIELD

London
Mac Millan & CO LTD
1961

Mazo de la Roche

Mary Wakefield

În românește de *Simona Copceag*

Editura UNIVERS

București, 1970

I

Guvernanta

Deşteptarea a fost unică în viaţa ei. S-a pomenit singură, într-o casă străină, printre oameni străini, în ţară străină. Cele cîteva lucruşoare despachetate în ajun zăceau răzleţe prin încăpere, dîndu-i un aer şi mai ciudat. Desigur, va veni ziua cînd toate vor intra în normal, cînd obiectele ei n-o să i se mai pară nefireşti şi patetice ; nu fiindcă ar fi intimidat-o luxul odăii. Era doar o încăpere de dimensiuni mijlocii, mobilată confortabil, cu o măsuţă de lemn de mahon, un lavabou cu lighean şi o cană de apă pe care erau pictaţi nişte trandafiri roşii, un pat acoperit cu o plapumă grea, albă, şi două gravuri, una reprezentînd Puntea Suspinelor, iar cealaltă, pe regina Victoria împreună cu prinţul Albert şi familia sa. Viţa sălbatică, pe care de cu seară o zărise aşternută pe faţada casei, scăldînd în verdeaţă întreaga verandă, se întindea pînă la odaia ei, răspîndind cîţiva lăstari viguroşi de-a curmezişul

ferestrei. Razele soarelui matinal căpătau, din această cauză, o lumină verzuie.

Mary era bucuroasă că se trezise devreme. Îi trebuia timp pentru a sta liniştită în pat, pentru a-şi aduna gîndurile. Mintea ei era ca un caleidoscop al cărui model iniţial fusese zdruncinat. Acel model reprezenta viaţa petrecută la Londra împreună cu tatăl ei, un ziarist strălucit, însă inegal, ale cărui scrieri bune sau proaste produceau întotdeauna asupra redactorilor săi o impresie neaşteptată. Se pare că nici un lucru nu-i reuşise la nivel mediu. Pe Mary o tulburau stările lui succesive de veselie extremă şi de adîncă melancolie. Îşi pierduse mama la o vîrstă fragedă şi nici o influenţă din exterior nu mai intervenise spre a-i netezi drumul în viaţă. Ochii ei aveau o expresie puţin speriată, cînd nu erau prea visători. Culoarea lor era cenuşie, iar părul bălai atît de fin încît scăpa din strînsoarea agrafelor. Din fericire era ondulat de la natură. Tatăl, mîndru de frumuseţea ei, nu o lăsase să-şi cîştige singură existenţa. Mîndria lui era poate egoistă. Nu se gîndise nici el nici ea la faptul că sănătatea lui devenea din ce în ce mai şubredă, şi la un moment dat medicii n-au mai putut să-l ajute. Atunci şi-a luat ultimul rămas bun.

Întinsă pe un pat străin, învelită în cearceafuri netede de olandă, Mary îşi răsuci capul pe pernă, chinuită de amintirea tragică a acelor luni de primăvară timpurie. Micul cont pe care îl aveau la bancă se irosise curînd după îmbolnăvirea tatălui ei. Mary îşi aduse aminte cît de uşor risipea el banii. Dar în ultima vreme nu mai cheltuise decît

pe băutură. Mintea îi fu năpădită de întîmplări de altădată, dar nu se lăsă copleşită. Acum, în dimineaţa aceasta de iunie, trebuia să fie stăpînă pe sine, să păşească cu încredere pe o cale nouă. Viaţa i se desfăşura înainte ca o mare necunoscută, pe care se încumeta fără călăuza hărţii şi a experienţei trecutului.

Nu dorise să fie guvernantă. Dacă ar fi existat alt mijloc de trai, ar fi stat să aleagă, dar în anii '90 femeile aveau puţine perspective. Singura treabă de care se simţea capabilă, ţinînd seama de lipsa ei de experienţă şi de pricepere, era instruirea copiilor. Faptul că pînă în prezent avusese prea puţin de-a face cu copiii nu o îngrijora. Se gîndea la ei ca la nişte ulcioare nevinovate, în care va turna cunoştinţe extrase din manuale şi hărţi colorate. Îi va învăţa poezii, nume de ţări străine, de capitale, de rîuri, de capuri, de munţi şi de îndeletniciri omeneşti. Principalul era să obţină un post. Dacă postul va fi asigurat, toate o să meargă de la sine. Adevărul este că nu-i rămăsese decît să-şi găsească o ocupaţie sau să moară de foame.

A răspuns la o serie de anunţuri publicate în ziar, a avut întîlniri cu mai mulţi solicitanţi, dar n-a obţinut nici un rezultat. Nu avea înfăţişarea, purtările, felul de a vorbi pe care se cădea să le aibă o guvernantă. Înfăţişarea ei era încîntătoare : bălaie, zveltă, foarte înaltă, cu o piele atît de subţire încît ai fi zis că vîntul n-o bătuse niciodată, iar soarele nu-i răpise frumuseţea dintîi cu razele sale. Zîmbetul îi provoca însă cele mai mari neajunsuri. Cînd zîmbea, se lumina toată la faţă şi gura, care de obicei trăda un fel de amă-

răciune, devenea veselă, ademenitoare, aproape irezistibilă. Părea o ființă de temut, într-o casă unde locuia un fiu mai vîrstnic sau chiar un soț.

Dacă ar fi știut ce impresie producea, poate ar fi reușit să-și rețină acest zîmbet, alcătuindu-și în schimb o expresie de circumstanță, dar nu avea pe nimeni care s-o sfătuiască, așa că de fiecare dată se purta la fel, alungînd orice șansă înainte de a termina convorbirea. Desigur, nu avea înfățișarea pe care doamnele o pretindeau guvernantelor din ultima decadă a secolului al XIX-lea.

Lipsa de referințe constituia pentru ea o piedică aproape tot atît de serioasă. Singura recomandație o avea de la redactorul unui ziar, la care tatăl ei scrisese niște articole. Se întemeia pe faptul că Mary petrecuse o lună în casa redactorului, ocupîndu-se de fiica lui, o fetiță foarte cuminte, în timp ce mama fetiței era bolnavă. Redactorul se arătase foarte amabil și, la rugămintea lui Mary, îi întocmise o scrisoare de referință, prin care ridica în slăvi buna ei purtare și răbdarea pe care o avea față de copii.

Cînd citise această recomandație, Mary nu se gîndise că e cam exagerată. Cu o generozitate caracteristică firii sale, credea că tot ce este scris acolo i se cuvine de drept. Socotea că totul este foarte adevărat. De-abia după o serie întreagă de decepții, curajul a început s-o părăsească, iar în ultimul timp deschidea ziarul și se uita la anunțuri cu tot mai puțină nădejde.

Acum, cu cearceaful rece lipit de bărbie, cercetînd din ochi tapetul cu ciorchini de liliac legați între ei cu panglicuțe trandafirii, se gîndi la dimineața pe care o petrecuse, cu aproape o lună

în urmă, la Londra, în ziua cînd i se oferise să vină în Canada. În ziua aceea, însorită ca și astăzi, văzduhul fusese limpede. Tropotul copitelor răsuna zgomotos, în ritm cu viața londoneză. Camioanele trase de cai voinici zdroncăneau pe caldarîm, omnibuzele, birjele, cupeurile cu telegari bine țesălați înviorau străzile dînd impresie de forfotă și de bunăstare. Pînă și briza care pătrundea prin fereastra deschisă i se părea că-i aduce un suflu de viață proaspătă, și un fior de speranță renăscută străbătu nervii lui Mary în timp ce citea anunțurile.

Deodată, ceva îi reținu privirea. Citi următorul text: „Caut guvernantă pricepută, dispusă să plece în Canada pentru îngrijirea completă a doi copii. Plătesc traversarea și cheltuielile de drum. Pun condiția să fie o persoană cu caracter energic. Adresați-vă domnului Ernest Whiteoak, hotel Brown".

Inima lui Mary începu să bată cu tărie. Scăpă ziarul pe parchet și se sculă în picioare. Atracția necunoscutului o cuprinse brusc. Ocazia de a trăi o aventură nu-i mai ieșise pînă acum în cale. Cu greu și-ar fi putut da seama dacă dorește acest lucru. Trăise învăluită în lumea de vis a copilăriei, chiar atunci cînd vîrsta copilăriei fusese de mult depășită. Acum, după moartea tatălui ei, cînd fumul amăgirilor se destrămase făcînd loc necesității de a-și cîștiga singură existența, era pentru întîia oară liberă să facă cunoștință cu propria-i fire.

— Traversarea oceanului, spuse cu glas tare. Plecarea în altă țară. Doamne Dumnezeule, ce aventură !

Se repezi să ridice ziarul de pe parchet și citi din nou anunțul. Își închipui că aude motorul vibrînd sub puntea vasului, în timp ce stă într-un fotoliu de călători, învelită în pled, și o stewardesă îi oferă gustări. În ultima vreme făcuse atîta economie, încît ideea unor bucate gustoase se strecură, tot mai îmbietoare, în mintea ei. Era tînără și sănătoasă, deși nu prea voinică.

Recitirea anunțului nu făcu decît să-i sporească pofta de a obține cu orice preț slujba oferită. Era ca o rază ce cobora asupra ei drept răspuns la o rugăciune fierbinte și îndelungată. Dacă nu reușește să-l facă pe domnul Whiteoak s-o angajeze, mai bine renunță. O să accepte prima slujbă ce i se va oferi, oricît de neplăcută ar fi.

Era atît de puțin pricepută la calitățile ce se cer unei guvernante, încît începu să se aranjeze cît mai frumos pentru întîlnire. Își scoase din dulap pantofii cei mai eleganți, cu tocuri înalte și vîrfuri foarte ascuțite, și îi lustrui. Puse un jupon cu volănașe brodate și o rochie de mătase subțire, alb cu verde, cu mîneci pînă la coate. Tatăl ei nu-i îngăduise să poarte doliu după moartea lui. Pălăria cu boruri largi era garnisită cu trandafiri roz, înconjurați de frunze verzi, lucioase. Avea mănuși lungi de mătase albă și o brățară de argint. Considerînd că este prea palidă, își puse pe buze și pe obraji puțin roșu. Efectul era mulțumitor, și în timp ce cobora scările constată că pasul nu-i mai fusese de luni de zile atît de sprinten.

Aci, în Vincent Square, în casa aceea veche, lipită de altă clădire, își aranjase împreună cu tatăl ei un cămin foarte confortabil. Avînd gust

pentru aranjarea interioarelor, locuința închiriată nu părea cîtuși de puțin banală. Cînd ajunse în stradă, întoarse capul spre balconul din fața odăii ei amintindu-și cît de singură se simțise privind stelele în noaptea cînd tatăl ei închisese ochii pe veci, și se întrebă ce sentiment o va cuprinde, dacă se va mai întoarce vreodată acolo. Inima începu din nou să-i zvîcnească. Se temu că nu va fi în stare să vorbească liniștit și convingător în prezența domnului Whiteoak. Și-l închipuia cu mustăți groase și pomădate, ascuțite la vîrf.

Se urcă pe platforma superioară a unui omnibuz tras de murgi cu părul lucios. Pe străzi, casele își etalau zugrăveala proaspătă și alama sclipitoare, iar la colțuri se vindeau flori. Poate că prin mulțime se aflau și oameni nenorociți, îmbrăcați în zdrențe, dar Mary nu se gîndea la acest lucru. Privirile ei erau furate de femeile elegante, îmbrăcate în volane, cu fuste lungi ce măturau parcă trotuarul și cu pieptănături savante, și de bărbații care purtau joben și redingotă, de copiii care mergeau cu cercuri viu colorate, însoțiți de guvernante, spre Hyde Park. Tot ce vedea se pierdea într-un fel de ceață mișcătoare, în timp ce se îndrepta încordată către locul unde urma să i se deschidă un viitor sau să renunțe la orice speranță.

La hotelul Brown i se aduse la cunoștință că domnul Whiteoak era momentan plecat, dar că vine îndată și a lăsat vorbă pentru cei ce-l caută să-l aștepte în salonaș. Mary începu să se plimbe în lung și în lat, simțindu-se prea înaltă, senzație pe care o încerca ori de cîte ori urma să se întîlnească cu persoane străine. Poate era mai bine

să se aşeze pe scaun, pentru ca apoi, la venirea domnului Whiteoak, să se ridice pe jumătate în picioare. Se stăpîni, potrivindu-şi fusta aşa cum îi stătea mai bine, şi încrucişă braţele în poală. Examină tablourile din odaie, trase cu urechea la ceea ce se petrecea în hotel, apoi încercă să spună cîteva versuri pe de rost, ca să-şi potolească nervii, totul fu însă zadarnic, căci nu-i venea nimic în minte. O cuprinse un sentiment de teamă şi de deznădejde. Începu să tremure atît de tare, încît vedea floricelele imprimate pe rochia de mătase mişcîndu-se. Era cuprinsă de neliniştea aşteptării. Numai de ar sosi odată, să se isprăvească mai repede toată povestea ! Şi-l zugrăvea în minte — un omuleţ gras, cu privirea tăioasă. În clipa cînd pasul lui răsună în încăpere, îşi dădu seama instinctiv, că cel care venea era tocmai domnul Whiteoak, şi fu gata să intre în pămînt de spaimă.

Cît de mult se deosebea de omul de care se temuse ! Era înalt, zvelt, cu faţa foarte bălaie, proaspăt rasă, luminată de ochi blînzi, albaştri, ce zîmbeau liniştitor. Ţinea jobenul în mînă, iar redingota îi dădea o notă de eleganţă, accentuată de floarea pe care o purta la butonieră. Era un bărbat de aproape patruzeci de ani.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, spuse el. Am avut o treabă ce nu putea fi amînată. Dacă nu mă înşel, dumneavoastră sînteţi...

Şovăi şi făcu o pauză, nedumerit de impresia fermecătoare ce i-o producea Mary. Părea cu neputinţă ca tînăra aceasta, la fel de elegantă ca şi domnişoarele pe care le întîlnise mai deunăzi

în Regent Street, să se prezinte pentru postul de guvernantă.

— Da, răspunse ea cu voce tremurătoare, mi-ar face plăcere... vreau foarte mult... mă numesc Mary Wakefield.

— A, fireşte, domnişoară Wakefield. Nu iei loc pe scaun ?

Şovăi din nou, apoi se aşeză lîngă ea, pe un scăunel de catifea roşie. Prezenţa lui emana încredere. Mary văzu într-însul întruchiparea bunăvoinţei.

— Ai înţeles, nu-i aşa, că vei fi invitată să pleci în Canada, în caz că te angajăm, domnişoară, urmă el.

— O, desigur, aş vrea grozav să plec în Canada.

— Îmi dai voie să ştiu care-i motivul ?

— Vreau să plec din Anglia. Tata a murit acum cîteva luni. Sînt singură. Mi-ar place să părăsesc ţara.

— Eşti capabilă să ţii în frîu doi copii neastîmpăraţi, în vîrsta de şapte şi de nouă ani, şi să le dai lecţii ?

— O, negreşit. Am multă simpatie pentru copii.

— Perfect. Copiii de care vorbeam sînt cît se poate de simpatici. E vorba de fiul şi de fiica fratelui meu. Le-a murit mama cînd băiatul avea doar doi anişori. E un puşti foarte dezgheţat, să ştii asta.

— Cu atît mai bine !

Ernest Whiteoak îi aruncă o privire scrutătoare.

— Te poţi bizui pe priceperea dumitale ? Ce experienţă ai în acest domeniu ?

Mary scoase recomandaţia, şi el o citi de două ori, meditînd asupra ei.

— Este cert, spuse el dîndu-i foaia îndărăt, în timp ce fruntea lui albă se încreţea gînditoare, că nu prea ai experienţă. Apoi, rosti pe tonul unei destăinuiri sincere: Adevărul este, domnişoară Wakefield, că sîntem puşi în faţa unei dileme. Mama mea, bunica copiilor, angajase pentru ei o guvernantă foarte pricepută, între două vîrste, care convenea din toate punctele de vedere. I s-a reţinut şi locul pe vapor, şi urma să sosească în casa fratelui meu însoţită de nişte vecini de-ai noştri, cu care sîntem prieteni. Între timp, maică-mea, cu conştiinţa împăcată, a plecat la sora ei, la Devon. Iar eu şi fratele meu plecăm peste trei zile la Paris, aşa că îţi închipui ce-i pe capul nostru.

— Da ? Mary se simţi destul de încurcată, dar îl privi cu o curiozitate înţelegătoare. Şi cealaltă guvernantă, unde e ?

— Zace bolnavă, şi-a rupt picioarele.

Mary păru atît de mirată, încît domnul Whiteoak se întrebă dacă nu era mai nimerit să spună „membre“ în loc de picioare. De aceea, se corectă.

— Da, şi-a rupt membrele inferioare într-un accident. A lovit-o un omnibuz.

— Atunci, bîigui Mary, cred că după ce se va restabili va veni în Canada. Cu alte cuvinte, mă angajaţi provizoriu.

— Nicidecum, o linişti el. La anii ei, refacerea completă a membrelor inferioare este foarte grea. Or, pentru asemenea post, după părerea mea, trebuie să ai picioare zdravene.

Mary, chiar dacă nu avea prea multe referinţe, ştia în schimb că picioarele îi sînt întregi şi se grăbi să afirme :

— Ale mele sînt sănătoase.

Whiteoak îi aruncă în fugă o privire încîntată şi exclamă :

— Minunat !

Nu se ştie de ce, dar convorbirea aceasta cu privire la picioare crease între ei un fel de legătură. Gheaţa se topise. Nervii lui Mary se destinseră şi ea zîmbi dezvăluindu-şi şiragul de dinţi albi, regulaţi.

„E frumoasă de pică", gîndi Ernest Whiteoak. Apoi spuse pe un ton confidenţial :

— Va trebui să pleci la drum peste cîteva zile.

— Din partea mea, declară ea, începînd de mîine sînt gata.

— Ce bine era, dacă ar fi fost mama de faţă ! Pe mine lucrul acesta mă depăşeşte.

În timp ce vorbea însă, era bucuros în sinea lui că mama nu era de faţă. Avea convingerea că o persoană atît de drăgălaşă, după părerea ei, nu ar fi fost tocmai potrivită pentru a fi guvernantă. În schimb, pe copii îi va cîştiga cu graţia ei fermecătoare. Philip, de asemeni, va fi încîntat de gingăşia şi de bunele ei maniere. În aceeaşi clipă, Ernest se hotărî s-o angajeze. Era leneş din fire şi nu-i plăcea să facă prea multe demersuri. Începu să discute cu ea despre leafă şi despre apucăturile celor doi copii, pe care îi considera simpatici, deşi cam neastîmpăraţi şi, deocamdată, destul de greu de stăpînit. Nu rostise nici un cuvînt hotărîtor, însă Mary îşi dădea seama că lucrurile merg bine.

Faţa lui radia, iar ea se simţea uşurată de o povară. Domnul Whiteoak spuse :

— Sînt sigur că „Jalna“ o să-ţi placă. „Jalna“ este numele moşiei noastre. Tatăl meu a fost cîndva demnitar în India şi a emigrat acum vreo patruzeci de ani în Canada, însoţit de mama şi de sora mea, care pe atunci era încă în faşă. Fratele meu mai mare s-a născut la Quebec. Pe urmă, tata a cumpărat o mie de acri de pămînt în ţinutul Ontario, unde aproape tot terenul era acoperit de codri, şi şi-a clădit casa. Eu sînt primul copil care s-a născut acolo. Rostea aceste cuvinte cu mîndrie, şi Mary rămase impresionată. Fratele meu mai mic a venit pe lume cu opt ani mai tîrziu, adăugă. Este tatăl viitorilor dumitale copii şi este un om înţelegător.

Cuvintele bune pe care le auzea de la acest străin şi simpatia pe care i-o arăta erau pentru Mary un balsam, după atîtea căutări zadarnice. Probabil că o atmosferă asemănătoare domnea în Lumea Nouă, către care acum dorea din tot sufletul să se avînte. Ernest continuă :

— Ne-am străduit, domnişoară Wakefield, să păstrăm la „Jalna“ obiceiurile Lumii Vechi, să nu ne lăsăm influenţaţi de mărginirea şi de trufia celor din Lumea Nouă. Vecinii noştri sînt oameni cumsecade. Vorbesc ca şi cum aş locui şi eu la „Jalna“, dar de fapt trăiesc împreună cu sora şi cu fratele meu mai mare în Anglia. Ne ducem totuşi deseori acolo, aşa încît sper ca la viitoarea vizită să te găsesc instalată confortabil, împreună cu copiii care îţi vor fi încredinţaţi.

Nici o întrevedere de acest gen nu ar fi putut decurge în mod mai plăcut. Dacă domnul White-

oak din Canada se va dovedi măcar pe jumătate atît de amabil ca cel de la Londra, fericirea ei ar fi mai presus de orice închipuire. În timp ce se înapoia la domiciliul ei din Vicent Square, așezată pe platforma superioară a omnibuzului, văzduhul răsuna de sunete voioase, caii tropăiau într-un ritm mai vesel, din depărtări răzbeau acordurile unei fanfare și undeva aproape, clopoțelul unei tocile suna ca să atragă atenția trecătorilor. Lui Mary i se părea că oamenii care circulau pe străzi aveau chipurile mai senine ca de obicei și că pasul lor era mai sprinten. Fiind deocamdată prea emoționată, nu putea gîndi limpede. Retrăia întîlnirea ei cu domnul Whiteoak, evocîndu-i trăsăturile distinse, ascuțite, zîmbetul liniștitor și vocea cu timbru plăcut ; în clipa următoare, gîndul îi zbura către viitor, la casa îndepărtată care își va deschide porțile înaintea ei, și acolo îl vedea parcă pe același domn Whiteoak, mai tînăr, ținînd cîte un îngeraș de fiecare mînă, iar în preajma casei se întindea o pădure deasă, unde lupul, ursul și elanul colindau în voie, fără să dea tîrcoale locuințelor omenești ?

Cînd ajunse în sfîrșit în fața casei din Vincent Square, o privi de sus pînă jos, cu un sentiment ciudat, de înstrăinare. Casa părea că dispare din fața ei. Era ca o lebădă care plutea pe un fluviu, departe de griji și de amenințări.

Și iată că acum, după trei săptămîni, stătea întinsă într-un pat străin, într-o cameră zugrăvită cu flori de liliac. „Ce tapet frumos și ce bine încadrează Puntea Suspinelor !“ Se hotărî, cînd o să-și desfacă tot bagajul, să pună cele două fotografii înrămate ale părinților ei pe consolă. Aco-

lo era un clopot de sticlă care acoperea un grup de obiecte de ceară : trei trandafiri roşii, un ciorchine de struguri, trei prune purpurii, trei mere, şi ici-colo, pe nisipul aşternut la fund, nişte scoici în formă de corn al abundenţei. Acest grup ornamental atrase atenţia lui Mary încă de cu seară, din clipa cînd intrase în cameră. În ciuda oboselii şi a surescitaţiei provocate de călătorie, în ciuda menajerei care se uita la ea cu ochi reci şi inexpresivi, privirile ei se întorceau mereu în aceeaşi direcţie. După ce-şi dezbrăcase mantaua lungă de călătorie şi-şi scosese pălăria grea de pe cap, se îndreptase spre clopot să-l admire. Nu se aşteptase să găsească ceva atît de frumos, tocmai în Canada, atît de departe de Londra.

Doamna Nettleship, menajera, era singurul om din casă cu care s-a întîlnit în seara trecută. A răsuflat uşurată, ştiindu-se foarte ostenită, după atîtea ceasuri de călătorie cu trenul. Avea cearcăne vinete sub ochi şi o înfăţişare firavă. Totuşi, a rămas cu impresia vagă a unei primiri ostile. Cît de limpede îşi închipuise clipa cînd o va întîmpina un văduv distins, cu o statură înaltă şi zveltă, ţinîndu-şi de mînă odraslele sfioase şi rostind cuvinte de bun venit, cu o voce asemănătoare domnului Whiteoak :

— Domnişoară Wakefield, copilaşii aceştia nu au mamă. Îi las pe mîna dumitale să le porţi de grijă.

Dar cînd trăsura s-a oprit în faţa intrării, poarta a fost deschisă puţin, în chip neprietenos, fără mişcarea largă care e semnul de bun venit pentru oaspeţi, iar îndărătul ei s-a ivit doar figura în-

desată a doamnei Nettleship, care s-a grăbit s-o închidă după intrarea lui Mary, ca şi cum clădirea ar fi fost o fortăreaţă. În hol ardea o singură lampă de petrol, cu ramă grea de alamă, aruncînd o lumină blîndă peste culorile bogate ale covoarelor, peste scaunele de mahon, cu spetează dreaptă, şi peste scara frumoasă de lemn. Cuierul, de care atîrnau cîteva pălării, o zgardă şi o pelerină de ploaie, era împodobit cu un cap de vulpe sculptat. Doamna Nettleship purta o rochie albastră de stambă şi un şorţ alb ca zăpada. Avea părul creţ, de culoarea nisipului, şi zîmbetul acru, lipsit de bunăvoinţă. Spuse :

— Domnul Whiteoak nu este acasă şi, chiar dacă ar fi fost, tot nu te-ar fi primit la ora asta.

Vorbea de parcă Mary era vinovată că trenul avusese o oră întîrziere. Întorcîndu-se către omul care începuse să tragă cufărul lui Mary în hol, îi porunci :

— Martin, du-l prin uşa din dos.

Tonul ei sugera satisfacţia pe care ar fi simţit-o, dacă Martin ar fi dus-o şi pe Mary tot acolo, împreună cu cufărul. Aruncîndu-i o privire posacă, omul se retrase.

— Ţi-e foame ? întrebă doamna Nettleship în silă, ca şi cum atît ar mai fi lipsit după toate cîte i le pricinuise Mary pînă acum.

— Nu, nu, vai de mine, mulţumesc, răspunse Mary, cu toate că ar fi dat orice pentru o farfurie de supă.

— Cu atît mai bine, zise doamna Nettleship, căci focul din bucătărie s-a stins. Cred că preferi să te duci de-a dreptul în camera dumitale.

— Da, ce-i drept, sînt cam obosită.

— Arăţi ca o umbră, rosti doamna Nettleship pe un ton lugubru. Totdeauna eşti aşa ?

— Doamne fereşte ! spuse Mary simţind că îşi iese din fire. Nu te gîndeşti ce călătorie lungă şi grea am făcut ! Pe vapor, am avut tot timpul rău de mare.

Doamna Nettleship îşi pironi ochii în jos, la picioarele ei.

— Niciodată n-am traversat oceanul, declară ea. Cred că fiecare trebuie să stea acasă şi să-şi cîştige pîinea în ţara în care s-a născut.

— Dar dacă fiecare ar sta la locul lui, ţara asta cîţi locuitori ar avea ?

— Cei care au venit primii sînt destui. E timpul să nu mai vină şi alţii.

— Eu sînt deja aici, nu mai am încotro, rîse Mary. Se întrebă ce funcţie îndeplinea doamna Nettleship în gospodărie.

Îi dădu lămuriri după ce o conduse pînă la viitoarea ei cameră. Spuse, încrucişîndu-şi pe burtă palmele mici, cu degetele ascuţite :

— Am condus gospodăria domnului Whiteoak cinci ani încheiaţi, de cînd i-a murit nevasta, şi tare aş vrea să văd cine m-ar fi întrecut pe mine la treaba asta. O să vezi cîtă treabă vei avea şi dumneata.

— Cînd te ocupi de doi copii, ai puţină bătaie de cap.

— Pentru mine, copiii sînt gata să facă orice, spuse ea.

Mary gîndi : „E invidioasă. I-e ciudă că am venit. Aşa e de cînd lumea. Nici nu-mi închipui, că într-o casă fără stăpînă menajera să fi fost vreodată mulţumită de venirea guvernantei“.

Zîmbetul se lungise pe buzele menajerei, devenind rînjet.

— Din partea mea, spuse ea, sînt bucuroasă că ai venit. Altfel nu mai scăpam de copiii aceştia, care dau mereu buzna în bucătărie. Desigur, cînd cucoana mare vine acasă, se schimbă socoteala. Dumneaei are voinţă şi nu îngăduie nimănui să se ţină de prostii.

Mary pricepu că menajera avea poftă de vorbă. Zîmbetul îi dispărea de pe buzele ce deveneau din ce în ce mai palide. Mary căscă de două ori, amintindu-i cît era de obosită. În cele din urmă, doamna Nettleship se retrase. Cînd ajunse în prag, se opri încă o dată şi zise :

— Aici, la ultimul etaj, nu locuieşti decît dumneata şi copiii. Vezi să nu faci gălăgie, că-i trezeşti din somn. Dimineaţa se scoală devreme. Eu şi Eliza dormim la subsol. Acolo, iarna e cald şi vara răcoare. Să vii jos la noi şi ai să vezi.

După plecarea menajerei, zîmbetul ei fix, odios, mai stăruia în încăpere. Mary nu spera să adoarmă. Totul era nou şi străin. Tăcerea neagră şi învăluitoare a nopţii pătrundea prin ferestrele deschise. Toate odăile din casa aceea necunoscută uneltеau parcă să i se strecoare în minte, ducînd între ele o luptă surdă pentru a ocupa primul loc în cugetul şi amintirile ei, de unde nu vor mai putea fi înlăturate. Chiar dacă va pleca de aici peste o lună de zile, nu va mai fi vreodată cea care fusese înainte. Casa aceasta, familia pe care încă nu o cunoştea, cu excepţia unei singure persoane, o vor marca. Trase cearşaful peste cap, încercînd astfel să se apere de această senzaţie apăsătoare. Alături era camera copiilor. Ar fi vrut să meargă la

ei pe nesimțite, să le cerceteze trăsăturile, chiar să-i atingă înainte de a avea ei prilejul să se atingă de ea. Încrederea cu care se pregătise de drum la Londra o părăsi brusc. Se simțea singură. Indiferent ce i se va mai întîmpla de acum încolo, nu va mai avea pe nimeni care să se intereseze de ea și să-i ofere un sprijin. Conștiința acestei singurătăți o apăsa ca un puhoi de apă rece, care îți taie respirația. Se cufundă în acest puhoi fără împotrivire, învinsă de propria-i osteneală și dormi adînc pînă cînd bătrînul orologiu așezat la picioarele scării bătu ora șase.

Vedea năluca vasului pe care venise din Anglia, topindu-se în cețurile oceanului ; vedea casa numită „Jalna,“ înălțîndu-se printre păduri și cîmpii, ca o fortăreață a acestei țări necunoscute ; auzea pasărea cardinal fluierînd cu o veselie sălbatică, ca și cum voia să trăiască fiecare moment cu maximum de intensitate ; auzea behăitul oilor, apoi, deodată, un rîs de băiat — rîsul băiatului de șapte ani din camera alăturată — răsună nu prea tare, dar limpede și sonor, plin de viață. Urmă un zgomot ușor de pași care alergau pe coridor și o izbitură în ușa ei, de parcă cineva azvîrlise un obiect greu în direcția aceea.

Sări în picioare și deschise larg ușa, dar nu mai era nimeni.

II

Copiii

În dimineața aceea, Renny Whiteoak se simțea plin de energie. Se trezise din somn, ca un pește cu solzi sclipitori venit din fundul unei ape. Purta o cămașă de noapte albastru-deschis, fața lui era albă și îmbujorată, iar părul castaniu-aprins scînteia în raza de soare ce cădea peste așternut. Întins pe patul așezat într-un alcov, își rotea privirile prin camera spațioasă, unde locuia cu Meg, sora lui. Acolo se găsea aproape toată averea lui : policioara cu cărți, dulăpiorul cu jucăriile vechi care îl interesau din ce în ce mai puțin, undița de pescuit, trenulețul cu cheie, aruncat într-un colț deoarece mecanismul era stricat, pușculița în care uneori îl obligau să arunce cîte un bănuț de argint și pe care numai taică-său ar fi putut s-o descuie. O fîșie lată de cer albastru cu un singur nor, în formă de corabie, se întindea pe toată suprafața geamurilor, întreruptă doar într-un singur loc, unde se legăna o ramură de mesteacăn argintiu. Aerul era cald. Deodată, Renny aruncă cearșaful la o parte și-și zvîrli picioarele în aer, ca o

coadă de pește care sare pe neașteptate. Aruncase picioarele atît de sus, în lumina soarelui, încît doar crestele omoplaților mai atingeau așternutul. Executînd mișcarea de mai multe ori, adînci de fiecare dată groapa saltelei. Apoi se astîmpără, amintindu-și că în camera învecinată doarme noua guvernantă a lui Meg, cea care a sosit aseară. Se gîndea la ea exclusiv ca la guvernanta lui Meg. La anul o să plece la internat, așa cum a plecat anul acesta prietenul lui cu doi ani mai mare, Maurice Vaughan. Pentru băieții de vîrsta lor nu erau școli destul de bune prin apropiere.

Tot cu gîndul la guvernantă, Renny se rostogoli din așternut, se ridică în picioare și se îndreptă încet către patul surorii sale.

Meg dormea, ghemuită ca o gogoașă durdulie, cu codița de păr șaten-deschis aruncată pe pernă. Se odihnea, închisă în feminitatea ei caldă. Renny se așeză la căpătîiul patului și își lipi obrazul de fața ei, răsuflînd zgomotos. Răsuflările lor se amestecară, calde și sănătoase ca mireasma trifoiului bătut de soare.

Meg, de ciudă că fusese trezită, se ghemui toată. Își duse genunchii la bărbie, iar pielea albă și mătăsoasă de pe frunte se încreți de mînie.

— Du-te 'ncolo ! Îi dădu brînci, zvîrcolindu-se sub cearșaf.

— Meggie, ți-a sosit guvernanta. Aseară am auzit-o în hol.

— Nu-i a mea.

— Ba este.

— Ba nu. Dacă-i a mea, e și a ta.

— Ba o să fie numai a ta, ani de-a rîndul.

Pînă în clipa aceea, Meg stătuse cu ochii strîns închişi. Acum, desfăcu pleoapele, arătîndu-şi ochii foarte albaştri.

— Ai văzut-o ? întrebă ea.

— Nu. Dar aseară a condus-o aici, sus, doamna Nettleship. Le-am auzit vorbind. Să-ţi spun ce ziceau. Renny îşi trase picioarele pe marginea patului, cuprinzîndu-şi genunchii cu palmele. Aruncînd o privire către tălpile lui, Meg şuieră printre dinţi :

— Dă-te jos din patul meu !

— De ce ? Băiatul era nedumerit.

— Ce picioare scîrboase ai ! Uită-te la ele !

Renny întoarse talpa piciorului stîng şi o privi nepăsător.

— Mare lucru !

— Nu ai voie să te culci murdar în pat. Nu ai voie să alergi prin casă cu picioarele goale. Dacă te-ar vedea tăticu...

— Lasă că mă duc. Nu-ţi mai spun nimic.

Meg îl trase îndărăt de cămaşă.

— Vino încoace. Spune-mi ce au zis.

— Baba Nettle [1] zicea că-i stăm pe cap, că dăm buzna în bucătărie şi că nu mai scapă de noi. Cică e mulţumită că a venit guvernanta.

— Auzi ! exclamă Meg.

— Guvernanta, spuse Renny, era simandicoasă. Auzise pe tatăl lui întrebuinţînd acest cuvînt şi acum îl folosea dinadins.

— Îi arătăm noi simandicoasei, interveni Meg.

---

[1] Diminutiv de la Nettleship, care înseamnă „urzică" (l. engl.).

— Ştii ce, hai să ne îmbrăcăm, pe urmă îi azvîrlim ceva în uşă şi o luăm la fugă.

Pe atunci nu era încă moda pantalonilor scurţi şi a tricourilor, a rochiţelor care dezvelesc picioarele sau a pantalonaşilor de joacă. Renny îşi puse întîi flanela, apoi cămaşa, pantalonii cu bretele de care era foarte mîndru, vestonul, îşi trase ciorapii maro şi încălţă o pereche de ghete cu şnururi. Meg, buimăcită încă de somn, îşi îmbrăcă flanela, ciorapii negri, prinşi cu jartiere, un pieptar lung cu balene, numit centura Ferris, o pereche de pantalonaşi albi cu volane, un jupon alb de pînză scrobită, încheiat în nasturi la spate, o fustă plisată de serj bleumarin, care îi ajungea pînă sub genunchi, şi o bluză albă de doc, cu guler marinar scrobit. Se anunţa o zi caldă de iunie. Cînd fu gata, îi apărură pe nas broboane mici de sudoare. Muie un colţ al prosopului în cana cu apă şi îşi răcori faţa, apoi se şterse cu celălalt capăt. Şovăi în faţa obligaţiei nesuferite de a se spăla pe dinţi. Hotărî în cele din urmă să renunţe. În definitiv, astăzi nu era o zi ca toate celelalte. Să facă şi dinţii o pauză. Nu se cădea însă, să uite rugăciunea. Îngenunche la capătul patului, îşi împreună mîinile şi murmură :

„Primeşte, Doamne, ruga mea de dimineaţă.
Păzeşte-mă de rele şi de ispită-n viaţă,
Învaţă al meu cuget curat să te iubească,
Călăuzeşte-mi gîndul spre bolta ta cerească."

Isprăvindu-şi îndatoririle religioase, Meg se sculă în picioare, îşi despleti părul şi-l perie de şase ori. Părul ei bogat căpătă viaţă, prinse în firele lui raze de soare şi îi acoperi umerii ca o man-

tie șaten-aurie. Acum era gata. Renny se tolănise pe pat, cu foxterierul în brațe. Cățelul îi lingea sistematic o ureche.

— Stai, nu vorbi, spuse Renny. Număr de cîte ori mă linge. O sută opt, o sută nouă, o sută...

— N-ai decît să rămîi, spuse Meg, eu mă duc însă. Vreau să iau micul dejun pînă nu vine „aia".

Renny sări în picioare. Ținea o minge tare, de cauciuc, în mînă. Cînd trecu pe lîngă ușa lui Mary, izbi mingea într-unul din canaturi, apoi, înhățînd-o pe Meg de mînă, o zbughiră jos împreună. Scara de la etajul doi avea trepte înguste și destul de înalte. Într-un trecut nu prea îndepărtat, copiii le coborau cu băgare de seamă, una cîte una. Acum coborîră într-o clipă și rămaseră pe palier cu urechile ciulite. Nu se auzea nici un zgomot. Ușa dinspre odaia tatălui lor era închisă. Celelalte dormitoare erau și ele închise, dar acolo nu dormea nimeni, storurile erau trase și peste paturile nedesfăcute se vedeau cuverturi albe. Meg își lipi urechea de gaura cheii.

— Răsuflă, șopti ea. Nu sforăie.

— Să aud. La rîndul lui, Renny încercă să asculte. Cu toate că ușa era închisă, și-l închipuiau pe tatăl lor prezent la această convorbire. El era în viața lor o prezență covîrșitoare. Respirația lui avea mai multă însemnătate decît strigătele altor persoane. Cînd era bunica acasă, devenea și ea o prezență importantă, dar după aceea o înghițea marea îndepărtată, sau Irlanda, sau Anglia, și se prefăcea într-o priveliște măreață, un fel de munte, o stîncă, ceva care se ivește uneori în fața ochilor și apoi dispare. De fiecare dată cînd soseau unchii, copiii treceau prin emoții plăcute, căci primeau de

la ei cadouri, în același timp însă aveau de îndurat o mulțime de umilințe, deoarece le făceau mereu observații, ba că nu stau bine la masă, ba că nu țin furculița cum trebuie, sau îi puneau să repete cuvintele rar și răspicat, pentru a le controla pronunția. Cele mai multe observații le primea băiatul. Unchii se uitau la tată nedumeriți și spuneau : „Philip, băiatul ăsta are apucături de golan".

— Sforăie grozav, declară Renny.

— Nu sforăie. Dacă asta numești tu sforăit, atunci ar trebui s-o auzi pe baba Nettle.

— Cînd ai auzit-o sforăind ?

— După-masă, cînd s-a culcat. Uite cum făcea. Meg scoase un sunet răgușit, vrînd s-o imite. Acest sunet îl provocă pe foxterier, care începu să latre îngrozitor. Copiii, urmați de foxterierul gălăgios, coborîră valvîrtej scara principală, străbătură holul în fugă, apoi tropăiră zgomotos pe scara fără covor ce ducea la subsol. Doamna Nettleship și Eliza luau gustarea de dimineață, așezate la o măsuță. Înfățișarea lor, ca și a camerei în care se aflau, era ireproșabilă. Soarele de dimineață pătrundea în fiecare colț al încăperii, scălda în lumină masa lungă de lemn, frecată cu sîrguință, și se reflecta pe plita de tuci și pe obiectele din jur, fără să scoată la iveală nici un fir de praf sau de murdărie. Aerul era îmbibat cu un miros plăcut de slănină și de pîine prăjită. Cățelul alergă în grabă spre masă și se ridică în două labe.

Altădată, doamna Nettleship le-ar fi spus copiilor s-o șteargă de acolo, dar în dimineața aceea îi compătimea. Își exprima acest sentiment dînd din cap ori de cîte ori își oprea privirea asupra lor.

— Bieţii puişori, mormăi ea către Eliza. N-au mamă şi iarăşi le-a venit o păcătoasă de guvernantă.

— Vai, vai, vai, se jelea Eliza, vîrînd pe furiş o bucată de şoric în gura foxterierului.

Copiii stăteau amîndoi la capătul scării.

— Cum arată guvernanta ? întrebă Renny.

— Ai s-o vezi. N-am mai văzut o guvernantă aşa de flagrant împopoţonată.

— Ce-i aia flagrant ?

— Adică, fără pic de ruşine.

— Aoleu ! Era vopsită pe faţă ?

— Nu m-ar mira. Era împopoţonată ca la bîlci.

— Asta-mi place, spuse Meg. Cred că-i mai frumoasă ca primele două.

— Nu te aştepta la cine ştie ce. E dintr-alea viclene. Drăguţă în faţă şi bîrfitoare pe la spate.

— Ai de gînd s-o pîrăşti lui tăticu ? întrebă Meg.

Renny se îndreptă către doamna Nettleship. Ştia pentru cine are baba slăbiciune. Zîmbi mieros.

— Azi vreau pîine prăjită cu gem de căpşuni şi un ou ochi cu slăninuţă. Nu-mi da budincă.

Femeia îl îmbrăţişă. Renny observă că gura ei ridată şi vînătă se apleacă, gata să-i mîngîie faţa, şi îşi retrase trupul elastic, pentru a evita atingerea. Degetele lui pipăiau gîtul servitoarei cu o anumită intenţie.

— Hai, dragă Nettle, stărui el, dă-mi puţin gem de căpşuni. Şi un ou ochi. Două ouă ochiuri. Şi nu-mi da budincă.

Doamna Nettleship închise ochii biruită. Meg urmărea scena nepăsătoare. Apoi, menajera îl întrebă :

— Te-ai spălat aseară ? Ţi-aduci aminte cît nisip aveai pe picioare ?

— Da, răspunse el, înţelegînd prin aceasta că îşi aducea aminte.

— Ce băiat bun ! Doamna Nettleship aruncă Elizei o privire triumfătoare, care însemna : Uite la el, cum mă iubeşte.

Privirea aceea îi displăcu Elizei, care se ridică de pe scaun şi începu să strîngă masa. Doamna Nettleship venise dintr-un oraş aflat la şaizeci de mile depărtare de „Jalna". Nimeni nu-i cunoştea trecutul, nici dacă bărbatul ei mai trăia. Înainte de a veni la „Jalna", se ocupase timp de opt ani de gospodăria unei doamne bătrîne şi infirme, care în cele din urmă murise. Erau şase ani de cînd ducea lupta împotriva prafului şi a dezordinii din casa lui Philip Whiteoak, învăţînd-o în acelaşi timp pe Eliza să gătească şi să cureţe. Philip lăuda adesea vrednicia fără pereche a celor două gospodine, dar tot el adăuga de obicei, dînd din umeri : „Nu s-ar putea spune că sînteţi uşor de suportat".

— Vrei să iei masa în bucătărie ? îl întrebă menajera pe Renny, fără s-o bage în seamă pe Meg. Cine ştie, dacă o să mai poţi altă dată.

Drept răspuns, băiatul îşi apropie scaunul de masă, hîrşîindu-l pe podea. Meg îşi trase şi ea îndată un scaun. Doamna Nettleship spuse Elizei :

— Tu, vezi-ţi de treaba ta, fă paturile. Am eu grijă de el.

Rezemîndu-şi palmele pe marginea mesei pentru a nu cădea, Renny se lăsase pe spate împreună cu scaunul şi supraveghea cu un ochi expert pregătirile pentru gustarea lui.

— Cu englezoaica aia o s-o duci mult mai rău decît sora ta.

— Eu tot plec la internat.

— Stai, că pînă atunci mai e un an, îl zgîndări doamna Nettleship. Cîte nu poate să-ţi facă !

— Să încerce numai !

Se făcu linişte, în timp ce doamna Nettleship îşi concentra atenţia asupra tigăii. Puse în faţa lui Renny farfuria, în care bucatele sfîrîiau îmbietor.

— Doamnele au întîietate, spuse Meg.

Renny împinse imediat farfuria în direcţia ei.

— Na, spuse el.

Doamna Nettleship, furioasă, îl apucă de mînă.

— Să n-aud aşa ceva. Nu dau voie nimănui să se amestece.

— Dacă el spune că-i a mea, e a mea, rosti Meg cu încăpăţînare.

— N-ai voie, căci eşti la mine în bucătărie. Dacă nu vrei să faci ce vreau eu, du-te să mănînci sus, împreună cu femeia aia.

Privea cu mulţumire cum înfulecă Renny slăninuţa. Îşi trecu mîna prin părul lui, exclamînd :

— Ce mai claie ! Să nu-mi spui că azi ai pus mîna pe pieptene.

Îi dădu lui Meg de mîncare, însă cu o indiferenţă aproape calculată. Scoase apoi borcanul cu gem de căpşuni din dulap şi-l puse lîngă băiat.

— Acum, domnule, spuse ea după ce copiii isprăviră gustarea, mă duc după o perie să-ţi aranjez părul. Ştergeţi-vă amîndoi bine cu şerveţelul.

Doamna Nettleship dispăru în coridorul care comunica cu camerele jupîneselor. În clipa următoare, copiii se căţărau tiptil pe trepte. În urma

lor, foxterierul suia și el scara, apucîndu-i lacom de picioare. În sfîrșit, cînd ajunseră în hol, orice reținere dispăru și toți trei o rupseră la fugă, rîzînd și lătrînd. Intrarea principală era deschisă. De afară îi chema natura cu verdeața-i proaspătă, strălucitoare. Trecură pragul în goană.

— Eu sînt primul la poartă! țipă Renny.

III

Philip

Un ceas mai tîrziu, Philip deschise ușa dormitorului său și ieși, închizînd-o binișor în urma lui. Aruncă o privire temătoare în sus, spre camera unde dormea noua guvernantă. Nu era timid, dar îl înspăimîntau necazurile care, probabil, o să se țină iarăși lanț în viața lui de familie. N-o să uite niciodată cît bucluc i-a pricinuit prima guvernantă, domnișoara Turnbull. Ființa aia scorțoasă și înfumurată, rea cu slugile și, după părerea lui, neîngăduitoare față de copii, nu-i dădea pace cu reclamațiile. Tot ce vedea și auzea la fermă o nemulțumea. Philip spera ca noua guvernantă să fie, cel puțin, o femeie care să fi trăit la țară. Îl mira faptul că Ernest o prezenta atît de sumar, în scrisoarea pe care i-o trimisese. Spunea că pare drăguță, cu bun simț, are referințe bune, și atîta tot. Philip oftă la gîndul că era nevoit să găzduiască trei femei sub același acoperiș, dar ce putea să facă ? Doamna Net-

tleship, desigur, nu era persoana indicată s-o crească pe fetița lui. Așa pățește omul cînd rămîne văduv. Cu văduvia se obișnuise, dar cu greutățile casei nu prea știa cum s-o scoată la capăt fără Margaret. Fusese o femeie dîrză, convinsă întotdeauna că are dreptate, și plină de temperament. De-abia împlinise douăzeci și cinci de ani înainte de a muri ; poate că ar fi devenit cu timpul mai blîndă. Și e de mirare cum știuse s-o înfrunte pe mama lui. Philip admirase dîrzenia lui Margaret, deși îl cam speriase. Mama lui o cunoscuse de mic copil și o legănase pe genunchi, cînd era încă în fașă. El simțea că trebuie să ai înțelegere față de un om pe care îl cunoști de atîta vreme. Femeile însă sînt altfel.

Acum își scoase ceasul de aur din buzunarul vestei. Fața lui cu buze pline, cărnoase, se îmbufnă. Ar fi trebuit să dea o raită pe la grajduri înainte de micul dejun, dar nu mai avea vreme. Era mai bine să treacă direct la fapte și să se așeze la masă împreună cu copiii și cu domnișoara Wakefield, pentru a ști, cel puțin, că și-a făcut datoria. Cu o figură de băiețel alintat, coborî scările și aruncă o privire în sufragerie. Masa era pusă pentru două persoane :

Îmbufnarea lui se prefăcu în deznădejde. Unde erau copiii ? Nu cumva o să fie silit să-și ia gustarea de dimineață singur, în tovărășia unei străine ? Nu putea să facă lucrul acesta și nici nu-l va face. Se îndreptă către clopoțel și trase de șnur. Într-o clipă, apăru Eliza.

— Să vă aduc gustarea ?

— Unde sînt copiii ?

— Au mîncat dis-de-dimineață, domnule, apoi au șters-o.

— Du-te, te rog, și-i caută. Sau, mai bine nu, lasă că-i chem eu.

Philip o privi pe Eliza patetic.

— Unde e guvernanta ?

— E în bibliotecă. Cred că vă așteaptă pe dumneavoastră, domnule. Eliza nu se putu împiedica să nu zîmbească, văzînd deznădejdea din ochii lui cînd auzi aceste cuvinte. A adus cu ea cărți, creioane și hîrtie, adăugă ea.

— E acolo ? repetă el cu ochii pironiți asupra ușii duble care despărțea cele două încăperi. Biblioteca, ce semăna mai curînd cu un salonaș, îi aparținea, și faptul că înăuntru se afla o intrusă îl scotea din sărite. Negreșit, îi va da de știre să nu mai calce pe acolo.

Se îndreptă spre ușa laterală a holului care era deschisă. Ieși afară și sorbi aerul proaspăt al dimineții, apoi scotoci prin buzunarele hainei, unde se afla fluierul lui mic, la care copiii răspundeau de obicei aproape tot atît de repede ca și cîinii lui de vînătoare. Era un obiect sculptat în os, atîrnat de capătul unui lanț solid de argint. Îl duse la gură, scoțînd un sunet ascuțit și pătrunzător, apoi așteptă. Fluieră a doua oară. Nici de data asta nu primi nici un răspuns. Încruntîndu-se puțin, trase aer adînc în piept, scoțînd un sunet și mai poruncitor. În livada din dosul casei, unde pămîntul era încă așternut cu petale albe de flori de măr, se iviră două capete mici.

— Renny ! strigă Philip. Meggie !

Renny își ascunse undița în iarba înaltă din livadă.

— Te văd ! strigă Philip. Ia-o cu tine.

Cei doi copii alergară spre ei. Renny ducea undița cu sfoara atîrnînd și cu cîrligul tot mai aproape de obrazul surorii sale.

— Uită-te ce faci, copil fără minte ! Fii atent la cîrlig.

Philip începea să-și piardă răbdarea.

Acum, copiii stăteau cuminți în fața lui. Philip luă undița și înfășură sfoara pe mulinetă. Punînd mîna pe undiță, se gîndi la pescuit. N-ar fi rău dacă ar pleca la pescuit cîteva zile, pînă se instalează noua guvernantă.

— Așa, spuse el proptind undița de zid. Acum mergem să facem cunoștință cu domnișoara Wakefield. De astăzi începeți lecțiile.

Meg îl privea cu ochii ei mari și albaștri, plini de tristețe. Ai lui Renny se făcuseră mici, de necaz. Fiecare îl luă pe tatăl lor de cîte o mînă. Sigur pe el, Philip se simțea hotărît să înfrunte clipa neplăcută. Se aplecă, dîndu-le pe rînd cîte o sărutare. Apoi, băgă de seamă că erau ciufuliți.

— Stați un pic.

Scoase din buzunar un pieptene mic, într-un toc de piele. Îl trecu întîi prin părul des și roșcovan al lui Renny, exclamînd :

— Ce coamă încîlcită ai ! O să ți-o tai. Hai, Meg, treci la rînd.

Constată că Meg avea un păr și mai încîlcit și se mulțumi să-l netezească puțin în jurul frunții. Fata se uita la el cu încredere, ca prepelicarii lui din rasa Clumber cînd erau pieptănați. Amîndoi erau frumușei și ageri la minte. Nimeni nu putea să tăgăduiască acest lucru.

— Hai, veniți cu mine.

Îi conduse pînă la ușa bibliotecii și intrară cu toții. Mary stătea la fereastră. Se întoarse brusc, privindu-i cu un aer speriat. Simți cum îi fuge sîngele din față de emoție. Clipa cea mare, cînd trebuia să-și cunoască stăpînul și pe viitorii ei elevi, sosise. Deodată, avu impresia că nu-i la locul ei, că e incapabilă să facă față situației în care se afla. Pînă acum nu se ocupase de loc de educația copiilor. Nici măcar nu știa să trăiască printre străini. Acum îi trebuia multă energie, ca să-și înfrîngă timiditatea și, în clipa următoare, mirarea. Se așteptase să dea de un om între două vîrste, probabil cu cîțiva ani mai tînăr decît domnul Ernest Whiteoak. Orice văduv era în mintea ei un om între două vîrste, după cum orice copil i se părea un mielușel. Și iată că în fața ei stătea un tînăr, căruia de-abia îi dădeai mai mult de treizeci de ani, cu ochi albaștri nespus de frumoși, zîmbind amabil, și alături de el erau doi copii care nu prea semănau a mielușei. Philip spuse :

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, domnișoară Wakefield. Mă numesc Philip Whiteoak, iar aceștia sînt copiii mei, Meg și Renny. Îi întinse mîna și i-o strînse pe a ei între degetele-i calde, făcînd-o să se simtă mai puțin speriată.

Mary dădu mîna cu copiii. Meg se întoarse cu fața către ea. Era rotundă, lipsită de expresie, ca un ou, dar sub această inexpresivitate mocnea un sentiment dușmănos. Ochii căprui și strălucitori ai lui Renny o priviră pieziș. Gura lui schiță un zîmbet rigid, ca și cum buzele erau înțepenite, apoi le strînse cu încăpățînare. După ce Philip se interesă cum a decurs călătoria, trecură cu toții în sufra-

gerie, unde Mary se aşeză între cei doi copii, iar tatăl luă loc în capul mesei.

— Am mîncat azi ! exclamă Meg. Era să uit.

— Da. Ce rost are să mîncăm de două ori, tăticule ?

Renny izbucni deodată într-un rîs subţire, ştrengăresc. Sări de pe scaun şi fugi repede să-l îmbrăţişeze pe tatăl său.

— Nu-i nimic, zise Meg. Nettle nu mi-a dat mare lucru.

Philip o privea pe Mary, rîzînd cu ochii.

— Bănuiesc, spuse el, că toţi copiii de care te-ai ocupat în Anglia aveau purtări alese.

— O, nu-i adevărat răspunse Mary.

Ce-ar fi s-o întrebe de cîţi copii se ocupase pînă acum ? Simţi că o trece năduşeala. Eliza îi oferi budincă şi un ulcior cu lapte proaspăt atît de gras, încît puteai să-l tai cu cuţitul.

— Mulţumesc, spuse ea şi începu să mănînce. Întrebarea atît de temută veni din partea lui Meg.

— De cîţi copii te-ai ocupat ?

— Nu prea mulţi. De fapt, de unul singur.

— Era fetiţă ?

— Da.

— Şi cîtă vreme ai stat la ea ?

Mary era încredinţată că fata îi descoperise punctul slab. Se aprinse la faţă, dar întorcîndu-se spre Philip cu toată demnitatea de care se simţea capabilă, răspunse :

— Sper că domnul Ernest Whiteoak nu v-a făcut să credeţi că aş avea o experienţă prea bogată. Nu am avut intenţia să mă laud în faţa dumnealui.

Philip zîmbi şi spuse :

— Nu prea văd cum ai putea să ai experiență. Ești prea tînără.

— Adevărul este, mărturisi ea, că am o singură recomandație.

— Una singură ! exclamă Meg, cu aceeași expresie.

— Sst, spuse Philip, mănîncă budinca.

— Nu vreau budincă. Vreau să mănînc dar altceva.

— Cred că fratele dumitale se afla într-o situație aproape disperată cînd m-a angajat, spuse Mary. Cealaltă guvernantă și-a rupt picioarele. Philip dădu din cap compătimitor la adresa guvernantei absente, în timp ce copiii izbucniră în hohote de rîs batjocoritoare.

— Și-a rupt picioarele ! țipă Renny. Și-a rupt amîndouă picioarele ! Acum nu mai e bună de nimic. A împușcat-o cineva ?

— Ha, ha, ha ! rîse Meg, aplecîndu-se pe speteaza scaunului. N-am mai pomenit așa ceva ! Au împușcat-o, domnișoară Wakefield ?

„Ce copii sălbatici !" gîndi Mary aproape înfricoșată. Cei trei inși care o înconjurau păreau pe deplin înțeleși să se poarte fiecare cum era obișnuit. Ce se ascundea îndărătul zîmbetului vesel de pe chipul tînărului tată ? Uitîndu-se la el cum îl trăgea pe Renny spre scaunul lui, observă că avea mîini frumoase și un cap foarte frumos, împodobit cu o cunună de păr blond, puțin cam dezordonat. Dar mai ales ochii lui o fascinau. Erau albaștri, adînci și plini de blîndețe îndărătul pleoapelor bine conturate, dar nu aveau vraja tainică și răscolitoare a privirilor întunecate care păreau s-o străpungă ori de cîte ori se gîndea la viitorul ei bărbat. Mary

renunță la oul fiert pe care începuse să-l mănînce și închise ochii, vrînd să caracterizeze în sinea ei ochii lui Philip prin epitete cît mai potrivite.

— Copiii aceștia sînt draci împieliţaţi, spuse el. Va trebui să-i potolești.

— De ce ai închis ochii, domnișoară Wakefield ? întrebă Meg.

— Ca să nu vă mai vadă pe voi cît sînteți de obraznici, răspunse tatăl lor. Acum, gata cu întrebările. Nu mai aveți voie să vorbiți fără să fiți întrebați.

În sufletul lui Mary, cuprinsă de sfială la auzul viitoarelor obligații, se cuibărise totodată o exaltare stranie. Era oare de vină căldura și seninătatea emanată de prezența lui Philip, în contrast cu nervozitatea tatălui ei ? Pînă atunci, printr-un ciudat concurs de împrejurări, fusese veșnic închisă într-un apartament din centrul Londrei, neputînd să iasă de teamă ca nu cumva între timp tatăl ei să se întoarcă din oraș. El nu se întorcea însă niciodată la ore regulate. În fond, orice bărbat pe care l-ar fi iubit putea să facă din Mary o roabă, cu toate că ea nu-și dădea seama. Tristețea izolării ei de pînă atunci venea în contrast cu veselia acestui bărbat, pe care îl urmărea stînd în capul mesei, ușor adus de spate, și punîndu-și miere pe felia mare de pîine de casă, albă ca zăpada.

— Mierea e din stupii noștri, spuse el, ca și cînd dorea să-i înlăture orice reținere.

— Da ? ce minunat !

— Ţi-e teamă de albine să nu te înțepe ?

Pentru prima oară observă în vorbirea lui un mic defect. Nu putea să rostească deslușit sunetul „th“ și-l înlocuia printr-un fel de „v“. Adevărul

este că Philip, deși în copilărie primise adesea mustrări de la mama lui pentru acest defect, fusese prea leneș ca să se corecteze, iar acum nici nu-și mai dădea seama.

— Nu știu, dar cred că da. Nu țin minte să fi stat cîndva în apropierea unei albine.

Rîsul subțire al lui Renny răsună din nou în încăpere.

— Poartă-te cum trebuie, spuse tatăl lui.

Meg, neîndrăznind să vorbească, îndreptă un deget spre mierea care lucea în fagure, apoi duse degetul la gură. Philip clipi în direcția lui Mary, ca și cînd i-ar fi spus : „Uite la ei, cum îmi știu de frică". Această clipire dărîma multe bariere, pe care luni întregi de conveniențe n-ar fi putut să le desființeze. Pleoapa de sus se întîlni o clipă cu cea de jos, acoperind albastrul ochilor săi blajini, care apoi se deschiseră din nou și priviră în ochii ei, zîmbind. „Nu ține de loc la prestanță", gîndi Mary, „și e adorabil."

Philip puse miere în farfuria lui Meg, apoi, arătînd cu capul spre cele două picturi în ulei care se aflau în spatele lui Mary, spuse :

— Ăștia sînt părinții mei. Tata a murit. Pe mama însă, o vei vedea într-una din zilele astea. E cineva. A trecut de 65 de ani, dar nu-i dai vîrsta.

Mary se răsuci pe scaun, ca să vadă portretul, iar Philip profită de acest moment, pentru a-i studia înfățișarea. Îi plăcea cum era pieptănată, cu un fel de coc strîns la ceafă. Îi plăcea linia gîtului și a umerilor, lungă și grațioasă, dar regreta că femeile aveau obiceiul să-și înfășoare gîtul într-o eșarfă lungă, pe care o legau la spate cu o fundă.

În cazul de față, eșarfa era de culoare albastru-deschis cu picățele albe, bluza era albă, iar fusta de serj bleumarin îi ajungea exact pînă la glezne. „Pare proaspătă ca o dimineață de mai“, gîndi el „și e foarte tînără“. Aceasta era o descoperire plăcută, de aceea, cînd capul ei se întoarse din nou spre el, fața lui era luminată de bucurie.

— Ce portrete frumoase, spuse ea, și ce fericit ești dumneata că le ai aici ! Mama mea era o ființă încîntătoare, dar din păcate mi-a lăsat ca amintire o singură fotografie, destul de ștearsă.

— Îmi închipui că-i semeni.

Mary simți privirile lui îndrăznețe oprindu-se brusc asupra ei și roși. Dădu din cap afirmativ.

— Așa se spune. Și dumneata semeni întru totul cu tatăl dumitale.

Philip își umflă buzele și se încruntă.

— Mama spune că sînt o copie foarte palidă. Aici e în uniforma de husar. Cele două portrete au fost pictate la Londra, înainte ca părinții să se stabilească în Canada. Le-au adus cu ei pe vapor. Ei au clădit casa. Eu și fratele meu, pe care l-ai cunoscut la Londra, ne-am născut aici. Cum ți se pare casa, nu-i așa că-i plăcută ?

— Desigur ! exclamă ea cu înflăcărare.

— Mă ocup cu creșterea cailor, spuse el, căutînd parcă s-o încurajeze la vorbă.

— Ce interesant ! Mary se aplecă puțin spre el, și Meg o privi iscoditor.

— Am și o cireadă de vite.

— Ce frumos !

— Și oi. Rasa Southdown.

— Îmi plac foarte mult oile.

— Cresc şi nişte iezi, continuă el, nişte iezişori tare urîcioşi. O adevărată pacoste. Voiam să scap de ei, poate reuşeşti însă să-i îmblînzeşti. Din nou se auzi rîsul subţire al lui Renny, în care Mary simţi o urmă de ironie.

— O să-mi dau toată osteneala. Mary îşi îndreptă spatele, încercînd să pară la înălţimea situaţiei.

— E tot ce poate fi mai greu pentru un bărbat, cînd copiii nu au mamă, spuse el cu seriozitate. Dacă ar fi avut nevoie de mîngîiere, ar fi găsit-o în clipa aceea în ochii lui Mary, care îl privea cu duioşie. Apoi adăugă : Omul se descurcă cum poate.

— Cred că dumneata te-ai descurcat de minune.

— Auzi, Renny. Domnişoara Wakefield îşi închipuie că sînt un tată minunat. Probabil, că pe voi vă consideră nişte copii minune. Philip îl îmbrăţişă pe băieţel, apoi se întoarse spre Mary : Pun mîna în foc că în Anglia copiii nu au obrajii mai rumeni, spuse el cu mîndrie paternă.

— Par foarte sănătoşi.

Mary se temea din ce în ce mai mult să rămînă singură cu copiii. O intimidau. Nici pe departe nu semănau cu ulcioarele care aşteptau să fie umplute cu cunoştinţe din manuale.

— Am adus cu mine cîteva cărţi, spuse ea.

— Bine. Au şi ei un rînd de manuale. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă anunţi. Acum, mă duc la treburile mele, iar dumneata poţi să începi. Renny !

— Da, tăticule.

— Să n-aud că ai făcut prostii. Meggie !

— Da, tăticule.

— Fii cuminte și ajut-o pe domnișoara Wakefield.

În clipa următoare, Mary se pomeni singură între cei doi copii care o măsurau din ochi. Zîmbi, căutînd să-și facă curaj și îi întrebă :

— Facem lecțiile în salonaș ?

— Nu, răspunse Meg. Acolo obișnuiește tăticu să fumeze. Continua s-o fixeze pe Mary cu aceeași răceală.

Băiatul tăcea, agățat cu o mînă de clanță și legănîndu-se dintr-o parte în alta a ușii.

— Atunci, spune-mi unde, zise Mary. Puse mîna pe umerii lui Meg. Doamne, ce carne tare ! În ciuda îmbrăcămintii, simțea cît e de voinică și de încăpățînată. Fata se zbătu să scape de apăsarea mîinii străine. Acum e prima și ultima dată că îndrăznesc să pun mîna pe ea, fără să mă pofteasă, gîndi Mary.

Meg o conduse în hol. În fața ușii care dădea în sufragerie, altă ușă era puțin crăpată. Mary își aruncă ochii într-acolo. Deși nu era decît o privire fugară, copiilor le fu de ajuns. Se uitară unul la altul, zîmbind cu înțeles.

— Aia-i camera bunicuței, spuse Renny cu vocea lui ascuțită și subțire. Va veni aici în curînd. Toată lumea se teme de ea. Privi fix către Mary, vrînd parcă să vadă ce efect produceau asupra ei aceste cuvinte.

— Ea e cea care a dat-o afară pe domnișoara Turnbull, adăugă Meg.

— De ce ? întrebă Mary aproape fără să vrea.

— Așa, fiindcă n-o plăcea.

— Vrei să vezi camera ? întrebă Renny. În timp ce vorbea, deschise larg ușa și păși în cameră, semeț ca un stăpîn.

— Aici pot face ce-mi place. Hai înăuntru.

— O, nu, se împotrivi Mary.

Meg o apucă de mînă și o trase înăuntru.

— Mai bine s-o vezi acum, spuse ea, căci după ce vine bunicuța n-o să mai poți.

— Eu pot să intru cînd vreau, spuse Renny. Uite patul bunicuței. Ți-ar plăcea să dormi în el ?

Mary văzu un pat somptuos, cu tăblia îmbrăcată în piele și avînd desene de flori și de fructe, printre care apăreau niște maimuțe cu boturi rînjite, iar fluturii așezați voluptos pe petalele sclipitoare ale florilor păreau îmbătați de plăcere. Peste așternut era întinsă o cuvertură indiană de saten, lucrată cu fir de aur și de borangic. Pe consolă era o figurină reprezentînd o zeitate chinezească și ici-colo, printre mobilele englezești de nuc, se aflau cîteva piese din lemn de abanos încrustat. Întreaga cameră avea o înfățișare semiorientală, care pe Mary o impresiona în chip neplăcut, dar o tufă mare de liliac își întindea ciorchinii înfloriți prin fereastra deschisă, înmiresmînd aerul. Privi trăsăturile tinere, încîntătoare, ochii căprui și buzele roșii ale portretului aflat în această cameră, apoi încercă să-și închipuie femeia din tablou la etatea de aproape șaptezeci de ani. Poate ajunsese o babă gîrbovită și plîngăreață care suferea de reumatism.

— N-ai făcut bine că m-ai silit să vin aici, Meg, spuse ea. Vino, trebuie să ne apucăm de lucru. Îl luă pe Renny de mînă și fu surprinsă de

puterea cu care o traseră îndărăt degetele lui mici, încleştate.

— Îţi place ? o întrebă el. Ţi-ar plăcea să dormi aici ?

— Nu, răspunse ea cu hotărîre. Acum, arată-mi camera de studii.

— Nu-ţi place ? întrebă el cu o faţă mîhnită şi contrariată. De ce, doar e o cameră frumoasă.

Mary se grăbi să răspundă :

— Nu voiam să spun că nu e frumoasă. Pentru mine însă, e prea luxoasă. Îmi place să dorm într-o cameră mai simplă.

— Îţi place camera ta ? Renny se atîrnă de mîna ei, aşa cum se atîrnase adineaori de clanţa uşii.

— Da, foarte mult. Haideţi, nu vreţi să-mi arătaţi odaia unde vom lucra împreună ?

Amîndoi se repeziră într-un suflet în hol şi o porniră sus, pe scară pînă la etajul al doilea. Mary îi auzi trîntind o uşă în urma lor. Se luă după ei, păşind cu demnitate pînă la capătul scării.

— Copii ! strigă ea.

Renny deschise larg uşa camerei şi se proţăpi înaintea ei. Îndărătul lui se vedea o masă acoperită cu cărţi.

— Consider, spuse el, că sînt prea mare, ca să mai am ce învăţa de la o femeie.

— Tatăl vostru m-a angajat să vă dau lecţii, deci trebuie să-l ascultăm, nu-i aşa ? Mary se străduia să zîmbească, în sinea ei însă, se gîndea că băiatul o intimidează.

— Consider, continuă el că dumneata nu ai destule cunoştinţe.

Meg se trînti pe o canapea de piele uzată şi izbucni într-un rîs cu sughiţuri.

— Știu mai mult decît îți închipui. Haide, fii cuminte.

— Consider, consider, consider, rosti în continuare Renny, pe un ton foarte afectat și disprețuitor, cu sprîncenele ridicate.

Mary începu să se alarmeze. Ce va face dacă n-o va scoate cu el la capăt? Ce-ar fi să se vadă nevoită să recunoască acest lucru în fața lui Philip Whiteoak?

Deodată Renny schimbă tactica. Se repezi spre dulap, îl deschise și începu să cotrobăiască prin rafturi. Apoi, se apropie de ea cu un borcănaș în mînă.

— Vrei să vezi ce-i aici?

Meg sări în picioare și veni lîngă el.

— Ce-i? întrebă Mary ceva mai potolită, totuși bănuitoare.

Băiatul ținea borcanul chiar lîngă fața ei. Văzu înăuntru două obiecte de culoare roz-cafenie care se mișcau.

— Amigdalele lui Meg! țipă el.

— Ce scîrbos! exclamă ea, trăgîndu-se înapoi dezgustată.

— Consider că astea-s comorile mele cele mai prețioase. Copilul se prefăcea că studiază borcanul cu pasiune.

— De ce spui tot timpul că tu „consideri“? întrebă Mary, ca să schimbe subiectul.

Sora sa răspunse în locul lui:

— Așa obișnuia să spună domnișoara Turnbull. Nu-ți place?

— Nu. Mi se pare foarte egoist.

Renny nu voia să se vadă că el nu cunoștea înțelesul acestui cuvînt.

— De aia îmi place, răspunse el.

Un zgomot de pași răsună pe scări. Copiii știau ai cui sînt, și Mary ghici de îndată. Philip intră. Privirea lui blîndă zăbovi o clipă în tăcere asupra micului grup care se afla în cameră, apoi rosti :

— N-am ce spune, frumos o distrați pe domnișoara Wakefield ! Sînteți sigur că-i face plăcere ?

Copiii stăteau încremeniți, doar Renny mai clătina puțin amigdalele în borcan.

— O, nu mă supăr, spuse Mary.

— Ia-le de aici, Renny. Nu, mai bine dă-mi-le mie. Lasă că le iau eu în primire.

Borcanul trecu din mîinile băiatului în mîinile lui.

— Iată de ce am venit, să vă spun că după-masă fac o plimbare de zece mile pe malul lacului pînă la o fermă învecinată, și, dacă copiii vor fi cuminți, domnișoară Wakefield, numai și numai dacă vor fi foarte cuminți, vă iau pe toți trei în trăsură — asta, firește, dacă vrei dumneata. Ochii lui se îndreptară spre Mary întrebători.

— Vreau din tot sufletul. Mary era copleșită de recunoștință. Să treacă prin încercarea primelor zile, și toate vor merge apoi strună.

— Dacă întîmpini vreo greutate oarecare, spuse el, de astă dată cu ochii la copii, te rog să mă înștiințezi.

Philip vru să plece, dar nici nu ajunse bine în capul scării, cînd Renny, postîndu-se în fața lui Mary, spuse lungind silabele :

— Consider...

— Ce ai spus ? strigă Philip în urma lui.

— Nimic, tăticule.

Philip începu să coboare treptele zîmbind. Se gîndea că nu va îngădui niciodată micului derbedeu să facă zile amare unei domnișoare atît de drăguțe. De fiecare dată cînd se uita la Mary, găsea că are tot mai mult farmec. Oare cum o fi reușit Ernest să angajeze o fată atît de frumoasă ? Mai mult decît sigur, că nici mama nici sora lui n-au văzut-o, deoarece altfel n-ar fi angajat-o. Amîndouă făcuseră pînă acum eforturi vizibile pentru ca alegerea să cadă asupra unor guvernante cît mai puțin atrăgătoare. În privința lui, puteau să fie liniștite. Nu dorea să se însoare. Se simțea bine singur. Avea o moșie frumoasă. Îndeletnicirile lui îl interesau foarte mult. De dimineață pînă seara făcea numai ce dorea. Era profund recunoscător tatălui său care îi lăsase „Jalna" drept moștenire. Ernest și Nicholas nu ar fi apreciat lucrul acesta nici pe jumătate. Bătrînul cîntărise bine lucrurile. Gusturile lor înclinau către Lumea Veche : Londra și Parisul, și cîte o escapadă pe Rivieră. El însă era legat trup și suflet de Lumea Nouă. De Canada nu se sătura niciodată și pentru el „Jalna" reprezenta întreaga Canadă. Fiecare din frații lui primise o moștenire în bani. Nicholas risipise o parte din avere făcînd lux. La Londra nu-i dă mîna oricui să țină cai de rasă, un cupeu lăcuit și o nevastă care frecventează înalta societate. El, cel puțin, slavă Domnului, a scăpat de așa căsnicie ! Desigur, divorțurile sînt prost privite, dar vina nu era a lui Nicholas. Ea era cea care și-a părăsit soțul, fugind cu un amant. Singura ei vizită la „Jalna" fusese prilej de discordie. A fost atît de arogantă, încît a scos-o pe mama lui din sărite. Ernest era alt gen de om. Era

dibaci. Problemele financiare, la care Philip nu se pricepea, însemnau pentru bătrînul Ernie jocuri de copil. Pe cît se pare, într-o zi va ajunge bogătaş. Philip se gîndea la el cu respect.

Pe aleea netedă, aşternută cu pietriş, se ivi un docar şi, în aceeaşi clipă, coborî din el socrul lui Philip, doctorul Ramsay. Era un bătrîn de origine scoţiană, în vîrstă de aproape şaptezeci de ani, care avea o clientelă destul de numeroasă, răspîndită prin tot ţinutul. Uscăţiv, cu o figură osoasă bine proporţionată şi un spirit critic pronunţat, păstra o încredere dîrză în dreptatea absolută a convingerilor sale. Nutrea faţă de ginerele său un sentiment de duioşie amestecată cu nemulţumire. Fusese adînc măgulit de căsătoria singurei sale fete cu Philip. După el, nu existase în tot ţinutul o pereche mai potrivită. Dar ţinuta lui Philip, cam neglijentă, felul lui nepăsător de a fi, micul său defect de vorbire, care de altfel plăcea femeilor, erau pentru doctorul Ramsay tot atîtea prilejuri de enervare. Philip nu semăna cu căpitanul Whiteoak, husarul din garda reginei.

Moartea fiicei sale fusese pentru bietul doctor o grea lovitură. Veghease la căpătîiul ei tot timpul cît fusese bolnavă şi i se păruse îngrozitor sfîrşitul, pe care nu voise să-l accepte. Făcuse tot ce putuse ca s-o salveze. După moartea ei, i se înfiripase în adîncul inimii convingerea că, din moment ce ştiinţa medicală se dovedise neputincioasă, nici o altă femeie nu avea voie să umple golul rămas în sufletul lui Philip. Era un fel ciudat de a se împăca cu ideea pierderii suferite. Fiica lui fusese o fire geloasă, care nu suportase ca Philip să admire altă femeie, deşi doctorul

Ramsay nu-şi dădea seama ce putea să neliniştească pe o fată atît de frumoasă şi de deşteaptă, cum nu mai găseai prin împrejurimi. Faptul că nici unul din copii nu semăna cu ea îl jignea profund. Socotea lucrul acesta drept o insultă personală. Meg moştenise fizicul familiei Whiteoak, iar Renny se pare că se abătuse de la regula obişnuită şi împrumutase trăsăturile bunicii sale, care era irlandeză. Doctorul Ramsay o admira pe Adeline Whiteoak. Era, ce-i drept, o femeie arătoasă, dar dacă nepotul semăna cu unul dintre bunici, de ce nu-i semăna lui, cel puţin?

— Bună dimineaţa, strigă Philip, cu vocea lui puternică şi prietenoasă.

— Bună dimineaţa. Doctorul Ramsay, deşi locuia de patruzeci şi cinci de ani în Canada, vorbea cu un puternic accent scoţian. Azi e o zi frumoasă, spuse el.

Philip îl simţi cum caută un citat adecvat din opera poetului Robert Burns, de parcă şi-ar fi scotocit buzunarele în căutarea unei monede de o anumită dimensiune. Doctorul îşi aminti în cele din urmă citatul şi declamă zîmbind:

„Natura spune cu tărie
Şi-albastrul cer e mărturie,
Că-n noi e-un strop de veşnicie."

— Aşa-i, încuviinţă Philip. Foarte adevărat. Vremea se face tot mai frumoasă. O să avem o recoltă bună.

Doctorul îl apucă de haină.

— Ţara asta, spuse el, o să ajungă la sapă de lemn, dacă preţurile vor continua să crească. Am fost în tîrg azi dimineaţă şi cît crezi că am dat

pe slăninuță? Treisprezece cenți livra! E caraghios. Ouă cu cincisprezece cenți duzina, în loc să le dea cu un cent bucata! Untul, douăzeci de cenți livra! Ne amenință sărăcia dacă...

Philip îl întrerupse.

— Dar de ce mai cumperi toate astea din piață, cînd știi prea bine că le avem la fermă și îți dăm bucuros tot ce-ți trebuie.

— N-am cumpărat nimic, spuse doctorul, m-am uitat doar cît costă.

Primea cu plăcere daruri în natură simțind, pe bună dreptate, că grija lui pentru sănătatea celor doi copii acoperea cu vîrf și îndesat valoarea produselor. Pentru consultațiile pe care le dădea celor mari, trimitea din cînd în cînd la „Jalna" cîte o modestă notă de plată.

— Mulțumesc, deocamdată am de toate. Iată de ce am venit, să întreb dacă astăzi micuții doresc să mă însoțească în vizitele pe care trebuie să le fac la pacienți. Le-ar face bine puțină schimbare.

Copiii nu mai erau atît de mici, ca să se dea în vînt după asemenea plimbări în tovărășia bunicului. Acum aveau și ei căluții lor. Afară de asta, le pretindea prea multă cumințenie, fiind totdeauna gata să-i muștruluiască. Philip mulțumi doctorului Ramsay.

— De azi înainte vor fi foarte ocupați cu lecțiile, adăugă el. Știi că aseară a sosit noua guvernantă.

— A, de aceea? Și cum arată?

— E foarte drăguță.

— Foarte drăguță, repetă doctorul iritat. Asta nu-mi spune nimic. Întreb dacă este o femeie de

cultură şi de caracter. Cealaltă nu valora nimic.
Philip mîngîie grumazul iepei.

— Încă n-am avut timp să-mi dau seama. Sper că fratele meu a avut în vedere tot ce trebuie.

— Mda... Ce vîrstă are ?

— Greu de precizat. E tinerică.

— Sub patruzeci de ani ?

— Da.

— Nu prea văd cu ochi buni alegerea unei englezoaice pentru a se ocupa de educaţia copiilor. Dacă era scoţiană, da, ar fi fost altceva.

— Crede-mă, totul e opera mamei şi a lui Ernest. Şi fiindcă veni vorba de el, să ştii că în ultimul timp a făcut nişte investiţii grozave.

— Asta-i bine. De obicei, se întîmplă tocmai invers, nu-i aşa ?

Privind în urma socrului său aşezat ţeapăn în docarul care zdroncănea, îndepărtîndu-se pe alee, Philip se gîndea ce va spune cînd o va vedea pe Mary apărînd. Cuvîntul „apariţie“ se potrivea cu înfăţişarea ei extraordinară. Într-adevăr, extraordinară ! Uitai ce aveai de spus cînd te uitai la ea. Adică, cînd încercai să nu te uiţi la ea. Nu era o frumuseţe clasică, dar era graţioasă ca o salcie plîngătoare şi avea un zîmbet melancolic. Cînd zîmbea, buzele i se lăsau în jos, în loc să-şi ridice colţurile. Despre asta, Philip nu era sigur. Va trebui să-i observe zîmbetul mai îndeaproape.

Cei trei prepelicari din rasa Clumber — Sport, Spot şi copilul lor, Jake — veniră la picioarele lui sărind. Philip se aplecă şi începu să-i mîngîie, căutînd să-i mulţumească pe toţi, fără părtinire, în ciuda lui Jake care voia să-i acapareze toată

atenția. Fu nevoit să-l îmbrîncească ușor, ca să-i mîngîie și pe părinții lui.

— Veniți cu mine la plimbare.

Se îndreptă spre livadă, unde merii își scuturau petalele florilor, făgăduind o recoltă mănoasă. Pămîntul, cîmpiile și pădurile aveau în acea dimineață o strălucire binefăcătoare. Casa își etala zîmbitoare mantia-i de viță sălbatică, mîndră parcă de această podoabă. Pe peluză, miriade de frunzulițe de mesteacăn tresăreau pline de viață. Philip simți fiorul creației universale, ca și cum ar fi făcut el însuși parte din această măreață taină.

IV

Casa de lîngă lac

Restul dimineții trecu fără alte neajunsuri din partea copiilor. Mary întrebuință acest timp căutînd să lege cu ei prietenie, să-și dea seama cam ce învățaseră pînă acum și să se uite prin manuale. Unele erau rămase de la tatăl și de la unchii lor, altele, vechi de peste patruzeci de ani, nu mai corespundeau cerințelor vremii și aveau colțurile îndoite, dar cine știe din ce pricină tocmai acestea din urmă le erau copiilor dragi. Pe o carte jerpelită, intitulată „Istoria Irlandei", se putea citi numele de fată al bunicii lor, Adeline Court, și alături vîrsta, paisprezece ani. Cărțile lui Ernest aveau un aspect mai îngrijit, în comparație cu cele ale lui Nicholas. Dar pe cele mai urîte dintre toate găsi mîzgălit numele lui Philip.

Spre deosebire de Meg, care se ferea de orice atingere, Renny, parcă dinadins, se rezema uneori

de umărul lui Mary. O dată, se întoarse chiar şi o privi pînă în adîncul ochilor, făcînd-o să se întrebe ce taină ascundeau privirile lui întunecate. Pentru un copil de şapte ani, ştia foarte bine să scrie şi să citească. Mary îşi regăsi elanul pentru munca ce o aştepta. Dimineaţa se scurse repede.

La masa de prînz copiii ciripiră în voie, fără ca tatăl lor să-i oprească. Se simţea stînjenit. Noua guvernantă era cu totul altfel decît se aşteptase. Prezenţa ei nu înceta să-l preocupe. Se întreba mereu ce expresie va apare pe chipul mamei lui cînd se va întîlni cu domnişoara Wakefield.

Cînd o văzu gătită pentru drum, simţi că ar fi trebuit să aibă altă ţinută, dar asta îl costa un efort prea mare. Hotărî să plece aşa cum era îmbrăcat, cu haina lui veche de tweed, destul de ponosită şi cu o pălărie uzată de paie. În schimb trăsura şi caii roibi înhămaţi străluceau de-ţi era mai mare dragul. Se muncise din greu la lustruitul harnaşamentului. Caii îşi roteau ochii înfocaţi şi plini de neastîmpăr în aşteptarea plecării. Mary îşi simţi inima cît un purice cînd văzu copitele lor lucioase lovind prundişul. Două mîini erau oare de ajuns pentru a-i ţine în frîu ? Cînd se urcă în trăsură, se împiedecă de fusta lungă. Puse un picior pe treaptă şi Philip o ridică, apucînd-o de ambele braţe. În sfîrşit, se văzu instalată pe banca din spate, în timp ce Meg se căţăra alături.

Luînd hăţurile din mîna rîndaşului, Philip îndemnă caii la drum. Copitele lor tropăiau pe alee, azvîrlind prundişul în lături, pînă la marginea peluzei bine întreţinute. Cînd drumul coti spre şosea, Mary îşi dădu seama că Philip era un vizitiu pri-

ceput, care mîna cu multă dibăcie cei doi cai nărăvaşi, şi astfel se linişti, căzînd pradă apoi unui acces de veselie sălbatică. Purtată în zbor pe aleea albă, printre ramurile stufoase ale stejarilor bătrîni şi departe de orice îndatorire care i-ar fi micşorat întrucîtva plăcerea, se simţea profund emoţionată. De cîte ori nu privise cu jind spre cei ce treceau prin faţa ei în astfel de echipaje ! Acum se afla într-o ţară străină şi primitoare, aşezată în spatele unei perechi de cai strălucitori, şi copiii stăteau alături, cuminţi, iar stăpînului, — dar nu, nu avea rost să se gîndească într-una la stăpîn, cît de bine îi venea haina pe umerii lui largi şi ce păr bogat avea pe ceafa arsă de soare. În timp ce se silea să se gîndească la altceva, exclamă în sinea ei : „Nu-i seamănă nimeni. E seducător !"

Philip îi spusese doar două-trei vorbe obişnuite şi-i întorsese spatele, urcîndu-se pe capră. Farmecul lui se datora probabil faptului că se deosebea de bărbaţii pe care Mary îi întîlnise pînă acum. Cunoscuse mai mult ziarişti, prieteni de-ai tatălui ei, oameni cu fruntea veşnic încreţită, tracasaţi de nevoi materiale şi dezamăgiţi. Philip Whiteoak arăta ca şi cum niciodată în viaţa lui nu avusese vreun vis neîmplinit sau vreun necaz care să-l frămînte. Şi doar trecuse prin mari suferinţe ! O îngropase pe mama copiilor săi. Cu siguranţă, pierduse o soţie pe care o iubise mult. Şi totuşi, faţa lui bălaie nu purta urmele durerii.

Acum, drumul trecea prin vecinătatea lacului. Nisipul de pe ţărm ajungea pînă la drum. Caii îşi îndoiau grumajii lucioşi, privind într-o parte către undele jucăuşe ale lacului. Ce-ar fi să se

sperie și s-o ia razna ! Își ridicau copitele de parcă ar fi fost năuci, și un fior le zbîrlea cozile lustruite. Șuieratul îndepărtat al unui tren ajuns la o intersecție de cale ferată îi făcu să ciulească urechile. Un val înspumat se rostogoli pe țărm. Caii, speriați, o luară la goană. La dreapta, zburau în urma lor arborii și cîmpiile, iar la stînga se legăna întinderea nesfîrșită a lacului. Mary întinse mîna și apucă spătarul băncuței din fața ei. Era prea speriată ca să-și poată înfrîna această mișcare.

Philip o privi peste umăr, zîmbind.

— Sînt cam nărăvași, nu-i așa ? spuse el. Au nevoie de multă mișcare.

— Tăticule, lasă-mă să mîn eu ! strigă Renny și puse mîna pe hățuri.

— O, nu, vă rog ! spuse Mary, neputînd să se stăpînească. Meg își întoarse spre ea privirea posacă și disprețuitoare.

La o cotitură, se ivi o căruță încărcată cu porci pentru piață. Drumul era îngust, și guițatul porcilor hurducați, care se îmbrînceau unii peste alții, fu de ajuns pentru ca roibii să pornească în galop.

— Ho, stai, hoo... Philip făcu un efort să-i țină în frîu. Frumos din partea voastră, vă dați aere față de domnișoara Wakefield ! Nu-i nici o primejdie.

Mary își dădu seama că scosese un țipăt.

Acum, caii domoliți alergau în trap vioi. Philip o privi din nou peste umăr.

— Ești nervoasă, nu-i așa ? întrebă el. O să te obișnuiești.

Meg îi aruncă din nou o privire disprețuitoare.

— Nu sînt învățată cu caii. Mi-e rușine. Mary roși, stingherită.

— Tăticule, spuse Renny trăgîndu-l de mînecă. Te rog lasă-mă să mîn.

Philip pusese hățurile în mîna copilului, uitîndu-se în același timp către Mary, ca s-o îmbărbăteze.

— Nu te teme, domnișoară Wakefield, spuse el. Renny e un șmecher care se pricepe să mîne caii. Sînt și eu aici, iar caii sînt cuminți.

Lui Mary îi trecu spaima. Se lăsă o vreme desfătată de iuțeala cu care o purtau animalele vînjoase, sub controlul băiețelului înfipt mîndru pe capră, cu spinarea dreaptă, cu brațele întinse și mînuțele subțiri încleștate pe hățuri. Brațul lui Philip se rezema pe spătarul băncuței, și ea observă că pe mîna lui, mîna aceea care o ajutase să se urce în trăsură, era un inel gravat. Mii de valuri pe lac și tot atîtea mii de frunze licăreau în lumina soarelui, fluturii simțeau că aripile lor tinere prind vlagă, iar păsările amuțiseră, în timp ce tropotul copitelor se auzea mai deslușit. Trăsura luneca din umbra răcoroasă a copacilor spre soarele arzător. Meg stătea tolănită pe locul ei. „E ca în basme", gîndi Mary, „aici voi fi fericită. Slavă Domnului, că am găsit asemenea slujbă !" Aceste cuvinte de mulțumire porneau din adîncul sufletului. Era copleșită de o fericire tainică, pe care pînă atunci nu o cunoscuse.

Străbătuseră deja zece mile și caii nu dădeau încă nici un semn de oboseală. Cîteva ferme micuțe se perindară sub ochii lui Mary atît de iute, încît nici nu avu timp să examineze clădirile. Apoi, trăsura trecu printr-un sat, unde nu văzu pe

uliţa principală decît un singur vehicul, în schimb negustorii ieşiră în faţa prăvăliilor să-i vadă. Philip Whiteoak îi cunoştea parcă pe toţi din acele locuri.

Mînînd caii printr-o poartă impunătoare de piatră, rosti :

— Aici stă familia Craig.

— Îi cunoaştem ? întrebă Renny, cu glasul său limpede.

— Eu, fireşte. Domnul Craig a fost bolnav. Acum vrea să-şi vîndă caii, iar eu doresc să-i cumpăr.

— Straşnic ! exclamă Meg.

Caii se opriră în apropierea ţărmului, în faţa unei case destul de arătoase, care domina un şir de clădiri asemănătoare, construite de oameni veniţi de la oraş. Fără îndoială, vizitatorii erau aşteptaţi, căci le ieşi cineva în cale şi apucă caii de hăţuri, iar în acelaşi timp o femeie înaltă, bine făcută, de vreo treizeci de ani, apăru pe veranda împodobită cu jardiniere pline de ferigi şi de palmieri. Prin frunzişul des al plantelor exotice, se întrezărea hamacul de pînză cu dungi roşii şi galbene, cu ciucuri lungi, din care tocmai se ridicase tînăra femeie. Mary se minună oare cum de reuşise să-şi păstreze ţinuta intactă, după ce stătuse întinsă în hamac ? Cordonul şi gulerul erau scrobite ca nişte fîşii de oţel, iar corsajul, strîns pe talie, stătea ţeapăn. Purta un pieptene înfipt în părul blond-castaniu, iar ochii larg deschişi aveau o expresie inteligentă. Nasul ei era cîrn, cu nări foarte mari.

— Sînt domnişoara Craig, se prezentă ea. Vă conduc la tata care stă într-un fotoliu rulant, la

soare. Dădu mîna cu Philip, apoi continuă : Poate copiii şi cu... glasul ei şovăi.

— Să ţi-o prezint pe domnişoara Wakefield. A sosit chiar acum din Anglia, cu intenţia să se ocupe de copiii mei, să-i înveţe carte. Îi laşi să se plimbe prin grădină, în timp ce stau de vorbă cu tatăl dumitale ? Bineînţeles, numai dacă domnul Craig se simte destul de bine ca să mă primească.

— Tata va fi încîntat. Domnişoara Craig o privi pe Mary cu ochii ei rotunzi şi luminoşi, salutînd-o poate puţin cam rece, în schimb copiilor le zîmbi foarte dulce. Avea o voce gravă, cu timbru plăcut. Tata simte lipsa societăţii masculine, deşi eu şi infirmiera căutăm să-i găsim tot felul de distracţii, spuse în continuare.

Philip o ajută pe Mary să coboare. Copiii săriră şi ei din trăsură. Încercară să se ţină după tatăl lor, dar el îi trimise lîngă Mary. Domnişoara Craig, urmată de Philip, coti după colţul casei şi după ce făcură cîţiva paşi, îl întîlniră pe domnul Craig, căruia infirmiera îi citea cu glas tare. Domnul Craig avusese un atac de paralizie, în urma căruia o parte din trupul său rămăsese inertă. La faţă însă, arăta bine şi nu părea de loc bolnav. Infirmiera era durdulie, cu ochi mici, negri, şi un zîmbet îngheţat în colţul buzelor. Ea se sculă de pe scaun şi, după ce făcu cunoştinţă cu oaspeţii, se grăbi către locul unde Mary admira un strat mare de muşcate şi de floare a miresei. Copiii dispăruseră. Infirmiera începu să îndruge verzi şi uscate, pe un ton familiar. Mary nu ştia cum să facă, ca să scape mai repede de ea.

— Trebuie să-i caut pe copii, spuse ea.

— Fii pe pace, n-o să dai de ei. I-am văzut fugind la grajd după tatăl lor. Locul ăsta e foarte frumos, nu-i așa ?

— Într-adevăr.

— Ce ghinion a avut domnul Craig cu boala asta care l-a lovit imediat după ce și-a clădit casa, nu-i așa ?

— Desigur.

— Domnișoara Craig este o ființă încîntătoare.

— Da.

— E o fiică devotată.

— O !

— Nu e ușor nici pentru ea.

— Firește.

— Vii de la Londra ?

— Da.

— Domnișoara Craig a fost pe acolo. A fost la Paris și la Roma. Să nu mai pomenesc de New York și de Washington.

— Zău ?

— Nu-i așa că domnișoara Craig are o siluetă perfectă ? Aș spune că pare dintr-o ilustrație de Gibson.

— Crezi ?

Se auzi strigătul lui Renny și, datorită acestui pretext, Mary plecă. Dădu tîrcoale grajdului, se ascunse după tufișuri, pînă cînd auzi glasul lui Philip spunînd ceva omului care luase caii în primire. Atunci, ieși din spatele unui tufiș de liliac alb, tîrîndu-și fusta prin iarbă. El o zări și veni în întîmpinarea ei.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, spuse el fără a mai încerca să-și ascundă bucuria, cînd o văzu printre ramurile de liliac. Domnul Craig avea

chef de vorbă. Mi-a vîndut o iapă grozavă. Nu pricep de ce crește cai de rasă. Habar n-are cum trebuie îngrijiți.

Stătea de vorbă cu Mary pe un ton glumeț și amical, atît de deosebit de indiscreția infirmierei. Bucuria de a fi iarăși în prezența lui o cuprinse brusc. Se simțise foarte singură.

— Îmi pare bine că ai cumpărat calul, se încumetă ea să rostească.

El o privi cu blîndețe, spunîndu-i :

— În curînd n-o să-ți mai fie teamă de cai. Atunci, o să vezi ce plăcut e să te plimbi cu trăsura. O să-ți arătăm tot ținutul.

Scoase fluierul din buzunar, ca să-și cheme copiii. Curînd, zburau cu toții spre casă, și Mary nu mai era atît de nervoasă ca la început, deși caii, nerăbdători să-și capete porția de ovăz, alergau ca vîntul. Copacii își întindeau umbrele de-a curmezișul drumului albit de pulbere. Pămîntul jilav răspîndea în văzduh o răcoare plăcută. Păsări mici zburau din cuiburi, avîntîndu-se cu aripile în soare, căutînd insecte viu colorate. Mary simțea viața palpitînd în jurul ei. Remarca vitalitatea viețuitoarelor, vedea caii alergînd în trap și gîzele mișunînd după hrana zilnică.

Nu se mai temea că Philip mînă caii prea iute. Aproape uitase că-i guvernantă, atît de mică era experiența ei în acest domeniu ; de aceea, cînd caii ajunseră în fața porții și Philip se dădu jos s-o ajute, îi întinse brațele zîmbind, așa cum ar fi făcut orice domnișoară care ar fi venit la „Jalna" într-o vizită obișnuită.

— Ai obosit ? o întrebă el.

— O, nu ! De loc.

Philip rîse puțin și o lăsă jos din brațe. Mary se miră văzîndu-l că rîde. Ar fi vrut foarte mult să știe cauza. Se uită în ochii lui albaștri și adînci, dar nu găsi explicația.

— Ești înaltă, domnișoară Wakefield, observă el. Mai înaltă decît mi-aș fi închipuit.

— Sînt prea înaltă.

— S-o vezi pe mama și pe sora mea. Amîndouă te întrec cu cîțiva centimetri.

— Sînteți o familie de oameni înalți, spuse ea admirîndu-i statura.

— Frații mei sînt mai înalți decît mine, la fel și tata. Deși îi semăn, nu i-am moștenit înălțimea. Mama mi-o ia în nume de rău.

Mary nu putea crede că lui Philip i se putea lua ceva în nume de rău. Mama lui începu să-i fie antipatică.

— Distincția tatălui meu îmi lipsește cu desăvîrșire, așa cum se vede și din portret.

— Vai, dar ce uniformă frumoasă are!

— E drept. Uniforma aceea o păstrăm și acum și în fiecare primăvară mama o scoate la aer. E un eveniment trist. Ea, însă, se ține tare. E greu să-ți pierzi tovarășul de viață.

Philip se încruntă, și Mary crezu că se gîndea la soția lui pe care o pierduse. Renny veni lîngă el și-i puse o mînă pe umăr.

— Puștiul ăsta, spuse Philip, nu-mi seamănă cîtuși de puțin, nu-i așa?

— Nu văd nici o asemănare. Și-i păcat, gîndi în sinea ei, căci nările mici și fine ale băiatului, capul cu linii îndrăznețe, de o severitate aproape sculpturală, îi erau antipatice.

— E leit maică-mea. Nu ți se pare nostim ? Renny hohoti cu rîsul său limpede și subțire.

— Îmi pare bine, spuse el. Sînt bucuros că semăn cu bunicuța.

— De ce ? întrebă Mary cu răceală.

— Pentru că, rînji el dezvelindu-și dinții albi, toată lumea se teme de ea.

— Bine, dar tu nu vrei doar să sperii lumea.

— Ba vreau, și încă cum !

— Pe mine știu că nu mă sperii, strigă Meg. Îi băgă mîna în păr și, după ce-l trase bine, o rupse la fugă, urmat îndeaproape de el.

— Pușlamale zvăpăiate ! exclamă Philip rîzînd. Cei doi tineri stăteau încă de vorbă, în clipa cînd intrarea principală se deschise și se ivi doamna Nettleship. O privi pe Mary cu ochi de gheață, fără îndurare.

— Iertați-mă, domnule, se adresă ea lui Philip din vîrful buzelor, în timp ce privirea ei rămînea neclintită, îi caut pe copii. Nu știu dacă mai e treaba mea, dar dacă e vorba să vină curați la ceai, trebuie să se ocupe cineva de ei.

— Vai ! Mary se aprinse la față. Îi găsesc îndată. Nu cred că s-au dus prea departe. Se grăbi să alerge în căutarea lor, urmărită în mod automat de privirea doamnei Nettleship.

Caii scurmau prundișul cu nerăbdare. Philip se sui pe capră alene și apucă hățurile.

— Vezi-ți de treburile dumitale, doamnă Nettleship, o sfătui el. Știe domnișoara Wakefield ce au nevoie copiii.

Trăsura porni și, într-o clipă, se pierdu printre molizii și pinii ce despărțeau clădirea casei de

5 — Mary Wakefield — c. 461

grajduri. Dar zgomotul înfundat al copitelor stăruia în auzul doamnei Nettleship.

— Să-mi văd de treburile mele! exclamă ea destăinuindu-se copacilor. Să-mi văd de treburile mele! Lasă că-mi văd eu de treburile mele, domnule Whiteoak. Şi o să pun şi o vorbă-două pe lîngă mama dumitale, cînd s-o întoarce. Nici n-a sosit bine destrăbălata asta şi îi şi face curte! Lasă că-mi văd eu de treburile mele, şi-o să vedem noi cine rămîne aici în slujbă, eu sau dumneaei.

Doamna Nettleship se întoarse în subsol, unde Eliza îi scotea lui Renny o aşchie din degetul mare. Suferea mai rău decît el, în timp ce băiatul se strîmba şi se zvîrcolea, de parcă cine ştie cît ar fi pătimit.

— Stai cuminte, îl implora ea, altfel n-o să iasă niciodată.

— Ce anume? întrebă doamna Nettleship.

— O aşchie. Se putea să nu facă o năzbîtie?

Doamna Nettleship o dădu la o parte, luînd acul în mînă.

— Aşa. Dă-mi voie, spuse ea. Cu o mînă apăsă, iar cu cealaltă scoase aşchia. Simţea o mare plăcere să-şi arate îndemînarea pe trupul plăpînd şi încordat al băiatului. Meg asista la spectacol, dîndu-şi oarecum seama că dacă aşchia ar fi fost în degetul ei, doamna Nettleship ar fi avut altă atitudine.

— Azi am mîncat o grămadă de cireşe acolo, interveni ea ca să atragă atenţia. Nu mai vreau ceai.

Menajera strînse buzele şi scoase aşchia cu vîrful acului. Renny începu să-şi sugă degetul mare.

Apoi, lovi cu capul roşcovan în umărul menajerei.

— Vreau ceai, spuse el.

Femeia îl mîngîie pe păr, întrebîndu-l :

— Spune-mi şi mie unde aţi fost ?

— La casa domnului Craig. Am fost să cumpărăm un cal.

— Parcă în grajdul nostru n-ar fi destui ! Îl apucă de umeri, ţinîndu-l drept în faţa ei.

— Ia spune, domnişoara Wakefield a fost drăguţă cu taică-tu ?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Zîmbea ? Nu-i aşa că rîdea la tot ce-i spunea el şi dădea ochii peste cap ?

— Da, spuse Renny, aşa făcea.

— Era drăgăstoasă, spuse Meg.

Doamna Nettleship se întoarse furioasă către Eliza.

— Ce-ţi spuneam eu ? De prima dată cînd m-am uitat la această guvernantă, am văzut cu cine am de-a face. O femeie vicleană. Ce oameni smintiţi, s-o trimită în casa unui tînăr frumos, ca domnul Philip. Măcar aţi auzit ce spunea tăticul vostru domnişoarei Wakefield ?

— I-a spus să nu-i fie teamă, zise Meg.

— Teamă ? întrebă ea. De ce să-i fie teamă ?

— De el, zise Renny.

Meg chiţăi încîntată.

— Aşa-i. Spunea : „Nu-ţi fie teamă, domnişoară Wakefield. N-o să clintesc nici un fir din pletele dumitale de aur".

Eliza se întoarse spre doamna Nettleship indignată, îmbujorată la faţă.

— Nu se poate ! Nu chiar aşa de repede.

— De acum, copilași, luați seama la tot ce se vorbește, și eu am să vă fac o cratiță cu cremă.

Copiii se uitară unul la altul.

— A spus că o s-o ia mereu cu trăsura. Buzele lui Meg schițară un zîmbet fericit. Și ea a răspuns: „Ce minunat!", și el a spus că nu-i mare lucru, și ea a adăugat că are mare bătaie de cap cu noi să ne învețe, iar el i-a zis să nu se obosească.

Doamna Nettleship oftă.

— Vai, micuții mei! Și altceva a mai spus? Ia aduceți-vă aminte.

De afară se auzi glasul lui Mary:

— Copii, unde sînteți?

— Ascundeți-vă, zise doamna Nettleship. Nu răspundeți! Copiii se pitiră în cameră.

Mary îngenunchease pe iarbă, în dreptul uneia din ferestre, și privi în jos.

— I-ai văzut dumneata, doamnă Nettleship?

— Erau pe aici, dar au plecat.

— Vai de mine! Bănuiesc că e ora la care trebuie să-și ia ceaiul.

— I-a lăsat cineva să se îndoape cu cireșe. Ziceau că nu mai vor ceai. Nu așa se cresc copiii! Mary mai spuse ceva, dar nu se auzi din pricina zgomotului de cratițe cu care doamna Nettleship îi acoperi vocea.

— S-o văd stăpînă aici în casă și nu mai stau nici o clipă, mărturisi Elizei. Pot să plec cînd doresc. Am bani puși deoparte. Ți-am mai spus doar, că mi-a lăsat cinci mii de dolari doamna aceea bătrînă pe care am îngrijit-o.

Copiii, aşezaţi pe călcîie, holbau ochii unul la altul în lumina rece şi cenuşie a cămării, observîndu-şi chipurile oglindite în pupile. Începea vechiul joc, pe care Nettle îl pusese la cale întotdeauna împotriva guvernantelor. Altădată, situaţia nu era aceeaşi. Duşmănia lui Nettle împotriva guvernantei era mai puternică de data asta. Copiii nu simţeau milă faţă de Mary. Se mulţumeau să se întrebe cu nepăsare cînd îi va sosi şi ei rîndul. Domnişoara Cox şi domnişoara Turnbull răbdaseră destul de mult. Lunile în care fuseseră stăpîne li se păruseră copiilor secole. Amintirea domnişoarei Cox era pentru Renny destul de ştearsă, dar acea a domnişoarei Turnbull era încă vie. Siguranţa ei, calmul şi încrederea nestrămutată că are întotdeauna dreptate îl vrăjeau, de fapt, dar nu voia să recunoască.

Amintindu-şi de ea, se ridică în picioare şi rosti, uitîndu-se în gol :

— Consider.

Meg se supără pe el pentru că tocmai în clipa aceea interesantă îi amintea de o persoană dispărută de mult din viaţa lor. Apucîndu-l de mînă, îl trase spre uşă.

— Hai, îl îndemnă ea, să vedem unde s-a dus domnişoara.

Îngădui, cu un fel de demnitate melancolică întipărită pe figură, să fie condus. Tonul lui devenise pretenţios.

— Consider, repetă el savurînd fiecare silabă. Consider...

Trecu prin bucătărie, fără să se uite nici la dreapta, nici la stînga.

V

Moşia „The Moorings"

Doamna Lacey, al cărui socru făcuse parte din grupul primilor reprezentanţi ai armatei engleze pe apă şi pe uscat, stabiliţi în vecinătatea „Jalnei", şi al cărei soţ ajunsese la gradul de amiral în Marina Regală, şedea acum lîngă măsuţa de ceai în odaia ce părea destul de strîmtă pentru mobilierul ei impozant, în stil victorian ; canapeaua şi cîteva scaune mai importante, umplute cu păr de cal de prima calitate, aveau cadrele din lemn de nuc sculptat. Spre deosebire de familia Whiteoak, care îşi adusese mobila tocmai din Anglia, familia Lacey şi-o cumpărase de la „Messrs. Jacques and Hayes", o firmă canadiană demnă de toată încrederea. Mobila ar fi putut să dureze o veşnicie, atît de bine era lucrată, dar avea o anumită tendinţă de a întuneca încăperea, chiar şi în clipa de faţă, cînd soarele năvălea prin geam. Împreună cu fetele sale, doamna Lacey confecţionase o garnitură de huse în culori aprinse pentru spătarele scaunelor

și canapelelor, iar pentru pian brodase o învelitoare de mătase azurie. O altă broderie de culoare roz acoperea consola, iar a treia, într-o nuanță roz-sidefie, încadra imaginea unei corăbii plutind pe o mare biciuită de furtună. Ici-colo, pe etajera cu bibelouri și în tot restul camerei, se aflau diverse porțelanuri pictate de una din fetele doamnei Lacey. Pe podea era întins un covor verde, cu flori trandafirii, peste care cădea pieziș lumina soarelui de iunie, ce pătrundea prin deschizăturile mici ale ferestrelor. Camera, deși ticsită cu obiecte, dădea impresia unei locuințe trainice și înstărite. Fetele formau a treia generație de la instalarea primilor membri ai familiei Lacey în acea casă, și asta însemna mult într-o țară atît de tînără.

Înfățișarea doamnei Lacey se încadra de minune în decorul amintit. Era scundă, durdulie, cu pielea rumenă și sănătoasă. Părul ei cărunt, despărțit printr-o cărare la mijloc, era ondulat deasupra frunții. Pe corsajul rochiei negre luceau foarte mulți nasturi de aceeași culoare și un lanț lung de aur, care se termina printr-un ceas tot de aur, vîrît în cordon. Gulerul, împodobit cu dantelă albă și fină, îi înviora ținuta, scoțîndu-i în evidență bujorii din obraji. Întotdeauna se ținea în jilțul ei dreaptă și rareori se așeza acolo fără să coasă. Fața ei era veselă. Privea viața cu optimism. Socotea că amiralul Lacey îndeplinea condițiile unui soț ideal, iar fiicele ei aveau însușirile cele mai alese. Desigur, ar fi preferat să le vadă măritate. Avuseseră ele pretendenți, dar din păcate nu le dăduseră atenție, ceea ce poate era mai bine. Tatăl lor le iubea grozav și ar fi murit de plic-

tiseală fără ele în casă. La treizeci şi ceva de ani se mai puteau mărita. Şi iată că acum, Violet şi Ethel intrară în cameră încărcate cu buchete de crini de pădure, căci tocmai veneau din păduricea învecinată.

— Mamă, nu ţi se pare că florile astea sînt rupte parcă din rai ? întrebă Violet. În viaţa mea n-am văzut altele atît de mari şi de delicate.

Doamna Lacey le aruncă o privire statisfăcută, apoi însă, le spuse :

— După ce le băgaţi în apă, să vă aranjaţi părul. Acum soseşte Philip Whiteoak. Sper că n-aţi uitat.

— Aproape am uitat, rîse Violet. Un vecin la ceai, ce mare eveniment e ăsta ?

Pentru Violet ar fi fost într-adevăr un eveniment, dacă musafirul aşteptat ar fi fost Nicholas. De ani de zile spera să ajungă nevasta celui mai în vîrstă dintre băieţii Whiteoak. Era singurul bărbat pe care putea să-l iubească. Nicholas o cunoştea din fragedă copilărie ; i se păruse deplasat s-o ia de nevastă. Aşa se face că într-o bună zi a plecat în Anglia, unde şi-a găsit o soţie. După cîţiva ani de căsnicie, soţia lui a fugit cu un tînăr irlandez, şi Nicholas a divorţat. Violet nu-l mai văzuse de atunci, uneori însă, în singurătatea ei visătoare, se gîndea ce curios o să i se pară cînd Nicholas, reîntors să-şi viziteze meleagurile copilăriei, o va reîntîlni.

Ethel ţinea crinii de pădure în sus, admirîndu-i.

— Îmi vine să le pictez, spuse ea. Nu-i aşa că ar fi tare frumoase, aşa albe cum sînt, pe un fond albastru-pastel ?

— Ethel, nu-mi plac atîtea superlative. Prea le considerați pe toate frumoase, rupte din rai.

— Numai cînd e vorba de flori. Oricît de multe adjective aș folosi, tot nu sînt îndeajuns pentru a le descrie.

— Bine, bine. Mama lor zîmbi cu îngăduință. Spune-le cum dorești, numai pune-le undeva și vino la ceai.

— Unde-i tata ?

— E aici și vă așteaptă ca de obicei, mormăi amiralul Lacey, intrînd în cameră. Părea mult mai bine dispus decît o arăta felul lui de a vorbi.

— Așa sînteți toate trei, întotdeauna trebuie să vă aștept pe cîte una. Ce ai acolo, Ethel ?

— Crini de pădure, numiți trillium, nu-i așa că sînt superbi ? Parcă au adunat tot farmecul primăverii în petalele lor.

— Nu mai știu ce să fac cu fata asta, declară doamna Lacey.

— Pe mine ce mă supără, spuse soțul ei, sînt fustele astea lungi, care agață în drum tot soiul de crengi și de frunze uscate. Auzi dumneata, să mergi în pădure cu asemenea îmbrăcăminte !

— Dar cum voiai să ne îmbrăcăm ? întrebă Ethel.

— Ori cu fuste mai scurte, ori cu pantaloni sport. Noi, bărbații, știm și așa că aveți picioare. De ce le ascundeți ?

— Tăticu e un bătrînel imoral, spuse Ethel sărutîndu-l.

— Philip așteaptă la ușă.

Amiralul se sculă să-i deschidă.

— Acum e prea tîrziu să vă mai deranjați, spuse doamna Lacey, disperată. Le privea pe fii-

cele ei ca pe doi căluţi ponei neastîmpăraţi, de care era foarte mîndră, însă se tînguia că nu le poate stăpîni. Situaţia de faţă exemplifica în mod concludent greutăţile pe care le întîmpina din partea lor.

Philip, ars de soare, cu haină şi pantaloni largi de tweed, apăru în cameră. Mama şi fiicele îl salutară cu o familiaritate plină de decenţă. După ce se aşezară cu toţii la masă şi fiecare îşi primi pîinea cu unt şi ceaşca de ceai, doamna Lacey întrebă cum arată noua guvernantă.

— Domnişoara Wakefield ? spuse Philip, fericit. E o bomboană !

Cuvîntul răsună ca o explozie în încăpere. Apoi, una din fete rîse. Era Ehtel.

Doamna Lacey se întoarse să-l privească pe Philip mai de aproape.

— O bomboană ! repetă ea ca un ecou.

— Adică, face faţă tuturor obligaţiilor. V-a plăcut şi dumneavoastră, nu-i aşa ?

— Soţului meu şi mie ne-a făcut o impresie bună această domnişoară.

— A fost extrem de drăguţ din partea dumneavoastră, că v-aţi ocupat de ea pe vapor.

— Ne-a făcut plăcere, spuse amiralul cu mai multă însufleţire decît era nevoie.

Soţia lui întoarse capul să-l privească.

Domnul Lacey puse încă o bucăţică de zahăr în ceai şi începu să mestece cu sîrguinţă. Spuse :

— Sînt perfect de acord, fata este o adevărată...

Nu mai apucă să rostească numele de bomboană care îi devenise suspect doamnei Lacey, căci îi tăie vorba :

— Guy, spuse ea, dacă ai să mori, ţi-ar plăcea să ştii că una din fetele tale umblă gătită cu toate culorile curcubeului, aşa ca domnişoara Wakefield, la cîteva luni după înmormîntare ?

Amiralul spuse, întărindu-şi vorbele prin ridicarea degetului arătător :

— Tatăl ei a pus-o să făgăduiască solemn că nu va purta doliu după moartea lui. Găsesc că este just. Cui i-ar plăcea să vadă o femeie tînără, în veşminte cernite ?

— Mie, atunci cînd o cere buna-cuviinţă. Cred că Violet şi Ethel gîndesc la fel, nu-i aşa, fetelor ? Fetele, din păcate, păreau să fie de partea tatălui lor.

— Cum adică ? întrebă doamna Lacey cu un aer ofensat, vreţi să-mi spuneţi că aţi fi dispuse să purtaţi maci galbeni la pălărie, cînd tatăl vostru ar zace neînsufleţit în mormînt ?

— Ce-i conversaţia asta sinistră ! exclamă amiralul.

— Dacă tata ar dori, declară Ethel, aş purta maci galbeni la pălărie.

— Bravo, copila mea, spuse tatăl ei. Atunci ne-am înţeles. Tu să porţi maci galbeni, iar Violet maci roşii.

— Nu are rost să mai discutăm. Doamna Lacey începea să-şi piardă cumpătul. Eu o să mă îmbrac în negru, şi fetele mele tot în negru.

— După cine ? întrebă amiralul.

— După tine.

— Ei, asta-mi place ! Faţa lui devenise stacojie. Cum de eşti aşa de sigură că o să mor înaintea ta ?

— Bărbații mor mai devreme, spuse doamna Lacey. La asemenea afirmație nu se putea răspunde. Amiralul se întristă.

— Maică-mea, cînd a rămas văduvă, zise Philip, s-a îmbrăcat în doliu și așa o să se îmbrace pînă la sfîrșitul vieții.

— Și-i foarte corect din partea ei, spuse doamna Lacey dînd din cap de mai multe ori, pesemne cu intenția nestrămutată de a proceda la fel, deși nu voia să-și jignească soțul spunîndu-i pe față acest lucru.

— La urma urmei, cugetă Philip, uneori bărbații sînt cei care-și îngroapă nevestele. Eu, de pildă, sînt văduv.

— Bravo ! exclamă amiralul Lacey cu însuflețire, înainte de a-și da seama că îi scăpase o vorbă deplasată.

Violet avu tactul de a întrerupe conversația.

— Hai, Philip, povestește-ne cum se împacă copiii cu noua guvernantă.

— Perfect. Ieri am mers toți cu trăsura pe malul lacului pînă la domnul Craig, de la care am cumpărat o iapă de toată frumusețea. Mai cu ceartă, mai cu promisiuni, mi-am convins pușlamalele să se poarte cum trebuie.

Ethel îl rugă :

— Spune-ne și nouă cîteva cuvinte despre familia Craig. Am auzit că sînt foarte bogați.

— Așa mi se pare și mie. Apropo, domnule amiral, știi că și acolo există un văduv !

— Strașnic ! exclamă amiralul, și dacă nu mă înșel, iată-l pe al treilea.

Figura uscățivă a doctorului Ramsay apăru în treacăt prin fața geamului. Violet alergă să-i des-

chidă. Intră, își roti privirea de parcă intenționa să pună un diagnostic celor aflați în cameră, deși printre ei nu era nici unul bolnav sau predispus spre îmbolnăvire. Asistase la venirea pe lume a celor trei tineri din încăpere. O îngrijise pe doamna Lacey la nașterea fetelor. Alinase suferințele amiralului, chinuit de sciatică. Sub îngrijirea lui, toți zăcuseră, smeriți, în paturile lor.

Doctorului nu-i era foame, dar acceptă să bea un ceai. Philip își unse încă două felii subțiri de pîine cu unt, le puse una peste alta și continuă să mănînce cu poftă.

— De bună seamă, sînteți fericite că au venit părinții, spuse doctorul adresîndu-se lui Ethel și lui Violet. Clipea din ochi cu ironie, ca și cînd fetele, rămase de capul lor, ar fi făcut cine știe ce pozne.

— Da, da, răspunseră ele.

— A fost prima dată cînd le-am lăsat să se descurce singure, preciză doamna Lacey, și eram cam îngrijorați.

— Eu nici gînd, spuse amiralul, nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

— Guy, ar trebui să-ți fie rușine, rîse doamna Lacey.

— Habar n-am ce-i rușinea.

— Lasă, spuse doctorul Ramsay, n-ai să-mi spui dumneata că niciodată nu ți-a fost rușine.

— Niciodată. Dar dumitale ?

— Eu m-am rușinat adesea.

Toți ceilalți îl priviră cu neîncredere. Fără să-i pese de expresia zugrăvită pe fețele lor, doctorul declamă :

„Nu sînt ce s-ar cădea să fiu
Şi nici cum aş putea să fiu."

Îşi amesteca ceaiul cu o gravitate aproape melancolică. Avea obiceiurile lui în această privinţă. Prietenii, însă, nu păreau dispuşi să-l înţeleagă. Dimpotrivă, toţi se grăbiră să protesteze.

— Ei bine, zise Philip, mie mai toată viaţa mi-a fost ruşine, sau cel puţin m-am străduit să par ruşinat. Părinţii mei fiind severi şi în plus avînd doi fraţi şi o soră mai în vîrstă, auzeam mereu acelaşi refren : „Ar trebui să-ţi fie ruşine, Philip".

— Tatăl tău te adora, spuse doamna Lacey.

— Şi maică-ta la fel, adăugă amiralul.

— Nu sînt chiar atît de sigur, răspunse Philip, poate că uneori sînt pentru ea o decepţie. Semăn mult cu bătrînul, dar nu strălucesc în comparaţie cu el.

— A, nici vorbă, suspină doctorul, omenirea a ajuns în ultimele două sau trei generaţii la un punct culminant din punct de vedere moral, social şi intelectual. De acum încolo, începe descompunerea. Dacă mai trăiţi încă cincizeci de ani, o să vedeţi în ce stare jalnică va ajunge omenirea.

Cele două domnişoare izbucniră în rîs. Doctorul Ramsay se întoarse brusc către Philip.

— Am trecut pe la casa dumitale, s-o văd pe guvernantă, spuse el, dar era plecată. Sper că nu e din cele plimbăreţe.

— Greu de precizat, zise Philip. E la noi numai de trei zile.

— Cum se poate, exclamă doamna Lacey, tocmai dumneata, bunicul copilaşilor, nu ai văzut-o încă !

— Nu, nu am fost invitat.

— Hai cu mine la înapoiere, zise Philip, am s-o pun să dea o probă.

— Philip, eşti obraznic, declară doamna Lacey. Să nu te mire însă, domnule doctor, dacă ai s-o vezi îmbrăcată în toate culorile curcubeului, deşi tatăl ei a murit cu cîteva luni în urmă.

Philip se îmbufnă.

— Nu poartă întotdeauna lucruri colorate, spuse el. Azi de dimineaţă era îmbrăcată foarte sobru.

— Sper că-i stătea mult mai bine. Glasul doamnei Lacey se făcuse puţin mai aspru. Nu ar avea rost să predea tabla înmulţirii, gătită ca o păpuşă, zise ea.

— Doamnă Lacey, lasă fata-n pace ! Nu eşti dumneata chiar aşa de severă.

Philip o bătu uşor cu palma peste genunchi, şi ea îi reţinu o clipă mîna într-a ei, aruncîndu-i o privire sfioasă. Întrecea pe oricare din fetele ei în materie de flirt.

— Cum arată ? întrebă doctorul.

— Ia spune cum i-ai spus adineaori, cînd ai venit, strigă Ethel.

— Cum anume ? întrebă doctorul.

— Vino, domnule, şi o să te convingi.

— Ce nevoie era de o englezoaică ? întrebă Ethel.

— Mult mai bună ar fi fost o guvernantă scoţiană, spuse doctorul. Asta a fost întotdeauna punctul meu de vedere.

— De ce nu o canadiană ? întrebă Ethel.

— Canadienele nu prea caută astfel de ocupații, răspunse Philip. Dar ideea cred că nu e rea. La noi, lumea e prea legată de vechea noastră patrie.

Amiralul interveni în discuție :

— Familii ca Whiteoak, Vaughan, Lacey, și altele, care au colonizat acest ținut, s-au solidarizat pentru a păstra neatins spiritul britanic cu principiile, cultura și...

— Prejudecățile sale, completă Philip.

— Foarte bine. Prejudecăți, fie și așa. Prejudecăți împotriva fetișizării progresului material, împotriva goanei nebunești după dolari pe care o întîlnim în toate orașele mari din America. Părinții noștri au dorit să ducă o viață liniștită și îndestulată, învățîndu-i pe copii să se teamă de Dumnezeu, să fie devotați reginei, să plece în război pentru ea, dacă e nevoie. Într-un cuvînt, să se poarte ca niște gentlemeni.

— N-am să critic nimic, domnule. Tot ceea ce știu, este că țara asta se dezvoltă din zi în zi pe un nou făgaș. Ce naiba, avem deja o populație de cîteva milioane de locuitori ! Nu ne mai putem conduce după principiile patriei de odinioară. Dumneata, care în tinerețe ai intrat în serviciul Marinei Regale...

— Pe atunci nu exista Marina Canadiană, și eu aveam marea în sînge.

— Știu. Prin urmare, ești tot atît de englez ca și tatăl dumitale. Ești însurat cu o englezoaică.

— Vai, Philip, mă învinuiești pentru asta ? Doamna Lacey îi surîse fermecător.

— Nici pomeneală. Zîmbi la rîndul lui. Însă constat, că ne aflăm în vizită la doi englezi, și fiicele lor sînt, de asemenea, englezoaice.

— Noi ne-am născut aici, spuse Ethel.

— Eu iubesc Canada, adăugă Violet.

Philip nu le băgă în seamă.

— Uite, maică-mea, de pildă, e irlandeză pînă în măduva oaselor, zise el. Doamne iartă-mă, ce-ar putea să facă ? Soră-mea și cei doi frați ai mei trăiesc în Anglia. Cînd vin la „Jalna", se așteaptă să-mi vadă copiii educați întocmai ca cei din Anglia. Asta nu se mai poate. După părerea mea, cu vremea, populația acestei țări va fi în bună parte americanizată.

— Doamne ferește ! spuse amiralul Lacey.

Doamna Lacey se întoarse către doctor, care stătea cu privirea în tavan și cu brațele încrucișate pe piept.

— Ce sentimente ai dumneata în această privință, domnule Ramsay ? întrebă ea.

Drept răspuns, doctorul declamă cu voce răsunătoare, fără să-și desprindă ochii din tavan :

„Mi-e inima-n Highland, la vînătoare,
Mi-e inima-n Highland printre căprioare."

VI

Se leagă o cunoştinţă mai strînsă

Lăsîndu-l pe doctorul Ramsay în salon, Philip urcă scările în căutarea copiilor şi a lui Mary. Cînd ajunse sub cel de al doilea rînd de trepte, se opri să asculte. Apoi strigă încetişor :

— Meggie !

Tăcerea era deplină. Philip urcă pînă la ultimul etaj şi îşi aruncă ochii în camera copiilor. Nu era nimeni. Îndreptîndu-se spre camera lui Mary, bătu la uşă.

— Domnişoară Wakefield ! strigă el cu voce joasă.

— Poftim ! Răspunsul veni în grabă, dar uşa nu se deschise.

— A venit socrul meu. E jos în salon şi vrea neapărat să te cunoască. Te previn că ţine foarte mult la unele obiceiuri, cum ar fi doliul, bunăoară. De aceea, sfatul meu este să-ţi pui o rochie de culoare închisă. Nu-mi place să mă amestec în treburile dumitale, dar ştii ce fel de oameni sînt sco-

ţienii. Cred că trebuie să încercăm să facem impresie bună.

Vorbea pe un ton conspirativ, care trezi în sufletul lui Mary dorinţa fierbinte de a-l asculta. Îi răspunse :

— Vai, cît îţi mulţumesc că m-ai prevenit! Dacă aştepţi o clipă, îţi voi arăta cu ce m-aş putea îmbrăca.

Mary trăise împreună cu tatăl ei la Londra, într-o atmosferă liberă de orice convenţionalism, Acum, după ce îşi înfăşură trupul într-un capot, împinse uşa şi apăru în faţa lui Philip ţinînd o fustă de culoare albastru închis într-o mînă şi o bluză albă în cealaltă. Philip zări aceste lucruri fără să le bage în seamă. Privirea îi era răpită de pielea albă ca sideful, care îi acoperea braţele, gîtul şi decolteul.

— Minunat, spuse el. Te-aş ruga să te îmbraci cît mai repede şi să cobori în salon.

Philip nu ştia şi nici nu avea de unde învăţa cum să se poarte cu guvernantele semănînd în privinţa asta cu Mary, care nu ştia cum să se poarte ca guvernantă. Rîzînd uşor, îi făgădui foarte bucuroasă :

— Am să cobor pînă numeri la zece.

La întoarcere, Philip se pomeni în faţa doamnei Nettleship, care trecea cu nişte rufe de-ale copiilor, proaspăt spălate, în braţe. Expresia zugrăvită pe faţa doamnei Nettleship era un amestec de indignare şi de siguranţă că cele mai rele bănuieli ale ei erau întemeiate. Se dădu la o parte în mod ostentativ din faţa lui Philip, deşi trecerea nu era prea îngustă pentru două persoane.

— Vă rog, să mă iertaţi, conaşule, spuse ea.

— Pentru ce să te iert? întrebă Philip.

— Păi, că mi-am pus tîrlicii și nu se aude cînd trec. Mi-era teamă să n-o sperii pe conița. Cuvîntul „conița" era rostit cu o nuanță sarcastică.

— Domnișoara Wakefield nu are de ce să se sperie.

Philip rămase încruntat pînă în clipa cînd intră din nou în salon.

— Așadar, n-ai reușit s-o găsești, zise doctorul Ramsay.

— Vine îndată.

— O! Și spui că mama dumitale a angajat-o?

— S-au înțeles între ei.

— Dacă eram în locul lor, aș fi preferat o scoțiană.

— De ce n-ai spus din vreme?

— Întotdeauna am susținut acest lucru.

— Mama nu se împacă cu scoțienii.

— Cu mine cum se împacă?

— Cu dumneata e altceva. Are nevoie de dumneata fiindcă ești medic.

— Și cînd se întoarce mama dumitale?

— Peste o lună.

— Cred că ți s-a făcut tare dor de ea.

— Desigur, răspunse Philip voios.

Un pas ușor răsună pe trepte, apoi Mary se ivi în pragul încăperii. Nu numai că era îmbrăcată sobru, cu fustă simplă, de culoare închisă, dar și gîtul ei era înfășurat într-o panglică neagră, legată cu fundă la ceafă. Severitatea ținutei sale nu mergea însă mai departe. Fața-i gingașă era încadrată de multe bucle aurii. Pe buze plutea același zîmbet straniu, care trăda parcă, prin linia lui coborîtă, o suferință lăuntrică. Philip o pre-

zentă socrului său. După ce își dădură mîna și se așezară pe scaune, doctorul Ramsay zise :

— Ți-ai asumat o mare răspundere, domnișoară Wakefield.

— Bineînțeles. Își îndreptă umerii fragili, în semn că înțelegea acest lucru.

— Faptul că ți s-a încredințat instruirea unor copii atît de inteligenți nu e glumă.

— Desigur. Sprîncenele lui Mary se împreunară, pentru a arăta că era pătrunsă de gravitatea misiunii sale.

— Ai vreo diplomă universitară ?

— Din păcate nu am, însă...

— Ai suficient de multă experiență ?

— Nu am. Se înroși pînă la rădăcina părului. Să vedeți, am fost angajată chiar în ultima clipă. Se căuta o guvernantă în locul celei care și-a rupt picioarele. După cîte am priceput, caracterul conta mai mult decît cultura. Înțelegeți, în asemenea împrejurări, și domnul Whiteoak s-a gîndit, și eu m-am gîndit... Își întoarse ochii către Philip, deznădăjduită.

— Și eu gîndesc la fel, adăugă el cu toată seriozitatea.

Doctorul Ramsay flutură mîna în aer, declamînd :

„Dă-mi o scînteie din natură,
E tot ce vreau ca-nvățătură."

Mary recunoscu fără șovăire.

— Asta e din Robert Burns.

Cu o clipă în urmă, doctorul Ramsay fusese cît se poate de pesimist în privința cunoștințelor

lui Mary în materie de cultură generală, dar acum un surîs fericit îi lumină chipul cu trăsături aspre.

— Mă uimești ! exclamă el. N-aș fi crezut să existe pe lumea asta o englezoaică în stare să recunoască acest citat.

— Un bun prieten al tatei, răspunse Mary degajată, era...

Doctorul Ramsay nu auzea bine cu urechea îndreptată spre Philip, care îi suflă repede :

— Scoțian.

— Scoțian, repetă Mary cu glas tare.

Doctorul Ramsay scoase un lătrat de bucurie.

— Era scoțian, așa-i ? Aș fi avut altă părere despre dumneata, dacă spuneai scot.

— Cuvîntul scoțian sună mult mai frumos, interveni Mary. Acest scoțian, care era prieten cu tatăl meu, ne vizita deseori la locuința noastră din Londra și îi plăcea să recite versuri din Robert Burns.

— Foarte frumos. Dar dumitale îți place poezia lui Burns ?

— O iubesc chiar.

— Am să-ți împrumut toate poeziile lui. Le am acasă, în ediție de lux. Ți le voi împrumuta negreșit.

Doctorul Ramsay tăcu o vreme, cufundat în visare. Își închipuia interiorul unei case londoneze, unde Mary, tatăl ei și prietenii lor se adunaseră în jurul unei persoane întru totul asemănătoare lui, ascultînd cu nesaț citatele din opera lui Burns, pe care le recita scoțianul.

Mary mulțumi pentru poeziile făgăduite, și conversația, în cursul căreia doctorul își exprimă dorința de a asista din cînd în cînd la lecțiile lui

Mary spre a-i da unele îndrumări, se prelungi astfel într-o atmosferă plăcută. La sfîrşitul vizitei, Philip şi Mary rămaseră singuri în salon. Stăteau încă în picioare, după ce îl conduseseră pe doctorul Ramsay la poartă.

Philip întoarse capul către Mary. În ochii lui era o licărire glumeaţă.

— Bravo, domnişoară Wakefield, spuse el, te-ai descurcat uimitor de bine. Ai recunoscut citatul.

— Vai, mă simt prost, ca şi cum aş fi spus o minciună.

— Aş ! Pe unii oameni trebuie să ştii cum să-i iei. Ţi-ai dat seama că domnul acesta bătrîn e uneori cam dificil. Ai fost fată deşteaptă.

— Ce drăguţ din partea dumitale că m-ai prevenit să-mi schimb toaleta !

— M-am gîndit că e mai bine.

Mary îl privi cu ochi naivi, făcînd apel la sinceritatea lui.

— Domnule Whiteoak, şi dumneata eşti de părere că hainele mele nu sînt potrivite pentru o guvernantă ?

— Nu, nicidecum. Mie îmi plac.

Căldura cu care vorbea, lăudîndu-i îmbrăcămintea, făcu să vibreze în ea un sentiment nou, de încredere şi satisfacţie.

— Ce bine îmi pare ! De fapt, asta e singura mea ţinută mai simplă, zise ea. Mi-e teamă că am o adevărată slăbiciune pentru panglicuţe şi volănaşe.

— Şi eu la fel. Îmi plac foarte mult.

Îşi zîmbiră unul altuia. De sub masă se ivi căţeluşul Jake, puiul de prepelicar. Faţa de masă de culoare roşu-închis era atît de mare, încît atîrna

aproape pînă la podea. Marginile ei acopereau grumazul cățelușului, care ridica către Philip ochii lui blînzi și rugători.

Mary simțea nevoia să-și descarce într-un fel surescitarea. Se aplecă și, luînd capul prepelicarului între palme, îl sărută pe frunte.

— Cățeluș scump, șopti ea.

— Îți plac cîinii ?

— O, da ! Întotdeauna mi-am dorit unul.

— Și n-ai avut niciodată ? Ce păcat ! zise Philip. Făcu cîțiva pași prin încăpere, luă pipa în mînă, apoi o puse din nou pe masă. În cele din urmă, spuse : Poate o să fii fericită aici.

— Sînt sigură. În acea clipă, Mary nu se îndoia cîtuși de puțin de acest lucru.

— Mă temeam să nu-mi vină cine știe ce scorpie. Ce-ar fi fost dacă în locul dumitale m-aș fi pomenit cu o persoană din acelea pretențioase, care țin morțiș la etichetă ? Una ca domnișoara Turnbull, de pildă.

— Nu sînt prea formalistă.

— Nici eu. Așadar, o să ne împăcăm.

Peste cîteva clipe, Philip plecă, și Mary rămase singură. Zăbovi puțin înainte de a se duce sus, la ea în cameră. În casă domnea liniștea. Punînd mîinile pe stîlpul scării, începu să-i pipăie suprafața lucioasă, cu modele în formă de viță de vie. Ușile care dădeau în salon și în odaia mamei lui Philip erau închise. Mary simțea îndărătul lor prezența unor făpturi imaginare, gata să iasă și să se îmbulzească în jurul ei, cercetînd-o din cap pînă în picioare. Aceste umbre care anticipau pe mama, pe sora și pe frații lui Philip, nedeslușite încă din pricina depărtării lor în spațiu și timp,

prindeau tot mai mult viață în mintea ei. Pașii lor răsunau în depărtări. Într-o zi, o dată cu sosirea lor se vor deschide toate ușile. Mary se simțea nespus de ușurată la gîndul că avea o lună întreagă la dispoziție, ca să se deprindă cu noua ei situație, să cîștige o anumită superioritate față de copii, să se bucure de prezența lui Philip între patru ochi. Acum, nu putea să facă un pas fără să retrăiască clipele fericite petrecute în intimitatea lui Philip după plecarea doctorului Ramsay. Reținea cuvînt cu cuvînt cele spuse de Philip cu acest prilej. Își amintea fiecare trăsătură fizică a lui... Oare mă preocupă numai pentru că e bărbat bine ? se întreba ea. Nu, asta în nici un caz. Cîți bărbați bine nu văzuse pînă atunci ! La Londra nu erau puțini la număr. Poate că o atrăgea Philip din pricină că expresia feței lui trăda bucuria de a trăi, atît înlăuntrul său cît și în afara lui. Fața tatălui ei, după cît își aducea aminte, era răvășită de urmele unui trecut pe care îl regreta, și de neliniște în fața viitorului. Ce contrast izbitor reprezenta omul acesta, care părea că trece prin viață fără să-și pună întrebări, acceptînd-o pur și simplu în toată plenitudinea ei !

Doamna Nettleship tocmai trecea prin hol, în clipa cînd Mary începea să urce scările. Se opri lîngă stîlpul scării, încremenită, ca și cum ar fi căutat amprentele vreunui criminal. Apoi, se apucă să frece lemnul cu colțul șorțului scrobit care îi acoperea rochia.

— E foarte frumos, nu ? i se adresă Mary pe un ton suav, vorbind peste umăr.

— Păi da, firește. Strugurii ăștia doar i-a făcut un cioplitor din Quebec.

— Nu mai spune !

Mary nu era impresionată, fiind obişnuită cu arhitectura medievală a Londrei, vestită pentru piesele rare de lemn sculptat cu migală. Tonul ei o întărîtă pe doamna Nettleship. Nu avea cine ştie ce admiraţie pentru ornamentele scării, însă Mary îi inspira tot mai multă antipatie şi neîncredere. Îndreptîndu-se din şale, aruncă în sus o privire furioasă.

— Şi ce nu-ţi place la strugurii ăştia ? întrebă ea.

Mary era prea uimită, ca să poată răspunde. În clipa aceea, Renny, care venise în fugă pe coridorul de la etaj, îşi dădu drumul spre parter cu iuţeala fulgerului, călare pe balustradă. Cele două femei se feriră instinctiv din calea lui. Cînd ajunse însă jos, doamna Nettleship îl înhăţă mînioasă de umăr.

— N-ai voie să faci asta ! rosti ea înverşunată. Dacă îi spun...

— Ba am voie ! ţipă el. Bunicul a spus că am voie. Băiatul se smuci din strînsoare şi o zbughi pe uşă, aruncîndu-i în treacăt o privire sfidătoare.

— Ia vino-ncoace !

— Du-te dracului !

Mary pufni în rîs. Asta fu de ajuns, pentru ca doamna Nettleship s-o urască de-a binelea.

În cursul următoarelor săptămîni, făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a o împiedica pe Mary să-i stăpînească pe copii. Rîdea de ea pe la spate în prezenţa copiilor. Îi îndemna să întîrzie la lecţii, să se ascundă cînd erau chemaţi. O dată sau de două ori, Mary a vrut să se plîngă lui Philip de purtarea lor obraznică şi de sprijinul ce-l pri-

meau din partea menajerei, dar s-a răzgîndit de teamă să nu tulbure scurtele intervaluri cînd îl întîlnea singur. Aştepta aceste prilejuri cu tot mai multă nerăbdare. Pentru ea, ziua avea acum trei etape distincte. Cîteva ceasuri le petrecea cu copiii, le dădea lecţii, avea grijă de felul cum erau îmbrăcaţi şi stătea cu ei la masă, adesea împreună cu Philip, căruia îi plăcea să-şi necăjească în glumă odraslele, trăgîndu-le din cînd în cînd şi cîte o săpuneală. Nu făcea niciodată sondaje relativ la nivelul lor de cunoştinţe, dar s-a bucurat grozav cînd l-a auzit pe Renny înşirînd în versuri, iute ca o morişcă, numele tuturor suveranilor englezi, sau cînd Meg a denumit pe nerăsuflate fiecare cap al insulelor britanice, temîndu-se că dacă se opreşte nu va mai putea continua fără s-o ia de la capăt.

Apoi, urmau clipele cînd erau singuri şi eventual discutau despre lecţii, dar de cele mai multe ori Philip îşi lăuda caii sau povestea ce a mai cumpărat pentru moşie. Mary nu-şi dădea seama dacă creşterea cailor era pentru el o pasiune sau o necesitate materială. I se părea că la „Jalna" banii prisoseau. Oamenii care lucrau la cîmp şi la grajduri păreau foarte mulţumiţi de simbria lor. Philip, desigur, era omul care se descurca uşor în viaţă şi oriunde mergea trezea în jurul lui numai voie bună.

A treia parte a zilei, Mary o petrecea rătăcind singură prin pădure. În Anglia nu văzuse decît Londra şi ţărmul mării. Aici, pentru prima dată în viaţă, putea să-şi înalţe privirea printre crengile întunecate ale pinilor — vestigiile codrului care acoperise odinioară aceste meleaguri. Dede-

subt, se aștemea la picioarele ei un covor de ace ruginii. Domnea în jurul ei o tăcere adîncă și desăvîrșită, cu miros de rășină, pe care nici ciripitul păsărilor n-o tulbura. În alte păduri, unde mesteacănul, arțarul și gorunul creșteau laolaltă, păsările își începeau concertul dis-de-dimineață, întrecîndu-se cu trilurile lor voioase. În pădurea de pini, păsările amuțeau, în timp ce făceau un scurt popas la răcoare, în crengile întunecate. Nici o pasăre nu-și clădea acolo cuibul.

Mary se trîntea de obicei pe spate, pe locul unde pomii dădeau umbră mai deasă și, cu privirea pironită în sus asupra cetinilor, zăcea pierdută în gînduri, cuprinsă de sentimentul înstrăinării de toate ființele omenești, în afară de una singură. Prezența lui Philip o urmărea și în pădure. Uneori încerca să-l uite, dar nu reușea. Îi analiza trăsăturile lucid, una cîte una. Șuvițele de la tîmple erau aproape tot atît de blonde ca și părul ei, ochii calmi licăreau uneori glumeți, gura era fină, bărbia delicată, trupul vînjos. Ce păcat ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată la „Jalna“, dacă nu ar fi văzut niciodată aceste locuri și dacă nu l-ar fi cunoscut pe Philip, tovarășul viselor ei solitare.

Într-o după-amiază, mai pe înserate, Philip apăru pe potecă. Mary zăcea întinsă pe piept, cu obrazul culcat pe pămîntul acoperit de ace de pin. Întîi îi auzi pasul, apoi îl zări foarte aproape, plimbîndu-se pe cărare. Închipuirea ei plăsmuise o scenă asemănătoare : ea în singurătatea pădurii, venirea lui, surpriza întîlnirii neașteptate. Mai departe nu îndrăznea să-și dezlănțuie închipuirea,

mărginindu-se să brodeze doar o eventuală scenă de dragoste. Simțea că pădurea aceea cufundată în întuneric era locul destinat unei adînci trăiri afective. Cînd se afla acolo, nu voia să se lase copleșită de sentimente, ci doar să plutească la granița dintre vis și realitate. Stătu nemișcată, iar Philip trecu mai departe, fără s-o vadă.

Vremea se făcea tot mai caldă. Era o căldură pe care Mary n-o cunoscuse încă niciodată. Văzduhul tremura din pricina zăpușelii. Florile înfloreau și se ofileau înainte de vreme, uscîndu-se pe tulpină. Vitele și caii stăteau la umbra copacilor, legănîndu-și cozile fără încetare, pentru a goni muștele. Philip declară că era prea cald pentru lecții, și copiii rămaseră de capul lor.

— Nu fac toată ziua nimic, spuse Mary aproape cu înverșunare, cînd îl întîlni pe Philip în hol. Iau leafa degeaba. Nu e corect din partea dumitale.

— Lasă, că mai tîrziu o să ai foarte multă treabă. Philip se uită plin de curiozitate la cartea din mîna ei.

— Ce citești ?

— Poeziile lui Tennyson. Îți plac și dumitale ?

— Să-ți spun drept, nu prea le cunosc. Socrul meu îl citează tot timpul pe Burns, iar mama pe Thomas Moore. Fratele meu Ernest socotește că nici un poet nu merită atenție, în afară de Shakespeare. Nu știu cum, dar nimeni nu s-a gîndit la Tennyson.

Se uită la Mary zîmbindu-i prietenos.

— Vrei să-mi citești ceva scris de el ?

Rugămintea lui o zăpăci, aproape înspăimîntînd-o.

— O, nu sînt sigură că voi putea găsi ceva care să te intereseze.

— Cum să nu găsești !

— Știu că o să citesc prost.

— De ce ? începu să rîdă.

— O să fiu emoționată.

— Lasă, lasă. Doar nu te sperii de un critic ca mine. Am cele mai neînsemnate intenții. Spuneai că primești leafa degeaba. Iată un prilej s-o meriți. Un biet colonist negustor de cai, așezat la picioarele dumitale, nădăjduiește că-i vei lumina mintea cu versurile lui Tennyson.

— Unde ne așezăm ? întrebă Mary, înduplecată brusc.

— Hai cu mine, să-ți arăt locul cel mai răcoros.

O duse în pajiștea scăldată în soare și de acolo, pe potecă, într-o vîlcea tainică, plină de umbre, unde se auzea susurul unui pîrîu cristalin. Mary fu încîntată din prima clipă. Acolo, într-adevăr, aerul era mult mai răcoros. Philip o luă de mînă, în timp ce coborau împreună panta vîlcelei.

— Ridică-ți fusta, spuse el, pe aici sînt mărăcini. Mîna lui o strîngea cu putere. Se simți învăluită de o senzație puternică.

Se opriră în dreptul unui bolovan acoperit cu mușchi. În oglinda verde, întunecată, a pîrîului tremurau fire de stuf și ramuri de conifere. Peste apă era aruncat un podeț de scînduri, sub care umbra era și mai deasă. Philip se așeză suspinînd la picioarele lui Mary.

— Ce loc poate fi mai plăcut decît acesta ? o întrebă el privind-o.

Se așeză alături de el și spuse :

— E ca-n rai. Atîta liniște... N-auzi decît pîrîul murmurînd.

— Apa e foarte mică, spuse el, dar îmi place.

— „Jalna“ e frumoasă.

— E o așezare plăcută, încuviință Philip. Dar despre ea am mai vorbit și altă dată. Acum vreau să-mi citești. Philip se pregăti să asculte, uitîndu-se la chipul ei, în timp ce razele se strecurau prin frunziș și cerneau stropi de soare peste obrazul lui ascuns în umbră.

Mary deschise cartea. Știa că îi tremurau mîinile și se temea să nu-i piară glasul. Vrînd să cîștige un mic răgaz, îi arătă portretul lui Tennyson așezat la începutul cărții, așa cum l-ar fi arătat lui Renny.

— Are trăsături nobile, spuse ea.

Philip încuviință, dar în sinea lui admira mîinile ei albe și fine.

Imediat își regăsi calmul și începu să citească. Îi venea mai ușor decît s-ar fi așteptat. Philip stătea foarte liniștit, rezemat în coate. Prezența lui îi inspira încredere. Poate că vocea ei era un îndemn pentru păsărelele ascunse în umbra răcoroasă, căci trilurile lor se auziră de pretutindeni. Philip le ascultă doar pe jumătate, pînă cînd auzi versurile :

„A tînărului călăuză înțeleaptă
E patima curată ce-o aprinde
În al lui suflet, tînăra fecioară.
Ea-ncătușează tot ce-n om e josnic,
Îi îmblînzește vorba și purtarea,
Ea dă aripi gîndirii lui, spre glorie,
Spre adevăr și tot ce-i bărbăție.“

Philip puse mîna pe pagina respectivă.

— Oprește, spuse el, citește-mi încă o dată acest fragment.

Mary părea stînjenită.

— Acest... care adică ?

— Știi care, răspunse el. Ridică mîna de pe carte și repetă primul vers.

— Am citit prea repede ?

— Nu. Dar vreau să-l aud din nou.

— Îți place ? Să mai citesc ?

— Te rog.

Mary reciti pasajul, apoi continuă lectura, de astă dată mai puțin deslușit. Siguranța începuse să dispară. Philip lovea ușor pămîntul cu o nuielușă, ca și cum voia să sublinieze cadența versurilor.

Nici unul din ei nu-l văzu pe doctorul Ramsay coborînd coasta opusă, iar doctorul îi zări de-abia cînd ajunse pe podețul de scînduri. Nesiguranța lui Mary nu se compara cu tremurul care-l cuprinse în clipa aceea pe bătrîn, ca și cînd s-ar fi așteptat să se cutremure tot pămîntul. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Philip, întins pe jos, la picioarele domnișoarei Wakefield ! Ea, îmbrăcată cu totul altfel decît data trecută, într-o rochie străvezie cu mîneci scurte, încovoindu-și trupul alene către Philip !

După ce trecu podețul, urcă poteca în direcția lor, făcînd să trosnească crengile sub picioare. Urni din mers o piatră care se rostogoli la vale și căzu în pîrîu. Philip și Mary erau înștiințați de sosirea lui.

Doctorul gîfîia puțin cînd intră cu ei în vorbă.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte să vă întrerup, spuse el, mai ales că vă distrați atît de bine,

dar am adus volumul cu poeziile lui Robert Burns, pe care l-am promis domnişoarei Wakefield. Am mai fost la „Jalna“ de două ori, dar nu te-am găsit, Philip, acasă. A, dar văd că dumneavoastră preferaţi alt poet. Nu face nimic. Pot să iau cartea cu mine acasă.

— Nu, vă rog, strigă Mary. Vreau foarte mult s-o citesc.

Doctorul aproape că-i azvîrli cartea în poală. Philip se sculă în picioare şi întrebă :

— E cald, nu-i aşa ?

— Da. E o căldură groaznică, mai ales pe drumurile astea prăfuite de ţară, pe care le colind să-mi vizitez pacienţii. Tu şi domnişoara Wakefield sînteţi oameni fericiţi. Nu vă cheamă nimeni la datorie.

Doctorul se îndepărtă spre deal, făcîndu-se nevăzut.

— Cine ar spune că are şaptezeci de ani ? întrebă Philip uimit.

VII

Întregirea cercului familial

Mary fusese patru duminici la rînd, împreună cu Philip Whiteoak și copiii, la bisericuța din apropiere. Acolo, așezată în strana familiei Whiteoak, avînd la stînga ei pe Meg iar la dreapta pe Renny, privea cu un sentiment nou și neasemuit de plenitudine interioară pe oamenii veniți din împrejurimi, care se îndreptau spre locurile lor obișnuite. La Londra i se întîmplase de multe ori să se strecoare de acasă tiptil, fără să-l trezească pe tatăl ei din somn, pentru a asculta slujba religioasă de duminică dimineața. Însă în biserica aceea din centrul metropolei, lumea îi era străină. Acum, între zidurile clădirii micuțe dar trainice, înconjurată de figuri pentru ea tot mai familiare, simțea o adîncă mulțumire izvorîtă nu atît din religie, cît mai degrabă dintr-o bucurie lăuntrică inedită.

Philip nu se așeză în strană împreună cu Mary și copiii ; însoți în sacristie pe paroh, fiul bătrînului Pink, care slujise ani de-a rîndul în același lăcaș închinat Domnului, și ieși apoi în altar, înveștmîntat într-o haină preoțească. Rolul lui pe lîngă paroh era acela de a citi cu glas tare un fragment din biblie. Mary avea astfel prilejul să-l privească neobservată de nimeni și să-l compare cu portretul tatălui său, în detrimentul căpitanului Whiteoak. Îl compara, în detrimentul tuturor, cu toți bărbații distinși pe care îi cunoscuse vreodată. Pînă și micul său defect de vorbire mărea, pentru ea, farmecul lecturii, deșteptîndu-i în acele clipe o simpatie maternă, ocrotitoare.

A cincea duminică se cîntă imnul „Părinte veșnic, în tine nădăjduim" ; judecînd după glasurile pline de rîvnă ale credincioșilor, dintre care se detașa vocea de bas a domnului Pink, toți erau pătrunși de dorința de a încredința Atotputernicului pe cei cinci membri ai familiei Whiteoak, inclusiv pe sir Edwin Buckley, care luaseră deja drumul oceanului spre „Jalna". La dreapta și la stînga lui Mary, copiii își înălțau și ei vocile lor cristaline. Ea observă că amîndoi pronunțau în loc de *peril* [1], *peryil*. Meg cunoștea toate cuvintele imnului pe de rost, în schimb Renny știa numai începutul. După ce cîntă prima strofă, tăcu pînă la sfîrșitul fiecărei strofe următoare, cînd glasul său subțire și pătrunzător se alătura surorii sale rostind cuvintele : „Pentru cei în primejdie, pe mare". Mary mulțumi Domnului că imnul nu avea decît patru strofe. Dacă ar mai fi fost o

---

[1] Primejdie (engl.).

strofă, s-ar fi dat de gol izbucnind în rîs. Nu știa de ce, dar în ultima vreme nu-și mai stăpînea emoțiile, fie că era veselă, fie că era tristă. Nu înțelegea de ce rîdea uneori cu copiii pentru un lucru de nimic, dar alteori, mai ales noaptea, se pomenea fără motiv cu ochii plini de lacrimi.

Apropiindu-se ziua cînd vor sosi rudele, cele două femei din casă, Eliza și doamna Nettleship, se simțeau în elementul lor. Din zori și pînă seara tîrziu luptau cu înfrigurare împotriva murdăriei și a dezordinii din camere, în vederea întîmpinării oaspeților. Mary își dădu seama că pînă atunci nu știuse ce este adevărata curățenie. Covoarele erau scoase afară, la bătut ; carpetele erau scuturate ; pereții erau șterși ; ferestrele erau frecate pînă cînd deveneau atît de străvezii, încît nici nu se mai vedeau ; alămurile și argintăria prindeau un luciu sclipitor. Salonul, ale cărui mobile fuseseră învelite în huse, deoarece Philip stătea mai mult în bibliotecă, devenise acum o încăpere elegantă. Stînd singură în salon, Mary simțea atmosfera lui aparte, mirosul vag pe care-l degaja un covor indian, tapițeria, pernele aruncate peste canapeaua unde persoane necunoscute își rezemaseră cîndva capetele îngîndurate. Bibelourile de porțelan de pe consolă, maimuța de jad și elefanții de fildeș din vitrină, toate o priveau cu un aer vrăjmaș, ca și cum nu doreau să întrețină cu ea nici un fel de relații. Pe pian erau caiete cu note muzicale. Acorduri închipuite pluteau deja în văzduh. Curînd, pianul va prinde din nou viață, însă nu pentru ea, deși în viitor, tot ea urma să-i dea lui Meg lecții de muzică. Ceasornicul de bronz auriu fusese întors și ticăia acum

de zor, de parcă voia să recupereze timpul pierdut în tăcere. Trandafirii îndesați în glastră începeau să atîrne, neputincioși să stăvilească apropierea treptată a oaspeților.

Toată ziua, copiii fură din cale afară de zburdalnici. Nu mai erau în stare să vorbească sau să se gîndească decît la darurile pe care le vor primi. Nici nu merita măcar să încerci să-i astîmperi. Mary se învîrtea prin casă, deși ar fi preferat să se plimbe undeva prin pădure, dar afară, o ploaie liniștită și înmiresmată cădea în urma descărcărilor electrice din noaptea trecută. Mary nu-l văzuse toată ziua pe Philip. Se simțea pierdută. Hoinărea prin încăperi, vizitînd cele patru dormitoare pregătite pentru musafiri : cel al doamnei Whiteoak, cu o cuvertură somptuoasă pe pat, iar celelalte trei cu cuverturi albe din pînză brodată, bine scrobită. Chiar și prepelicarii erau neastîmpărați. Cățelușul Jake dădu buzna adulmecînd fiecare din odăile proaspăt aranjate și ridică un picior în dreptul unuia din cei patru stîlpi care susțineau patul cu polog al lady-ei Buckley și al lui sir Edwin.

Trăsura pornise către gară, unde urma să aștepte sosirea trenului local de pasageri, care reușea de bine de rău să facă legătura cu trenul din Montreal. Cele două trenuri avuseseră întîrziere și de-abia pe înserate, tropotul copitelor vesti întoarcerea echipajului. Obrajii lui Renny ardeau din pricina emoției, iar Meg țopăia într-una cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Amîndoi purtau hăinuțele lor de duminică, Mary își pusese una din rochiile ei cele mai elegante, cea din batist roz-pal, cu volan la fustă și garnitură la mîneci.

Părul ei, coafat cu grijă, era numai valuri și zulufi aurii.

Întîlnind-o tocmai în clipa cînd trebuia să pornească spre gară, Philip tresări brusc, întunecîndu-se la față. De ce n-a sfătuit-o să se îmbrace altfel ? Ce impresie va face asupra mamei sale și a soților Buckley în această toaletă ? Treaba lor, în definitiv fusese angajată în Anglia. Nu-l putea acuza cu nimic în privința asta. Mary exclamă nedumerită, aproape speriată :

— S-a întîmplat ceva, domnule Whiteoak ?

— Nu, nu, zîmbi el ca s-o liniștească, mi s-a părut că văd pe rochia dumitale un păianjen. Dar a fost numai o impresie.

— Pe rochia mea ?

— Da. M-am înșelat însă. Acum mă grăbesc foarte tare. Mă duc la gară.

Totuși, zăbovi puțin. Dintr-o dată, îi păru rău că veneau rudele, chiar și mama. Se simțise atît de bine singur, numai în tovărășia domnișoarei Wakefield și a copiilor ! Prezența ei avea un farmec care îl atrăgea necontenit. Pînă acum, abia avusese timp să-i descopere farmecul. Niciodată nu fusese atît de drăguță ca în clipa asta, cînd presimțea că ar putea s-o piardă. În tot cazul, ce-a fost pînă acum s-a terminat. Privind înapoi la cele petrecute în ultima lună, Philip regretă că scăpase atîtea prilejuri cînd ar fi putut rămîne singur cu Mary. Din ziua cînd doctorul Ramsay îi întîlnise în vîlcea, nu o mai auzise citind poezii cu glas tare. Asta s-a întîmplat acum o săptămînă. Dar ar putea s-o roage să-i mai citească și altă dată. Dacă voia să-i citească ver-

suri, cine putea să-l împiedice ? O privi pe Mary cu o expresie vicleană :

— Da ? întrebă ea, foarte mirată.

— Tocmai mă gîndeam...

— Gînduri cenuşii, interveni ea. Îi venea atît de greu să renunţe la orice familiaritate.

Philip zîmbi :

— E ceva în legătură cu dumneata, domnişoară Wakefield.

— Sper că nu din vina mea te-ai încruntat.

— Într-o zi o să-ţi explic, răspunse el. Acum însă, trebuie să plec. Închipuie-ţi ce-ar fi, dacă i-aş găsi pe ai mei la gară aşteptîndu-mă. În viaţa mea nu mi-ar ierta asemenea ofensă.

Uitîndu-se în urma lui, Mary gîndi : „Cînd spune «ai mei», se gîndeşte la «maică-sa». O fi vreo cucoană dintr-alea rele şi stafidite. Începe să-mi fie antipatică."

Respiră adînc, cu nervii încordaţi. Acum, toate odăile se treziseră parcă, duşmănind-o. Mary nu aparţinea acestori locuri, nici măcar în propriul ei dormitor. Copiii alergau încoace şi încolo, fără s-o bage în seamă.

— Sînteţi curaţi ? strigă Mary în urma lor. Nu v-aţi murdărit pe mîini ?

Amîndoi rîseră în zeflemea, alergînd mai departe. Jake trecu pe coridor gîfîind şi adulmecînd. Dădu buzna în odaia destinată soţilor Buckley şi ridică din nou piciorul în dreptul stîlpului de la pat. Nici de data asta nu-l băgă cineva în seamă.

Mary coborî treptele şi o găsi pe Eliza în salon, aprinzînd lampa strălucitoare de alamă. Eliza îi vorbea drăguţ cînd doamna Nettleship nu se afla prin apropiere. Acum spuse :

— E prea devreme să aprindem lampa, cînd vine însă doamna Whiteoak, îi place să găsească totul în ordine și să fie multă lumină.

— N-am mai văzut așa curățenie, spuse Mary. Ridică ochii către candelabru, adăugînd : Fiecare cristal sclipește.

Eliza era măgulită.

— Le-am frecat unul cîte unul, răspunse ea. Doamna Whiteoak privește candelabrul cu atenție ori de cîte ori vine acasă. Cînd cheamă musafiri aprindem toate lumînările. Tot așa și de ziua dumneaei.

Jake coborî scările și dădu buzna în salon. Se ridică în două labe, sprijinindu-se pe rochia lui Mary. În clipa aceea, doamna Nettleship veni de la subsol. Se uită la fel de urît la amîndoi.

— Să nu mai văd javra asta prin camerele unde am dereticat, declară ea bătînd din palme spre prepelicar. Jake schelălăi îngrozit și o zbughi prin fața lui Mary, gata s-o trîntească. Se repezi afară, continuînd să schelălăie. Pîndind locul unde se aflau părinții lui, fugi în grabă spre ei pentru a-l ocroti. Încercă întîi să se cuibărească între picioarele tatălui, dar negăsind loc, se înghesui lîngă maică-sa. Doamna Nettleship trînti ușa în urma lui.

Mai trecu o oră din după-amiază. Mary scotea în fiecare clipă ceasul ascuns în cordon, pentru a-i cerceta mersul lent. Fața ei ardea ca para. Trebuiau aprinse lămpile, căci începea să se lase întunericul.

Copitele cailor răsunară pe alee.

Mary se refugie sus, la ea în cameră.

Stătea în pragul uşii deschise, trăgînd cu urechea. I se păru că în hol este lume multă. Cum ar fi putut doar cîteva persoane să facă atîta zgomot ? Un hohot de rîs domina din cînd în cînd amestecul de glasuri, cu o vitalitate aproape bărbătească, însă vesel ca o voce de femeie. Mai tîrziu, auzi zgomotul bagajelor purtate pe scări. Auzi voci în dormitoare. Auzi un glas grav de bărbat strigînd :

— Vino pînă aici o secundă, Ernest.

Apoi, vocea domnului Whiteoak, cel pe care îl cunoscuse la Londra, răspunse :

— Bine, Nicholas. O secundă, să-mi schimb gulerul la cămaşă.

Mary închise bine uşa camerei. Îşi puse în gînd să nu iasă de acolo pînă nu va fi chemată. O să stea să citească şi să fumeze, da, să fumeze o ţigară. Chiar tatăl ei o învăţase acest obicei decadent care pusese pe ea atîta stăpînire, încît în ceasuri de restrişte nu rareori i se întîmpla să-şi caute în el alinarea. În mod obişnuit se mulţumea cu o ţigară pe zi. Îşi adusese mai multe pachete din Anglia.

Acum, după ce deschise cele două ferestre, se aşeză în curent, ca să iasă fumul. Strînse ţigara între buze şi o aprinse, aruncînd chibritul cît mai departe, afară, în iarbă. Trase puţin fum în piept. Scoase romanul „Secretul lady-ei Audley", care în noaptea trecută o ţinuse trează ceasuri de-a rîndul, şi începu să citească. Fie că era mai multă linişte în casă, fie că nu mai băga de seamă ce-i în jur, fapt este că bătaia zdravănă pe care o auzi în uşă la un moment dat o făcu să tresară. Terminase ţigara de mult, totuşi stropi cu colonie

părul şi gulerul, pentru a înlătura orice urmă de miros de tutun.

— Domnişoară Wakefield ! strigă Renny.

Deschise uşa.

— Eşti poftită jos. Bunica vrea să te vadă. Ghici, ce mi-au adus ? Un trenuleţ care merge singur cînd îl învîrteşti cu cheia. Şi lui Meg, o cutie care cîntă. Hai jos, să vezi !

O apucă de mînă cu atîta căldură, cum nu-i arătase niciodată, şi o trase după el, pe trepte.

— Dumneata miroşi ! exclamă el.

— A ce ? întrebă Mary tresărind.

— Îmi place, spuse el şi o tîrî mai departe.

O ţinea încă de mînă, în clipa în care intrară în salon. Pumnul lui strîns îi dădea putere. Privi în jurul ei, temătoare, căutînd figura doamnei Whiteoak.

Nu era nevoie s-o caute. Înfăţişarea ei energică se remarca în mulţime, cu toate că ceilalţi oaspeţi din încăpere, cu o singură excepţie, aveau expresii foarte personale. Mary se aşteptase să vadă o bătrînică, dar Adeline Whiteoak, la şaizeci şi opt de ani împliniţi, părea de numai cincizeci. O trăda însă croiala largă, bătrînească, a îmbrăcăminţii şi boneta de dantelă cu panglicuţe, pe care o purta pe cap. Boneta era montată pe o sîrmă care o făcea să stea umflată. Acest amănunt dădea văduvei o expresie şi mai impunătoare. În ciuda celor cîtorva fire cărunte, părul ei îşi păstra culoarea roşcată. Trăsăturile distinse, acviline, ochii căprui şi expresivi, dinţii regulaţi treziră în ochii lui Mary o privire plină de admiraţie. Zîmbea, şi Mary îi răspunse printr-un surîs.

— Bine te-am găsit, domnișoară Wakefield. Întinse brațul cuprinzînd mîna lui Mary într-a ei. Renny rămăsese agățat de degetele mîinii libere.

— Hai, stărui el, vino să vezi trenulețul.

Lui Mary i se păru că aude cel puțin o duzină de glasuri răstindu-se la el să fie cuminte.

— Sper că vă împăcați bine, spuse doamna Whiteoak. Sper că nepoții mei au învățat ceva carte de la dumneata.

— Îmi dau toată osteneala. Vocea lui Mary abia se mai auzea.

— Cred că am început să surzesc. Doamna Whiteoak duse mîna pîlnie la ureche. Nu aud ce spui.

— Mulțumesc, merge destul de bine. Acum, vocea ei rostea cuvintele deslușit, poate puțin prea tare chiar.

Meg se băgă în vorbă :

— În ultima vreme n-am mai făcut lecții. Era prea cald.

Bunica o privi cu ochii ei mari, care străluceau.

— Mai sînt și altele de învățat, în afară de lecții, spuse ea.

— Care altele ? întrebă Renny.

— Să știți cum să vă purtați. Vă învață domnișoara Wakefield cum să vă purtați ?

Băiatul izbucni în rîs.

— Azi e cumva vreo petrecere sau ceva asemănător ? întrebă doamna Whiteoak, măsurînd-o pe Mary din cap pînă în picioare.

Vai, rochia ei ! N-ar fi trebuit să-și pună rochia aceea de sărbătoare. Mary simți că intră în pămînt de rușine.

În clipa aceea, înaintea lor se ivi Ernest Whiteoak. Expresia lui era oarecum reținută, din pricina ei sau a mamei lui. Mary nu era în stare să ghicească. Îi întinse mîna cordial.

— Pare un veac, spuse el, de cînd ți-am luat acel interviu în numele mamei.

— Și pun pariu că ai privit-o pe domnișoara Wakefield cu ochii mamei tale, adăugă doamna Whiteoak. Se întoarse către Mary. Cîți ani ai, draga mea ?

— Douăzeci și patru.

— Mulți înainte ! Se potrivește leit cu portretul pe care mi l-a zugrăvit fiul meu. A zis că arăți destul de tînără, că părul dumitale nu a încărunțit încă și că ai dinți naturali. Păi așa sînt și eu, și mă vezi că am șaizeci și opt de ani.

Mary era prea năucită ca să înțeleagă precis pe care dintre ei doi îl ironizează doamna Whiteoak. Stătea în picioare privind în jos, fascinată, la femeia aceea în vîrstă.

Renny o ștersese cu jucăriile în bibliotecă, unde se afla și Meg.

— Acum, hai să te prezint celor din jur, spuse doamna Whiteoak. Nicholas, Augusta, Edwin — domnișoara Wakefield. Domnișoara Wakefield — domnul Whiteoak, sir Edwin și lady Buckley.

Domnul înalt și smead, cu mustață, care stătea de vorbă cu Philip la fereastră, zîmbi amabil, înclinîndu-se. Sir Edwin și lady Buckley o salutară din cap, fără să zîmbească.

— Unde sînt copiii ? întrebă doamna Whiteoak.

— Au luat cu ei jucăriile în bibliotecă, răspunse Philip.

Doamna Whiteoak făcu un semn poruncitor cu mîna în direcţia lui Mary.

— N-ar fi rău dacă te-ai duce pînă acolo, spuse ea. Să nu facă vreo poznă. Mary zări mîna ei lungă şi mlădioasă, pe care scînteiau focuri de rubine şi de diamante.

Făcînd o mică plecăciune, Mary se îndepărtă. De-abia păşise în hol, cînd auzi în urma ei glasul doamnei Whiteoak spunînd :

— Vă rog, să închidă cineva uşa.

Uşa fu închisă şi cele şase persoane rămase în salon schimbară priviri nestînjenite, aşa cum se obişnuieşte între rude apropiate. Nicholas, primul, luă cuvîntul :

— O fiinţă încîntătoare, spuse el, de-a dreptul încîntătoare. Întorcîndu-se către Ernest, adăugă : Pe cuvîntul meu, Ernie, te pricepi la femei.

— La Londra mi s-a părut altfel, răspunse Ernest în pripă.

— Nu încape îndoială că aici clima a întinerit-o, spuse Edwin, un domn mărunţel îngrijit, cu obrajii spălăciţi.

— Vrei cumva să te luăm în serios, Edwin ? îl întrebă soţia, o femeie înaltă, cu multe bucle pe frunte şi o rochie de culoarea prunelor coapte. Avea o voce plină, de contralto.

— După mine, este singura explicaţie, replică bărbatul ei. Ernest spune singur că domnişoara arată altfel.

— Dacă arăta şi atunci aşa cum o vedem acum, cu siguranţă că Ernest şi-a pierdut minţile, declară lady Buckley.

— Ce-i lipseşte ? întrebă Philip.

— Toate îi lipsesc, răspunse sora lui. După rochie și înfățișare pare o actriță.

Adelinei Whiteoak îi venea greu să dea fiicei sale dreptate, de aceea nu luă această observație în seamă și-l întrebă pe Ernest :

— Cum adică era altfel la Londra ?

— Cum să-ți spun, mămico, e greu de explicat. Totuși, era o diferență insesizabilă.

— Eu nu-mi angajez guvernantele pe temeiuri insesizabile.

— Niciodată n-ar fi trebuit să ne bizuim pe Ernest, spuse lady Buckley. Se lasă prea repede amăgit de puțină grație.

Ernest răspunse acru :

— Eu sînt singurul dintre voi care nu m-am lăsat amăgit în mrejele căsniciei.

Sir Edwin chicoti :

— Mrejele mele au dat-o gata pe nevastă-mea, nu-i așa, Augusta ?

Nevastă-sa se uită la el chiorîș, ca și cum nu izbutea să-i descopere nici o urmă de atracție. În cele din urmă, spuse :

— O fată ca asta n-are ce căuta la copii.

— Ce vreți să fac ? exclamă Philip cu aprindere. S-o dau afară pentru că e frumușică și se îmbracă drăguț ? Ei bine, refuz. Doar voi mi-ați trimis-o. Zău, că arată mai bine decît celelalte două guvernante. Apoi continuă, ceva mai potolit : Așteptați s-o cunoașteți, nu vă repeziți s-o condamnați așa, dintr-o dată.

— Philip are dreptate, încuviință Ernest. E bine să fim calmi și răbdători.

Acest sfat nu avu darul de a calma pe mama lui, care sări în picioare și străbătu încăperea în lung.

— Doamne, izbucni ea, dar ai un adevărat talent de a exaspera oamenii, Ernest.

— Pe mine de loc, spuse Augusta, știu că Ernest are cele mai bune intenții.

Doamna Whiteoak schimbă pasul în direcția opusă. De data aceasta zîmbea.

— Trebuie, nici vorbă, să dăm fetei un răgaz, spuse ea. Philip are dreptate. Din partea mea, am intenția să fiu cu ea cît se poate de politicoasă.

— Gîndul de a fi nepoliticoasă, interveni glasul de contralto al Augustei, e departe de mine, oricine ar fi persoana.

— Toți o să fim amabili cu ea, spuse sir Edwin vesel, și pe urmă, vedem ce se mai întîmplă.

— O să vă fie extrem de recunoscătoare. Philip îi zîmbi lui sir Edwin. Era cît pe ce să adauge : Și eu la fel, dar se răzgîndi la vreme.

Nicholas căscă.

— Mă duc în cameră să despachetez, spuse el. Hai cu mine, Philip. Îl luă pe fratele său de braț, cu afecțiune. Amîndoi porniră spre ușă.

Soții Buckley se sculară și ei, urmîndu-i în aceeași direcție. Augusta întrebă :

— Pot să te ajut cu ceva, mămico ?

— Nu, mulțumesc. O să mă ajute doamna Nettleship.

Ernest nu avea de gînd să rămînă singur, cu mama lui.

— Am ceva de făcut ? întrebă el îndatoritor, după ce plecară ceilalți.

Ea clătină din cap.

— E așa de plăcut să fim iar acasă, împreună, spuse Ernest.

— Pentru tine, poate. E plăcut să nu ai simțul răspunderii.

— Vai de mine, mămico, dar nu s-a întîmplat nimic.

— Ceva tot o să se întîmple. Ai văzut ce mutră avea Philip cînd vorbea despre fată ?

— Nu.

— Atunci nu ai spirit de observație. Are o slăbiciune pentru ea. Poate că se și simte legat de ea.

Ernest începu să-și roadă o unghie, neștiind cum să schimbe discuția. În ușă se auzi un ciocănit. Înainte de a deschide, se adresă mamei lui :

— Mi se pare că la „Jalna“ totul este în regulă, nu ?

— Chiar așa, chiar așa, murmură ea. Apoi, cu o expresie complet exasperată, adăugă : Vai, Ernest, ce prostie ai făcut că ai angajat o fată atît de ușuratică !

Ernest nu avea cum să se apere. Spre norocul lui, în ușă răsună din nou o bătaie ușoară. Se duse să deschidă.

Dădu peste doamna Nettleship, care stătea cu mîinile-i subțiri lipite de pîntec. Ernest se strecură pe lîngă ea și începu să urce scările. Doamna Nettleship spuse :

— Iertați-mă, dar am venit să văd dacă vreți să vă ajut. Închise ușa, intrînd în salon.

— Uite ce te rog, desfă-mi mîine dimineață bagajele. Acum, scoate-mi trusa de toaletă din geamantan.

— Am scos-o.

— Atunci nu-mi mai trebuie nimic. Adică stai, fii bună și toarnă-mi un pahar de vin. Doamna Whiteoak se așeză pe canapea, rezemîndu-se pe perne într-o poziție care îi scotea în evidență liniile lungi și unduioase ale trupului, în ciuda veșmintelor greoaie, de om bătrîn.

Doamna Nettleship străbătu încăperea cu pași mărunți, fără zgomot, și luă încetișor o cană de pe tăvița de argint.

— M-am gîndit că o să fiți obosită și-o să vreți o înghițitură de vin, spuse ea.

— Foarte bine. Numai jumătate de pahar, te rog.

Doamna Nettleship îi aduse vinul. Adeline Whiteoak ridică paharul la buze și privi peste marginea lui către menajeră.

— Cum mai merg treburile în ultima vreme ?

— Mai bine zis în ultimele cinci săptămîni, nu-i așa, doamnă Whiteoak ?

— Exact. Asta vreau să-mi spui.

Doamna Nettleship stătea cu picioarele crăcănate, care se vedeau prin fustă și cele două jupoane. Își înfipse cu nădejde călcîiele în țesătura covorului.

— Ultimele cinci săptămîni, spuse ea, au fost pentru mine un chin. Numai eu știu cît am îndurat de dragul dumneavoastră, doamnă Whiteoak. Mă îmbolnăvește.

— Cine anume te-a supărat ? Adeline Whiteoak vorbea cu răsuflarea tăiată.

— Păi, guvernanta asta. Mi se rupe inima cînd mă uit la copilași, scumpii de ei, și mă gîndesc ce s-a apucat ea să facă.

— Ce s-a apucat să facă ?

— Păcatele mele, nu mă mai întrebaţi, doamnă Whiteoak. Zău dacă pot să spun cu glas tare. Însă stau şi mă gîndesc nopţi întregi în ce hal o să ajungă casa asta, dacă încape pe mîinile ei. Pentru mine e totuna, că n-aş rămîne aici nici moartă, dar chiar acolo unde ar fi să plec, tot o să mă gîndesc la soarta bieţilor copilaşi. Femeia oftă adînc.

Adeline spuse calmă :

— Povesteşte-mi, ce-a făcut domnişoara Wakefield de te-a adus în starea asta ?

Doamna Nettleship se apropie cu un pas, şi pupilele ei dilatate aveau o privire fixă, sfredelitoare. Începu să turuie ca o morişcă :

— Aoleu, doamnă Whiteoak, nici n-a sosit bine şi toate merg pe dos. Am văzut eu că-i poamă. Nu se îmbracă niciodată cum trebuie, mereu parcă ar fi gata să iasă în lume. Se dă cu parfum. Mai rău decît cu parfum, se dă cu vopsea.

— Vopsea ! Unde ? Pe obraji ?

— Pe buze. Vedeam eu că uneori le are mai roşii ca de obicei. Şi apoi am şi prins-o.

— Aha ! Cu ce încă ?

Doamna Nettleship se apropie foarte mult şi coborî tonul, vorbind aproape în şoaptă.

— A treia zi, spuse ea şi tăcu.

— Da ? Continuă.

— A treia zi, tocmai duceam rufele spălate în camera copiilor. Nu făceam nici un zgomot, că aveam papuci în picioare. La ultimul etaj, chiar la uşa domnişoarei Wakefield, l-am văzut pe domnul Philip. Uşa era deschisă, iar în prag stătea domnişoara Wakefield, numai în capot.

Felul în care doamna Nettleship sublinie ultimele cuvinte dovedi că bănuielile ei cădeau nemijlocit asupra capotului. Urmărind fața Adelinei Whiteoak îndeaproape, fu mulțumită de efectul acestei destăinuiri.

— Și ce-au făcut cînd ai apărut ?

— Domnișoara Wakefield s-a cam fîstîcit. Nu știa încotro să se mai uite, dar domnul Whiteoak m-a luat la trei păzește.

— Ce spunea ?

— I-am cerut iertare și am spus că n-am vrut s-o sperii pe domnișoara, și mi-a răspuns că n-are de ce se teme.

— Și pe urmă ce s-a mai întîmplat ?

— A venit doctorul Ramsay ; mai trecuse el de două ori pînă atunci, dar n-o găsise acasă. De data asta însă, s-a îmbrăcat și a coborît în salon. După ce a plecat doctorul, cînd treceam prin hol, ea și domnul Whiteoak mai erau în bibliotecă. Era și Jake acolo, și m-am gîndit să văd dacă vrea să iasă afară. Cățelușul ăsta e o pacoste, cum n-am mai pomenit alta în casa asta. Credeți-mă, doamnă Whiteoak, n-am intrat în cameră. N-am intrat acolo. Știu care e locul meu, de ! Mai ales după ce domnul Whiteoak mi-a vorbit lîngă dormitorul ei așa cum v-am spus. Atunci am fugit jos, la subsol, atît cît mă țineau bietele mele picioare.

— Dar pentru Dumnezeu, de ce ai fugit ?

— Păi de ce, să nu mai stau în calea domnului Whiteoak !

— Dar bine, femeie, nu poți să vorbești mai limpede ?

Glasul doamnei Nettleship se făcu dintr-o dată aspru.

— Am auzit un pupat. Un pupat scurt și dulce. Și pe urmă, domnul Whiteoak a rîs mulțumit.

— Poate l-a sărutat pe Jake ! exclamă Adeline, caustică.

— Ha, ha, asta-i bună, doamnă Whiteoak ! Dar nu prea văd pe o duduiță tînără ca ea să se sărute cu un cîine, mai ales cînd are alături un tînăr de mai mare dragul.

Adeline puse jos paharul gol.

— Mai ai ceva de povestit ? întrebă ea aproape în treacăt.

— Doar atît. Menajera băgă mîna în buzunarul șorțului și scoase un pachet învelit în foiță. Desfăcu hîrtia în care se aflau cîteva mucuri de țigări.

— Le-am găsit sub fereastra ei, printre buruieni, spuse arătînd mucurile. Înseamnă că fumează, doamnă Whiteoak.

Adeline răsuflă adînc.

— Așadar, spuse ea, iată o tînără cu apucături moderne.

— Moderne ? O purtare ca a ei nu se mai cheamă modernă. De două ori, săptămîna asta, a trecut prin casă cîntînd. Face pe stăpîna casei, nu alta !

Adeline se ridică în picioare. Dacă doamna Nettleship se aștepta cumva la un scandal, speranța ei era zadarnică. Bătrîna arăta chiar mai calmă decît fusese adineauri, la începutul conversației. Cînd rămase însă singură în camera ei, cu ușa închisă, sîngele îi clocotea în vine de necaz și de mînie. Întoarsă cu spatele la ușă, se străduia

din greu să-şi învingă dorinţa de a merge drept la Philip, pentru a-i cere socoteală. Dar înţelepciunea şi experienţa vieţii o povăţuiau să aştepte cu răbdare şi să descopere cu ochii ei cît de departe ajunseseră lucrurile.

Cît despre Ernest, îi venea să-l apuce de umeri şi să-l zgîlţîie. Cine s-ar fi gîndit că era în stare să arunce în calea fratelui său o asemenea ispită ?

— Dacă ar fi aici, nătărăul,... spuse cu glas tare şi izbi cu pumnul în palma celeilalte mîini. Nu apucă să termine fraza şi se auzi bătaia gongului indian, care chema pe membrii familiei la masă.

VIII

Nici o cameră fără oaspeţi

Mary străbătu holul pînă la uşa salonului, care rămăsese deschisă. Se simţea zăpăcită după întîlnirea cu familia aceea alcătuită din oameni atît de deosebiţi şi de individualişti. Toţi păreau că înalţă un zid între ea şi Philip. Şi-l zugrăvea în minte ca şi cum se afla departe. Glasurile care se auzeau confuz în preajmă îi dădeau sentimentul izolării şi al singurătăţii. Aerul încăperii era înăbuşitor. Se vestea o nouă furtună.

În bibliotecă, copiii se jucau cu jucăriile cele noi. Renny, în genunchi pe podea, răsucea cheia trenului mecanic. Meg stătea lîngă masa pe care cutiuţa ei zdrăngănea valsul „Fetiţele vieneze".

— Ascultă, strigă Meg, nu-i aşa că melodia e drăguţă ?

— Minunată, aprobă Mary. Ce cadouri frumoase !

— Avem rachete şi mingi cu pene, strigă Renny, şi eu am mulţi soldaţi de plumb, iar Mary

are un coşuleţ pentru lucru de mînă, în care e şi un degetar. Pe deasupra, avem fiecare cîte două cărţi. Băiatul sări în picioare şi începu să împrăştie în faţa ei comorile. Făptura lui micuţă vibra, plină de viaţă şi de însufleţire. Meg nu putea simţi aceeaşi bucurie, dar se străduia să-l imite pe fratele ei, de teamă să nu rămînă mai prejos în ochii celor mari.

Mary examină darurile cu mintea aiurea. Se gîndea : „Oare ce se petrece dincolo de uşa care s-a închis în spatele meu ? Ce se spune despre mine în salon ? Nu ştiu de ce, dar cred că nu le-am fost pe plac". În clipa aceea, tînjea după o vorbă bună sau măcar o privire de încurajare din partea lui Philip.

Cu mare greutate, îi îndupleca pe copii să-şi care jucăriile în odaia lor. În cele din urmă, o ascultară. Totuşi, nu reuşi să-i convingă să se culce. Voiau neapărat să meargă jos, să le ureze celor mari noapte bună. Nici nu mai aşteptară să li se dea voie. Trecură prin faţa ei ca săgeata şi o zbughiră în jos, pe trepte.

Mary stătea la fereastră şi privea afară. Atmosfera era umedă şi încărcată. Fulgerele luminau cerul din spatele copacilor ce se înălţau deasupra vîlcelei, acolo unde-i citise versuri lui Philip. Simţea că plăcuta lui tovărăşie nu avea să-i mai fie îngăduită de acum încolo. Toţi cei care se instalaseră în partea de jos a clădirii vor sta între ea şi el. Era singură într-o casă plină de lume. Duse mîna la tîmple, căci sîngele îi zvîcnea în cap. Singură ! Familia strîns unită care ocupa camerele de jos nu-i acorda şi ei un loc în casa asta. Şi de

ce s-o primească ? Într-o zi va trebui să dispară fără să lase vreo urmă, la fel ca domnişoara Cox sau ca domnişoara Turnbull. Nici o urmă în sufletul lui Philip Whiteoak ? O, nu-i adevărat, nu-i adevărat, în sufletul lui va dăinui totuşi o amintire. Mary putea să suporte gîndul că o va uita, deoarece în fond nu credea că ar putea fi altfel, dar gîndul că într-o zi Philip îşi va aduce aminte de ea o înduioşă pînă la lacrimi. Deodată, îi auzi pe copii tropăind zgomotos pe scări ca să-i audă toată lumea.

Fuseseră în sufragerie, unde tocmai se servea cina. Fiecare din ei se servise cu tot ce-i poftise inima. Acum erau voioşi.

Mary petrecu împreună cu ei o bună bucată de vreme, apoi se închise la ea în odaie. Furtuna se apropia treptat. Descărcările electrice îi pricinuiau o adevărată spaimă. Pînă să vină la „Jalna" nu mai văzuse asemenea dezlănţuire. Noaptea, fulgerele păreau şi mai înfricoşătoare din pricina întunericului care contrasta cu strălucirea lor sinistră. Mary ar fi rămas bucuroasă în camera copiilor, dacă aceştia ar fi rugat-o să le ţină companie, dar ştia că nu doreau acest lucru. Totuşi, Meg se temea de tunete. Atunci, de ce nu dorea compania ei ? Cu siguranţă, vina era tot a doamnei Nettleship. Ar fi fost bine dacă nu s-ar fi amestecat şi ar fi lăsat copiii în pace. Se simţea uşor înrîurirea pe care jupîneasa o avea asupra lor.

În cele din urmă, furtuna se îndepărtă spre lac. Nu se mai auziră nici măcar bubuituri înfundate. În urma lor se aşternu o mare tăcere. Trecuse ca

un vis războinic, după care Mary, obosită, căzu într-un somn adînc, fără vise. Peste o oră şi ceva, furtuna reveni. Cutreieră semeaţă apele lacului făcînd cale întoarsă, adunînd puteri pentru un nou spectacol de măreţie şi de groază. Din cer nu cădea încă nici o picătură, deşi tremurul frunzelor dădea impresia că plouă. Frunzele se atingeau între ele cu un sunet asemănător ropotului.

Mary sări din pat cînd auzi primul trăsnet. Era ameţită şi nu putea să-şi adune minţile din prima clipă. Se ghemui în aşteptarea celei de a doua bubuituri, numărîndu-şi bătăile inimii. În aceeaşi clipă, o lumină roz-albicioasă însufleţi odaia luminînd toate amănuntele interiorului şi împrumutînd o sclipire vie, transparentă fructelor şi scoicilor care se găseau sub clopotul de pe consolă. Tunetul răsună chiar deasupra acoperişului. Mary ţipă îngrozită, însă ţipătul ei nu era mai puternic decît chiţăitul unei cîrtiţe ascunse într-o vizuină.

Se ridică să vadă dacă copiii se simţeau bine. Aerul era înăbuşitor. Părul i se lipise, umed, pe tîmple. Îşi aruncă halatul pe umeri şi se repezi în camera alăturată. Cînd deschise uşa, simţi curentul. O auzi pe Meg plîngînd şi alergă spre patul ei.

— Sînt aici, scumpo, spuse ea înlănţuindu-şi braţele în jurul fetiţei.

Meg se strînse lîngă trupul ei.

— Închide geamul, o rugă printre lacrimi şi sughiţuri.

— Vai, ce zăpăcită sînt ! strigă Mary alergînd să închidă fereastra. Un fulger orbitor străluci în

acea clipă, apoi tunetul răsună puternic, zguduindu-i întreaga ființă.

Meg scoase un țipăt, și Mary veni către ea, aproape clătinîndu-se pe picioare. Se așeză pe marginea patului, vrînd s-o strîngă în brațe.

— Aprinde lumina, plînse Meg.

Mîinile lui Mary tremurau în timp ce scăpăra chibritul ca să aprindă lampa. Era o lampă de petrol, cu abajur alb, de porțelan, pictat cu trandafiri roz. Unul nu se mai vedea pentru că odată, fiind prost dispusă, Meg zgîriase vopseaua cu unghia.

Fetița se liniști puțin cînd văzu lumina aprinsă. O privi pe Mary cu ochii scăldați în lacrimi.

— Nu pleca, spuse ea, apoi, cînd tunetul bubui din nou, strigă : Vreau să vină tăticu !

— Nu-i de ajuns că sînt eu aici ?

— Nu. Spune lui tăticu să vină. Mi-e frică.

— Uite-l și pe tăticu, rosti o voce în prag.

Philip intră în cameră numai în cămașă și pantaloni.

— A trecut sfîntul Ilie cu carul, glumi el, de parcă furtuna îi stîrnea admirație.

— Vino încoace, strigă Meg, vino să stai aici, pe patul meu.

Philip se așeză și fetița sări pe genunchii lui, apucîndu-l strîns de gît.

— Ai închis fereastra lui Renny ? o întrebă Philip pe Mary. Apoi exclamă : Și dumneata te-ai speriat ! Puteți să vă luați de mînă, prostuțelor !

Prezența lui calmă și binevoitoare o făcu pe Mary să-și domolească, treptat, spaima. Inima nu-i mai bătea atît de puternic. Dar o umilea gîndul că uitase să închidă fereastra. Scoțînd o exclamație

disperată, alergă spre patul lui Renny, care strălucea în văpaia unui fulger. Fereastra era deschisă. Pe Mary o întîmpină o rafală de aer, care îi umflă halatul subțire ca o pînză de corabie. Cu pletele lungi, răsfirate, părea un înger dintr-o icoană veche.

Renny stătea la fereastră în pielea goală, privind furtuna. Bubuitul trufaș al tunetului ce se pierdea în norii îndepărtați nu-l făcea nici măcar să se miște. Stătea nemișcat în bătaia ploii repezi ce intra de afară, biciuindu-i trupul alb. Apoi se lăsă iarăși întunericul, și Mary vorbi în beznă:

— Ce copil rău ești, Renny! Nu știi că e periculos să stai în curent cînd tună și fulgeră?

Se îndreptă spre fereastră pe bîjbîite, călcînd cu picioarele goale pe covorul umed. În timp ce închidea geamul, lîngă care stătea băiatul, mînuțele lui ude se agățară de ea încercînd s-o oprească.

— Vreau să rămînă deschis. Așa-mi place.

În clipa aceea străluci pe cer un fulger, urmat de o puternică detunătură. Mary gemu înspăimîntată.

— Ți-e frică, rîse el. Dar mie îmi place. Îmi place! Aș vrea să țină toată noaptea.

Începu să țopăie și să zburde pe dușumea, cu trupul subțirel în lumina pîlpîitoare a fulgerului. Frica îi dădu putere lui Mary. Înhăță cămașa de noapte zvîrlită pe podea și imobilizîndu-l pe Renny i-o aruncă pe trup. Apoi îl trase de mînă. Cînd dădu cu ochii de tatăl lui, Renny se smuci și alergă spre el. Îl apucă de mînă, frecîndu-și obrazul de ea.

— Tăticule, strigă el, ce bine că ai venit! Vreau să vii cît mai des pe la noi.

Aşezat între cei doi copii, Philip o privea pe Mary rîzînd. Îi strîngea în braţe pe amîndoi. Din camerele de jos răzbea un amestec de sunete. Persoanele care locuiau acolo discutau ceva. Mary şovăi, întrebîndu-se dacă nu era timpul să se întoarcă în camera ei.

— Furtuna se potoleşte, spuse Philip. Curînd o să treacă.

Copiii ciripeau într-una. Cerură apă de băut. Se crease o atmosferă ciudată, intimă, de interior casnic. Oare Philip simţea acest lucru ? Dar ceea ce se petrecea în mintea lui era greu de ghicit. Poate o considera o domnişoară oarecare, ca de pildă domnişoara Cox sau domnişoara Turnbull. Dintr-o dată, rosti :

— Ei bine, iată că mi-a sosit familia.

Acest lucru era atît de evident, încît nu mai era nevoie de nici un comentariu.

— Mulţi, nu glumă, adăugă.

— Da. Casa pare plină de lume.

— Aşa-i felul lor.

— Par foarte distinşi.

— În special mama. Să nu te sperii cînd îi sare muştarul. În fond, are o inimă foarte blîndă.

— Mi-e teamă că nu sînt suficient de tare.

— Nu eşti tare ? Ba eu cred că da. Ţi-a trebuit, desigur, tărie de caracter ca să vii tocmai aici, departe de căminul dumitale.

— Nu mai aveam cămin.

— Domnişoară Wakefield, spuse el cu seriozitate, aş vrea să-mi mărturiseşti un lucru.

Mary nu scoase o vorbă, dar aruncă o privire semnificativă în direcţia copiilor. Era clar că nu putea spune nimic în legătură cu sentimentele ei

în prezența lui Meg, care o privea cu ochi iscoditori, gata să repete cele spuse de ea la bucătărie.

Philip o privi nedumerit, apoi înțelese. De jos se auzi vocea lady-ei Buckley :

— Philip ! Ești în camera copiilor ?

El se îndreptă către ușă și strigă :

— Da, sînt aici, împreună cu ei.

— Se simt bine ?

— Foarte bine. Vin la voi într-o secundă. Furtuna a trecut.

Îl băgă pe Renny în patul lui. Mary o înveli pe Meg, care stătea foarte liniștită, măsurînd-o cu privirea ei rece și scrutătoare. Pricepu că Meg nu dorea să fie sărutată. Fetița spuse :

— Te rog, domnișoară Wakefield, lasă-mi lampa aprinsă.

— Dar în curînd se face ziuă.

— Lasă-mi lampa, te rog.

— N-o să te atingi de ea ?

— Nu. Promit.

Mary micșoră lampa și ieși din cameră. Era liniște. Sumedenie de picături cădeau din frunziș, ca o ploaie lină și binefăcătoare.

Philip ieși pe coridor, închizînd ușa copiilor în urma lui. Mary spuse repede :

— Îmi pare rău. Poate te-am jignit. Dar vezi... copiii. De fapt, nu contează. Ai vrut să mă întrebi ceva ?

— Da. Te simți fericită la „Jalna" ? Îți place lumea de aici ? Privi țintă în ochii ei, adăugînd : Adică... eu și copiii.

Mary nu putea să răspundă. Nu găsea cuvinte potrivite și-i pierise glasul.

El insistă :

— Îți plac copiii, nu-i așa ?

Răspunse cu o voce șovăitoare din pricina emoției :

— Da. Îmi plac foarte mult.

— Ei bine, asta-i principalul. De altfel, am înțeles de mult ce-i cu dumneata. Ești prea sensibilă. Pe cuvîntul meu, dacă s-ar întîmpla ceva, nu știu ce-ai face. Nici nu vreau să mă gîndesc cît de mult ai suferi.

Mary exclamă, aproape cu asprime :

— M-ai întrebat dacă îmi plac copiii și am răspuns că da. M-ai întrebat dacă îmi placi și... așa e. Ce pot să fac ! Ești atît de...

— Asta-i minunat, o întrerupse el. Acum, du-te drept în patul dumitale. Furtuna te-a obosit. Mîine o să te simți sleită, dacă nu dormi destul. Îi atinse brațul mîngîietor, apoi coborî treptele. Mary auzea glasurile celor de jos. Philip o părăsise atît de brusc, poate deoarece își închipuia că sora lui îl aștepta lîngă scară. Intră în odaie și închise ușa.

Nu era prea întuneric. Zorii umezi și cenușii se iveau îndărătul copacilor. Frunzele picurau necontenit. Mary puse mîinile pe marginea patului, ca să se liniștească. Spuse cu glas tare, ca și cum se adresa unei persoane întinse pe patul ei :

— Nu-i vorba că-mi place. Îl iubesc. Îl iubesc. Îngînă aceste cuvinte de cîteva ori, pînă cînd se simți mai calmă. Îi rosti și numele. Apoi, își aminti că Philip a întrerupt-o. Oare se temea că se va da de gol, spunînd lucruri nechibzuite ? Timp de o clipă, simți dorința sălbatică de a coborî în fugă pînă la ușa lui, pentru a-i cere să tăgădu-

iască asemenea intenții. Dar în mintea ei se înfățișară toți ceilalți musafiri ieșind din camerele lor, uitîndu-se la ea uimiți și disprețuitori. Cel mai limpede o vedea pe mama lui Philip, ivindu-se din văgăuna ei somptuoasă, ca o tigroaică gata să-și apere puiul.

Și nici nu-i pasă de mine, gîndi Mary, așa cum de altfel nu i-a păsat nici de domnișoara Cox sau de domnișoara Turnbull.

Tremura toată. Se strecură în patul ei trăgînd cuvertura peste cap, dar nu mai putu să adoarmă.

A doua zi dimineața, își îmbrăcă fusta albastră și bluza albă. Era palidă și trasă la față. După gustare, chemă copiii în camera lor, apoi închise ușa. Meg căsca, ținînd capul pe caietul de exerciții. Renny o rugă insistent să-l lase să-și țină brațul rezemat după ceafa ei, în timp ce Mary îl învăța tabla înmulțirii. Trebui să-i facă pe plac, altfel nu era chip să-l astîmpere.

IX

A doua zi dimineața

Adeline Whiteoak dormise bine și acum se simțea nespus de înviorată. Furtuna limpezise aerul, natura era spălată și proaspătă ca o gravură în care toate liniile se conturează cu precizie. Departe, pe cîmp, un om își îndemna boii cu strigăte care pătrundeau deslușit pînă în dormitor.

Adeline se gîndi cu tristețe la complicata rochie pe care trebuia s-o îmbrace. Ce plăcut să n-ai pe tine decît cămașa și pantalonii, ca flăcăul acela de pe cîmp. Închipuindu-și cum i-ar veni asemenea haine, rîse cu ironie. Totuși, i-ar veni bine, în comparație cu alte femei. Slavă Domnului, nu fusese niciodată lată în șolduri sau pieptoasă. Își strînse corpul, cu anumită satisfacție, într-un corset lung, cu balene, pe care îl încheie de sus pînă jos, făcînd să pocnească sec fiecare copcă. Puse apoi o rochie neagră de cașmir. Petrecu în jurul

gîtului un lanţ greu de aur, cu medalion. În timp ce ţinea medalionul în mînă, îl ridică pînă la gură şi sărută capacul. Făcea acest gest în fiecare dimineaţă, medalionul avînd o şuviţă de păr înăuntru.

Era destul de mulţumită că la ora aceea tîrzie a dimineţii nu se mai afla nimeni în sufragerie. Îi plăcea să-şi ia gustarea singură, pentru a asculta în linişte zgomotele casei, cu care era deprinsă. Astăzi, după atîtea luni de absenţă, aceste sunete i se păreau şi mai plăcute. Afară, puişorii piuiau în cuiburile pitite printre frunzele de viţă sălbatică, în timp ce părinţii lor le aduceau hrană. Un curcan bolborosea trufaş în limba lui. Un om netezea cu grebla prundişul de pe alee. Adeline zîmbi, scoţîndu-şi şervetul mare de olandă dintr-un inel de argint şi vîrînd un colţ al lui sub bărbie. Nu dorea să-i sară nici o picătură de lapte pe rochie. Budinca din grîu pisat, fiert pînă devenea aproape străveziu, era delicioasă. Iar laptele ! De cînd plecase în străinătate nu mai gustase ceva asemănător. După budincă, mîncă o farfurie de zmeură cu smîntînă, două felii groase de pîine prăjită bine unse cu unt şi îşi turnă trei ceşti de ceai tare, una după alta. În timp ce mînca ochii i se plimbau prin încăpere, oprindu-se cînd asupra unui obiect, cînd asupra altuia, şi bucurîndu-se de înfăţişarea lor familiară şi de grija cu care erau întreţinute. La un moment dat, privirea îi căzu întîmplător asupra celor două portrete, dar nu zăbovi mult. Portretele reproduceau prea exact trăsăturile ei şi ale lui Philip, în floarea tinereţii. Putea să se uite la propriul său portret zîmbind uşor, să-şi admire chipul (iată cum arătam atunci !

Eram o fată frumoasă !). Cele două figuri, el în uniformă de gală, ea într-o rochie de bal galbenă, de satin, îi deştepta amintiri prea dureroase pentru a putea fi suportate. Cît de mult se iubiseră ! Cele mai multe căsnicii, după părerea ei, erau întemeiate pe o iubire searbădă, care nici nu merită să fie luată în seamă. De pildă, dragostea lui Nicholas pentru soţia lui, sau aceea a lui Philip. De uitat, se mai uitase ea şi la alţi bărbaţi. Nu era tipul femeii care îşi concentrează egoismul asupra unui singur om, căutînd să înăbuşe spiritul celui iubit printr-o insistenţă sîcîitoare. Firea Adelinei Whiteoak era prea generoasă pentru aşa ceva. Nu avusese însă decît o singură mare dragoste.

Eliza intră în cameră, s-o întrebe ce mai doreşte.

— Să mai pun apă de ceai, sau să mai prăjesc cîteva felii de pîine ?

— Nu, Eliza, nu mai vreau nici o înghiţitură în plus. Dacă îmi dai atîta mîncare, îmi pierd silueta. Unde sînt ceilalţi ?

— Domnii s-au dus la grajduri, să vadă caii. Lady Buckley e în camera dumneaei. Iar copiii sînt cu domnişoara Wakefield.

— Mda... mi-e dor de Boney. Crezi că domnişoara Pink ştie că m-am întors acasă ?

— Păi, i s-a trimis vorbă. Cred că l-a îngrijit foarte bine.

— Mă bucur. Bietul bătrîn ! O să fie foarte bucuros să mă revadă.

Eliza încuviinţă, deşi nu ţinea prea mult la papagal. Apoi exclamă :

— Se aude o trăsură ! O fi domnişoara Pink.
Se duse grăbită în hol şi se întoarse, spunînd :

— Da, e domnişoara Pink. A adus papagalul.

— Pofteşte-o în bibliotecă şi spune-i că vin îndată.

Adeline se şterse energic pe buze, se ridică în picioare, ciuguli o bobiţă de zmeură din smîntînă şi o aruncă în gură. Trecu prin hol, unde uşa era deschisă. Prin deschizătura ei văzu şareta domnişoarei Pink, la care era înhămat un ponei voinic. Intră în bibliotecă cu un zîmbet ospitalier pe buze.

Lily Pink stătea în mijlocul camerei, ţinînd în mîini o colivie cu un papagal. Luase papagalul sub ocrotirea ei în lipsa Adelinei. Avea douăzeci de ani, dar văzîndu-i chipul blînd şi nevinovat, i-ai fi dat numai doisprezece. Părul blond-castaniu era strîns într-un coc, la ceafă. Purta o rochiţă trandafirie, cu mîneci bufante. Bunicul ei fusese primul paroh al bisericuţei clădite de căpitanul Whiteoak, cu patruzeci de ani în urmă. Tatăl, de asemenea preot, îşi făcuse apostolatul în China, unde i se născuseră toţi copiii. Cu zece ani în urmă, se întorsese în Canada pentru a prelua parohia, care pînă atunci fusese condusă de tatăl lui.

— Lily, copila mea ! exclamă Adeline sărutînd-o. Bine te-am găsit. Uite-l şi pe Boney ! Sper că a dus-o bine în lipsa mea.

— Cît se poate de bine, doamnă Whiteoak. Nu s-a îmbolnăvit niciodată.

— Vai, îţi mulţumesc foarte mult. Nu mă puteam împăca cu gîndul să-l las pentru atîta vreme în grija doamnei Nettleship, căci nu prea îl iubeşte. Şi apoi copiii, de ! Mi-era frică să nu-i dea drumul afară. În Renny nu pot să am încredere.

Îşi aplecă trupul lung şi mlădios deasupra coliviei, iar papagalul scoase un ţipăt de bucurie.

Sări către ușița deschisă, se cățără pe gratii și din vîrful coliviei, zbură pe umărul Adelinei. Rezemîndu-și ciocul de nasul ei, scoase niște sunete joase și guturale, în timp ce trupul lui acoperit cu pene viu colorate fremăta de dragoste pentru stăpîna lui.

— A vorbit mult ? întrebă ea.

— Foarte puțin, doamnă Whiteoak. Numai cînd era în toane rele. I-a fost foarte dor de dumneavoastră.

— Vorbea cînd era mînios, așadar ? Și ce spunea ?

Lily se îmbujoră la față.

— O, nu-mi amintesc, spuse ea. Îi era cu neputință să spună că tatăl ei îi poruncise să acopere colivia cînd pasărea folosea un limbaj prea pitoresc.

Boney era urmașul papagalului pe care Adeline îl adusese din India. Acela murise cu cincisprezece ani în urmă, lăsînd-o atît de mîhnită, încît căpitanul Whiteoak nu precupețise nici un efort pentru a-i găsi alt papagal, de aceeași culoare, drept mîngîiere. Cei doi soți făcuseră cu el exerciții, pînă cînd noul Boney învățase exact același vocabular și astfel ajunse să semene leit cu primul, luîndu-i locul în sînul familiei.

Adeline își clătină capul încetișor, în sus și în jos, iar papagalul se legăna cu desfătare pe umărul ei. Îi ura pe toți, în afară de ea.

Începu să murmure cu glas dezmierdător : „Dilkhoosa... Dilkhoosa. Nur mahal... Mera lal".

— Spune vreo înjurătură ? întrebă Lily.

— Înjurătură ? Nicidecum. Vorbe de dragoste. Nu știi, Lily, cît de bine se pricep orientalii la

dragoste ? Perla haremului, aşa mi-a spus acum Boney

Pe Lily Pink o surprinse neplăcut faptul că Adeline, mama unor bărbaţi în toată firea şi, pe deasupra, bunică, primea astfel de omagii nelalocul lor, cu vădită satisfacţie. Simţea că la o anumită etate, nu se mai cuvine să-ţi pleci urechea la vorbe de dragoste, chiar dacă cel ce le rosteşte e doar un biet papagal. Ea, de pildă, în viaţa ei nu se aşteptase să primească complimente şi omagii. De trei ani de zile iubea fără nădejde pe Philip Whiteoak, exprimîndu-şi acest sentiment printr-o tăcere aproape desăvîrşită în prezenţa lui şi prin teama de a-i întîlni privirea.

Philip intră în hol pe uşa laterală.

— Mamă ! exclamă el. Te-ai sculat ?

— De ce te miri ? Nu mai e devreme, iar tu vii s-o vezi pe mama ta abia acum.

— Da. Am fost însă, mai înainte, pe aici de vreo două ori. Bună dimineaţa, Lily. Aşadar, l-ai adus pe Boney.

Lily se înclină, mişcîndu-şi buzele fără să scoată o şoaptă. Philip îşi sărută mama şi atinse papagalul sub plisc. Boney înhăţă degetul lui, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Adeline.

— E o vreme splendidă, spuse Philip. Văzduhul s-a limpezit complet. Ce ai de gînd să faci ?

Adeline se sili să zîmbească, pentru a-şi ascunde privirile întunecate, îndreptate asupra lui. „Văzduhul nu s-a limpezit, scumpul meu, gîndi în sinea ei, şi voi afla eu cine mi-ai fost." Spuse cu glas tare :

— Cred că o să mă duc în vizită la familia Lacey. Lily ar putea să mă lase chiar în fața porții lor. Vrei să-mi faci acest serviciu, draga mea ?

— O, aș fi încîntată, doamnă Whiteoak !

— Bine. Numai să-mi iau pălăria. Dar stai, întîi să-ți dau ceva. Scoase din buzunar o cutiuță, și din cutiuță un cordon frumos de piele, de care atîrna un portmoneu căptușit cu mătase. Petrecu cordonul în jurul taliei lui Lily.

Philip le urmărea, încuviințînd cu privirea.

— Uite o talie trasă ca prin inel, remarcă el.

— Ai vrea tu s-o măsori, dar nu te lasă să încerci, nu-i așa, Lily ?

Lily mulțumi pentru cadou, ferindu-și ochii cu încăpățînare din calea lui Philip. O înspăimînta gîndul că va trebui să rămînă singură în prezența lui. O urmă pe Adeline în salon și o ajută să pună colivia pe suport. Trebuiau să recurgă la tot felul de momeli pentru ca Boney să intre în cușcă, și cînd Adeline, după ce isprăvi să-l giugiulească, se hotărî să plece, își vărsă necazul aruncîndu-i tot felul de ocări în limba hindusă.

— Mă întorc în curînd, drăguțul meu, strigă ea și se grăbi să intre în dormitor, ca să-și pună pălăria.

Philip zîmbea către Lily, care nu prea se simțea în largul ei.

— Îți place ce ți-a adus mama ? o întrebă.

— E încîntător, răspunse cu o voce abia deslușită. Philip pipăi punguța, o deschise și se uită înăuntru.

— E goală, spuse el. Nici un ban.

Fata reuşi să îngîne :

— Aşa va fi mereu. N-am bani. În timp ce vorbea, obrajii ei se făcuseră ca văpaia.

— Lasă, Lily, nu-i nimic. Într-o bună zi o să ai. Să vezi cum vine un milionar...

Adeline apăru în hol cu o pălărie de paie, cu boruri largi. Philip le conduse pînă afară, le ajută să ia loc în şaretă şi mîngîie căluţul, dîndu-i un smoc de iarbă. Şareta o porni pe alee, hurducîndu-se în timp ce calul molfăia tacticos, lăsînd să-i curgă pe buze saliva verde. Copitele lui pleoscăiau trecînd prin băltoace, iar trupul mic şi îndesat strălucea în lumina soarelui. Adeline se gîndea cît ar fi fost de fericită, dacă Philip nu i-ar fi pricinuit necazuri. O întrebă pe Lily :

— Bănuiesc că ai mai văzut-o pe guvernanta copiilor.

Cînd Philip nu era de faţă, Lily putea să vorbească normal.

— Da, am întîlnit-o în vizită la doamna Lacey, răspunse, şi mama a invitat-o la ceai împreună cu copiii. De două ori m-am întîlnit cu ea pe drum. Ţi se pare drăguţă, doamnă Whiteoak ? Aici, toţi bărbaţii înnebunesc cînd o văd.

— Şi tatăl tău ?

— O, da !

— Şi amiralul Lacey ?

— Mai ales el.

— Dar doctorul Ramsay ?

— Nu. Despre el n-am auzit.

Situaţia părea mai gravă decît îşi închipuise Adeline.

— Mînă calul mai iute, Lily, spuse ea. Mai dă-i un bici pe spinare.

Lily întinse mîna fără grabă şi, luînd biciul a cărui coadă era înfiptă pieziş în peretele trăsurii, lovi uşor calul în partea stîngă. Animalul o privi peste grumaz.

— Mai dă-i unul, repetă Adeline.

Lily îl atinse încă o dată, în dreapta. Calul se opri din mers.

— Hai, hai, îl îndemnă Adeline, dă-i drumul!

Calul o privi iar peste grumaz.

— Ia dă-mi biciul.

Lily se supuse, şi Adeline îl plesni cu sfîrcul biciului.

Calul intră în şanţ, gata să răstoarne şareta.

— Aşa face ori de cîte ori este lovit cu biciul, rosti Lily.

— De ce nu mi-ai spus? O să iasă de aici, dacă îl tragem de căpăstru?

— Nu iese. Trebuie să aşteptăm pînă vine un bărbat.

— Aş putea să-l trag singură, spuse Adeline, mi s-ar prinde însă ciulinii de fustă. Ah, nemernicule! Şfichiui încă o dată spinarea calului. Acesta holbă către ea ochii lui mari, care păreau absenţi, şi se prefăcu că vrea să se culce în şanţ. Tocmai în clipa cînd cele două femei se grăbeau să coboare, pe alee se ivi doctorul Ramsay, cu iapa lui voinică înhămată la docar. Doctorul o salută pe Adeline cu căldură.

Văzînd cele petrecute, coborî din docar şi, cu un aer impunător, întoarse în drum calul care îl urmă cu rîvnă, ca şi cum tocmai asta avusese chef să facă.

— Ce l-o fi apucat, întrebă Adeline, de a intrat în şanţ?

— Intră în şanţuri de cînd îl cunosc, spuse doctorul Ramsay, şi eu îl cunosc de douăzeci şi cinci de ani.

— Încotro ai pornit, doctore ? Dacă mergi spre „The Moorings", cred că o să facem drumul împreună.

— Chiar acolo mă duceam, îi duc amiralului o frecţie pentru spinare.

— Se simte prost ?

— Are un început de lumbago. Poftim în docarul meu, doamnă Whiteoak. Hai să stăm puţin de vorbă.

Adeline îşi luă rămas bun de la Lily şi luă loc lîngă doctor. Acesta şfichiui iapa, care o luă la trap vioi, în timp ce celălalt cal îşi mişca picioarele scurte din răsputeri, străduindu-se s-o întreacă.

— Ia te uită, spuse doctorul, privind cu admiraţie vicleană în ochii Adelinei, nu arăţi tocmai rău după călătorie.

— Mi-a făcut bine schimbarea de atmosferă. Nimic nu era mai necesar după atîtea griji şi obligaţii cîte aveam acasă.

— Aşa-i. E chiar foarte adevărat. Şi lady Buckley ce face, e bine, sănătoasă ?

Adelinei nu-i făcea plăcere acest titlu, căci o jignea inferioritatea poziţiei ei sociale, însă doctorul Ramsay nu scăpa nici un prilej pentru a o numi astfel pe fiica sa, deşi pînă în ziua nunţii o numise Augusta.

— Augusta se simte destul de bine.

— Şi sir Edwin ?

— Pînă acum nu l-am auzit să se plîngă.

— Şi Nicholas, şi Ernest ?

— Sănătoşi tun. Ernest a început să se îmbogăţească. Se pricepe la afaceri.

— De. Mai bine să fie prudent. Eu dacă aş avea bani, aş prefera să-i investesc într-o moşie. Cum ţi s-a părut că merg lucrurile la „Jalna“ ?

Adeline privi ţintă printre urechile iepei.

— Mi s-a părut că se cam îngroaşă gluma acolo, răspunse.

— Chiar aşa ?

— Ei ! exclamă Adeline, să nu-mi spui că n-ai auzit nimic.

— Nimic rău în ceea ce-o priveşte pe tînăra guvernantă. Toţi o laudă, cu excepţia doamnei Lacey. Ai crede că-i farmecă pe toţi.

— Ei bine, menajera mi-a povestit o istorie întreagă. Se pare că a văzut-o *en deshabillé* stînd de vorbă cu Philip, în uşa dormitorului ei, la cîteva zile după ce sosise din Anglia. Altădată i-a auzit sărutîndu-se în bibliotecă.

Doctorul Ramsay conduse docarul pînă în faţa moşiei „The Moorings“ şi mătură uşor muştele de pe spinarea iepei. Lily Pink merse mai departe. Calul ei era grăbit să-şi capete porţia de ovăz, iar ea agită mîna în direcţia lor, zîmbindu-le.

Doctorul o privi pe Adeline cu o expresie mohorîtă şi rosti cu glas semnificativ, avînd un puternic accent scoţian :

— Am spus că n-am auzit nimic, să-ţi povestesc însă ce-am văzut.

Adeline şedea în docar ţeapănă, cu ambele mîini pe genunchi.

— Domnişoara mi-a dat de lucru pînă am găsit-o. Am fost de două ori la „Jalna“, dar de fiecare dată lipsea de acasă. A doua oară, Eliza

mi-a spus că fusese văzută plimbîndu-se în pădure. M-am luat pe urmele ei. De, fiind bunic, am și eu anumită răspundere. Am străbătut un drum lung și, în cele din urmă, am ajuns la poiana aceea micuță din mijlocul pădurii. Acolo iarba crește frumoasă și netedă. Și ce crezi că mi-a fost dat să văd ?

— Dumnezeu știe !

— Am văzut-o pe domnișoara Wakefield alergînd prin iarbă, desculță. Își scosese pantofii și ciorapii și ținea cu mîinile poalele fustei ridicate pînă la genunchi. Era un spectacol trivial, lipsit de decență. Am preferat să plec de acolo.

— Bine ai făcut, spuse Adeline cu o privire răutăcioasă.

— Într-o zi, cînd am găsit-o acasă, am avut cu ea o mică discuție. Trebuie să recunosc că a dat dovadă de o inteligență care întrecea așteptările mele, ceea ce m-a făcut să renunț la bănuieli. În timpul conversației, mi s-a întîmplat să pomenesc în treacăt despre poetul Burns, și ea și-a exprimat dorința vie de a citi cîteva dintre poeziile sale. I-am făgăduit un volum cu împrumut. Acum o săptămînă i l-am adus. Fusesem la familia Vaughan pentru o consultație și, lăsîndu-mi trăsura în curtea lor, am pornit spre „Jalna" prin vîlcea, pe unde știam că-i răcoare. Era o zi insuportabilă din pricina zăpușelii. Treceam peste pod, cînd deodată, i-am văzut pe amîndoi.

Adeline întoarse capul și-l privi pe doctor drept în față.

— Da ? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Amîndoi, doamnă Whiteoak, stăteau într-o atitudine lipsită de orice reținere. Ea îi citea cu

glas tare o poezie de dragoste a lui Tennyson. Am auzit doar cîteva cuvinte. Am mers către locul unde erau amîndoi. I-am dat cartea cu un gest care arăta cît se poate de limpede dezaprobarea mea față de această conduită, apoi i-am lăsat singuri în pădure. De atunci nu i-am mai întîlnit.

— Bine, spuse Adeline trăgînd aerul adînc în piept, e și asta destul de rău, dar am auzit altele și mai rele.

— Fără îndoială, nimeni încă nu și-a dat seama care-i răul cel mai important, doamnă Whiteoak. Cînd mă gîndesc că fata asta aspiră la situația pe care a avut-o fiică-mea, simt o greutate pe suflet.

— Bărbații nu se însoară totdeauna cu femeile cărora le fac curte, spuse Adeline, ușor nemulțumită. Acum, hai să mergem să vedem ce are de spus doamna Lacey în privința asta.

Pe doamna Lacey o găsiră așezată împreună cu fiicele ei în fotolii de paie, la umbra unui măr bătrîn. Doamna Lacey cosea, iar Violet și Ethel curățau mazăre. Toate trei săriră de gîtul lui Adeline, punîndu-i întrebări în legătură cu călătoria. Ethel se repezi să-i aducă Adelinei un balansoar de pe verandă. Doctorul Ramsay o opri și-i luă balansoarul cu sila din mînă.

— Ce nebunatică e fata asta ! exclamă doamna Lacey.

Ethel dădu la o parte șuvițele cîrlionțate ce-i cădeau pe ochi, se așeză pe scaun și înghiți boabele de mazăre dintr-o păstaie. Mama ei îi aruncă Adelinei o privire cu înțeles.

— Pun rămășag, spuse doctorul, că în străinătate n-ai avut asemenea balansoar.

— N-am avut. Şi ce bine te odihneşti în el. Adeline se răsturnă în balansoar, legănîndu-se atît cît putea mişca tălpile pe iarbă.

— Pămîntul e încă uscat, spuse doctorul Ramsay. Din pricina secetei e atît de tare, încît ploaia s-a scurs de pe suprafaţa lui. Doctorul mai zăbovi cîteva clipe, apoi se sculă fără prea mult chef şi se duse să-şi viziteze pacientul.

Se aşternu tăcerea.

Apoi, doamna Lacey întrebă :

— Eşti mulţumită de noua angajată ?

— E vorba de domnişoara Wakefield ?

— Desigur. E figura cea mai senzaţională din cîte au fost pe aici în ultima vreme.

— E foarte atrăgătoare ca aspect. Puţin cam prea şic, poate, pentru o guvernantă.

Doamna Lacey dădu din cap cu un aer solemn.

— Dacă ar fi numai atît ! spuse ea. Dar, doamnă Whiteoak, fata se vopseşte pe buze. Doamna Pink a descoperit prima lucrul acesta. Nici Ethel, nici Violet nu-l pot tăgădui, chiar dacă sînt de partea ei. Pe amîndouă parcă le-a fermecat.

— O, nu, mamă, tăgădui Ethel, nu-i adevărat. E un fel de raritate şi atît. O persoană atît de deosebită ! Ne distrăm de minune cu ea cînd sîntem singure, continuă Ethel. Mai bine zis, cînd nu sînt doamna Pink şi mama de faţă.

— Ethel, întreci orice măsură. Acum, că aţi curăţat mazărea, aţi face mai bine să mergeţi amîndouă cu ea la bucătărie. Am ceva de vorbit cu doamna Whiteoak.

— Bine mămico, spuse Ethel, dar să nu o judecaţi pe domnişoara Wakefield prea aspru.

După plecarea lor, doamna Lacey exclamă :

— Fetele mele au cam întrecut măsura !

— Le găsesc delicioase.

Doamna Lacey încercă să-şi ascundă mîndria maternă.

— Sînt bucuroasă că ai această părere, spuse ea. Dar se lasă seduse de orice fleac.

Adeline se opri din legănat şi îşi întinse picioarele într-o poziţie care nu i se păru doamnei Lacey destul de feminină.

Adeline declară :

— Sînt femeie de lume. După mine, dacă la Londra o fată se vopseşte, fumează, cochetează, n-are decît. Dar nu vreau să vină la „Jalna", să fie o ispită pentru băiatul meu cel mai tînăr. Nu vreau în casa mea altă stăpînă. Ştii cum am dus-o cu prima soţie a lui Philip. Nu ne prea înţelegeam, dacă-ţi aduci aminte.

Într-adevăr, doamna Lacey îşi aducea aminte.

— Ai spus, întrebă ea, că fata fumează ?

— Da. Doamna Nettleship a găsit mucuri de ţigări sub fereastra ei, în grădină.

— De necrezut !

— Asta-i adevărul. Le-am văzut cu ochii mei.

— Le-a adunat doamna Nettleship ca să ţi le arate ?

— Chiar aşa. Nu zic nimic, Philip poate are nevoie de o soţie, dar cel puţin să-şi ia una cu zestre. O fată care să fie o partidă. N-am să îngădui să se căsătorească cu domnişoara asta fluşturatică.

— I-ai vorbit între patru ochi ?

— Nu, încă nu. Lui, ce-i drept, poate că nici prin cap nu i-a dat s-o ceară în căsătorie. Dar

este evident că îi întinde o cursă. Poezii, auzi dumneata ! Îi citeşte poezii de Tennyson !

Doamnei Lacey îi străluciră ochii.

— Vorbeşti de Tennyson ? Iată ce s-a găsit să citească ! Într-o zi, fetele mele au luat-o cu ele în livadă. Ce crezi, s-au întors complet schimbate. De atunci, parcă nu le mai recunosc. Dar fiindcă sînt de părere că e mai bine să le menajez, le-am lăsat să vorbească. Mi-au povestit că domnişoara Wakefield a citit toate cărţile Rhodei Broughton, şi nu numai atît, chiar şi pe ale lui Ouida. Cunoşti romanul acela oribil al ei, intitulat „Prietenie" ? Spre ruşinea mea, recunosc că l-am citit şi e tot ce poate fi mai imoral. Are la ea cărţi din colecţia „Yellow Book", cu nişte ilustraţii de Aubrey Beardsley de-a dreptul nebune, şi are şi o revistă cu un articol al lui Oscar Wilde, numit „Decadenţa minciunii". Titlul este sugestiv, nu-i aşa, doamnă Whiteoak ? E ahtiată după micile restaurante din cartierul Soho. Spune că acolo atmosfera are un colorit specific. Zău, bărbatul meu era cît pe ce să sară în sus, cînd am repetat în faţa lui această expresie. Au dus-o acolo nişte oameni care scriu la ziare. S-a întîlnit în mai multe rînduri cu actori şi actriţe. Spune că visează să cunoască viaţa de la Paris şi de la Viena. Cine n-a auzit cîtă imoralitate domneşte în aceste oraşe ! Cele trei fete au stat toată după-amiaza sub merii din livadă, discutînd despre astfel de lucruri.

Adeline rînji.

— Deci, nu-i de mirare că de atunci Violet şi Ethel s-au schimbat complet, spuse ea.

X

Întîlnirea cu domnişoara Craig

Mary se întreba dacă mai trebuie să meargă la biserică acum, cînd copiii se aflau sub directa supraveghere a bunicii şi a mătuşii. De două zile de cînd sosise familia, nu mai avusese ocazia să stea singură cu Philip. Acum, îl căuta să-i ceară părerea. Dacă prezenţa ei la biserică nu era necesară, ar fi preferat să-şi petreacă dimineaţa în tovărăşia pinilor din pădure.

Îl găsi pe peluză, lîngă uşa care dădea spre scara de serviciu. Stătea acolo fumînd din pipă cu o expresie atît de senină şi de binevoitoare, încît Mary se întrebă dacă existase pe lumea asta ceva care să-l neliniştească vreodată. Se temu să nu-i tulbure liniştea. Fără să ştie de ce, simţea la adresa lui un fel de sfială.

În timp ce şovăia astfel în prag, o văzu şi îşi scoase pipa din gură.

— Bună dimineața, domnișoară Wakefield, spuse Philip. Sper că ți-ai revenit după furtuna de aseară. Mărturisește, ai tras o spaimă bună?

— Un pic. Nu merită să mai vorbim. M-a luat pe neașteptate.

— Lasă, o să te obișnuiești. Te obișnuiești cu toate.

— Aproape că m-am și obișnuit. Iată de ce-am venit, voiam să întreb dacă astăzi trebuie să merg cu copiii la biserică.

— Nu vrei să te duci?

Se uită țintă în ochii lui.

— Domnule Whiteoak, nu asta e întrebarea. Trebuie neapărat să știu ce anume am de făcut.

Philip surîse amabil.

— În primul rînd, să te simți în largul dumitale.

— Atunci, răspunse ea cu hotărîre, mai bine îmi pun hainele mele cele mai uzate și mă duc cu cîinii la plimbare, căci îmi place să hoinăresc prin pădure.

— Așadar, asta ai prefera să faci?

— Da.

Philip clătină din cap.

— Nu se poate. Mama n-o să fie mulțumită. Cred că oricum, trebuie să mergi la biserică.

— Mulțumesc. Asta-i tot.

I se păru îndată că dăduse un răspuns prea sumar. Dar ce ar fi trebuit să adauge? Niciodată nu-i veneau în minte cuvintele cele mai potrivite.

— Suflă o adiere plăcută și răcoroasă, constată ea.

Observase această adiere numai din pricină că lui Philip i se ridicase o șuviță groasă de păr bă-

lai deasupra frunţii. Prepelicarii părăsiră locul unde stătuseră tolăniţi la soare şi veniră lîngă el, atingîndu-i picioarele cu botul.

— Ştiu şi ei că-i duminică, rosti Philip, compătimitor.

— Da. Îmi pare că aici duminica-i duminică, mai mult ca în alte părţi. E într-adevăr o zi de odihnă. Mie îmi place.

— Şi nu te deranjează prea mult să mergi la biserică ?

— Fireşte că nu. Bisericuţa unde mergem mi-e foarte dragă. Acum, trebuie să văd unde sînt copiii, ca să-i pregătesc pentru plecare.

Se despărţi de Philip cu sufletul înseninat. („Oare ce-i cu mine ? Nu pot să-mi păstrez două minute la rînd aceeaşi dispoziţie...") Apoi, amintindu-şi cîte i se întîmplaseră doar cu cîteva luni în urmă, se gîndi că nu era de mirare ca starea ei prezentă de spirit să fie atît de ciudată.

Îl îmbrăcă pe Renny într-un costumaş alb, marinar, şi o ajută pe Meg să-şi lege părul cu panglica. Copiii vorbeau într-una :

— Bunicuţa are douăsprezece perechi de ciorapi de mătase.

— Unchiul Nick are un cronometru.

— Nu-i mai spune unchiul Nick. E urît din partea ta.

— Ba e totuna. O să spun şi unchiul Ernie.

— E urît, nu-i aşa, domnişoară Wakefield ?

— Domnişoarei Wakefield îi e totuna, declară el.

— Tanti Augusta spune că-i vina dumitale, domnişoară Wakefield, că acum sîntem şi mai prost crescuţi. E adevărat ?

— Domnişoară Wakefield, dumneata iei bani ca să ne înveţi ?

Mary răspunse, în timp ce peria zdravăn părul băiatului :

— Bineînţeles că da.

Ochii întunecaţi ai lui Renny se holbară, plini de indignare.

— Bani ! repetă el. Bani, dintr-ăia adevăraţi ?

— Fireşte. Ce, voi credeţi că am venit tocmai de peste ocean ca să vă învăţ numai de dragul vostru ?

— Aşa credeam. Renny se întoarse, privind către ea în lumina acestei descoperiri neaşteptate. Şi domnişoara Cox, şi domnişoara Turnbull, tot aşa, erau plătite cu bani ? întrebă el.

— Desigur.

Copilul îşi întoarse faţa cu un aer supus, vrînd ca Mary să-i facă nodul la cravată. Mintea lui de copil nu putea să înţeleagă că cineva putea fi plătit cu bani pentru ceea ce ar trebui să fie o distracţie.

Dintr-o trăsură veche, însă bine lustruită, şi un faeton spaţios oprit în faţa bisericii, apărură cu demnitate nouă persoane, săriră sprinten, fură coborîte în braţe sau li se întinse mîna, potrivit cu sexul şi vîrsta fiecăruia. Venise un întreg alai dintr-o singură locuinţă. Pe Mary o surprinsese îndeosebi ţinuta lui Philip, îmbrăcat în redingotă şi purtînd joben. Jobenul era uşor înclinat într-o parte, parcă în semn de protest împotriva etichetei. Prefăcîndu-se că are ceva de vorbit cu Renny, îi şopti lui Mary :

— Nu ți se pare că e caraghios să te îmbraci astfel la țară, cînd mergi la biserică ? Așa vrea însă mama.

Mary nu-l mai văzuse niciodată atît de spilcuit. Acum, în această ținută splendidă, Philip îi stîrnea o admirație fără margini. Răspunse fără șovăială :

— Nu văd nimic rău în asta.

— Spui așa din politețe, sau pentru că îți place cum arăt ?

— Toți arătați bine. Ochii ei se opriră asupra lui Nicholas, asupra lui Ernest și a lui sir Edwin, care aveau aceeași ținută ceremonioasă.

În timp ce suiau scările, dangătul clopotului răsuna atît de tare, încît nu-și mai auzeau glasurile. Adeline, cu boneta de văduvă și vălul lung care îi cădea pe umeri, era pentru toți credincioșii bisericii o figură bine cunoscută. Cînd pleca în străinătate, toți îi simțeau lipsa. Acum, se bucurau s-o vadă iarăși în mijlocul lor. Se opri la jumătatea urcușului, pe scările înalte de piatră, și răsuflă adînc, nu atît din pricina oboselii cît pentru că acum, ca de fiecare dată cînd revenea după o absență îndelungată, se simțea mai aproape de soțul ei, alături de care văzuse biserica înălțîndu-se din temelie, piatră peste piatră, și ale cărui oseminte zăceau în cimitirul învecinat. Bătăile clopotului încetară.

— Scumpul meu Philip, murmură ea și răsuflă din nou, șuierînd.

— Ai spus ceva ? întrebă sir Edwin, care mergea alături.

— Nu, nu. Am mormăit doar.

— Scara asta nu-i glumă de urcat pe asemenea căldură.

— Pentru mine e un fleac. Îmi priește căldura, după răcoarea din Anglia.

Acum, se aflau cu toții în tinda bisericii. Philip se depărtase de grupul lor, pentru a merge în sacristie. Văzînd funia ce atîrna din clopotniță, Renny, neputînd să reziste tentației, sări ca o pisică și începu să se legene. Nicholas îl pocni pe la spate și îl trase, în timp ce-i astupa gura cu palma, ca nu cumva să strige ; apoi, luîndu-l de mînă, îl conduse în naos.

— Băiatul acesta, șopti Augusta soțului ei, o s-o apuce pe căi greșite.

— Mai toți băieții fac la fel, răspunse el îngăduitor.

Augusta se duse înțepată la locul ei.

Mary, împreună cu copiii, ședea în strană, în fața rîndului pe care îl ocupa Adeline, cei doi fii, fiica și ginerele său. În spatele ei, cele cinci perechi de ochi o urmăreau parcă la fiecare mișcare. I se părea că era observată și mîinile îi tremurau nervoase în timp ce le deschidea copiilor cărțile de rugăciuni la capitolul respectiv.

Corul bisericesc cîștigă foarte mult în amploare prin participarea noilor veniți. Aveau voci frumoase. Știau pe de rost imnurile și le plăcea să cînte. Corul era slab, așa cum observase Mary încă din prima duminică. Acum, cei din cor erau inferiori celorlalți. Membrii lui deschideau și închideau gura, de parcă n-ar fi scos nici un sunet, iar slujba părea că nu se mai sfîrșește. Mary ținea capul întors în altă parte, ferindu-și ochii de locul unde Philip aștepta să-i vină rîndul pentru

a citi din Biblie. În cele din urmă, îl auzi urcîndu-se la pupitru și abia atunci își îngădui să-l privească în voie. Capul lui, umerii care se conturau prin cutele veșmîntului o înduioșau mai mult decît toate cuvintele pe care le rostea.

Frații se priviră mirați, în tăcere. Uitaseră cît de prost citește Philip.

Renny scăpă din mînă cei zece cenți pe care voia să-i dea de pomană, și moneda se rostogoli pînă departe, pe culoarul dintre rîndurile de bănci. Mary nu știa cum să procedeze. Văzîndu-l însă cît este de necăjit, îi făcu semn pe ascuns să-și ridice moneda. Copilul sări ca o lăcustă și aruncă o privire triumfătoare în spatele lui, unde ședea bunica.

— Fii cuminte, șopti bătrîna aplecîndu-se spre el, altfel va fi vai și amar de pielea ta. Băiatul simți în nări mirosul vălului ei de doliu.

Apucă moneda și își pironi ochii asupra unchiului Nicholas, care se oferise să facă colecta. Cînd unchiul ajunse în fața lui Renny, acesta puse micul său obol drept în mijlocul talerului, cu un gest larg.

— Parcă ar fi de capul lui, spuse Augusta lui Ernest, care încuviință în tăcere.

Nicholas și Chalk, fierarul satului, un flăcău foarte chipeș, stăteau unul lîngă altul pe treptele altarului, întinzînd talerele spre domnul Pink. Talentul preotului se potrivea ca nuca în perete cu numele lui de familie [1]. Cea mai înaltă însușire a predicilor lui era faptul că se terminau repede ; cel mai mare neajuns era lipsa de conti-

---

[1] *Pink* se traduce și prin „perfecțiune" (l. engl.).

nut. Deşi întotdeauna părea pe pragul unei cugetări profunde, aceasta se pierdea pînă la urmă sau, după cum spunea Nicholas, îi lipsea cu desăvîrşire.

La sfîrşit, mulţimea credincioşilor începu să iasă din biserică. Renny reuşi să se strecoare lîngă Maurice Vaughan, un băieţaş cu doi ani mai mare decît el, sosit în vacanţă de la Upper Canada College.

La ieşire, Adeline fu înconjurată de prietenii care îi urau bun venit. Stătea mîndră ca o regină înconjurată de curteni, cu un zîmbet satisfăcut în colţul buzelor cărnoase. Domnul Vaughan îi prezentă o domnişoară necunoscută.

— Dumneaei, spuse el, este domnişoara Craig, care locuieşte departe şi face zece mile cu trăsura pînă la biserica noastră.

— Asta este într-adevăr un compliment, zise Adeline, dîndu-i mîna şi privind-o măgulitor. Spune-mi, ce te îndeamnă să străbaţi o asemenea distanţă pînă la modesta noastră bisericuţă ?

— Fiul dumneavoastră mi-a povestit cum aţi clădit-o împreună cu căpitanul Whiteoak, pe vremea cînd aici locurile erau încă sălbatice. Am venit mai întîi din curiozitate, apoi am revenit de cîteva ori, deoarece mi-a plăcut foarte mult.

— Deci sînteţi stabiliţi de curînd ?

— Da. Tata a construit o casă pe malul lacului. Din păcate, după aceea a suferit un atac de paralizie şi nu mai poate ieşi în lume.

— Da ? Vai, ce trist !

Adeline se întoarse pentru a răspunde la salutul pe care i-l adresa un fermier împreună cu nevasta lui.

— Azi e aniversarea nunții noastre, doamnă Whiteoak, spuse fermierul, împlinim patruzeci de ani de căsnicie.

— Șase copii și optsprezece nepoți, adăugă nevasta.

— Să vă trăiască! Ești fericită că-l mai ai pe bărbatul dumitale în viață.

— Vai, doamnă Whiteoak, îmi aduc aminte cum a dansat căpitanul cu dumneavoastră la nunta noastră. Ce arătos era domnul!

— Asta-i drept. Acum trebuie să mă duc la cimitir.

Conduse spre cimitir micul convoi familial, din care acum făcea parte și Philip. Mary mergea în urma lor. Îi văzu strîngîndu-se în jurul unui teren cu o lespede masivă de granit, și împrejmuit cu un grilaj de fier forjat. În interior se aflau două morminte, mormîntul căpitanului Philip Whiteoak și cel al lui Margaret, tînăra soție a lui Philip cel tînăr. Numele ei era săpat pe o cruce mică de marmoră.

Adeline, înaltă, îmbrăcată în negru, se opri la mormîntul soțului. O adiere călduță de vară îi răsfira vălul în jurul umerilor. Augusta lăsă capul în jos. Cei patru bărbați își scoaseră pălăriile.

Augusta și-l aminti pe tatăl ei purtînd-o pe umeri cînd era fetiță, cu pantalonași lungi și rochiță scurtă, și zîmbi duios acestei amintiri din fragedă copilărie. „Dragă tăticule“, murmură cu vocea ei gravă.

Sir Edwin își aminti cît de neînsemnat se simțise odinioară în prezența acelui militar impunător, și cum îl fixa cu ochii săi mari, albaștri,

întrebîndu-se parcă ce căuta acolo. „Totuşi", gîndi el, „ştia să fie un om agreabil, chiar foarte agreabil, cînd avea poftă."

În mintea lui Nicholas apăru dintr-o dată amintirea unei bătăi straşnice pe care o primise de la tatăl său. Păţise de nu ştiu cîte ori lucrul acesta, totuşi senzaţia usturătoare din ziua aceea şi-o amintea şi azi, fără să mai ţină însă minte din ce pricină fusese pedepsit. Cu cîtă generozitate îi dăruise bani aceeaşi mînă ! Şi acum, mîna aceea... Nicholas simţi că i se strînge inima. Cîte oase sînt într-o mînă ? Douăzeci şi opt ? Douăzeci şi opt de oscioare uscate, poate chiar dezarticulate, zăcînd într-un sicriu sub stratul de iarbă, în locul mîinii mari şi fine, pe care o cunoscuse.

„A fost ofiţer şi gentleman în înţelesul cel mai înalt al cuvîntului," gîndi Ernest cercetînd mormîntul cu privirea. „Şi cu cît haz ştia să povestească ! Mai ales atunci cînd îşi amintea ceva despre viaţa lui în India. Totuşi, în fond, nu era un intelectual." Uneori, Ernest se întreba cu mirare de la cine moştenise capacitatea intelectuală. Desigur, nu de la mama. Ea, deşi foarte inteligentă, avea o inteligenţă feminină, intuitivă... Expresia zugrăvită pe chipul ei îl îndureră. Ar fi preferat să plece de acolo.

„Fie-i ţărîna uşoară", gîndi Philip şi se abţinu cu hotărîre de la orice cugetare tragică. Întoarse ochii către locul unde stătea Mary, care purta o pălărie de paie cu boruri largi ce-i umbrea faţa.

Inima Adelinei striga : „Iubitul meu, scumpul meu iubit !". Într-o clipă de durere oarbă şi înfocată, se simţi în stare să se arunce peste mormînt, strîngîndu-l la piept, aşa cum îl îmbrăţişase

în pragul morții, pe el, care cu un ceas în urmă plecase de acasă sănătos și teafăr. Dar își păstră sîngele rece. Ridică mîna și își potrivi vălul negru pe umeri. Părăsi mormîntul, mergînd cu pași siguri în fruntea celorlalți.

Renny rămase singur în fața lespezii de granit. De mult dorise să se suie pe mormînt. Acum, dintr-o dată, se simți în putere. Sări peste grilajul de fier, cuprinse monumentul în brațe, puse un picior pe treapta inferioară și se agăță scai, deși treapta era foarte îngustă. Făcînd o sforțare maximă, atinse treapta superioară și se opri acolo. Își scoase bereta marinărească, așezînd-o chiar pe vîrful monumentului. Rîse, mîndru de isprava lui. Nu mai putea de bucurie. Strigă :

— Uraaa !...

Toți membrii familiei întoarseră capetele, încremeniți.

Philip păși spre el.

— Am să-i trag o mamă de bătaie ! exclamă el, dar Adeline îl reținu.

— Nu, nu, spuse ea, lasă băiatul în pace. N-a făcut-o din răutate. E chiar nostim să-l vezi cum stă acolo, cocoțat. Îmi place.

În timpul prînzului, bătrîna păru foarte bine dispusă. Doamna Nettleship, o fi avut ea păcate, dar era o bucătăreasă excelentă. Pentru unii mîncarea era poate prea grea, în special cînd era atît de cald, pentru Adeline însă, dimpotrivă. Savura fiecare înghițitură. Se distra de minune în compania unor invitați din vecini, soții Vaughan, mai ales că în tinerețea ei, după ce se măritase, domnul Vaughan fusese îndrăgostit de ea,

și iubirile pătimașe niciodată nu se sting cu desăvîrșire.

După-amiază, toți se refugiară în salon, unde storurile erau trase. Adeline o întrebă pe doamna Vaughan :

— Ce părere ai despre familia Craig ? Domnișoara e simpatică. Are o figură atrăgătoare.

Doamna Vaughan socoti că aspectul unei femei tinere nu era subiectul cel mai potrivit pentru o discuție într-o societate mixtă. De aceea, răspunse :

— Da, e simpatică. Și foarte frumușică. O compătimesc pentru că e lipsită de distracțiile potrivite vîrstei ei. Stă singură cuc cu tatăl ei în casa aceea enormă. Singura lor societate este o infirmieră care îl îngrijește pe bătrîn.

— Domnișoara Craig moștenește o avere mare, adăugă soțul doamnei Vaughan. Băieții dumitale ar trebui să-i facă curte.

Adelinei îi străluciră ochii.

— Ce idee bună, spuse ea. Nicholas pare anume hărăzit pentru așa ceva. Prima lui nevastă l-a costat o groază de bani, ca să-i îndeplinească gusturile și să plătească divorțul. El e cel care trebuie să se căsătorească cu domnișoara Craig.

Chestiunea divorțului lui Nicholas produsese asupra soților Vaughan o impresie penibilă. Aluzia la o eventuală recăsătorire îi stînjenea și mai mult. De Adeline Whiteoak erau legați printr-o veche prietenie și, nu pentru prima dată, o auzeau spunînd lucruri indiscrete. Amîndoi roșiră. Nicholas însă, rămase impasibil. Spuse :

— Cine se frige cu ciorbă suflă și în iaurt. A doua oară nu mă mai însor.

— Ce spui de Philip ? întrebă sir Edwin.

— Philip are destule pe cap, răspunse Adeline laconic.

— Așadar, să-l vedem pe Ernest, spuse Nicholas. Cînd își îmbracă hainele noi, nu poate nimeni să-i reziste.

Ernest încercă să-și ascundă trufia.

— Ce tot îndrugi acolo, Nick, spuse el. Eu unul, dacă o să mă căsătoresc vreodată, să știi că-mi iau nevasta din dragoste. De zestrea ei, din fericire, n-am nevoie.

— Da, încuviință Adeline cu satisfacție, fiul meu Ernest e capitalist. Nimic nu-i este străin în domeniul afacerilor. Ai face bine să-i urmezi sfatul, Robert, și să dublezi capitalul.

De fapt, Adeline, deși poseda frumușica sumă de o sută de mii de dolari investiți cu cea mai mare precauție, se mulțumea cu venitul modest obținut din dobînzi. Trăia la „Jalna“, unde acești bani îi ajungeau pentru micile ei cheltuieli personale. Nu pomenea niciodată de averea ei. Uneori, auzind-o cum discută, ai fi zis că este o biată văduvă întreținută de fiul ei Philip.

Philip, fiul favorit al căpitanului Whiteoak, de la care moștenise casa și pămîntul, avea destui bani pentru trebuințele unei vieți cumpătate. O bună parte din veniturile sale se datorau solului roditor al „Jalnei“. Pentru nevoile altora, era mînă spartă. Afacerile bănești îl depășeau. Vorbind despre sine, se dădea drept fermier și crescător de cai.

Pe lîngă ceea ce le lăsase tatăl lor, frații mai mari moșteniseră sume destul de însemnate de la o soră a căpitanului, din Anglia. Nimeni afară de Ernest nu știa cîți bani a pierdut Nicholas

acum un an, cînd acordase credite unor societăţi portugheze, greceşti şi mexicane. Atracţia către ceea ce părea străin şi pitoresc o moştenise de la mama lui ; iată de ce se lăsase tîrît în asemenea afaceri. Cel puţin, bine că nu s-a dat de gol, se gîndea el mulţumit, închipuindu-şi observaţiile caustice cu care l-ar fi consolat Adeline pentru asemenea ghinion.

Ernest suferise şi el pierderi băneşti. Cursul acţiunilor investite în magistrala „Grand" scăzuseră simţitor. Acţiunile Căilor Ferate Britanice se devalorizaseră şi ele. Dar pagubele erau floare la ureche, în comparaţie cu profiturile. Stînd în picioare cu o mînă la piept, în vesta hainei, vorbea în mod degajat despre investiţii şi despre felul în care reuşise să-şi dubleze capitalul din dobînzi. Se complăcea într-o discuţie în care putea să-şi dea aere.

Domnul Vaughan îl asculta foarte impresionat. Era un om precaut din fire, însă nutrea o ambiţie nemărginită la adresa unicului său fiu, născut după mulţi ani de aşteptare zadarnică. Dorea să facă din el un om de vază, care să contribuie la înflorirea ţării sale. Ştia cît de mult l-ar ajuta bogăţia, pentru a-şi croi un viitor ale cărui premize se arătau, nici vorbă, dintre cele mai strălucite. Era un băiat foarte serios şi distins, spre deosebire de Renny care era un mic zvăpăiat.

Robert Vaughan spuse cu hotărîre :

— Mi-ar părea bine să-mi dai unele îndrumări, Ernest. Duminica, bineînţeles, nu e ziua cea mai potrivită pentru a discuta chestiuni de afaceri, dar mîine dimineaţă am putea să stăm puţin de vorbă, dacă eşti liber.

— Ernest te va călăuzi pe un drum bun, îl încurajă sir Edwin.

— E un adevărat vrăjitor, spuse sora lui Ernest cu admirație.

Ernest era atît de măgulit, încît îi venea să rîdă ca prostul. Era grozav să fii considerat un om de afaceri plin de succes.

— O să fac tot ce-mi stă cu putință, spuse el.

Philip smulgea ciulinii din coada cîinelui și îi lipea pe furiș sub scaunul pe care era așezat.

— Pentru mine moșia e tocmai bună, declară el. Prefer să investesc banii în grîu, orz, mere.

Ernest îi aruncă o privire indulgentă.

— N-ar fi cazul să te bagi acolo unde nu te pricepi.

— Cînd mă gîndesc la bani, mă apucă durerea de cap, răspunse Philip.

Mama lui se întoarse spre el.

— Ce faci acolo ? îl întrebă ea.

— Nimic. Stau pe scaun. Și dau așa, din degete. Îi făcu cu ochiul Augustei, care-i zîmbi involuntar, deși zărise ciulinii lipiți sub scaunul lui.

XI

Petrecerea

Vreau o petrecere mare! Oaspeţi la masă, seara. Iar după aceea, dans, spuse Adeline. Să ştie toţi prietenii că sînt acasă.

— Lumea ştie şi aşa că eşti acasă, băbuţo, răspunse Philip. Dar nu crezi că-i bine să aşteptăm să se facă mai răcoare? Dansatorii o să se topească pe asemenea căldură.

— Să mă fi văzut numai cum dansam în tinereţe, pe o zăpuşeală şi o înghesuială cumplită, cu corsetul strîns pe talie. Nu înţeleg, Philip, cum de ai ieşit atît de leneş. Tatăl tău şi cu mine n-am avut un strop de lene în sînge.

Philip îşi aprinse pipa, apoi aruncă pe ascuns chibritul stins sub scaunul pe care stătea.

— Nici tu, nici tata, spuse el, după cîte îmi amintesc, nu aţi muncit vreodată fără întrerupere o zi întreagă.

Adeline îl întrerupse mînioasă.

— N-am muncit ? Auzi cine n-a muncit, tatăl tău și cu mine ! Să-l fi văzut cînd se clădeau toate cîte sînt aici. Ridica grinda de un capăt, iar la celălalt erau doi oameni. Avea putere cît doi !

— Da. Despre asta am auzit. Însă făcea treabă doar cîteva ceasuri. Niciodată o zi întreagă.

— Trebuia să-și cruțe puterile. Așa era pe atunci. Omul trebuia să-și cruțe energia.

— Vreau să bag acum ovăzul în hambar pînă nu se schimbă vremea. Îmi ajută oamenii la treabă, după cum știi.

— Uite ce rumen te-ai făcut, parcă ești o sfeclă !

— Asta îmi prinde bine. Care fată crezi că o să se uite la un văduv roșu ca sfecla ?

Adeline rîse batjocoritor.

— Uită-te mai bine în oglindă, să vezi dacă-ți stă rău. Fața arsă de soare îți face părul mai strălucitor, ochii mai albaștri, dinții mai albi.

— Vai de mine ! Așa cum mă descrii, par o reclamă de pe o cutie de țigări.

— Ești un bărbat bine și semeni mult cu tatăl tău. Adeline nu recunoștea prea des această asemănare, și Philip mormăi în semn de mulțumire. Erai favoritul lui.

— Mda.

— Și-a pus în tine cele mai mari speranțe. Și eu, de asemeni.

— Ce fel de speranțe, mamă ?

Adelinei nu-i fu lesne să precizeze speranțele. Philip depășise vîrsta de treizeci de ani, fără să fi dat pînă acum vreo dovadă de ambiție personală.

El stărui :

— Ce speranțe, mamă ?

Adeline strînse cu putere mîna lui zdravănă, arsă de soare, în mîna ei lungă și catifelată.

— Că niciodată n-ai să greșești, că n-ai să te faci de rîsul lumii într-un fel sau altul, spuse ea. Așa ceva poți cere însă numai unui om de nădejde.

— E cam prea mult.

— Vai, Philip, tot copil ai rămas. Mi s-ar rupe inima dacă te-ai căsători pe neașteptate cu o fată neserioasă.

— Inima ta, mamă, e făcută dintr-o stofă ceva mai rezistentă.

— Spui că niciodată n-am știut ce-i munca. Ia gîndește-te ! Am născut trei băieți în pustietatea Canadei și v-am crescut pe toți patru cu puținele mijloace pe care le aveam aici la îndemînă.

Philip îi răspunse cu zîmbetul său cuceritor :

— Ce frumos știi să vorbești, mamă ! Dacă mai spui ceva, o să încep să plîng.

Pipa lui se stinsese. O aprinse din nou.

Adeline îl luă la rost :

— Am văzut ce-ai făcut cu chibritul stins. Le văd pe amîndouă pe jos, sub scaun. Ridică-le imediat, Philip, și pune-le într-un loc mai potrivit.

Renny intră în încăpere alergînd. Philip îl trase spre el și-i vîrî chibriturile stinse în buzunarul cămășii.

— Ține ceva frumos, spuse el. Le îngropi în pămînt și ies lemne de foc.

— Nu iese nimic, nu-i așa, bunicuțo ? Băiatul îi sări în poală, cuprinzînd-o de gît. Cîntă-mi ceva, o rugă el. Așa cum cîntai și înainte.

Adeline îl strînse tare în brațe.

— Nu pot să cînt.

— Ba poți.

Adeline avea voce, însă nu prea avea ureche muzicală. Totuşi, începu să cînte :

„O babă bătrînă avea trei feciori,
Pe Jerry şi pe James şi pe John.
Jerry a furat şi l-au spînzurat,
John a fugit în lume, iar James s-a înecat.
Acum baba-i singură, fără feciori,
Fără Jerry şi James şi John."

Renny stătea în poala ei, desfătîndu-se la auzul cîntecului. Picioarele sale goale şi bronzate se bălăbăneau, lovindu-i uşor pulpele. Bătrîna privi peste capul lui, spre Philip.

— Băiatul ăsta, spuse ea, e lumina ochilor mei.

— Seamănă grozav cu dumneata, mamă.

— A ştiut cui să-i semene.

Adeline îl sărută cu foc pe gură. Închis în colivia lui, Boney scoase un strigăt de gelozie.

— Aş vrea să am un frăţior, spuse Renny.

— Ce să faci cu el ?

— Să-l învăţ să călărească. Să-i port de grijă.

— Nu, nu se poate. Un singur băieţel e de ajuns în casă.

În uşă se ivi chipul lui sir Edwin Buckley. Văzîndu-l, Renny sări din poala bunicii.

— Unchiule Edwin, strigă el, ai promis că mă ajuţi. Trenuleţul nu mai vrea să meargă.

Sir Edwin îl privi nemulţumit.

— Te rog să fii mai cuminte, dacă vrei să te ajut.

Băieţelul o zbughi pe uşă afară, apoi apăru din nou cu trenuleţul în mînă. Sir Edwin îşi trase pantalonii deasupra genunchilor, se aşeză cu grijă pe duşumea şi îşi aplecă faţa încadrată de favoriţi dea-

supra jucăriei. Philip și Adeline se aplecară și ei, cu gîturile întinse.

Intrînd în cameră, Augusta exclamă :

— Întotdeauna m-a surprins înclinația lui Edwin pentru mecanică !

— Uiți, draga mea, spuse sir Edwin, că bunicul meu a fost om de știință.

— Și i s-a acordat titlul de baronet pentru nu știu ce descoperire în legătură cu gîndacii, rîse Adeline. Mi s-a părut întotdeauna că-i ceva nostim.

— A fost o descoperire extrem de importantă, rosti sir Edwin cu demnitate, și a salvat mii de vieți omenești.

— Dacă mai salvăm multe vieți omenești, îi răspunse bătrîna, în cincizeci de ani lumea va fi suprapopulată.

Sir Edwin n-o auzea. Privirea îi era ațintită asupra micii locomotive.

— Mama vrea să dea o petrecere, îi împărtăși Philip vestea surorii sale.

— O idee cît se poate de bună ! exclamă Augusta, bucuroasă.

— Nu ți se pare că e prea cald afară ?

— În Canada, răspunse Augusta, vremea întotdeauna e sau prea rece sau prea caldă.

— Oamenii au să se înfierbînte în timpul dansului.

— Dacă ne îngrijim să avem băuturi reci, nici n-o să simtă. Le trece căldura cu un pahar de vin la gheață.

Adeline îi spuse lui Philip în secret :

— La ea acasă, lumea se răcorește cu vinuri stătute.

Micuţa locomotivă era gata reparată şi porni de-a lungul duşumelei. Renny bătea fericit din palme.

Nicholas şi Ernest aprobară cu înflăcărare ideea mamei lor de a da o petrecere. Fură trimise invitaţii pentru o masă de şaisprezece persoane şi de trei ori mai mulţi inşi fură invitaţi la dansul care urma să aibă loc mai tîrziu. Febra pregătirilor se simţea pînă şi în cele mai îndepărtate unghere ale casei.

Mary era în cumpănă, neştiind dacă aveau de gînd s-o invite. Dar în curînd, spre marea ei bucurie, doamna Whiteoak îi spuse cu un zîmbet amabil :

— Vineri seara trebuie să îmbraci o rochie de gală, domnişoară Wakefield.

„Zîmbetul ei e frumos şi vesel, de ce oare mi-e teamă de ea ?" se întrebă Mary. Îi răspunse :

— Mulţumesc, sînteţi foarte drăguţă.

— Bănuiesc că ştii să dansezi.

— O, da !

— Şi eu dansez. Te miră lucrul ăsta ?

Mary socotea că doamna Whiteoak era cam bătrînă pentru dans, în acelaşi timp însă, n-o mira nimic din partea ei.

— Sînt sigură că dansaţi bine, spuse ea.

Adeline rînji.

— Mai pot încă să-mi mişc picioarele în ritmul muzicii.

Din ziua aceea, Mary era mereu cu gîndul doar la petrecere. Ştia că este o nebunie din partea ei să se facă frumoasă de dragul lui Philip. Nu-l mai vedea decît rareori în afara orelor de masă, cînd stătea izolată între cei doi copii, care nu aveau dreptul să scoată nici o vorbă. Mîncau amîndoi

pe tăcute, atenți la ce spuneau cei mari, mai ales Meg, căreia discuțiile lor însuflețite păreau că îi deșteaptă un interes și mai mare decît bucatele din farfurie. Ce deosebire față de atmosfera care domnea la masa de prînz în primele zile după sosirea lui Mary la „Jalma“ !

Își scosese din cufăr toaleta de seară. Era o rochie subțire, foarte decoltată, de culoarea peruzelei. Era mototolită în ultimul hal, însă nu avea curajul să meargă la subsol, s-o calce. Așteptă ziua cînd știa că doamna Nettleship lipsește de acasă și, luînd rochia, coborî scările încet, cu speranța de a nu întîlni pe nimeni. Eliza o întîmpină amabilă. Rochia îi plăcu grozav. Nici doamna Cox, nici domnișoara Turnbull nu avuseseră vreodată ceva asemănător. Amîndouă obișnuiau să stea în camerele lor, ori de cîte ori se dădea vreo petrecere. Rochia fu călcată atît de frumos, încît Mary nu-i găsi nici un cusur. Se bucura, gîndindu-se ce frumos o să-i stea. Nu-și dădea seama că soarele „Jalnei“ și viața în aer liber o făcuseră și mai atrăgătoare. Gîtul i se rotunjise, paloarea gingașă a obrajilor săi căpătase o nuanță trandafirie. Se simțea mai voinică și putea străbate drumuri destul de grele fără să obosească.

Ziua fixată pentru petrecere se nimeri mai răcoroasă ca celelalte. Un vînt proaspăt sufla dinspre apus. Văzînd că alesese o zi atît de potrivită, Adeline nu mai contenea să se laude cu perspicacitatea de care dăduse dovadă. Se îmbrăcase pentru petrecere cu o oră înainte de sosirea oaspeților și apoi nu-și mai găsea astîmpăr. Ba ieșea pe terasă, ba intra în sufragerie să vadă cum era pusă masa, ba în salon să inspecteze dușumeaua, apoi coborî jos,

la bucătărie, pentru a da ultimele dispoziţii. Doamna Nettleship mormăia într-una pe înfundate. Nu putea suferi nici o distracţie publică. Deşi căuta să se dea bine pe lîngă Adeline, în fond n-o simpatiza, după cum nici celelalte femei nu-i erau simpatice. De bărbaţi era aproape îndrăgostită, dar simţea o plăcere sadică ori de cîte ori reuşea să le facă necazuri.

Covoarele şi carpetele fuseseră strînse, podelele date cu ceară. Uşile şi ferestrele erau larg deschise. Prin ferestre pătrundea mireasma florilor. Regina nopţii îşi desfăcuse petalele albe, înstelate, în amurgul acelei zile de august. Zilele erau mai scurte.

De la fereastra odăii, Mary urmărea sosirea oaspeţilor. Nu fusese invitată la masă. Îi părea bine, căci oaspeţii erau prieteni vechi ai familiei şi s-ar fi simţit *de trop*[1]. Prefera să stea liniştită la etaj, aşteptînd să înceapă dansul. Se chinuise mult pînă reuşise să-i înduplece pe copii să meargă la culcare. Se întreba dacă pe lume există copii mai obraznici decît aceştia. Neastîmpărul lor o obosea, cu toate că în ultima vreme mai prinsese putere.

Stînd la fereastră, cu coatele sprijinite pe pervaz şi cu obrazul în palme, Mary şi-l închipuia pe Philip în capul mesei, căutînd să-şi distreze musafirii. Se întreba dacă în ziua aceea se gîndise măcar o dată la ea şi dacă cugetase la scurta lui existenţă de om căsătorit, regretînd-o în gînd pe tînăra soţie care ar fi trebuit să stea alături de el în această seară. Mary simţi o milă sfîşietoare pentru Margaret. Copiii îi arătaseră fotografia mamei lor într-un album cu o închizătoare grea de argint. I-o

---

[1] De prisos (l. fr.).

arătaseră fără urmă de milă, ca nişte drăcuşori fără inimă ce erau, nepăsători în faţa chipului tinerei cu trăsături severe, care ţinea un crin înflorit în mînă.

Acum, Mary îi auzi tropăind pe coridor. Se îndreptă spre ei cu fruntea încreţită, autoritară. Ce n-ar fi dat să-i vadă culcaţi de-a binelea ! Dar încruntarea ei, oricît era de aspră, dispăru repede în faţa privirilor uluite ale celor doi copii.

— O, domnişoară Wakefield, strigă Meg, cît eşti de frumoasă ! !

— E ca o prinţesă, strigă Renny, aruncîndu-şi braţele după gîtul ei.

— Renny, vezi că îmi boţeşti rochia, spuse Mary. Încercă zadarnic să-l potolească.

Meg o trase la o parte şi-i porunci :

— Întoarce-te, să te vedem bine din toate părţile.

Mary le arătă rochia din toate părţile, aşa cum doriseră.

— Învîrteşte-te, porunci Meg, să vedem cum o să arăţi dansînd.

Dintr-un capăt într-altul al coridorului, Mary se învîrti pe vîrful picioarelor, învăluită în faldurile bogate ale rochiei care unduia în jurul ei ca valurile mării.

— Se aude zgomot de trăsuri pe alee ! ţipă Renny. Vine lumea la dans.

Copiii alergară să privească pe fereastră. Mary îşi dădu seama că nu mai era cu putinţă acum să-i ducă la culcare. Se gîndi să-i lase în pace. Ce importanţă avea dacă se culcau şi ei o dată mai tîrziu.

Întorcîndu-se la ea în cameră, scoase un trandafir roşu dintr-un vas, îi şterse tulpina şi îl prinse

în ciorchinele de bucle ce-i atîrna pe ceafă. Totuși, sfiala o împiedica să coboare. Se aplecă de două ori peste balustrada scării, ascultînd primele acorduri gingașe ale celor două viori însoțite de harfă, apoi o zbughi iute înapoi, pe trepte. Dacă ar fi avut măcar pe cineva alături. Dar ca întotdeauna, rămăsese singură, singură de tot.

Deodată apăru în camera ei Eliza.

— M-au trimis să vă întreb dacă nu veniți la dans, zise ea.

Philip a trimis după ea ! Desigur, Philip era cel ce-o trimisese pe Eliza s-o poftească.

— Cine te-a trimis ? întrebă Mary.

— Doamna Whiteoak.

— Spune-i că vin îndată.

Oare de ce și-o fi dat doamna Whiteoak atîta osteneală ? se întrebă ea, mirată. Adevărul era că Adelinei nu-i convenea ca Philip să se înduioșeze, văzînd în Mary o biată guvernantă năpăstuită. Chiar dacă Philip uitase de ea, nu se cuvenea totuși ca mama lui s-o uite.

Cînd Adeline o zări pe Mary intrînd în sală, sprîncenele i se ridicară, uimite. Ce frumusețe ! Și acestei frumuseți nu-i lipsea strălucirea podoabelor naturale. Ce bucle bogate ! Umerii goi, pieptul alb ca neaua, descoperit. În toată încăperea nu mai era nici o rochie atît de decoltată. Adeline o căuta pe fata ei din ochi. În momentul acela de revoltă, era dornică să surprindă indignarea și mai mare de pe chipul Augustei. În cele din urmă, o zări. Era cu ochii țintă la domnișoara Wakefield. Maimai s-o sfîșie. Adeline nu putu să-și stăpînească un zîmbet răutăcios în colțul buzelor, observînd schimbarea care se petrecea pe fața aceea lungă și gălbe-

jită. Sub masca amabilă a ospitalității se putea citi tot mai limpede expresia unei femei rănite în amorul ei propriu. Curînd, în spațiul care le despărțea năvăliră perechile de dansatori. Chipul Augustei se pierdu în mulțime.

Adeline își făcu loc lîngă Mary.

— Îmi pare bine că te văd atît de veselă și de drăguță, spuse ea.

— Vă mulțumesc pentru compliment, doamnă Whiteoak, răspunse Mary roșind.

— Draga mea, nu vreau să te plictisești în seara asta. Uite, se aliniază perechile pentru cadril. Bucuria domnului Pink, care nu cunoaște alt dans. Sînt sigură că ar fi încîntat să danseze cu dumneata. Îl apucă de braț pe domnul Pink care tocmai trecea pe acolo și-i spuse : Ai o parteneră minunată pentru cadril.

Domnul Pink mîncase bine. Ideile lui relativ la modestia ținutei femeiești erau categorice. Fata lui nu avea voie să poarte rochii decoltate. Dar dacă Adeline sperase cumva că preotul era prea ghiftuit ca să-i mai ardă de țopăială sau prea respectabil pentru o parteneră cu decolteu, de data asta speranțele ei fură înșelate. Domnul Pink se înclină grațios înaintea lui Mary, oferindu-i brațul său dolofan. Semăna cu un heruvim fericit, purtînd un guler de cleric.

Viorile cîntau însoțite de harfă. Încăperea era plină, căci pentru petrecerile ei Adeline obișnuia să înscrie pe lista invitaților cît mai multe cunoștințe de prin vecini, din dorința sinceră de a le da un prilej de veselie. În contrast cu petrecerile din zilele noastre, la care se întîlnesc exclusiv oameni făcînd parte din aceeași generație, la petrecerea

aceea erau oameni de toate vîrstele. Lily Pink nu era cea mai tînără și nici Adeline cea mai bătrînă. Toți săltau laolaltă voioși, în ritmul zglobiu al cadrilului. Domnul Pink, cu înfățișarea lui de heruvim dolofan, dansa ca un înger. Era ușor ca fulgul. Probabil că niciodată de-a lungul întregii sale vieți conjugale, doamna Pink nu avusese împotriva soțului ei un prilej atît de grav de nemulțumire ca în timpul acestui cadril, cînd îl văzu dansînd vioi, împreună cu alți dansatori, pentru ca la sfîrșitul dansului s-o întîlnească pe domnișoara Wakefield, cu care începu imediat să facă o serie de piruete ; apoi încă o dată, cînd îl văzu în centrul grupului de dansatori, în timp ce Mary, împreună cu alte doamne, se îndepărta spre părțile laterale. O nemulțumea mai ales expresia întipărită pe fața lui. Arată ca un adevărat om al cavernelor, gîndea doamna Pink. Se întreba speriată dacă bărbatul ei, muncind ani de-a rîndul printre păgîni, nu preluase ceva din apucăturile lor păgîne.

La sfîrșitul cadrilului, preotul îi mulțumi lui Mary pentru dans și își șterse sudoarea de pe față.

— E foarte cald, nu-i așa ? întrebă el. Dumneata însă arăți tot proaspătă.

— Dansul, spuse ea, nu mă încălzește niciodată prea mult, iar muzica asta e un vis.

— Întotdeauna te poți bizui pe doamna Whiteoak în alegerea muzicanților.

— Asta contează mult la o petrecere.

— Desigur. E plăcut să ai muzică bună și parteneri ca dumneata, domnișoară Wakefield.

— Și dumneata dansezi frumos, domnule Pink.

— Din păcate, ocaziile sînt rare. Aici e singurul loc unde mai dansez din cînd în cînd.

— Ce păcat! Glasul lui Mary suna atît de sincer, încît o clipă, domnul Pink își puse întrebarea dacă nu greșise cumva în tinerețea lui îmbrățișînd cariera preoțească, cu numeroasele ei restricții.

— Uite-l și pe amiral! exclamă domnul Pink. Tocmai se cîntă o melodie scoțiană. Ce om fericit!

Amiralul Lacey făcu o plecăciune în fața domnișoarei Wakefield, rugînd-o să-i acorde acest dans, și amîndoi se avîntară în ritmul muzicii. Acum era rîndul lui să cadă în dizgrația nevestei. Ea, de altfel, era foarte înțelegătoare. Nu exista femeie care să se bucure mai mult cînd bărbatul ei găsea o distracție. Totuși, de data aceasta zburdălnicia lui, felul în care rostea „un, doi, trei, hop!" întrecea orice închipuire. În toată încăperea nu mai era nici o pereche asemănătoare. De fapt, toți ceilalți dansatori se retraseră treptat, lăsîndu-i singuri în atenția publicului. Doamna Lacey se uita să vadă unde sînt fetele ei. Îi era teamă să nu asiste și ele la spectacolul dat de tatăl lor. Zburdalnica de Ethel ieșise cu partenerul ei în grădină, iar Violet era cu ochii numai la Nicholas Whiteoak. Prin urmare, doamna Lacey avea de ce să fie îngrijorată. Soțul ei, om în etate, dănțuia ca un matelot pe puntea inferioară a vasului, cu o domnișoară pe jumătate dezbrăcată; una dintre fete se plimba pe întuneric, cine știe cu cine, iar cealaltă cocheta în văzul lumii cu un bărbat divorțat. Doamna Lacey admira calitățile mondene ale lui Nicholas. Altădată ar fi fost încîntată să-i ceară mîna fetei. Așa stăteau lucrurile pînă la divorțul care aruncase o pată pe numele lui. Dar acum, doamna Lacey nu-l mai dorea ca ginere nici în ruptul capului.

În schimb lui Mary nu-i păsa deocamdată pe cine avea ca partener, cu singura condiție să fie bun dansator. Dorea un singur lucru : să danseze, să danseze mereu. Să se simtă liberă ca adierea vîntului și ușoară ca muzica, să se desprindă din cotidian, să nu-și mai amintească nimic din trecut.

Doamna Whiteoak se îndrepta acum spre ea, urmată de un tînăr foarte drăguț ca înfățișare. Mary se minuna de ce doamna Whiteoak se deranjează atît de mult căutîndu-i parteneri.

— Domnișoară Wakefield, spuse bătrîna, ți-l prezint pe domnul Clive Busby, care e nerăbdător să danseze cu dumneata. Apoi, în timp ce tînărul făcea o plecăciune, adăugă : Pe familia domnului Busby am găsit-o aici cînd am venit pe aceste meleaguri. Acum, dumnealui locuiește în Vest.

În vîrtejul polcii, abia putură schimba două-trei cuvinte, cu răsuflarea tăiată, însă tînărul o rugă să-i acorde în continuare un vals și, în timp ce valsau mereu în aceeași direcție, deoarece el nu dorea să schimbe pasul, îi zugrăvi în culori minunate viața la ferma lui. Mary îl asculta fermecată ; îl privea drept în ochi, trezindu-i dorința de a-i împărtăși povestea tinerei sale vieți. O întrebă dacă ar vrea să iasă a doua zi cu el la plimbare. Puteau lua un cal și o șaretă de la ferma familiei Vaughan, unde Busby era găzduit pentru cîteva zile.

Adeline îi urmărea pe amîndoi cu un zîmbet în colțul buzelor. Se bucura, convinsă de reușita manevrei sale. Mary era exact tipul fetei în stare să cucerească inima unui tînăr proprietar care are nevoie de o nevastă trupeșă, sănătoasă, cu picioarele pe pămînt și fără prea multe ifose. Doamne, ce

minune ar fi să poată scăpa de prezența lui Mary la „Jalna", fără împotrivire din partea lui Philip ! Nu se împăca nicidecum cu gîndul ca Philip să-și ia o nouă soție.

Între timp, Busby și Mary ieșiseră pe ușa cu glasvand care dădea în grădină. Regina nopții îi învăluia cu mireasma ei îmbătătoare. Tînărul îi spuse că după părerea lui, nici un nume de fată nu era mai frumos ca al ei.

— Presupun că numele dumitale vine de la generalul Clive, zise ea.

— Chiar așa, iar tatălui meu i s-a dat numele generalului Brock.

— Generalul Brock ? întrebă ea curioasă.

— Știi cine a fost generalul Isaac Brock ? A comandat armata noastră în bătălia de la Queenston Heights, în care noi i-am învins pe americani.

Mary arătă prin înfățișarea ei nedumerită că nu era la curent cu aceste date. Tînărul Busby tăcu revoltat, sorbind parfumul florilor din grădină.

— Firește, se grăbi ea să spună, despre bătălia de la Plains of Abraham am auzit și eu.

Asta nu era îndeajuns ca să-l îmbuneze.

— Credeam că toată lumea a aflat despre victoria de la Queenston Heights, zise el.

— Mă tem că știința mea lasă mult de dorit.

— Tocmai dumneata, care înveți pe alții !

— Aș vrea să știu cît mai multe despre Canada.

— Asta se poate învăța numai în Apus, declară el. Aici, în provinciile vechi, toate sînt perimate.

— Hai, mai povestește-mi ceva despre ferma dumitale.

Busby era din nou fericit. O porniră amîndoi pe pajiștea înrourată, fără ca Mary să bage de seamă

că își udă picioarele. Clive Busby povestea lucruri interesante, iar ea se simțea foarte liberă.

După o vreme însă, o cuprinse neliniștea. Nu-i mai ardea să audă cum descria tînărul preriile. Ar fi vrut să se întoarcă în salon, să vadă dacă Philip o invită la dans. În seara aceea mîinile lor se întîlniseră o singură dată în timpul unui dans comun. Atunci, se mulțumiseră să se privească zîmbindu-și unul altuia.

Cînd, în sfîrșit, tînărul o conduse fără prea mult elan înapoi, în salon, prima pereche pe care o zări fu Philip Whiteoak și Muriel Craig. Dansau o gavotă. Mary simți o durere provocată de gelozie în clipa cînd Clive Busby exclamă :

— Ce pereche grozavă ! Știi cine e domnișoara ? Dansează teribil de bine !

Stăteau înăuntru, chiar lîngă ușă, urmărind perechile de dansatori. De afară, din întunericul nopții de august, țipătul plîngăreț al unei păsări răzbea pînă la ei, o dată cu muzica din salon. Mary stătea rezemată de brațul lui Clive Busby, cu răsuflarea tăiată de gelozie, deși simțea că suferința nu îi este îndreptățită, întrucît Philip nu o observase. Ea nu reprezenta nimic pentru el. Toate gîndurile lui se îndreptau asupra domnișoarei Craig. Nici nu era de mirare. Mary era silită să recunoască în sinea ei că Muriel era drăguță și că nu era lipsită de farmec. Era mai scundă decît Mary, iar fața și gîtul le avea mai scurte. Gîtul vînjos, alb și rotund se înălța împreună cu umerii netezi deasupra corsajului de brocart, de culoare crem. Sus, în vîrful piramidei de bucle cu reflexe aurii, ridicate în creștetul capului, strălucea o perlă și o stea de diamante. Buzele îi erau întredeschise, ca și cînd ad-

mirația nemărginită pentru Philip, izvorîtă din ochii ei rotunzi strălucitori, i-ar fi tăiat respirația. Așa i se părea lui Mary, care era cuprinsă de gelozie.

— Dansăm ? întrebă Clive Busby.

— Nu, mulțumesc, mă simt puțin cam obosită.

— Obosită ? Cum se poate ? Nu-i venea să creadă.

— Vreau să mă odihnesc puțin. De altfel, dansul acesta se termină.

— Vrei să dansezi probabil și cu alți parteneri. Nu am dreptul să te monopolizez.

— Foarte drăguț din partea dumitale că m-ai invitat.

— Ce formalistă ești ! Oare așa sînt toate tinerele englezoaice ?

— Eu, în fond, nu sînt formalistă.

— Tare aș vrea să știu ce se ascunde în mintea dumitale.

— Cred că ai rămîne surprins, dacă ai afla.

— Dacă ai afla dumneata în schimb ce e în capul meu, pun pariu că te-ar surprinde de două ori mai mult.

— Ce se cîntă acum ?

— Nu cunoști melodia ? Este un *fling*[1]. Cred că dansul va fi executat de Adeline Whiteoak cu doctorul Ramsay.

Într-adevăr, Adeline și bătrînul doctor ieșiseră în mijlocul salonului ; el avea o înfățișare gravă, aproape posacă, iar chipul ei era animat de un rînjet hazliu.

[1] Dans popular scoțian.

— Acesta, anunţă el, este un joc popular scoţian, pe care doamna Whiteoak l-a învăţat de la mine cînd era tînără.

— Da de unde! exclamă ea, este un *jig* irlandez, şi eu te-am învăţat să-l dansezi.

Indiferent de unde provenea dansul, temperamentul lui galic era de natură să dinamizeze trupurile ambilor parteneri, care nu săltau, ci parcă zburau deasupra pămîntului. Doctorul păstra mereu aceeaşi înfăţişare gravă, ca şi cum precizia cu care executa fiecare mişcare era pentru el o chestiune de viaţă şi de moarte. O singură dată deschise gura scoţînd un strigăt scurt, potrivit cu caracterul dansului. Tot ce-i lipsea era tradiţionala fustă scoţiană.

În seara aceea, dansul fusese deschis chiar de Adeline, condusă de fiul ei cel mai în vîrstă. Alcătuiau împreună o pereche remarcabilă. Ea mai dansase de cîteva ori, dar acest dans avea în ritm ceva sălbatic şi necugetat, care se potrivea cu firea sa pătimaşă. Îşi ţinea ridicată fusta violetă de moar, împodobită cu fireturi grele de aur, lăsînd să i se vadă pînă la glezne picioarele mici şi fine; purta ciorapi de mătase neagră şi pantofi negri de saten, fără toc, cu catarame de argint.

Augusta privea această scenă, cu un sentiment de uimire şi amărăciune. O mira sprinteneala cu care se mişca mama ei. Ea nu era capabilă de aşa ceva. Totuşi, socotea că dansul în sine era barbar, şi o impresiona urît faptul că Adeline îl dansa cu atîta înfocare. La aceasta se adăuga în mintea ei bănuiala penibilă, că doctorul Ramsay fusese întotdeauna îndrăgostit de Adeline.

Nicholas şi Ernest priveau spectacolul cu vădit interes. Erau mîndri de mama lor. Cînd dansul era

în toi, Philip duse mîna la nas și imită cu un succes extraordinar sunetul cimpoiului.

Acest sunet dădu un nou imbold dansatorilor, care începuseră să gîfîie. Deși glasul lui Philip era schimbat, prepelicarii care stăteau de pază lîngă ușa salonului, în așteptarea stăpînului lor, îl recunoscură și se năpustiră toți trei înăuntru, crezînd că e cazul să-l salveze dintr-o primejdie.

Muzica se întrerupse.

Philip îl înșfăcă de ceafă pe Spot și pe Sport, tîrîndu-i afară, Jake însă continuă să alerge îngrozit în toate părțile, pînă ce Mary reuși să-l prindă. Fericit că e iarăși în siguranță, cățelul se rezemă de umărul ei, iar ea ieși în urma lui Philip. Philip se lumină la față cînd o văzu.

— Ce drăguț din partea ta ! exclamă el, luîndu-i încetișor cățelul din mînă.

Mary îl privea fără să vorbească, deși în sinea ei striga îndurerată : „Spui că e drăguț din partea mea și nici măcar o dată nu m-ai poftit la dans și nici nu ai de gînd să mă poftești".

În clipa aceea, Adeline se ivi în prag, urmată de Clive Busby. Bătrîna era mulțumită de atențiile cu care fiul ei o copleșise pe domnișoara Craig. Era mulțumită chiar și de Mary.

— Cîinii tăi se poartă necuviincios, Philip, spuse ea. Închide întîi în cămăruța lor, iar după aceea însoțește-o pe domnișoara Craig în sufragerie, unde vom cina. Cred că musafirii noștri sînt lihniți de foame după atîta dans. A, uite-l și pe Clive Busby, care de-abia așteaptă s-o conducă pe domnișoara Wakefield. Stînd lîngă ușă, cu mîna pe clanță, Adeline îi zîmbi lui Mary cînd trecu spre sufragerie. Apoi, îi spuse lui Philip cu jumătate de glas : O

ocazie rară. Tînărul Busby e mort după ea. Fata asta ar putea să facă o partidă strălucită.

— Da, încuviință el cu un aer absent, mirîndu-se că lui Mary putea să-i placă un bărbat de felul lui Clive Busby.

— Hai, Philip, du-te repede şi, vezi, nu te juca cu căţeii, deoarece nu e frumos s-o laşi pe domnişoara Craig să te aştepte. Adeline simţea o adevărată plăcere să-i poruncească fiului ei, tratîndu-l ca pe un copil mare, iar el se supuse pe jumătate îmbufnat.

Muriel Craig se sprijini cu o mînă de braţul lui Philip. Cu cealaltă îşi ţinea fusta.

— Pentru mine, spuse ea, seara asta este cea mai fericită din cîte am petrecut în ultima vreme. N-ai idee ce viaţă monotonă duc de cînd tatăl meu este bolnav.

— Sînt bucuros că te-ai distrat.

— Ne potrivim la dans, nu-i aşa ?

— Da, desigur. El urmărea cu privirea pe muzicanţii care părăseau salonul, mergînd să ia gustarea la subsol.

Muriel Craig continuă :

— Sper că ai să vii la noi cît mai des. Tata nu mai poate după dumneata. Se plictiseşte în societatea infirmierei chiar şi cu mine cred că se cam plictiseşte uneori.

— O să trec mîine neapărat, spuse Philip.

— Mîine dimineaţă ?

— Da.

— Nu vrei să iei prînzul cu noi ?

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

Sufrageria era plină de lume adunată în jurul mesei. Lumînările de ceară înfipte în braţele mari

ale candelabrului răspîndeau o lumină peste trandafirii albi și roșii din vaze și dădeau un luciu auriu feței de masă de damasc. Se serviră pateuri calde cu carne de pui, limbă rece, ouă umplute, felii de piersici cu frișcă și piersici în lichior, înghețată pregătită cu multă trudă de Eliza într-o sorbetieră improvizată dintr-un putinei. De asemenea, se serviră cafele și vermut roșu, prăjituri cu cremă de unt de cocos, pricomigdale și coniac. Într-un cuvînt, toate bunătățile comandate de Adeline pentru cină.

Se simțea foarte bine printre prietenii tineri și bătrîni care o înconjurau după o absență destul de îndelungată. Se servea din belșug cu mîncăruri alese, știind că nu o amenință nici o indigestie. În privința fiilor săi, era mulțumită. Nicholas scăpase de pacostea aceea de nevastă și avea acum o înfățișare veselă și distinsă. Se întrecea în amabilități la adresa oaspeților. Care mamă nu s-ar fi mîndrit cu un fiu ca Ernest? Ernest n-avea decît să facă un semn agenților săi de bursă, și îndată își umplea buzunarele. Cît despre Philip, acesta părea că o uitase cu totul pe guvernantă și asculta cu mult interes ceea ce-i istorisea domnișoara Craig.

Muriel Craig alesese un colț al încăperii unde Philip nu se putea întoarce cu fața la musafiri, deci și la Mary Wakefield. Vorbea pe nerăsuflate, ca să-i capteze atenția. Philip o considera vioaie și amuzantă. Avea ce povesti, deoarece călătorise mult și nu voia să audă că există pe lume o localitate pe unde n-a trecut niciodată, ori o carte pe care n-a citit-o încă. Philip era pentru ea un tovarăș excelent, atent, care nici nu călătorise, nici

nu citise prea mult. Îi acompania din cînd în cînd anecdotele cu rîsul lui binevoitor. Era mereu atent să nu-i lipsească din farfurie îngheţata care-i plăcea atît de mult.

În timp ce se întorceau amîndoi în salon, unde muzicanţii îşi acordau instrumentele, Muriel spuse :

— Ce noroc ai avut cu noua guvernantă. Pare o persoană extrem de simpatică.

— Da. E foarte drăguţă, răspunse el pe un ton destul de rece.

— Contează foarte mult să ştii că ţi-ai dat copiii pe mîna unei persoane blînde şi înţelegătoare.

— Nici vorbă. Philip căuta s-o zărească pe fiinţa aceea blîndă şi înţelegătoare, dar n-o vedea nicăieri.

— Nu mai sînt în stare să dansez după o masă atît de îmbelşugată, spuse Muriel Craig. N-am putea să ieşim puţin la plimbare ? Afară e o lună ca în basme. În clipa aceea, Adeline intră în hol şi, auzind ultimele cuvinte, spuse :

— E o idee minunată. Asta doream şi eu, însă din cauza aerului rece de afară îmi vîjîie urechea stîngă. Ştii, aşa e la bătrîneţe. Zîmbi dezvăluindu-şi dinţii albi şi regulaţi. Îndată ce o văzu însă pe Mary stînd singură pe verandă, îi dispăru zîmbetul de pe buze.

— A, aici erai, domnişoară Wakefield ! Tocmai te căutam. Vreau să-ţi prezint un tînăr care moare de nerăbdare să valseze cu dumneata. Domnule Robertson, spuse ea întorcîndu-se către tînărul pe care de-abia atunci îl observase, domnişoara Wakefield dansează ca o zînă.

Domnul Robertson era palid, avea părul despărţit printr-o cărare la mijloc şi purta guler înalt,

fleşcăit acum din pricina zăpuşelii. Îi oferi braţul cu o mişcare stîngace şi începu să valseze la fel de stîngaci, învîrtindu-se mereu în aceeaşi direcţie. Pesemne, nici el nu ştia să schimbe pasul.

Mary se simţi puţin ameţită. Dezamăgirea o copleşea tot mai mult, îngreuindu-i mădularele. Ar fi preferat să fie sus, în dormitorul ei, fără atîta lume în jur. Era pregătită să se scuze şi să plece, să vadă dacă copiii dorm liniştiţi. O cuprinse brusc un sentiment de duioşie faţă de copii. În mijlocul lor, probabil n-ar fi fost roasă de gelozie. Domnul Robertson era însă voinic. Cu toată stîngăcia lui, o ţinea strîns în braţe învîrtind-o mereu.

După ce isprăvi valsul, Clive Busby apăru din nou, pentru a se asigura că nu-şi uitase făgăduiala de a-l însoţi a doua zi la plimbare.

Timpul se scurgea anevoie. Trecuse de miezul nopţii. Era ora două. Musafirii îşi luară pe rînd rămas bun. Caii aşteptau să se înapoieze la grajdurile lor, scurmînd prundişul aleii cu nerăbdare. Felinarele trăsurilor ardeau în întuneric. Se auzeau strigătele vizitiilor.

Lily Pink urma să rămînă în noaptea aceea la „Jalna". Mama ei era plăpîndă şi nu putea să suporte oboseala unei nopţi nedormite, aşa încît vor pleca acasă a doua zi dimineaţă. Pe Lily o durea capul, ca şi pe Mary. Nu spera ca Philip s-o invite la dans şi, chiar dacă ar fi invitat-o, era sigură că ar fi dansat cît se poate de prost. Nu putea să-şi găsească liniştea. O durea capul fără încetare. Stătea zîmbind în salonul mare şi pustiu, împreună cu gazdele care se felicitau pentru reuşita seratei.

— Şi tu, draga mea, ai petrecut bine ? o întrebă Augusta cu bunătate.

— O, da, lady Buckley. A fost minunat !

— Erai foarte drăguță cînd dansai. Fetelor tinere le stau bine rochiile simple de muselină cu buline.

— Mama m-a ajutat să-mi fac singură rochia.

— Mama ta e o croitoreasă excelentă, și îmi pare bine că ai cu cine să semeni. Mie întotdeauna mi-a plăcut să lucrez.

— Mie nu-mi place să lucrez nici de frică, spuse Adeline.

Ernest mărturisi galant :

— Cea mai frumoasă amintire a mea din seara asta este dansul cu Lily.

— Pe mine m-a tratat cu dispreț, spuse Philip. nu s-a uitat niciodată la mine.

— Dar au fost și femei care s-au uitat, se amestecă în vorbă sir Edwin. Nimănui nu i-au scăpat privirile galeșe pe care ți le arunca domnișoara Craig.

Nicholas observă :

— Această fată reprezintă un amestec ciudat de decență și de voluptate. De la talie în jos dansează ca o domnișoară de pension, iar de la talie în sus ca o Salomee.

— Conversația nu e tocmai potrivită în prezența unei domnișoare, interveni Augusta.

— O, nu face nimic, spuse Lily îmbujorată. În definitiv, Salomeea este un personaj biblic.

Philip se duse în sufragerie, unde nu mai rămăseseră decît niște resturi de limbă, care se aflau pe o tavă de pe bufet. Luă trei bucăți de limbă și se duse cu ele trecînd prin hol într-o cămăruță unde cei trei prepelicari dormeau pe rogojini. Dădu cîte o felie de limbă fiecărui prepelicar. Părinții își

primiră porțiile smeriți, uitîndu-se puțin mustrători, ca și cum răsplata era prea mică pentru atîtea ceasuri de plictiseală. Jake înhăță porția lui ca un lup înfometat, străduindu-se să înghită și mîna stăpînului în același timp. Philip îi dezmierdă pe toți trei.

— Bravo ! Acum, la culcare. Marș pe rogojinile voastre.

Jake încercă întîi să pună stăpînire pe fiecare dintre rogojinile părinților lui și, după ce aceștia îl izgoniră, se încolăci pe culcușul său, clipind dintr-un singur ochi pentru a demonstra că trăiește.

Întorcîndu-se prin hol, Philip se gîndea cu mulțumire că scăpase de petrecere, că recolta bună din anul acesta era aproape în întregime în hambare, iar caii erau sănătoși. Peste o zi sau două va merge la pescuit, după cum plănuise. Nu mai era mult pînă să înceapă vînătoarea de rațe sălbatice. Philip se întreba dacă Jake va putea fi dresat pentru această vînătoare. Era cam zăpăcit de felul lui. Nici cel mai bun prieten al lui Philip nu ar fi tăgăduit acest lucru.

Cînd Philip trecu pe lîngă ușa mamei, bătrîna îl chemă înăuntru.

— Intră, Philip, să-mi urezi noapte bună.

Adeline încă nu se dezbrăcase, însă părul îi atîrna pe umeri, despletit. Pe încheietura mîinii stătea papagalul, contemplînd-o cu un aer posesiv. Cîrîia de bucurie că i s-a întors stăpîna.

— Nu mă lasă să mă dezbrac, spuse Adeline. Toată noaptea m-ar pupa cu ciocul și ar cîrîi.

— Nu mă mir. Probabil că părul tău despletit îl ispitește. Sper că nu te-ai ostenit prea mult.

— Nu pot spune că nu sînt obosită. Dar petrecerea s-a terminat şi acum sînt împăcată.

Adeline era mulţumită de fiul ei mezin în seara asta. Ţinînd papagalul într-o mînă la distanţă, ca să nu-l muşte, îl strînse pe Philip la piept cu cealaltă mînă şi-l sărută pe buze.

— Scumpul meu băiat, şopti ea.

— Băbuţa mea dragă.

— Nici unul nu e ca tine.

— Nici unul dintre ei nu te iubeşte atît de mult.

Se legănară drăgăstoşi unul în braţele celuilalt, pînă cînd Boney începu să se suie pe braţul ei aruncîndu-i priviri ucigaşe. Atunci, îl dădu pe Philip încetişor la o parte.

— Papagalul e gelos. Mai bine du-te.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, dragul meu.

Închise uşa în urma lui. Nu găsi pe nimeni în salon, în afară de Lily. Ceilalţi se duseseră sus în camerele lor, dar ea mai zăbovea fără motiv. Mary plecase mai de mult. Nu lăsase vorbă dacă avea să se mai întoarcă sau nu. Lily se privi în oglinda care atîrna deasupra căminului. Oglinda era veche şi reflecta o imagine tremurată, asemănătoare chipurilor oglindite în apă. Lily se considera însă acum, mai frumoasă ca oricînd. Ar fi dorit ca rochia ei de muselină să fie decoltată. Poate că atunci ar fi dansat Philip cu ea. Mama ei îi spusese că are umeri şi braţe graţioase.

Philip o privi din pragul uşii.

— Numai noi am rămas, Lily, ceilalţi s-au dus să se culce?

— Toţi, în afară de domnişoara Wakefield. Nu ştiu sigur dacă şi ea s-a culcat.

Se uitau unul la altul în tăcere. Philip intră apoi în salon şi îşi aprinse o ţigară. Eliza se ivi în pragul uşii.

— Să întind covoarele chiar în noaptea asta, conaşule ?

— Nu. Du-te la culcare. Cu siguranţă eşti obosită.

— Nu-s obosită, conaşule.

Rămaseră din nou singuri. Lily tăcea, numărîndu-şi bătăile inimii. Prin fereastra deschisă pătrundea mirosul dulce al florilor de regina nopţii. Un vălmăşag de gînduri răzleţe înăbuşea mintea lui Lily. Dacă ar fi putut să le rostească, dacă inima ei nu ar fi bătut cu atîta putere şi repeziciune !

Paşii lui Mary răsunară pe scări. Ce bine ! Şi ce păcat, în acelaşi timp !

Philip o privi pe Mary cînd intră în cameră. Îi spuse :

— Domnişoară Wakefield, Lily şi cu mine credeam că te-ai culcat. Consideram că sîntem ultimii care nu ne-am culcat după petrecere.

— Am fost pînă sus, să văd ce fac copiii.

— La ora asta ! Şi ce-ţi închipuiai că pot face ?

— N-a fost uşor pînă s-au astîmpărat.

Lui Mary i se păru că zîmbetul lui era sceptic, că era convins de faptul că se dusese sus pentru a-şi aranja părul şi pentru a se pudra puţin. Ar fi fost poate mai bine să nu coboare.

— Ai petrecut bine în seara asta ? o întrebă el, cu buzele uşor crispate.

Mary stătea cu spatele la Lily. Schiță cuvîntul „nu", fără să rostească nici un cuvînt.

Lily întrebă cu glas tare :

— Ce-ai spus, domnișoară Wakefield ?

— Nimic.

— Lily, zise Philip, cîntă-ne ceva la pian.

— Eu ? De ce să cînt ? Tocmai acum cînd a venit o a treia persoană, cu care putem sta de vorbă ? Melodiile cîntate de mine ar suna îngrozitor de urît, după ce ați ascultat atîtea dansuri în execuția unor muzicanți de profesie.

— Fleacuri. Pentru mine, muzica aceea a fost un fel de zăngăneală. Dumneata ce părere ai, domnișoară Wakefield ?

— Mie mi-a plăcut cum cîntau.

Lily întrebă :

— Dar dacă trezesc lumea din somn, pe mama dumitale, de pildă ?

— Lasă, că încă n-au adormit. Hai, Lily, cîntă ceva.

Philip închise ușa. Lily își potrivi fusta peste marginea taburetului. Cu capul deasupra clapelor, se gîndea ce bucată să cînte. Tocmai ea, care dorise atît de mult s-o invite Philip la dans, trebuia acum să-i cînte, ca să danseze cu alta. Simți că o îneacă plînsul, dar se stăpîni, descărcîndu-și emoția în primele acorduri ale unui vals de Johann Strauss. Cînta cu tot elanul.

Pe cer strălucea luna plină, care putea fi văzută acum printr-una din ușile cu glasvand ale salonului.

Philip spuse :

— Nu ne trebuie lumină. Începu să stingă cu o stingătoare de pe consolă lumînările candela-

brului. Luminile lor i se răsfrîngeau pe față, cristalurile oglindeau flăcările jucăușe în toate nuanțele curcubeului. Lumînările se stinseră treptat, ca niște stele, iar candelabrul se legăna în timpul acesta cu un clinchet de cristal. Philip o apucă pe Mary de talie. Înaintară lent, în ritmul valsului. Lumina lunii se revărsa în încăpere.

În afară de faptul că știa să facă rochii, Lily mai știa și să cînte foarte bine muzică de dans. Niciodată însă, nu cîntase ca acum, cînd deslușea cu greu claviatura din pricina lacrimilor. Nici măcar nu simțea nevoia de a vedea clapele. Muzica izvora din însăși inima ei. Cei doi dansau pe parchet ca un singur trup. Lily se gîndi că nici o altă pereche nu a dansat ca ei în seara aceea. Mișcările lor ritmice, pătrunse de grație și de eleganță, pașii lungi care lunecau pe parchet purcîndu-i parcă dincolo de spațiul închis al încăperii, spre depărtări luminate de razele lunii, toate acestea îi creau lui Lily o plăcere amară. Născocea tot felul de comparații : ca două păsărele ce zboară împreună, ca două valuri legănîndu-se împreună, ca două flori pe aceeași tulpină. Comparațiile cele mai încărcate nu puteau exprima îndeajuns starea ei de exaltare și de suferință.

— Bravo ! exclamă Philip la sfîrșitul valsului. Splendid, Lily !

Mary rămase rezemată de umărul lui, fără să se gîndească la nimic. Mintea ei era pustie ca o plajă bîntuită vara de furtună.

— Mai dansăm un vals ? o întrebă el după o vreme.

— Da.

— Încă un vals ! Mai cîntă-ne un vals, Lily.

Lily își răsuci cuțitul înfipt în inimă și cîntă mai frumos ca oricînd. Își vărsă tot necazul în melodia lentă a valsului.

Cei doi dansară pierzîndu-se în semiîntunericul din fundul salonului și, acolo, Philip, ținîndu-și brațul strîns în jurul taliei lui Mary, îi atinse părul cu buzele. Ea ar fi vrut să guste plăcerea acestei clipe departe de restul lumii, dar acordurile pianului inundau acum întreaga casă, deoarece Lily cînta cu patimă. Ușa se deschise, și în prag apăru Adeline, în cămașă de noapte.

Dansul și muzica încetară.

Cei trei tineri se uitau la ea fără să vorbească.

— Am prins ultimele voastre clipe de dans, spuse Adeline. Foarte frumos ! De ce n-ați făcut-o în văzul lumii ? Toți ar fi rămas uimiți.

Dezlipindu-se de lîngă Mary, Philip se apropie de mama lui.

— Nu mai glumi, spuse el pe un ton stins.

Adeline îi răspunse însă, cu glas tare :

— Taci din gură și ascultă ce spun eu !

Chipul lui se înăspri, în timp ce o privea în tăcere. Lumina lămpii din hol năvăli prin ușile larg deschise.

— Domnișoară Wakefield, spuse Adeline, cred că dumneata ți-ai greșit meseria. Trebuia să te faci balerină și nu educatoare. Ai prea mult talent pentru a dansa într-o casă particulară. Sînt mulțumită că bunul simț te-a împiedicat să-ți etalezi acest talent în fața musafirilor mei, care, fiind formaliști, n-ar fi plecat cu o părere tocmai bună despre purtările dumitale. Eu nu sînt o femeie rigidă, însă felul dumitale de a dansa mi-a deschis

ochii şi îmi dau seama ce poate face o tînără care a pierdut simţul măsurii.

— Te contrazici singură, zise Philip. Spui mai întîi că am dansat amîndoi foarte frumos, te întrebi pentru ce n-am făcut-o în văzul musafirilor şi, în clipa următoare, spui că bunul simţ ne-a împiedicat să ne manifestăm astfel, deoarece lumea s-ar fi îngrozit văzîndu-ne.

— Tu ştii ce vreau să spun, ţipă Adeline.

— Îmi pare rău, se scuză Mary. Se întoarse repede spre uşă şi părăsi salonul în fugă.

Lily Pink plîngea ca un copil, cu capul deasupra clapelor. Adeline îi spuse pe un ton ceva mai blînd :

— Du-te să te culci draga mea. E aproape ziuă.

Lily se sculă, cu faţa umflată de plîns.

— N-ai de ce să plîngi, dragă Lily. Philip îi întinse mîna, vrînd s-o bată prieteneşte pe umăr în timp ce trecea pe lîngă ea, însă tresări ca arsă şi strigă :

— Nu !

— Să fiu al naibi dacă mai înţeleg ceva, zise Philip în urma ei.

— S-ar putea, spuse Adeline mohorîtă.

— Dar ce-am făcut ?

— Îndeajuns ca să caut un băţ pentru spinarea ta. Dacă tatăl tău ar fi asistat la această scenă, cred că ar fi dărîmat tavanul de mînie.

În uşă se iviră rînd pe rînd Augusta, Nicholas şi Ernest. Augusta era îmbrăcată într-un halat lung, roşu-închis, însă fraţii ei erau în cămăşi de noapte, peste care îşi trăseseră pantalonii. Pletele lui Nicholas, dese şi întunecate, stăteau zbîrlite deasupra capului, pe cînd părul fin şi blond al

lui Ernest era aproape la fel de lins ca în timpul zilei.

— Ce se întîmplă ? întrebă Nicholas.

— Dansam, răspunse Philip.

— Dansați ? întrebă Augusta fără șovăire.

— Da, răspunse el, înfruntînd-o cu privirea. Am dansat-o pe Mary Wakefield. Folosi dinadins această expresie, ca să pară mai obraznic.

— Spune-le cum ai dansat, porunci Adeline.

Philip continuă să fie flegmatic.

— Toată seara n-am poftit-o la dans, biata fată. Acum aveam salonul la dispoziție.

— Da, spuse Adeline, aveau salonul la dispoziție. Dumnealui a stins lumînările, și afară era lună. Lumină suficientă, ca să-i văd și eu cît sînt de nerușinați.

— Cine cînta la pian ? întrebă Nicholas.

— Cine altcineva, dacă nu Lily Pink !

— N-aș fi crezut-o în stare.

— Edwin, spuse Augusta, a tras cearșaful peste cap încercînd să adoarmă și mi-a mărturisit că muzica asta i se părea de-a dreptul necuviincioasă.

Un zîmbet se ivi pe buzele Adelinei, apoi se stinse.

— Așa și era, spuse ea, și părinții ei, săracii, cred că ar fi intrat în pămînt de rușine, dacă ar fi auzit și ar fi văzut ceea ce am văzut eu, cu ochii mei. Guvernanta copiilor bîțîindu-se încoace și încolo prin încăpere, înlănțuită de brațul lui Philip ca o curtezană ! Una ca ea nu putea să fie mai brează.

— Nu vreau să aud nici o vorbă contra ei, zise Philip.

— Ba o să auzi tot ce am de spus, declară Adeline cu ochii aprinşi de mînie.

Philip stătea foarte aproape de Adeline. Cuprins însă de furie, zbieră ca şi cum s-ar fi adresat unei surde :

— Repet că nu vreau să aud nimic !

— Cum îndrăzneşti să ţipi la mine, domnule !

— Să nu mai spui aşa ceva despre domnişoara Wakefield.

— Spun că-i o stricată.

— Minţi !

Adeline se năpusti asupra lui Philip luîndu-l de umeri, gata să-l zgîlţîie, însă el o prinse de încheieturi cu mîinile lui zdravene şi astfel o ţinu pe loc, nemişcată. Boney, cuibărit sub bărbia ei, trăia încă bucuria revederii, fără să observe tulburarea care domnea în jurul lui, şi îşi diezmierda stăpîna, rostind vorbe neînţelese. Mama şi fiul stăteau încleştaţi aruncîndu-şi reciproc priviri fulgerătoare.

Nicholas bombăni :

— Nu se cade să vorbeşti cu mama în felul acesta. Nu-ţi permit.

— Îmi pare rău, murmură Philip, dar ea m-a provocat. În timp ce vorbea, continua s-o strîngă pe Adeline de încheieturi.

— Dă-mi drumul, porunci ea, cu faţa aproape lipită de faţa lui.

— Ce ai de gînd să faci dacă îţi dau drumul ? întrebă el pe jumătate rîzînd.

— O să vezi tu ! răspunse bătrîna, şuierînd printre dinţi ca o vrăjitoare.

Ernest se apropie de ei şi-l îndepărtă cu blîndeţe pe Philip.

— Scena asta îţi face rău, mamă, spuse el. Ar trebui să fii în pat la ora asta. Adeline îl împinse la o parte.

— Vreau să fiu sigură, spuse ea cu braţele încrucişate, privindu-l pe Philip, că această... şovăi, neştiind ce nume să-i dea lui Mary, apoi adăugă : Că această tînără nemernică va părăsi chiar mîine casa noastră.

— Cu neputinţă, răspunse Philip liniştit. Mai întîi de toate, n-a făcut nici un rău. Iar în al doilea rînd, am angajat-o pe timp de un an.

— Nu eşti dator s-o ţii în slujbă, dacă are purtări necuviincioase.

— Nu s-a purtat urît.

Nicholas se amestecă în vorbă.

— În locul vostru n-aş mai insista. Să lăsăm pe mîine discuţiile.

— Nu-i nevoie să discutăm pe îndelete, spuse Adeline. Trebuie să plece şi gata.

— Nu, mamă, spuse Philip cu sînge rece. Nu pot şi nu vreau s-o dau afară.

Adeline întrebă caustică :

— De cîte ori ai fost sus, în dormitorul ei ?

Augusta gemu profund, văzînd că retragerea paşnică devenea imposibilă.

— Nici măcar o singură dată, răspunse Philip răspicat.

Adeline rîse.

— Ei, hai, hai, spune drept. De cîte ori ?

— Astfel de distracţii aveau poate loc în casa scumpului dumitale tată, nu însă aici, în casa mea.

— Philip, spuse Adeline pe un ton pătimaş, ce te tot lauzi cu casa ta ? Ştim cu toţii că e a ta, nu mai e nevoie să ne spui.

— Asta e într-adevăr un obicei foarte supărător, interveni Nicholas.

— Şi la urma urmei, adăugă Adeline, Nicholas este cel mai mare dintre băieţi.

— Am spus doar atît, că la mine acasă nu se întîmplă asemenea lucruri.

— Şi insulţi memoria bietului meu tată, care zace acum în mormînt, strigă Adeline.

— De nenumărate ori te-am auzit ponegrindu-l.

Mama lui nu avea cum să tăgăduiască acest lucru. Întinse o mînă şi cu cealaltă îşi trase un pumn în palmă.

— Dacă tatăl tău, spuse ea, care, ştim cu toţii, era un om dintr-o bucată, chiar dacă bietul meu tată, Dumnezeu să-l ierte, nu era...

Ernest o întrerupse :

— Mamă, ce rost au vorbele astea de ţărancă irlandeză ? Mi se pare deplasat.

— Pentru ca ceea ce spun să producă mai multă impresie, răspunse ea, şi Dumnezeu ştie cîtă nădejde îmi pun în această impresie, avînd un fiu care pîngăreşte memoria tatălui meu şi batjocoreşte...

— Mai bine nu rosteai acest cuvînt, mamă, zise Philip, deoarece acum mă simt şi mai hotărît să nu îngădui nimănui să-mi calce voinţa în picioare.

— Ceea ce vreau să spun, însă mereu mi-o iau alţii înainte, este că tatăl lui Philip, dacă ar fi fost aici, chiar mîine ar fi trimis-o pe fetişcana asta la plimbare.

— Păcat că n-am văzut şi eu cum aţi dansat, spuse Augusta.

— Da, întări Ernest, ce bine era dacă am fi venit puţin mai devreme.

— Era bine dacă veneați, zise Philip. Nu ați fi văzut nimic rău.

Adeline rînji :

— Nu. Fiindcă ai avut grijă să stingi lumina. De ce ai stins lumina ?

— Pentru că mi-a plăcut să dansez la lumina lunii.

— Constat cu multă mîhnire că dumneata, tată tînăr, rămas văduv după moartea tinerei tale soții, care avea un suflet atît de nobil...

Philip făcu ochii mari de mirare.

— Iată o concluzie la care ai ajuns tîrziu, mamă.

— Lămurește-mă, mamă, spuse Ernest mușcîndu-și gînditor degetul mare, ce te-a făcut să spui că domnișoara Wakefield era înlănțuită de brațul lui Philip ? După mine, asta are foarte multă însemnătate.

— Îți voi arăta, răspunse Adeline cu vioiciune. Fă un pas îndărăt și-ți voi arăta. Ia-mă de talie, Philip. Nicholas, ai putea să-mi cînți un vals ? Philip se trezi deodată cu brațul în jurul taliei lui Adeline. O clipă rămase țeapăn în această poziție, apoi își dădu seama de ceea ce făcea și se retrase. Cînd ajunse lîngă ușa salonului, declară cu o voce care tremura de mînie :

— Părerea mea este că pierdeți vremea de pomană, în loc să dormiți, căci să fim înțeleși, orice ați spune nu o voi alunga pe domnișoara Wakefield pentru nimic în lume.

În urma lui răsunară pașii care urcau pe trepte.

Adeline rămase posacă. Apoi, fața i se înseniná.

— Ernest, ia-mă de talie și o să le arătăm, spuse ea.

— Nu pot, mamă. Va ieşi cu totul altceva.

— Adevărul este că Philip se încăpăţînează ca un catîr, spuse Nicholas căscînd. Orice i-am spune, tot face cum vrea el.

— E dur ca granitul, spuse Augusta. Însă voinţa lui se va sfărîma, dacă va simţi că toţi cei din jur îl dezaprobă, tratîndu-l totodată cu o rezervă totală şi cu cea mai desăvîrşită politeţe.

— Augusta are multă dreptate, încuviinţă Ernest. Sînt încredinţat, de asemenea, că Philip nu simte pentru guvernanta asta decît o slăbiciune trecătoare. Era singur, şi ea i s-a ivit pe neaşteptate în cale.

— Din grija ta, adăugă Adeline fără să-l cruţe.

Ernest se îmbujoră la faţă, dar continuă:

— Aseară, pe la sfîrşitul mesei, am observat că se cam întrecuse cu băutura. Ştii, asta împreună cu razele lunii, cu muzica...

— Doamne iartă-mă, îl întrerupse mama lui, dar are treizeci de ani! A fost o dată însurat. Şi îşi pierde cumpătul pentru o prăpădită de lună şi un vals cîntat de Lily Pink.

— Fireşte, spuse Nicholas. Lily şi-a pus tot sufletul în acest vals.

— Atunci, declară sora lui, cu sufletul lui Lily nu-i lucru tocmai curat.

Nicholas rîse.

— Mă duc la culcare, spuse el. Hai să te con duc şi pe tine în dormitor, mamă.

— Nu, răspunse ea tristă, dar plină de demnitate. Voi merge singură. Mi-a sosit şi mie timpul să învăţ cine sînt, o biată văduvă căreia copiii nu se îndură să-i întindă o mînă de ajutor.

După ce îi sărută pe fiecare, ieşi din cameră, uşor adusă de umeri. Papagalul se umflă în pene şi-şi lipi grumazul pe umărul ei, închizînd ochii.

Nicholas făcu semn cu coada ochiului.

— O foarte frumoasă ieşire din scenă, spuse el.

Cînd ajunseră toţi trei la etaj, în casă domnea tăcerea întreruptă doar de sforăitul lin şi susurat pe care îl scotea sir Edwin în somn.

XII

Întîlniri pe drum

Pe cîmpiile „Jalnei“ se desfăşura măreaţa sărbătoare a recoltei. Zi de zi, carele pline de roade scîrţîiau în drum spre hambare. Nu fusese niciodată un an atît de îmbelşugat. E drept că porumbul, deşi crescuse foarte înalt, avusese de suferit în urma unei furtuni puternice. Totuşi, în ultimul timp, tulpinele sale culcate la pămînt se mai îndreptaseră şi recolta fusese salvată. Crengile merilor se aplecau sub povara fructelor întregi şi sănătoase de toate soiurile : Duchess, Astrachan, Baldwin, Northern Spy, mere renete şi vestitele mere iernatice, care le întreceau la gust pe toate celelalte. În vale, acolo unde rîul ocolea grajdurile, creştea un măr pădureţ ale cărui poame mici şi dulci, cu gust de pară, erau apreciate îndeosebi de Meg şi de Renny. Aceştia mîncau mere pădureţe pitiţi între ramurile copacului ; le purtau cu ei prin toate buzunarele ; le ascundeau în pat, sub perne, pentru a se îndopa cu

ele în timpul nopţii. Amîndoi pierduseră pofta de mîncare, erau plini de bube şi uneori aveau crampe, dar nimeni nu bănuia că mărul era cu pricina.

Soarele îngălbenise spicele de grîu şi rumenise obrajii fructelor din livadă, iar acum inunda cu văpăile lui şanţurile şi marginile pădurilor, împestriţînd cu aur şi purpură locurile unde splinuţa şi ochiul boului trăgeau lacome umezeala în tulpinele lor viguroase. Ciupercile erau şi ele frumos colorate, unele în roşu, altele în mov. Copiii ştiau de la Adeline că aceste ciuperci sînt otrăvitoare. Cînd descopereau ghinde de culoare albicioasă, le aruncau pe jos şi le călcau în picioare.

Philip obţinuse exemplare frumoase de porci, oi şi vaci, dar nu se comparau cu caii lui de prăsilă. Avea cai de rasă Clydesdale, renumiţi în toată regiunea. Totuşi, din pricina necazurilor familiale, nu era fericit şi nici cel mai mare belşug de pe moşie nu i-ar fi putut alunga mîhnirea. Dacă ajungeai să te cerţi cu Adeline, nu scăpai uşor. Nemulţumirea ei plutea în atmosferă, vestindu-i apariţia şi se tîra pe urmele ei, ca o trenă atîrnată de fustă. Dacă era contrariată, multă vreme nici ea nici cel care o necăjise nu mai aveau parte de linişte. Acum, fiind foarte nemulţumită de Philip, se străduia zadarnic să-i dovedească vinovăţia. O intriga faptul că, pe de o parte, Philip se împotrivise făţiş izgonirii lui Mary Wakefield, iar pe de altă parte, din noaptea aceea în care au dansat şi pînă acum, cei doi tineri nu mai putuseră fi văzuţi singuri împreună. Şi ce nu făcuse Adeline ca să-i prindă ! „Chiar dacă ar fi să mor de obo-

sează,“ își spunea, „am totuși datoria să-i urmăresc mereu.“ Mary era ușor de urmărit, fiindcă în ultima vreme luase obiceiul de a sta singură în camera ei, atunci cînd nu avea altă ocupație ; Philip însă se mișca dintr-un loc în altul, de-a lungul moșiei. Bătrîna născocea pretexte pentru a trimite fie pe Ernest, fie pe Nicholas, în căutarea lui. Știau bine ce se petrecea în mintea mamei lor, însă nu refuzau s-o ajute, interpretînd situația fiecare în alt fel : Nicholas, cinic, era încredințat că Philip își vedea liniștit de legătura lui cu Mary fără să-i pese, iar Ernest socotea că trebuie preîntîmpinată o căsătorie care ar fi zdruncinat buna înțelegere din sînul familiei. De fapt, preocupările lui Ernest în această direcție erau limitate, deoarece avea necazuri personale, care îl preocupau și nu le încredința nimănui.

În scurt timp, Nicholas și soții Buckley urmau să se înapoieze în Anglia. La „Jalna“ nu rămînea decît Adeline, împreună cu Philip și copiii. Ea nădăjduia că între timp, Mary se va pregăti și ea de plecare. Din noaptea cînd dansase cu Philip, nu-i mai acordase lui Mary nici o atenție. Dacă, totuși, se întîmpla să-i vorbească, o înspăimînta amabilitatea ei prefăcută, de fiară sălbatică la pîndă, gata să-i sară în cap și s-o sfîșie. Lui Mary îi sărea inima ori de cîte ori o întîlnea pe Adeline. Începuse să-i ocolească pe toți membrii familiei, cu excepția celor mici. Zilele se scurgeau ca într-un vis. Simțea că ceva trebuie, totuși, să se întîmple. Îi era cu neputință să rămînă în situația actuală. Toamna se pregătea pentru ultimul act al piesei, în care Mary deținea rolul eroinei

principale, fără să cunoască deznodămîntul acțiunii, fără să știe măcar dacă juca într-o melodramă sau într-o farsă. Era conștientă de propria-i inferioritate față de restul actorilor, care își interpretau rolurile atît de bine.

De obicei, trecînd prin salon pe înserate, după ora ceaiului, îi zărea pe cei doi frați, împreună cu lady Buckley și cu Adeline, adunați în jurul mesei de whist. Era răcoare și întuneric, dar lampa nu era încă aprinsă. Razele amurgului licăreau din ce în ce mai slab, printre crengile mișcate de vînt în fața ferestrei. Adesea, jucătorii nu mai deosebeau nici cifra doi de cifra opt. Augusta își ținea cărțile ridicate la o anumită depărtare de ochi, ca să-i cadă lumina pe ele; privirea lui Ernest luneca uneori fără să vrea peste mîna ei. Nicholas purta o pereche de ochelari cu șnur de culoare neagră, pe care în ultima vreme îi întrebuința la citit și la jocul de cărți. În schimb Adeline îi scruta pe cei din jurul său, cu o strîmbătură hazlie în colțul gurii, ca și cum s-ar fi orientat după fețele lor pentru a-și alege cartea.

Cîteodată, în treacăt, Mary îl zărea pe sir Edwin jucînd ghiulbahar cu soacra lui. Fața lui îngrijită, încadrată de favoriți, era ca un ou neted, neavînd nici o expresie. Rostea toate cuvintele în același ritm monoton și sacadat, pe cînd Adeline vorbea cu o voce limpede și răsunătoare.

Doi, anunța Edwin din vîrful buzelor.

— Trei, răspundea Adeline cu buzele strînse.

— Dublă.

— Patru. Cocoțat pe umărul ei, Boney repeta cuvîntul.

Dacă Mary trecea în timpul acesta prin salon, nici nu o băgau în seamă.

Toți se prefăceau că uitaseră de scena din noaptea de după petrecere. Se purtau față de ea, ca și cum n-o cunoșteau. Lui Mary începea să i se pară că dansul acela fusese un vis. Și totuși, cînd era singură, retrăia scena cu toate amănuntele, ca pe o realitate unică în viața ei: se vedea coborînd scările după ce își împrospătase puțin coafura și fața, simțind totodată o licărire de speranță. A fost o presimțire tainică și neîntemeiată, căci în seara aceea Philip nici măcar nu se uitase la ea. Mai tîrziu însă, toate s-au împlinit aievea. Din mugurul speranței s-a născut o senzație năvalnică. Nu-i venea să-și creadă ochilor cînd s-a pomenit deodată în brațele lui Philip, lîngă trupul lui vînjos care se mișca ușor ca un fulg, despărțind-o de restul lumii. Nu mai conta nimic altceva decît trupurile lor îmbrățișate, plutind prin camera luminată doar de lună. Simțea ritmul valsului și parfumul florilor de regina nopții pătrunzînd pe fereastră. Aceste elemente reprezentau, toată viața ei. Ceva s-a schimbat și avea s-o subjuge.

Totuși, viața revenise la normal și își urma scurgerea neîntreruptă. Pe Mary o chinuia această monotonie. Ocupațiile din timpul zilei, nopțile lungi în care nu putea să doarmă, toate reveneau monoton, fără ca cineva să-i observe paloarea bolnăvicioasă a feței și pleoapele umflate. Pînă și buclele i se desfăcuseră, atîrnînd ofilite.

Mary era convinsă că Philip se ferea din calea ei cînd o vedea singură. În prezența copiilor, se purta întocmai ca altădată, necăjindu-l pe Renny, mîngîind părul lui Meg, întrebînd despre succesele

lor la învăţătură, în treacăt, ca şi cum nu-l interesa prea mult răspunsul. Uneori, Mary, îndîrjită în disperarea ei aproape sălbatică, încerca să-i întîlnească privirea. În clipa cînd ochii lor se întîlneau, i se părea că sînt numai ei doi, singuri, şi, în locul glasurilor copilăreşti îi răsunau din nou în urechi acordurile valsului plutitor ; inima îi bătea repede şi îşi îndepărta în tăcere privirea de la Philip. Cel puţin dacă nu ar fi fost situaţia asta neclară, gîndea Mary, cel puţin dacă i s-ar fi oferit un sprijin, cît de neînsemnat. Pretutindeni, însă, chiar şi cu copiii, cu Eliza sau cu doamna Nettleship, se afla pe teren vrăjmaş. Copiii, ce-i drept, se arătau uneori prietenoşi, aveau chiar momente de afecţiune pentru ea, dar apoi începeau din nou să şoptească între ei uitîndu-se chiorîş, ca la o intrusă. Atunci, înţelegea că doamna Nettleship îşi făcuse datoria.

Într-o zi, Renny o sărută pe neaşteptate pe gură şi, ştergîndu-şi buzele cu dosul palmei, cercetă urma lăsată.

Mary tresări uimită, apoi exclamă mînioasă :

— Nu ţi-e ruşine ! Altă dată n-o să-ţi mai dau voie să mă săruţi, dacă apoi vrei să ştergi urma sărutului.

— N-am vrut să şterg locul unde te-am sărutat, spuse el, voiam doar să văd dacă se ia vopseaua.

Mary, înroşindu-se toată, îi răspunse calm :

— Eşti tare prostuţ.

— Da, da tot te vopseşti, nu-i aşa ? o iscodi Meg, cu o licărire răutăcioasă în ochii ei limpezi.

— Da de ce ? întrebă Renny. Dacă tot te vopseşti, de ce nu te faci verde, sau albastră, sau de altă culoare.

— Ca să fie mai frumoasă deșteptule, spuse Meg. Nettle așa zice.

Odată, Renny a găsit undeva o pipă veche, de lut. Văzîndu-l cu pipa în mînă, Mary i-a confiscat-o.

Băiețelul rîse disprețuitor.

— Dacă tu fumezi, de ce n-aș fuma și eu, spuse el.

Mary fu îngrozită. Oare acestor copii nu le scapă nici un amănunt din viața ei personală ? Spuse ca din întîmplare :

— Se vede că și asta tot de la doamna Nettleship ați auzit-o.

Copiii se priviră rîzînd.

— De unde știi că nu te-am prins după miros, zise Meg.

Renny își încreți sprîncenele fine, în semn de dezaprobare.

— Doamna Turnbull, spuse el, niciodată nu fuma și nici nu se vopsea pe față.

— Dar dumneata, domnișoară Wakefield ? întrebă Meg direct.

— Asta nu e treaba voastră. Hai să învățăm mai departe la geografie.

— Eu consider că e treaba mea, spuse Renny și repetă într-una, cu voce mieroasă : eu consider... eu consider... pînă cînd Mary fu nevoită să-l amenințe că-l va da pe mîna celor mari.

Mary începu să-l privească pe Nicholas ca pe un aliat. El o privea din cînd în cînd, cu ochii lui adînci și întunecați, exprimînd ironie și compătimire, de parcă înțelegea cît de delicată era situația ei. În tot cazul, nu-i dorea răul. Pe Renny îl punea la punct cum se cuvine ; odată, cînd

Mary se chinuia cu el să urce scara, în timp ce băiețelul îi opunea rezistență țipînd ca din gură de șarpe, Nicholas se ivise parcă din senin și, culcîndu-l pe genunchii lui, i-a tras la fund cîteva lovituri zdravene.

Pe Lily Pink o întîlnise o singură dată după petrecere. S-au pomenit față în față, în apropierea bisericii. Lui Mary i se păru că Lily ar fi dat orice ca să poată pleca în aceeași clipă. „Zău, îmi vine să cred că aceea a fost noaptea fatală", gîndi ea. Se îndreptă spre Lily, zîmbind. Era după-amiaza tîrziu și umbrele lor se întindeau de-a curmezișul drumului.

— Au trecut mai bine de două săptămîni de cînd nu ne-am întîlnit, spuse Mary după ce se salutară.

— Da, trece timpul, observă Lily bătrînește. Ducea în brațe un buchet de gladiole.

— Ce gladiole frumoase ! exclamă Mary.

— Sînt pentru biserică.

— Te duci acolo ?

— Da. Mă duc să cînt puțin la orgă.

— Ce frumos cînți ! N-o să uit niciodată cum ai cîntat data trecută, cînd am dansat.

Lily tresări la auzul acestor cuvinte care-i aminteau de un eveniment ce, după părerea ei, ar fi trebuit îngropat într-o veșnică uitare.

— Ai cîntat ca și cum ai fi compus valsul pe loc. A fost minunat.

— Sînt bucuroasă că v-am putut face o plăcere. Lily vorbea cu o rigiditate puritană, ca și cum însăși noțiunea de plăcere i s-ar fi părut degradantă.

— Iar noi am dansat destul de bine, nu-i așa ?

— N-am observat.

Mary era dezamăgită. Cele două fete se îndepărtară.

O căruţă încărcată cu fîn apăru pe drumul prăfuit. Caii nu făceau zgomot. Fetele se retraseră de o parte şi de alta a drumului, lăsînd căruţa să treacă printre ele. Mary trase adînc în piept mireasma fînului proaspăt. Cîteva fire de fîn căzuseră între petalele de gladiole.

— La revedere, spuse Lily uitîndu-se la Mary, aproape înspăimîntată. Vine ! suflă ea şi gladiolele tremurară în mîna ei.

Philip înainta cu vădită indiferenţă, ca şi cum nu-i păsa de existenţa lor sau a oricărei alte femei. Părea senin, puternic şi neclintit în bărbăţia lui.

— Trebuie să mă grăbesc. Sînt în întîrziere, spuse Lily, dar nu se îndura să plece.

— Hei ! strigă el. Despre cine vorbeaţi ?

Lily îl privi în tăcere, cuprinsă de panică. Mary zîmbi şi spuse :

— Avem un singur subiect de discutat.

— Ştiu despre cine, spuse el. Pariez că vorbeaţi despre mine.

Lily făcu ochii mari de mirare. Oare ce va spune mai departe ?

— Vorbeam despre felul cum cîntă domnişoara Pink la pian. Mary privi ţintă în ochii lui.

Philip răspunse vesel :

— Lily e o adevărată surpriză. În aparenţă e rece şi rezervată, dar cine ştie ce se ascunde în sufletul ei ! Nu cumva vreun drăcuşor ?

Lily îi întoarse spatele şi plecă aproape în fugă, cu gladiolele tremurînd în braţe.

— De data asta am supărat-o. N-ar fi trebuit să-i spun asemenea lucruri.

Philip privi silueta ce se îndepărta.

— Înainte era la fel de sfioasă ?

— Așa a fost de cînd o cunosc, adică de cînd s-a născut și pînă astăzi. Dar acum e și mai sfioasă. Îmi vine să cred că i-am devenit antipatic.

O clipă, Mary fu cît pe ce să-i spună adevărul : „Antipatic ! Prostule, e îndrăgostită lulea de tine". Dar răspunse calm :

— Cred că i-ar prinde bine o mică călătorie. Este mult prea sensibilă.

— Da. Foarte rău. Mi-e teamă că și dumneata ai această slăbiciune domnișoară Wakefield.

— Da, dar la mine se manifestă cu totul altfel.

— Știi, domnișoară Wakefield, începu să spună retezînd un ciulin cu vîrful nuielușii pe care o ținea în mînă, mereu mă gîndeam să-ți spun ce rău îmi pare că mama ți-a vorbit pe asemenea ton în noaptea cînd am dansat împreună. Dar asta-i felul ei de a fi. E în stare să te batjocorească și a doua zi să uite totul.

Cu buzele crispate de amărăciune, Mary răspunse :

— N-a uitat nimic. Sînt sigură că nu mă poate suferi. Lady Buckley, de asemenea. E îngrozitor să te simți antipatizată.

— Nu, nu, nu te antipatizează.

— Cred că ar trebui să plec de aici.

— Vai, dar nu se poate ! Copiii și cu mine am fi deznădăjduiți să te pierdem.

Mary rămase surprinsă auzindu-l pe Philip cum atribuie copiilor propriile lui sentimente. Va să zică, pentru el era totuna. Se jucase puțin de-a

jocul dragostei. Nu o socotise nicicînd aleasa inimii lui. Iar acum, își folosea copiii drept scut. Făcînd un efort de voință, răspunse :

— Desigur, dacă vă sînt de folos...

— De folos ? repetă el cu însuflețire. Prezența dumitale înseamnă mult mai mult. Mi-ai fost atît de..., șovăi puțin în căutarea cuvîntului potrivit, atît de apropiată. Vreau să simți cîtă nevoie avem de dumneata.

— Mulțumesc, răspunse ea cam înțepată.

— Și n-o să mai fie vorba de plecare, nu-i așa ?

În clipa aceea, un nor de praf vesti apropierea doctorului Ramsay. Oprindu-și șareta în mijlocul drumului, doctorul îi salută pe cei doi tineri, zîmbind acru.

— Seceta continuă, spuse el. La anu', nu știu ce facem cu recolta.

— Lasă că vine ploaia, răspunse Philip degajat.

— În Apus, oamenii flămînzesc din pricina secetei.

— Eu, drept să spun, mă bucur de vremea asta frumoasă.

— Firește. Așa-i firea dumitale, te bucuri de orice plăcere trecătoare, fără să te gîndești la viitor. E bine ca omul să fie vesel, nu, domnișoară Wakefield ? Fără să mai aștepte răspunsul, doctorul întrebă brusc : Cine dorește să meargă cu mine în șaretă ? Am un singur loc liber.

— Mulțumesc, eu mă duc în altă direcție. Și, în afară de asta, îmi fac bine plimbările pe jos, în aer liber. Mary se îndepărtă iute, lăsîndu-i singuri.

Philip privi o vreme în urma ei, gînditor, apoi se urcă alături de socrul său, în șaretă.

— Drăguță fată, observă doctorul Ramsay. Păcat că e atît de plăpîndă.

— Plăpîndă ? N-am observat.

— Dumitale ți s-a părut voinică ?

— N-o fi ea chiar voinică, dar cred că e sănătoasă.

— Mi-ar părea bine să fie așa cum spui dumneata. După felul cum respiră, pot spune că are inima slabă. Nu ar trebui să se plimbe atît de mult pe jos. Mi-e teamă că are și plămînii cam slabi. Biata fată ! Cel puțin, bine că și-a găsit un colțișor drăguț și liniștit în casa dumitale.

Se întîlniră pe drum cu altă șaretă. Era condusă de Clive Busby, a cărui ședere în casa familiei Vaughan se prelungise mult peste așteptări. Philip ori de cîte ori îl întîlnea, simțea un anumit dezgust. Acum întoarse capul să-l privească. Tînărul locuitor al Vestului îl salutase cu o mutră mult prea încrezătoare. Purta o cravată cu dungi viu colorate. Avea oare de gînd să rămînă pe capul familiei Vaughan pînă la sfîrșitul toamnei ? Soții Vaughan, săracii, probabil se săturaseră de el ca de mere acre. Șareta lui Busby se opri în drum, și Philip îl văzu coborînd și ajutînd-o pe Mary să se suie. Doctorul Ramsay continua să vorbească pe un ton amical. Iapa își urma mersul în trap domol.

— Ce noroc că te-am întîlnit, îi spuse Clive Busby lui Mary. De fapt, știam că umbli pe aici, mi-au spus copiii adineaori, cînd am fost la „Jalna“ să-i duc lui Renny o corăbioară pe care i-am făcut-o cu mîna mea.

— Cît de bun ești cu copiii ! Le faci atîtea lucruri frumoase...

Clive se întoarse s-o privească. Respira mai iute ca de obicei.

— Cred că știi din ce pricină, răspunse el. Nu fac numai de dragul copiilor.

După părerea lui Mary, Clive avea o înfățișare plăcută. Deși era încă tînăr, oamenii aveau încredere în sfatul lui și veneau la el să-și spună necazurile. În răstimpul celor două sau trei săptămîni cît trecuseră de la petrecere, Clive izbutise să petreacă multă vreme în societatea lui Mary. De fiecare dată se lega de ea tot mai mult. Era un progres nestingherit, ca de pildă creșterea unui pom care își întinde repede ramurile ocrotitoare în fața unei căsuțe, izolînd-o în același timp de lumea exterioară, răpindu-i lumina și libertatea. Treptat, Mary căpătase din ce în ce mai multă simpatie și încredere în omul acesta pe care îl înțelegea cu ușurință. Pe cei din familia Whiteoak nu va fi niciodată în stare să-i înțeleagă. Trăiau izolați în cercul de nepătruns al familiei lor. Cîteodată, Mary dorea să se afle la o mie de mile depărtare de locul unde trăiau, o mie de mile care s-o despartă de cel pe care-l iubea. Ei bine, iată că acum avea prilejul să străbată o mie de mile sau chiar două mii de mile. Oare cît de departe erau cîmpiile din vest ?

Clive Busby i se adresă :

— Știi, mi se pare că te afli deja în Vest, în mijlocul preriei fără hotar, și că te plimbi în timp ce vîntul se joacă zglobiu cu pletele tale. Nici nu îndrăznesc să-ți spun cît de des mă gîndesc la imaginea asta.

Se apropia momentul! Mary încercă să schițeze cu mîinile un gest de împotrivire. Spuse:

— Mi-e teamă că nu prea sînt făcută pentru a fi pionier.

— Ba încă cum! exclamă el, înflăcărat. Nici nu știi cîte fete ca dumneata, după ce ajung în Vest se îndrăgostesc pe loc de acele ținuturi. Acolo viața e minunată. Nici una din ele nu s-ar mai întoarce în Răsărit, orice s-ar întîmpla. O, domnișoară Wakefield... te superi dacă îți spun Mary?

— Mi-ar face chiar plăcere.

— Și nu vrei să-mi spui Clive?

— Întotdeauna te-am numit Clive în sinea mea.

Clive întoarse capul și o privi. Ochii lui albaștri o tulburau. Lui Mary îi părea bine că strîngea în mîini hățurile echipajului.

— E adevărat? întrebă el. Asta înseamnă că ții la mine, nu-i așa?

— Desigur. Am impresia că te cunosc de ani de zile.

— Și totuși, ne spuneam mereu unul altuia *mister* și *miss*. Ce joc de cuvinte![1] Din partea mea, recunosc că mi-e de-a dreptul imposibil să trăiesc fără tine. Tu ești viața mea. N-aveam de gînd să-ți spun chiar astăzi. Mă pregăteam să-ți cer mîna într-o noapte frumoasă, cu lună nouă, și cînd colo mi-a fost dat să-mi încerc norocul în șareta asta păcătoasă care ne zdruncină.

Deodată, Mary simți că gura i se usucă. Rosti aproape fără să miște din buze:

— Locul e la fel de bun pretutindeni, dar...

---

[1] *Miss* înseamnă „domnișoară" și *to miss* „a simți lipsa cuiva". (l. engl.)

Clive apucă hăţurile cu o singură mînă, iar cu cealaltă strînse puternic mîinile ei împreunate, care în închipuirea lui reprezentau unirea lor.

— Mary... spuse el, făcînd o scurtă pauză, nu mă refuza. Sîntem făcuţi unul pentru altul. Poţi să cutreieri tot pămîntul în lung şi în lat şi nicăieri n-ai să găseşti un om care să te iubească atît de mult ca mine.

Mary lăsă ochii în jos, uitîndu-se la mîna lui puternică, arsă de soare. Prezenţa lui îi aducea mîngîiere. Se va simţi la adăpost sub aripa ocrotitoare a dragostei lui Clive Busby, la o mie de mile depărtare de locul acesta unde nu o înţelegea nimeni. Ea, care nu avea pe nimeni pe lume, va avea un bărbat iubitor. Nu va mai fi singură, întrebîndu-se mereu cum o judecă unul sau altul, nu va mai simţi în aer nimic care s-o înspăimînte sau s-o înăbuşe şi totuşi va fi singură, singură de tot. Va trăi în casa omului a cărui prezenţă îi va aduce tihnă şi mîngîiere, în mijlocul cîmpului deschis ce se întinde pînă la linia orizontului.

— Dar, Clive... începu ea să spună.

— Mai spune o dată, o întrerupse el. Sînt fericit să te aud rostindu-mi numele. Mai spune o dată, Mary.

Nu se îndură să-l refuze. Ar fi fost în stare să primească propunerea lui înainte de a-şi da bine seama ce face. O înduioşa nerăbdarea cu care aştepta răspunsul.

— Clive, repetă ea, încredinţată că putea să-l facă fericit. Şi, în fond, de ce nu, dacă nu avea pe nimeni altul căruia să-i dăruiască fericirea ?

— Da, o îndemnă el în şoaptă, ai spus da, nu-i aşa, Mary ?

— Dă-mi răgaz. Astăzi nu ştiu ce să răspund.

— Cît să aştept ? Pînă mîine ?

— Nu. Peste o săptămînă.

Se întristă.

— O săptămînă ? E mult ! Fie, dacă aşa vrei tu, scumpa mea Mary, am să aştept o săptămînă. Dumnezeu ştie că aş fi în stare să aştept şi un an întreg, nu o săptămînă, dacă aş şti că pînă la urmă vei spune „da". Mary, nu cumva mai există cineva ?

— Nimeni altul nu vrea să mă ia în căsătorie.

— Atunci, slavă Domnului. Mi-era teamă că am de luptat împotriva unui rival înstărit. Unul ca Philip Whiteoak, de pildă.

— O, nu !

— Mary, sper că peste o săptămînă vei spune „da". Pînă atunci, îmi dai voie să vin să te văd în fiecare zi ?

— Nu, nici măcar o dată.

— Nici măcar o dată ? O privi deznădăjduit.

— Nu... te rog, Clive.

— Foarte bine. Voi încerca să mă resemnez, cu toate că-mi va fi tare dor de tine. Clive îşi dezlipi palma de pe mîinile ei cu un aer mohorît, trase hăţurile şi lovi cu ele spinarea calului. Calul o luă la trap. Soarele dogorea mai tare, iar firele de splinuţă străluceau în şanţuri.

Lily străbătu biserica printre rîndurile de bănci, cu braţul încărcat de gladiole. Biserica goală îţi dădea impresia că e mai mică. Ferestrele păreau foarte aproape de ea. Culorile lor bogate se re-

flectau în petalele florilor din brațele ei. Umbletul ei era grațios, ca și cum ar fi purtat pe umeri un voal cu trenă. Pășea cu multă demnitate, ca într-o biserică plină de credincioși care o priveau cu multă atenție.

Cînd ajunse la treptele altarului, se opri și închise ochii. Acolo o aștepta Philip Whiteoak, îmbrăcat în costum prince Albert, cu o garoafă albă la butonieră. S-au apropiat unul de altul, pînă cînd au ajuns alături. Tatăl ei, îmbrăcat în haine bisericești, începu să oficieze ceremonia nunții.

Lily stătea nemișcată, rostind în sinea ei toată slujba religioasă, cuvînt cu cuvînt, dînd răspunsuri mute, auzind în închipuire vocea lui Philip, care, la rîndul lui, dădea replicile. Ce făcea acum ? Îi punea inelul în deget ? Această dorință era, poate, un păcat. Deschise ochii. Pustiul și liniștea care domneau în biserică o îngroziră. Ce ar spune mama ei, dacă ar ști ce-i trece prin minte acum ? Era o păcătoasă. Cu siguranță avea un drăcușor în fundul sufletului, cum îi spusese de altfel chiar Philip Whiteoak. Un drăcușor... un drăcușor... Fără să vrea, izbucni în rîs, în vreme ce acest cuvînt avea o rezonanță hazlie în mintea ei. Rîsul, deși tăcut, o zgudui toată, o dată cu gladiolele din brațe.

Apoi, își veni în fire. Intră în sacristie, apoi ieși de acolo cu două vase mari de alamă. Se duse în curte, pentru a le umple cu apă. Privi cerul albastru. Se uită în jos, la pîrîul care trecea pe lîngă curtea bisericii, și văzu că reflecta limpede cerul albastru. Vasele din mîinile ei erau reci ca gheața.

Duse florile în altar și le așeză cu mișcări pioase pe masa sfintei împărtășanii. Se dădu cu cîțiva pași înapoi, le admiră o vreme, apoi se așeză la orgă. Mîinile ei erau reci și ude din pricina apei pe care o luase din curte. Își frecă mîinile de poalele fustei.

În clipa următoare, acordurile marșului nupțial al lui Mendelssohn Bartholdy umpleau încăperea bisericii.

XIII

Înfrîngeri

Ernest Whiteoak fusese extrem de nervos în ultimele săptămîni, dar deocamdată își trăia necazul de unul singur. Pierduse banii investiți în acțiunile Crystal Palace A. Pierduse banii investiți în fabricile de bere. Pierduse banii investiți în bumbac. Agentul de bursă îl înșelase, făcîndu-l să cumpere acțiuni dubioase. Cheltuise bani buni, ca să-și mențină acțiunile. De fapt, manipulase un capital care nu era al lui. Jucase la bursă, mărindu-și capitalul de investiții în proporție neînsemnată. Cu firea lui cam încrezătoare, se lăsase ușor ispitit de acea falsă plăcere pe care i-o provoca mînuirea unei puteri fictive. Era un jucător de bursă mediocru, chiar și în comparație cu Nicholas. Primele succese însă îl făcuseră foarte îndrăzneț.

Acum, regreta amarnic faptul că plecase din Anglia. De la „Jalna" putea să comunice cu

agentul său de bursă doar prin telegrame. Cu siguranță ar fi găsit o soluție, dacă s-ar fi aflat la fața locului.

După ultimele știri pe care le primise din Anglia, nu mai avea judecata limpede. Pierderile pe care le suferise erau atît de grele, încît îl obseda o singură idee : „Măcar dacă eram și eu acolo !“

Fusese încredințat nu numai că va obține profituri de pe urma investițiilor, așa cum obținuse un timp, dar că, datorită acestor investiții, va reuși să-și dubleze averea bănească. Acum, deznădăjduit, îl căuta pe fratele său Nicholas.

Nicholas stătea la soare, așezat pe o bancă, sub mesteacănul argintiu care își întindea crengile stufoase în mijlocul pajiștii. Jake, ghemuit la picioarele lui, îl privea cuprins de extaz, iar Nicholas îi mîngîia urechile și-l gîdila la ceafă.

Ernest păși iute prin iarbă și se opri în fața fratelui său.

Nicholas ridică ochii. Văzînd expresia zugrăvită pe chipul lui Ernest, îl întrebă :

— Îți merg prost afacerile ?

Ernest oftă afirmativ și se așeză alături de el, pe bancă.

— Încă ce prost ! Mai rău nici nu se putea. Capitalul investit în minele New Gaston a scăzut rata dobînzilor de la $3\frac{1}{8}$ la $\frac{1}{2}$.

— Și ce faci acum ?

— Nimic. Acțiunile căilor ferate de la nord-est s-au devalorizat.

Nicholas îl privi compătimitor pe fratele său.

— Ce ghinion ! murmură el.

— Dacă măcar aş fi fost în Anglia, aş fi putut poate să mă descurc.

— Mă îndoiesc. Eu, după cîte ştiu, nu m-am descurcat.

— Nick, tu n-ai fler ca mine pentru speculaţii la bursă. Of, dacă aş fi fost acolo ! Sărind în picioare, începu să se plimbe agitat în dreapta şi în stînga.

— Uu lucru însă e cert, spuse Nicholas. O dată ajunşi la Londra, n-o să ne mai dea mîna să facem risipă.

— Nick, după ce lichidez urmările acestei catastrofe, nu-mi rămîne mare lucru.

— Poate că situaţia nu e chiar atît de proastă cum crezi.

— Nick, va trebui să-mi petrec cea mai mare parte a timpului la „Jalna".

— Aşa-i. „Jalna" rămîne locul cel mai important.

— De ce nu sînt acum în Anglia !

— Lasă, dragul meu, tot n-ai fi putut face ceva.

— Afurisit agent !

— Acum cîteva săptămîni erai încîntat şi de el, şi de propria-ţi persoană.

— E adevărat. Speram s-o acopăr cu vîrf şi îndesat pierderile pe care le-am suferit în trecut.

— Ţi-am atras atenţia că-i acorzi prea multă încredere.

— Nimeni nu s-a bazat pe agenţii de bursă mai mult ca tine.

— Eu, cel puţin, nu pretind că mă pricep la investiţii.

— Nici eu. Nu mai pretind nimic, însă cunosc foarte bine care-i situația pe piață. Agentul meu mi-a spus că-i grozavă, mă refer la perspicacitatea mea în acest domeniu. Ce n-aş da să fiu acum la Londra!

— Ce-ar fi să pleci chiar acum?

— E prea tîrziu. Singurul lucru care m-ar putea salva, ar fi să-mi fac rost de capital. Mă întreb dacă mama...

— Niciodată. Pentru așa ceva, nu-ți împrumută nici o lețcaie.

— Poate se îndură, totuși, dacă făgăduiesc să-i restitui dublu.

— Văd că ești mai optimist decît mine.

— Poate Philip...

— N-ai decît să încerci, dar mă îndoiesc.

— Uite-l că vine. A fost la pescuit. Momentul este oportun.

Philip îi văzu și se îndreptă spre ei. Avea o haină veche, cam jerpelită, și niște pantaloni lăbărțați, de doc, iar părul nu mai fusese tuns de multă vreme. De data aceasta însă, Ernest, care se fălea întotdeauna cu ținuta-i impecabilă, nici nu observă amănuntele exterioare ale veșmintelor lui Philip.

— Noroc, Philip, salută el prietenos. Ai făcut vreo ispravă?

Philip ridică coșul de pescuit, în care luceau opt păstrăvi.

— O, foarte frumos! Nu mai e ca data trecută, cînd te-ai întors cu mîinile goale.

— Aceeași distracție, răspunse Philip laconic.

— Totuși, e altceva să prinzi un pește ca ăsta.

— Poate. Dar m-am distrat și atunci. Era o dimineață minunată.

— Vine toamna.

— Da. Uită-te la mesteacăn. Îmi plac frunzulițele lui îngălbenite. E primul copac care își schimbă culoarea.

Nicholas se apleca să vadă peștii.

— Sînt buni, spuse el. O să mănînc unul mîine dimineață, la gustare.

— Stai jos, Philip, spuse Ernest. Am ceva de vorbit cu tine.

Cei doi frați îi făcură loc pe bancă. Philip se așeză și aprinse pipa. Jake îi aruncă lui Nicholas o privire piezișă, vrînd parcă să-și ceară iertare că-l părăsește, și se cuibări între genunchii lui Philip. Acesta îl privea pe Ernest curios și totodată puțin circumspect.

Ernest abordă direct subiectul.

— Am primit vești proaste, spuse el. Acțiunile mele la bursă s-au devalorizat. Mi-e teamă că o să pierd o groază de bani.

— Mă mir, spuse Philip. Credeam că ești pe cale de a te îmbogăți.

— Eram, nu-i vorbă. Și aș fi și acum, dacă aș dispune de un anumit capital. Să vezi care-i situația.

Ernest începu să-i explice pe larg situația, dîndu-i uneori explicații cam încîlcite, fapt care însă nu avea importanță.

— Nu pricep nici măcar o boabă, zise Philip. Ce vrei de la mine ?

Regăsindu-și treptat încrederea în sine, fratele său răspunse :

— Dacă mi-ai împrumuta ceva bani, aș fi salvat.

— Cum adică ?

— Păi odată şi odată, acţiunile pe care le-am cumpărat la bursă o să crească din nou. Pun capul că aşa se va întîmpla.

— Jocurile astea de noroc nu mi-au plăcut niciodată. Philip deschise gura lui Jake şi privi cu interes colţii cîinelui.

— Nu-i joc de noroc, Philip. Investiţiile mele sînt serioase. Nu comportă prea mult risc. Ce zici, Nicholas, n-am dreptate ?

— Mai bine nu mă amestec.

— Agentul meu, de pildă, a observat adesea că am un fler remarcabil în ceea ce priveşte...

— Ce s-a întîmplat ? întrebă o voce răsunătoare. Cei trei fraţi se ridicară în picioare şi-o văzură pe Adeline în spatele lor. Sprijinindu-se de spătarul băncii, cercetă feţele lor pe rînd, cu o curiozitate ironică.

„Ce-o fi auzit oare mama ?" se întrebă Ernest. Indiferent dacă auzise mai mult sau mai puţin, tot avea să afle adevărul. Nu era chip să-i ascunzi nici un amănunt, şi Ernest ştia foarte bine acest lucru.

— Vino să te aşezi, băbuţo, spuse Nicholas, apropiindu-se de ea şi luînd-o pe după umeri. O conduse pînă la bancă, lovind-o uşor cu palma peste şold.

Bătrîna vorbi pe un ton aspru :

— Philip, l-ai mai împrumutat şi altă dată pe Ernest. Să nu-i mai dai nici un ban. Nu admit.

— Vrei probabil să pierd toţi banii pe care i-am investit pînă acum, pentru că îmi lipseşte un mic surplus de capital ! exclamă Ernest înfierbîntat.

— Mai bine să-i pierzi decît să cinstești pămînturile „Jalnei". Dacă Philip ar fi fost altcineva, n-aş fi avut nimic împotrivă.

— Poate mă ajuți chiar dumneata, spuse Ernest cu lăcomie.

— Sînt o femeie săracă, răspunse ea privindu-şi pantofii, posomorîtă. De-abia am cu ce să-mi țin zilele.

— Biata băbuță, spuse Nicholas.

— Atunci, spuse Philip vrînd să ştie care era părerea ei definitivă, mă sfătuieşti să renunț la această afacere ?

— Nu te sfătuiesc. Spun că nu admit asemenea lucru.

Nicholas îi făcu semn cu ochiul lui Philip. Adeline puse mîna pe genunchiul lui Ernest, care se aşezase alături.

— Haide, spuse ea, nu te întrista, fii bărbat. Am auzit explicațiile tale şi sînt sigură că stai prost. Spune mulțumesc că ți-au mai rămas ceva bani şi nu-i arunca de pomană. Sper că Robert Vaughan nu a investit nimic în toată treaba asta.

— Mi-e teamă că a investit şi el, răspunse Ernest, dar nu aşa mult ca să-l amenințe dezastrul.

Adeline gemu, apoi exclamă cu vioiciune :

— Să vă spun ceva : Tu, Ernest, trebuie să te căsătoreşti cu Muriel Craig. Știi ce moştenire o aşteaptă ! Dacă o iei de nevastă, scapi de toate necazurile.

— Domnişoara Craig nici nu se uită la mine, spuse Ernest enervat. Pe Philip a pus ochii.

— Nu-i nimic, trebuie să te porți cu ea în aşa fel încît să pună ochii pe tine. Ce simți pentru ea ?

Ernest își uni vîrful degetelor, chibzuindu-și răspunsul :

— Un fel de admirație destul de rece, răspunse el.

— Nici nu se poate cere mai mult de la un om cu temperamentul tău. Cu vremea, te vei îndrăgosti.

— Repet, Philip e cel pe care îl dorește.

— Ei bine, iat-o, vine ca Paris cel cu mărul de aur, iar voi, trei pețitori, stați în așteptarea ei. Să aleagă ea pe cine preferă.

Din desișul de conifere care împodobea marginile aleii se ivi brișca lui Muriel Craig, trasă de un murg frumos. Ea ședea țeapănă, cu mîna care strîngea hățurile ridicată în sus și cu o cravașă mică, foarte elegantă, în cealaltă. Ținuta ei oarecum afectată nu reflecta prea multă siguranță. Cei trei frați se grăbiră să-i iasă în întîmpinare. Adeline se gîndi, uitîndu-se în urma lor : „Dacă-i place distincția, îl alege pe Nicholas, dacă-i place eleganța, e rîndul lui Ernest, dar dacă vrea un caraghios și un nespălat, e bun Philip.

O salută călduros pe Muriel Craig, măsurînd-o în același timp cu ochii ei întunecați.

— Vai, draga mea, ce proaspătă arăți și cît de frumoasă e bluza asta în dungi !

— Îmi pare bine că vă place. Tatii, dungile i se par cam țipătoare.

— Da de unde. Dacă poate cineva să-și permită asemenea dungi, atunci în primul rînd dumneata poți să porți. Tu ce zici, Ernest ?

— Că poate s-o poarte, răspunse el, flegmatic.

— Domnul Ernest nu pare entuziasmat, remarcă Muriel Craig. Mi-i teamă că și lui i se

par dungile cam țipătoare. Apoi, întorcîndu-se către Philip, întrebă : Dar dumneata ce gîndești, domnule Philip ?

— Mie îmi plac dungile, chiar dacă sînt țipătoare.

Nicholas se gîndi în sinea lui : „Fata asta e moartă după Philip. Ernest nu are nici cea mai mică șansă".

Copiii ieșiseră din casă alergînd și țipînd, bucuroși că scăpaseră de lecții și că puteau să-și petreacă restul zilei cum voiau. Se apucară să rupă iarbă pentru calul domnișoarei Craig.

— Vai, ce copii drăguți ! exclamă ea. Trebuie să merg să-i văd. Sări îndată din brișcă și o luă prin iarbă. Privind-o în profil, puteai trage o linie dreaptă de la bărbie pînă la talpă.

— Copii ! strigă ea, v-am adus bomboane. Scoase o cutioară cu caramele. Copiii erau încîntați. Meg vîrî o bomboană în gură și îngăimă cîteva vorbe de mulțumire.

— Întîi trebuie să-i servești pe cei din jur, lacomo, spuse Renny.

Meg, cu obrajii umflați și dinții strînși, întinse celor mari cutia cu caramele.

Philip făcu o mișcare de apropiere spre domnișoara Craig.

Adeline îi aruncă din nou acea privire întunecată cu care se uitase la el în ultima vreme.

— Nu te duce spuse ea, mai bine lasă-l pe Ernest.

Ernest se ridică în picioare. Refuză caramelele, dar Adeline întinse mîna cu lăcomie și luă una.

— Cutia e foarte mică, comentă ea cu jumătate de gură, adresîndu-se lui Nicholas. Sper că nu-i zgîrcită.

Philip se distra pe socoteala lui Ernest.

— E îndrăgostit de-a binelea, ce mai !

— Băiatul ăsta, spuse Nicholas, nu va fi niciodată în stare să ceară mîna unei fete.

— Ernest are destul caracter, spuse mama lui. Numai să-i dai răgaz.

Între timp, Ernest se apropiase de domnişoara Craig. Zîmbi şi spuse :

— Cum se mai simte tatăl dumitale, domnişoară Craig ?

— Din ce în ce mai bine. A început chiar să umble. Are o îngrijitoare foarte bună, care nu-l lasă nici o clipă singur.

— Ce noroc !

— Da. În schimb, are o fire insuportabilă.

— Ce păcat !

— Dar am auzit că toate îngrijitoarele devin la un moment dat obraznice.

— Nu m-ar mira. După cîteva clipe de tăcere, Ernest întrebă : N-ai vrea să vezi daliile ? Sînt foarte frumoase.

Ea şovăi.

— Trebuie să plec. Tatăl meu...

— Daliile noastre merită să fie văzute.

Fata îşi plimbă privirea peste florile de pe peluză.

Ernest cugetă : „Nu-s făcut pentru astfel de meserie. Vînător de zestre ! E umilitor". Apoi, gîndul că domnişoara Craig avea zestre mare îi surîse din nou, făgăduindu-i salvarea din încurcăturile financiare care îl ameninţau în prezent, mai

ales că fata era frumușică și-l atrăgea. Se mira el însuși de ce se purta cu ea atît de rece.

Mary se ivi pe terasa acoperită de viță sălbatică. Frunzele ei începeau să capete nuanțe roșcate. Curînd, bruma va schimba culoarea lor în roșu-aprins, și daliile vor deveni negre ca tăciunii.

— Ernest a condus-o pe domnișoara Craig să-i arate daliile, remarcă Nicholas. Începutul e promițător.

— Uite-o pe domnișoara Wakefield ! strigă Renny. Pot să-i dau și ei o caramea ?

— Nu una, îl corectă Adeline, oferă-i toată cutia. Apoi, întreab-o dacă vrea să meargă la preot acasă pentru a lua o rețetă pe care mi-a promis-o doamna Pink. Ați face bine să mergeți cu ea, copii. Veniți întîi să mă sărutați.

Renny se cățără pe genunchii ei și o sărută, îmbrățișînd-o.

Philip se sculă de pe bancă. Scoase o bucată de caramea ce rămăsese lipită între colții lui Jake și-l sîcîia, apoi o aruncă în tufiș. Jake porni îndată, cu multă rîvnă, în căutarea bomboanei.

— Nu pleca, Philip, îl sfătui Adeline pe un ton blajin, așa cum nu-i mai vorbise de mult, de la petrecere. Astăzi de-abia dacă am reușit să te văd.

— Mă întorc repede, mămico, răspunse el încăpățînat. Pînă atunci, îți va ține Nick de urît.

Philip se îndreptă spre terasă.

— Uită-te la pantalonii lui ! exclamă Adeline. Și uite ce haină poartă ! Nu înțeleg ce găsesc fetele la el. Gîndește-te cum arăta tatăl lui privit

din spate, cum purta haina. Contrastul e izbitor. Mă mir că-i băiatul soțului meu.

— Nu te necăji, mamă. Toate fetele aleargă după el.

— Ah, măcar dacă aș reuși s-o scot pe guvernanta asta din casă. Și tot am să reușesc, într-un fel sau altul.

Philip stătea în fața lui Mary, uitîndu-se la ea.

— Ai aflat ce te roagă mama, domnișoară Wakefield ? o întrebă el. Pentru prima oară își dădea seama cît de mult se schimbase Mary ca înfățișare.

— Da. Plec chiar acum.

— Mergem și noi, se amestecă Renny în vorbă.

— Nu cred că i-ar face bine, spuse Mary. Pe drum aleargă tot timpul, se încălzește și încep să-l usture bubele.

— Atunci rămîn și eu acasă, se oferi Meg.

— Meg e fată bună, spuse tatăl ei.

Meg îl apucă de o mînă și Renny îl trase de cealaltă. Cei doi copii formau un zid menit s-o despartă de Philip pentru totdeauna. Așa gîndi Mary și crezu că asta era și dorința lui.

— Te simți bine ? o întrebă el, gîndindu-se la vorbele doctorului Ramsay în legătură cu sănătatea ei.

— Mulțumesc, mă simt perfect. Oare Philip socotea că-și neglijează îndeplinirea obligațiilor ?

— Mi se pare că ești destul de palidă. Obrajii dumitale și-au pierdut parcă culoarea naturală.

Meg începu să rîdă. Luîndu-l pe Renny de gît, îi șopti la ureche :

— A uitat să se vopsească.

— M-am simțit cam prost cînd era zăpușeala, spuse Mary, dar acum vremea este minunată.

Ernest, împreună cu Muriel Craig, se ivi de după colţul casei.

— Ce dalii superbe ! strigă ea. N-am văzut niciodată asemenea soi. Domnul Whiteoak a făgăduit să-mi dea şi mie cîteva rădăcini. O salută pe Mary cu un aer atît de condescendent, încît biata fată ar fi dorit în clipa aceea sau s-o jignească pe Muriel Craig, sau să scape de prezenţa ei. Ce bine arată copiii ! exclamă. Îţi fac cinste pentru felul cum îi îngrijeşti.

— Arătăm bine, spuse Renny cu un rînjet care îi descoperi un dinte din faţă lipsă, şi asta fiindcă ne vopsim.

— Obraznicule ! Domnişoara Craig îl îmbrăţişă. Vai de mine, cum vorbeşti ! Tremur cînd mă gîndesc ce fel de bărbat o să iasă din tine.

Vorbea ca şi cînd prin viaţa ei ar fi trecut nişte bărbaţi afurisiţi, care o făcuseră să sufere nespus de mult, deşi acele suferinţe nu i se păruseră cu totul lipsite de farmec.

— Mi-e teamă să nu ajungă o puşlama, zise Ernest.

Fără să lase copilul din braţe, domnişoara Craig îi spuse lui Philip :

— Te rog ceva din partea tatii. Doreşte neapărat să te vadă, nu ştiu de ce. În orice caz, se bucură cînd te vede. Se gîndea că poate, la întoarcere, o să te iau cu mine în brişcă. Desearâ te poate aduce un om de-al nostru care are pe aici puţină treabă. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai învăţa să mîn ca lumea. Parcă aş fi proastă, aşa mă sperie calul.

Pînă atunci Renny nu întîlnise nici o femeie care să spună despre ea că e proastă. Nici bunica,

şi nici mătuşa lui nu aveau obiceiul să-şi atribuie asemenea epitete. Mary se străduia să pară învăţată ca o enciclopedie şi fermă ca stînca Gibraltarului. Totuşi, glasul domnişoarei Craig suna oarecum nefiresc. Schimbă cu Mary nişte priviri pe care el le-ar fi numit sarcastice.

Philip se grăbi să primească invitaţia. Observase nesiguranţa cu care domnişoara Craig mînuia hăţurile.

— Întîi să-mi schimb hainele, spuse el.

— Nu te osteni degeaba. Ştim cu toţii că vii de la pescuit. Dacă mergi să-ţi schimbi hainele din pricina mea, o să regret că te-am deranjat. Arăţi foarte bine aşa cum eşti acum, nu-i aşa, copii ? adăugă ea.

Copiii răspunseră în cor :

— Da.

Totuşi, Philip intră în casă pentru a se întoarce într-o ţinută respectabilă. Mary plecă îndată după treburi, căci nu mai voia să întîrzie nici o clipă în tovărăşia domnişoarei Craig. Ernest şi Muriel Craig priviră îndelung silueta ei care se îndepărta pe alee. Ernest se simţea profund jignit de nepăsarea făţişă cu care domnişoara Craig îl trata atît pe el, cît şi daliile lui. Era pentru prima dată că stătea alături de un musafir, fără a încerca să-l distreze şi gîndindu-se în altă parte. Muriel Craig tăcea şi ea. Ochii ei rotunzi, luminoşi, cercetau minuţios rochia lui Mary şi păreau că analizează trupul care zvîcnea sub rochie.

Cînd paşii lui Philip răsunară din nou în hol, îşi întoarse privirea spre locul unde copiii zburdau pe peluză, împreună cu prepelicarii, şi exclamă :

— Cît de dragi îmi sînt aceşti copii !

Ernest nu dădu nici un răspuns, în schimb Philip îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Sînt bucuros să aud că-i lauzi, spuse el. Ştii, uneori sînt foarte obraznici.

Muriel nu vru să creadă. Ernest ţinu calul de frîu, în timp ce Philip o ajută să se urce în brişcă. Un pantof mic şi elegant, o gleznă subţire şi un jupon de mătase foşnitoare apărură şi dispărură în aceeaşi clipă. Ernest spuse cu răceală la revedere şi aprinzîndu-şi ţigara făcu cîţiva paşi prin faţa casei. Începea să prindă din nou curaj, datorită firii sale optimiste. La urma urmelor, nu era ruinat. Mai avea din ce să trăiască, şi încă foarte bine, cu condiţia ca în fiecare an să stea un timp la „Jalna". Îi plăcea să trăiască aici. Philip era o gazdă plăcută şi mărinimoasă. În fond, nici Adeline şi nici cei trei copii ai ei mai mari nu-l considerau pe Philip gazdă, ci mai degrabă un băiat norocos, pe care soarta îl făcuse stăpîn pe moşia tatălui său, cu obligaţia de a-i primi oricînd pe ceilalţi fraţi. Philip se bucura foarte mult să-i aibă pe toţi în jurul lui.

Întorcîndu-se în grădină, Ernest se aşeză pe bancă oftînd. Nicholas îi aruncă o privire bănuitoare. Spera că Ernest n-o să se prăpădească cu firea din pricina pierderilor pe care le suferise. Adeline rosti :

— Aţi văzut ce frumos mergea acum calul pe alee ? Ştia şi el că hăţurile sînt în mîna unui om priceput.

— Domnişoara Craig, spuse Nicholas, ţinea parcă un vătrai încins în mînă în loc de hăţuri.

Adeline întoarse capul spre Ernest şi-l întrebă :

— Ei, ai reuşit s-o cucereşti ?

— Nicidecum, răspunse el, ursuz. Şi, la drept vorbind, nici n-am nevoie. Nu-mi place firea ei. Şi nici nu-mi arde de însurătoare.

— Zău că-i păcat să nu pui mîna pe asemenea avere ! spuse Adeline. Pierderile tale dovedesc cît de repede se irosesc banii. Iată, norocul zîmbeşte chiar în pragul casei noastre şi eu am doi băieţi frumoşi...

— Ce-ai zice de Philip ? o întrebă Nicholas.

— Nu vreau altă femeie la „Jalna".

— Mamă, spuse Ernest, Philip tot nu poate fi împiedicat să se recăsătorească. E clar că domnişoara Craig îl vrea de bărbat. Ascultă sfatul meu şi nu încerca să-l descurajezi. Altfel, ai s-o păţeşti mai rău. Te pomeneşti că, într-o bună zi, îţi vine o noră ca domnişoara Wakefield, fără un ban zestre.

Adeline se întoarse brusc.

— Din seara aceea, ai mai văzut ceva suspect ?

— N... nu. Dar vecinătatea e adesea primejdioasă.

— Ernest, să-ţi spun drept, ai călcat cu stîngul cînd ai angajat-o pe guvernanta asta la noi. Tot eu sînt de vină că m-am bazat pe tine, cînd era vorba de o femeie.

— Fireşte, tu eşti de vină, răspunse Ernest, liniştit. În privinţa femeilor, nu mă pricep de loc. Tu eşti singura femeie pe care cred că o înţeleg, nu din altă cauză, dar te exprimi limpede.

— Domnişoara Craig îşi exprimă intenţiile foarte limpede, se amestecă în vorbă Nicholas. Se

ţine scai după Philip şi, dacă nu mă înşel, el s-ar lăsa bucuros prins în undiţa ei.

— Fiindcă tot veni vorba de pescuit, spuse Ernest, ia uitaţi-vă, Philip a plecat fără să se îngrijească de peşte. Cred că e bine să duc coşul ăsta la bucătărie. Ernest ridică coşul cu peşte de pe măsuţa rustică, unde fusese lăsat. După o clipă de şovăială, adăugă : Mi-a venit în minte o idee grozavă, care îmi va permite precis să-mi recuperez fondurile. Şi nu numai atît, dar în plus să cîştig sume însemnate. Totul este să fiu la faţa locului, pentru a urmări mersul acţiunilor la bursă. Dacă vara asta aş fi rămas acolo, s-ar fi schimbat situaţia. Ernest porni spre casă, legănînd uşor coşul cu peşte în mînă.

— Crezi că-i adevărat ? întrebă Adeline, urmărindu-l cu privirea.

— Nu m-ar mira. În materie de speculaţii are un fler incontestabil, dar tu nu te lua, mamă, după sfaturile lui, dacă te îndeamnă să faci vreo afacere.

— N-ai grijă, nu las eu vrabia din mînă ! exclamă ea. Dumnezeu ştie că sînt săracă, dar cu puţinul pe care-l am tot o să-mi ţin zilele la bătrîneţe. Îl văzu pe Nicholas aprinzîndu-şi din nou o ţigară şi întinse mîna ei frumoasă către pachet. Aprinse ţigara pe furiş, privind spre casă cu oarecare teamă, în timp ce trăgea fumul în piept.

— Păcătoasa de Mary Wakefield fumează, spuse ea. Pe mine n-aş vrea pentru nimic în lume să mă vadă Nettle fumînd.

Brişca plutea parcă pe drumul străjuit de arbori, calul bine strunit alerga cu mişcări regulate.

Philip şi Muriel Craig alcătuiau o pereche foarte frumoasă ; ea stătea dreaptă, cu o beretă marinar trasă pe frunte, iar el era îmbrăcat în haină pepit şi purta mănuşi galbene. Răsucea biciul în mînă, admirîndu-i mînerul legat cu fundiţă roşie.

— Nici nu-ţi închipui, spuse ea, cîtă plăcere îmi face să stau cu mîinile în poală privind pe altcineva cum conduce, mai ales cînd văd că mînuieşte hăţurile cu atîta pricepere.

— Calul este destul de blînd, spuse el, dar are nevoie de antrenament. Dumneata, domnişoară Craig, mi-e teamă că eşti puţin prea nervoasă.

— Da, da, aşa-i. Mai mare ruşinea. Cred că dacă m-aş sui pe cal, n-aş fi nici pe jumătate atît de nervoasă. Gîndul că trăsura asta înaltă poate să se răstoarne, mă face să tremur. Mi-a promis tata că-mi cumpără un cal, dar numai dacă învăţ să călăresc. Dar cine să mă înveţe ? Călăreţi buni nu se găsesc decît în familia voastră.

— Te învăţ eu, n-ai grijă.

Muriel bătu din palme.

— Ce drăguţ din partea dumitale ! Eşti sigur că n-o să te plictisească ?

— Vai, domnişoară Craig, cum îţi poţi închipui că o să mă plictisesc în compania dumitale ?

— Dacă n-aş putea să-mi închipui, ar fi foarte bine, răspunse ea sfioasă, dar mi-e teamă că pot. Am mult prea multă imaginaţie.

Uitîndu-se în ochii ei rotunzi, cu o privire directă, Philip se îndoi de aceste spuse. Dacă scena asta s-ar fi petrecut cu cîteva generaţii în urmă, fata s-ar fi prefăcut că leşină, gîndi în sinea lui.

— O, iat-o pe domnişoara Wakefield în faţa noastră ! strigă ea. Crezi că am putea să-i facem

loc în brişcă ? Se cunoaşte după mers că o dor picioarele.

— Ar însemna să ne înghesuim, răspunse el cercetînd-o pe Mary din spate. Şi apoi, nu are mult de mers pînă la casa domnului Pink. Crezi într-adevăr că e obosită ?

— Poate din pricina pantofilor. Pantofii, după părerea mea, trebuie aleşi după cum e drumul. Cu alte cuvinte la ţară, unde drumurile sînt bolovănoase, ghetele pe care le port eu în picioare sînt mult mai comode.

În timp ce vorbeau, o ajunseră pe Mary din urmă. Philip opri calul. Mary îi privi pe amîndoi, speriată, de parcă ar fi fost gata să se apere. Domnişoara Craig se aplecă spre ea cu un aer ocrotitor.

— Arăţi tare obosită, domnişoară Wakefield. Am fi vrut să te luăm în brişcă, dar nu prea mai e loc pe bancă. Propun să te ducă domnul Whiteoak pînă la casa domnului Pink, iar eu o să merg pe jos voiniceşte cu ghetele mele mari. Pantofii dumitale delicaţi se potrivesc mai curînd pentru plimbările pe trotuar, nu-i aşa ?

— Mulţumesc, dar nu mă simt de loc obosită.

— Ba da. Nu încerca să ne păcăleşti. Vedem după felul cum mergi că eşti obosită. Lasă-mă să cobor, domnule Whiteoak.

— De ce să nu cobor eu, dacă-i vorba aşa ? Philip trecu hăţurile în mîna domnişoarei Craig. Mîinile lor se atinseră şi ea îl privi zîmbindu-i tainic, ca şi cum între ei ar fi existat o veche înţelegere.

Mary îl măsură o clipă cu ochi de gheaţă.

— Vreau să mă plimb pe jos, spuse ea. Poate că pantofii mei nu sînt potriviţi, mie însă mi se par comozi. La revedere. Spunînd aceste cuvinte, se întoarse şi porni mai departe.

— Văd că te-ai supărat pe noi, domnişoară Wakefield, strigă Muriel Craig. Vai, te rog, nu fi supărată. Mi s-ar rupe inima să ştiu că am supărat pe cineva. Nu lua cuvintele mele în nume de rău. Pantofii dumitale sînt extrem de frumoşi. Voiam doar... aş fi vrut să merg puţin pe jos, să-l las pe domnul Whiteoak să te conducă pînă la casa domnului Pink.

Mary se uită la ea mînioasă, fără să rostească o vorbă şi călcă apăsat. Vîrtejuri mici de praf se ridicară în jurul fustei.

Domnişoara Craig înapoie hăţurile lui Philip. Părea gata să se prăbuşească pe umărul lui. El observă că avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Vai de mine ! exclamă el uluit, sper că n-o să plîngi acum.

— Sînt o proastă, spuse ea plîngînd în hohote.

— Zău că eşti. Ochii lui aveau o expresie blîndă şi nedumerită. Nu înţeleg ce s-a întîmplat.

— Nu pot să îndur gîndul că mă urăşte.

— Linişteşte-te, asta-i curată născocire.

— Ai văzut ce urît s-a uitat la mine ?

Philip nu ştia ce să-i răspundă.

— Lasă plînsul, o sfătui el mîngîind-o prieteneşte pe mînă.

Compătimirea lui o făcu incapabilă să se mai reţină. Îşi sprijini capul de-a binelea pe umărul lui, în timp ce bereta marinar îi atîrna pe o ureche. El scutură hăţurile pe spinarea calului şi trecu prin faţa lui Mary în această poziţie.

Niciodată Philip nu se simţise mai stînjenit. Cu capul domnişoarei Craig pe umăr („parcă aş fi un vizitiu cu iubita la plimbare", gîndi el), cu spatele străpuns de privirea lui Mary, tînjea după ceasurile de linişte pe care le petrecuse cu undiţa, pe malul apei.

Apoi, mişcînd puţin din umăr, Muriel se aşeză în poziţia de înainte şi îşi potrivi bereta pe cap. Faţa ei se îmbujoră, zîmbitoare. Philip n-o mai văzuse niciodată atît de drăgălaşă. Şedea aplecată înainte, zîmbind unei arătări ivite din umbra pîlcului de cedri.

— L-ai văzut ? întrebă rîzînd. Ştii că tînărul acela este domnul Busby ? O aşteaptă pe domnişoara Wakefield. Acum nu mă mir că s-a supărat cînd am poftit-o în brişcă. Nu voia să piardă ocazia.

— Probabil n-o aşteaptă pe ea.

— O, cum să nu. Am simţit eu că este ceva la mijloc. Şi acum sînt tare bucuroasă, cînd ştiu că de fapt nu s-a mîniat împotriva mea, ci împotriva încercării mele de a-i strica planurile. Sînt tare bucuroasă, pentru că mi-e dragă fiinţa asta atît de nefericită. Glasul ei căpătă un ton confidenţial. Ia priveşte înapoi, să vezi cum se întîlnesc, spuse ea. Ar fi nostim să-i vedem împreună, în ciuda eforturilor noastre de a-i despărţi unul de altul.

— Nici nu mă gîndesc să fac aşa ceva. Plesni calul pe spinare şi privi posac înainte, printre urechile animalului. După un moment întrebă : Ei, s-au întîlnit ?

— Ai ştiut că trag cu ochiul. Ispita era prea mare. Ce plăcere este să surprinzi un crîmpei dintr-o poveste de dragoste, atît de aproape. Tînărul

şi bogatul fermier împreună cu guvernanta săracă! Uite-i că s-au întîlnit. Şi ce întîlnire! Ai mai spune că o dureau picioarele? Îmi retrag cuvintele. Uite-o cum aleargă spre el şi i-a cuprins amîndouă mîinile. O, e divin! De ce conduci atît de repede, domnule Whiteoak? nu te gîndeşti că îmi face plăcere să-i văd pe aceşti doi oameni fericiţi?

Urmărind din mers brişca, Mary îi zări cu uimire lipiţi unul de altul. În clipa aceea, poziţia lui Muriel Craig cu capul plecat pe umărul lui Philip şi bereta marinar aşezată ştrengăreşte pe o ureche o minuna într-atît, încît nu mai simţi nici o altă emoţie.

— Sfinte Dumnezeule! rosti ea cu glas tare. Iată unde au ajuns! Desigur că peste cîteva clipe, o va săruta fără să-i pese că sînt pe drum. Glasul lui Mary şovăi, din pricina unui val de gelozie care o înăbuşea. De-abia putu să îngîne: O, Philip, cum ai fost în stare? Philip... Numele pe care îl îndrăgise suna pentru ea dureros, ca un cuţit înfipt în inimă. Gelozia îi storcea vlaga din picioare, făcînd-o să-şi urmeze drumul anevoie. Îi venea să se arunce în praf, în şanţul învecinat, şi să smulgă de acolo urzici şi mărăcini cu mîinile goale. Nici nu-şi închipuise vreodată că gelozia este un sentiment atît de distrugător. Starea sufletească prin care trecuse în seara cînd el nici nu se uitase la ea nu se compara cu aceste clipe de înverşunare.

Ce se petrecuse oare între ei, că fiinţa aceea distantă îşi rezema acum capul pe umărul lui, ca

o floare ofilită de arșiță ? Dar bereta ei ? Buzele sensibile ale lui Mary se strîmbară involuntar, gîndindu-se la bereta domnișoarei Craig. O nebună, o zvăpăiată, iar el, crai fără suflet, profitase de faptul că era singură de tot într-o țară străină și își bătuse joc de ea cu o cruzime calculată.

Ochii ei, deși erau larg deschiși, nu-l zăreau pe Clive Busby apropiindu-se. Ar fi trecut înainte fără să-l observe, însă el se grăbi s-o întîmpine cu brațele întinse. O apucă de mîini brusc, prinzîndu-i degetele în palme. Îl privi în față, ca și cum nu vedea pe nimeni.

— Vai, Mary ! exclamă el, de ce sînt mîinile tale reci ca gheața ? Pe vremea asta însorită !

Uitîndu-se peste umărul lui, Mary zări brișca în clipa cînd dispăru după cotitură.

— Azi am stat tot timpul în casă, făcînd lecții cu copiii, îi explică ea. N-am inima prea sănătoasă. Altfel, totul e în regulă. Mary își retrase ușor mîinile și merse mai departe.

Clive se apropie de ea, potrivindu-și pasul după mersul ei.

— Ești sigură că totul e în regulă ? stărui el. Ești foarte palidă.

— Mă simt foarte bine.

— Mary, nu cumva te-ai făcut palidă pentru că m-ai văzut venind spre tine ?

— Nici nu te-am văzut măcar.

— Știi ce zi e astăzi ?

— Nu. Ce zi ?

— Mary... mă chinuiești.

Abia atunci își aduse aminte despre ce zi era vorba și răspunse :

— A trecut o săptămînă. Acum îmi amintesc.
Vocea lui tremura, plină de mîhnire.

— Cum, pentru tine asta nu înseamnă nimic? Vai, Mary... Văzu un val de roşeaţă în obrajii lui. Îi vorbi pe nerăsuflate, cu un ton sacadat:

— M-am gîndit atît de mult, încît m-am zăpăcit. Am uitat care era ziua exactă. Dar nu trebuie să mă iubeşti, Clive. Nu trebuie.

— Ca şi cum asta depinde de mine. Ar fi fost tot una dacă i-ai porunci Niagarei să curgă mai domol. Mary, în ultimele săptămîni am trăit cu tine în gînd ani întregi, departe, în ţinutul preriilor. Tot viitorul l-am trăit aşa, împreună.

Nu-l mai privea pe Clive, se uita în altă parte.

— Nu te-ai gîndit de loc la cealaltă posibilitate?

— Nu! Nu mi-am îngăduit asta pentru nimic în lume. În ultima săptămînă, am hotărît să trăiesc doar cu nădejdea în tine, chiar dacă... dar nu, niciodată nu m-am gîndit la aşa ceva, mi-ar fi cu neputinţă.

Nu mai era în stare să se exprime în chip desluşit, iar ochii lui rugători încercau să atragă din nou privirea ei.

„E oare chiar atît de important ceea ce voi face de acum încolo?" cugetă ea. „Cine ştie dacă o să mă mărit cu el sau nu. Cine ştie ce-o să mi se întîmple. Nu-mi place singurătatea. Mă simt uşurată cînd se plimbă lîngă mine şi pot întinde mîna ca să-l ating." Gura lui Mary era uscată, şi buzele, crispate în clipa cînd se hotărî să vorbească. Otrava geloziei o mistuia ca o flacără purtată peste întinderi de iarbă.

— Clive, spuse ea, nu cred că ai vrea să te căsătorești cu o femeie care...

— Iubește pe altul, adăugă el cu o voce răstită. Asta vrei să spui. Știu că iubești pe altul, cred că știu și pe cine anume. Mary, îl iubești pe Philip Whiteoak. Vrei să-mi spui că-l iubești pe Philip Whiteoak.

Ea îl privi înspăimîntată, ca și cum s-ar fi pomenit în fața unui străin care îi aținuse calea pentru a-i da în vileag secretele inimii. Nu mai avea nici o picătură de sînge în obraji. Mergea iute, și adierea proaspătă a vîntului netezea rochia subțire pe trupul ei încordat.

— N-ai nici un drept să mă întrebi, spuse ea. Ar fi fost secretul meu dacă l-aș fi iubit, însă nu-l iubesc. Îl urăsc.

— Va să zică așa, spuse el rar. Picioarele lui parcă se îngreuiaseră, făcîndu-l să rămînă în urma ei. Deci ăsta e necazul tău.

Mary se opri în drum, așteptîndu-l. Înfățișarea lui era tînără și patetică. Mary simți o milă maternă, plină de duioșie.

— Clive, spuse ea privindu-l cu ochi limpezi, plini de candoare, poate ar fi fost mai bine dacă omul acela erai chiar tu. Cu drag ți-aș fi dăruit dragostea mea.

— După cîte văd, răspunse el posomorît, ura pe care i-o porți te preocupă prea mult, ca să mai poți iubi pe altul.

— Nu știi cît sufăr.

Mîinile lor se atinseră o clipă.

— Aș vrea să aflu ce-i de făcut în asemenea împrejurări, spuse el. Dar nu pot face nimic, nu-i așa ? m-ai refuzat în chipul cel mai plin de

haz. Fata pe care o ador îmi răspunde că i-ar fi fost drag să-mi dăruiască dragostea ei. Zău dacă nu-ți stă mintea în loc cînd auzi așa !

— Am spus adevărul.

— Iar mie nu-mi rămîne nici o speranță, nu-i așa ?

— N-ai vrea, desigur, să ai o soție care nu te iubește.

— Asta ai mai spus o dată !

— Clive, mi-ar plăcea să te fac fericit, pe tine mai mult ca pe oricare altul.

— Mai mult decît pe el ! Hai, fii serioasă.

— El este fericit și fără mine, răspunse ea cu amărăciune. Are tot ce-i trebuie unui om fericit.

— Eu judec în felul ăsta. Philip Whiteoak e bogat. E un om bun și mărinimos, așa spune lumea. Dar eu cred că se gîndește numai la el. Niciodată nu va fi în stare să înțeleagă o femeie. Vrea să se bucure de viață în felul lui, fără să se sinchisească dacă nevasta lui este sau nu fericită. Poate vorbesc urît la adresa lui, dar, după cîte am auzit, prima lui nevastă n-a fost tocmai fericită.

Mary întoarse capul spre el, adresîndu-i-se plină de patimă.

— Ce rost are să-mi vorbești despre firea domnului Whiteoak ? El nu înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic. Te-am mințit atunci cînd am spus că-l urăsc. Așa-i firea mea, sînt uneori violentă. Adevărul este că m-am săturat de întreaga familie Whiteoak. Sînt atît de sătulă, încît am hotărît să plec de la ei și să-mi caut altă slujbă. Casa lor e nesuferită.

— Mary, e adevărat ceea ce ai spus acum ?

— Da.
— Vrei într-adevăr să părăsești „Jalna" ?
— Da.
— Atunci vino la mine, draga mea Mary. O să te iubesc atît de mult, încît pînă la urmă o să mă iubești și tu pe mine.

Mary își dădu seama că, treptat, ar fi în stare să-l iubească. Nutrea pentru el un sentiment adînc, apropiat de dragoste. Multe femei se căsătoreau cu mai puțin elan decît ea. Clive o va călăuzi pe drumul unei vieți libere, departe de acest loc, departe de acești oameni cu care ar fi vrut să nu mai aibă niciodată de-a face. Cît de singură se simțea ! Singurătatea o copleșea. Și alături de ea era un om care o iubea sincer, cu pasiune, așa cum poate nu o va mai iubi nimeni pînă la sfîrșitul vieții. Dragostea lui și faptul că-l simțea atît de aproape o împiedicau să mai reziste. Nu putea să vorbească, dar întinse mîna ca s-o apuce pe a lui.

XIV

Felicitări

Pentru prima oară după multe nopţi zbuciumate, Mary se cufundă într-un somn odihnitor, ca o corabie bătută de furtună, care acostează în nisipul moale al ţărmului. Somnul ei era adînc şi plin de visele fermecătoare ale copilăriei, visele ei preferate din care nu voia să se mai trezească. Se făcea că era din nou pe băncile şcolii şi cîştigase cele mai mari premii, iar colegele ei, împreună cu alţi participanţi la serbare, o admirau uimiţi. Adevărul este că nu fusese niciodată premiată, din pricina emoţiei care o cuprindea la lucrările scrise. Apoi, în alt vis, se înălţa şi zbura deasupra străzii, plutind peste capetele mulţimii în vreme ce oamenii îşi părăseau trebu-rile şi alergau în toate părţile s-o privească. Uneori, lăsîndu-se pe streaşina unui acoperiş, le făcea semne cu mîna, alteori se ascundea îndărătul unui horn. În cele din urmă se pomenea pe acoperişul catedralei Sfîntul Paul, în vreme ce jos înceta

orice mişcare: toate omnibuzele, căruţele, camioanele, trăsurile, caii de tot felul, florăresele, portarii, cerşetorii, domnii cu pălării înalte se opreau locului, încremeniţi. Fiecare din aceste vise era însă însoţit de bănuiala că, în fond, lumea o admira în bătaie de joc.

Nici o singură dată nu l-a visat pe Philip Whiteoak, ori pe Clive Busby, şi nici măcar nu s-a visat pe ea în chip de domnişoară.

Foarte de dimineaţă o deşteptă curcanul care cloncănea sub fereastra ei, pe peluză. De obicei, orătania nu apărea atît de devreme, însoţită de toată familia. Acum însă, îşi umflase pieptul mult de tot, ca să-i scoale pe toţi din somn şi să-i sfideze împreună cu familia lui.

Mary se sculă şi, înfăşurîndu-se în pătură, se duse la fereastră. Voia să privească zorii cu sufletul întinerit de un nou simţămînt. Văzu curcanul stînd cu capul plecat într-o parte şi ochii îndreptaţi spre răsărit, acolo unde lumina se zărea limpede, peste crestele copacilor. Toate culorile erau stinse, numai mărgelele curcanului străluceau purpurii. Clătina din cap scuturîndu-le şi-şi rotea ochii spre cele şapte neveste ale sale şi spre cîrdul de curcani mititei. Aerul era proaspăt şi rece, de parcă dăduse gerul. Soarele începea să se ivească de după crengile negre ale copacilor. Lumina inunda tot cerul, acoperit de o puzderie de nori mici ce sclipeau ca nişte solzi de peşte în razele soarelui. Stratul de muşcate rivaliza cu culorile vii de pe pieptul curcanului.

Deodată, îşi lăsă în jos aripile întunecate cu un zgomot metalic şi începu să se mişte agale, în

cerc. Moțul care-i atîrna pe plisc ca un ciucure și mărgelele de pe piept se făcură roșii ca focul. Vîrfurile aripilor loveau iarba înrourată. Curcanul își rotea ochii cu o furie stăpînită. Cel mai în vîrstă dintre cei mici își scutură penele și lăsă aripile pe jumătate în jos, apoi le ridică din nou. Curcile scoaseră cîteva țipete scurte și șovăitoare.

Mary sorbi aerul curat, cu miros de rășină. Strînse pătura în jurul ei, simțindu-se ca un miez de nucă în coajă. Își păstra taina în singurătate. Acea taină de nepătruns era Philip Whiteoak. Zidurile casei se vor apropia treptat unul de altul, cufundînd totul, într-o bună zi, în uitare.

Acum, soarele scălda fața și părul lui Mary într-o lumină blîndă, călduță. Lumina binefăcătoare a soarelui îi dădea tărie. Începu să plănuiască ce avea de făcut în cursul zilei. Mai întîi, s-o caute pe doamna Whiteoak și să-i spună că vrea să plece. Știa că vestea plecării ei va fi primită cu satisfacție. O să ceară îngăduința de a părăsi „Jalna" cît mai curînd. Clive va veni la Philip să-i explice că nu poate să-și amîne nunta. Treburile îl chemau la fermă. Voia să se întoarcă cu Mary, după ce o va lua de soție.

Apoi, se gîndi la întinderea preriei, unde o aștepta o casă de lemn cu mobilă nouă și solidă, un pian și cîțiva arbuști în fața ferestrelor ; la holdele fără hotar, legănate lin în bătaia vîntului ; la caii pe jumătate sălbatici, la nenumăratele cirezi de vite, și la toată atmosfera aceea tinerească, plină de nădejde, care o va întîmpina pe acele meleaguri necunoscute. Clive o va feri de asprimea vieții cu umerii lui puternici, iar mîinile lui blînde o vor mîngîia. Poate vor avea și copii. Dar

ea alungă repede această idee. Era un salt prea mare în viitor. De astăzi şi pînă mîine o despărţea o prăpastie. Aplecîndu-se peste pervazul ferestrei cu o mişcare leneşă, începu să se pregătească sufleteşte. „Chiar în dimineaţa asta, de îndată ce termin lecţiile cu copiii, mă voi duce direct la doamna Whiteoak, s-o anunţ că trebuie să părăsesc «Jalna» şi s-o rog să-mi îngăduie să plec cît mai repede. Voi vorbi cu răceală, uitîndu-mă drept în ochii ei. Dacă mă întreabă din ce motiv vreau să plec, o să spun că am hotărît să mă căsătoresc. O să mă întrerup cîteva clipe, ca s-o las în cumpănă, apoi îi voi spune că logodnicul meu este Clive Busby. O să fie bucuroasă, şi numai Dumnezeu ştie ce rău îmi pare că-i pregătesc o bucurie... Şi el, oare ce va crede despre asta ? Să creadă ce-o vrea. Nu-mi pasă."

Curcanul coborîse împreună cu familia lui în vîlcea şi cloncănitul lui răsuna de acolo, plin de trufie. Oare ce comori zăceau în locul acela umbrit şi răcoros, aşteptînd nişte pliscuri puternice să le dezgroape ? Se auzea murmurul slab al pîrîului, care scăzuse din pricina secetei. Era un murmur trist, de adio. Mary iubise acel pîrîu. Iubise şi puntea aruncată peste el, şi copacii care se înşirau pe mal, unul lîngă altul, pînă la marginea apei.

Acum, îşi lua rămas bun de la toate.

Se îndepărtă de geam, îşi împături cuvertura şi începu să se îmbrace. Faţa ei păstra dinadins o înfăţişare rece şi împietrită, ca un zid de marmură care o apăra împotriva tuturor celor din casă, cu excepţia copiilor. I se făcu milă de aceşti copii. Muriel Craig va fi pentru ei o mamă vi-

tregă foarte antipatică. În dimineața aceea, copiii se purtară mai drăguți ca de obicei. Erau destul de cuminți, de parcă simțeau că se petrece cu ea ceva neobișnuit. Meg o măsură cu ochi critici, ca și cum ar fi purtat o rochie nouă.

Mary făcu o lecție foarte ușoară, care îi înveseli, dîndu-le încredere în propriile lor forțe. Ședeau amîndoi drepți, uitîndu-se cînd la ea, cînd la cărțile lor, cu fețele strălucind de bucurie.

— Cît de drăguță ești astăzi ! exclamă Renny uitîndu-se la ea fix, de parcă ar fi vrut să-i smulgă drăgălășenia întipărită pe față și s-o examineze.

— Credeam că întotdeauna sînt foarte drăguță.

Băiatul hohoti, cu rîsul lui subțire.

— Da de unde ! De multe ori ești urîcioasă, așa ca mine.

— Asta așa-i.

— Ce vrei să spui ?

— Că tu, uneori ești foarte urîcios.

Renny ridică din sprîncene și privi de sus în jos, așa cum văzuse că făcea domnișoara Turnbull.

— Consider că o fac pentru binele dumitale, spuse el.

Sub efectul unui impuls, Mary puse mîna pe umerii lui și-l strînse în brațe. Ce sensibil era ! Trupușorul lui energic zvîcni ca electrizat, cînd se simți cuprins în brațe. Meg îi privea nemulțumită. Spuse :

— Nettle zice că-i rușine ca un băiat să-și îmbrățișeze guvernanta.

„Peste tot dau numai de neînțelegeri. Noroc că plec din casa asta !" spuse în sinea ei. Sculîndu-se, se îndreptă spre fereastră și-și înălță privirea spre

cer, rugîndu-se parcă să-și recapete libertatea Camera în care stătea începea să-i pară că este ireală. Avea senzația că pornise deja la drum.

Copiii o rugau într-una să-i lase să iasă cu poneii lor la plimbare. Mary le dădu drumul și o porni încet pe scară.

În ultimele zile, soarele își schimbase culoarea. Acum, razele lui scăldau toate obiectele în culori arămii, de toamnă. Lumina care răzbea prin geamurile colorate din hol presăra pete pestrițe prin încăpere. În clipa cînd Mary cobora ultima treaptă, o rază verde căzu pe obrazul ei, dîndu-i aspectul unei femei înecate. Se opri să asculte, cu o mînă pe strugurii sculptați pe stîlpul de lemn al scării. Privirea ei căzu peste cuierul unde atîrna una din pălăriile lui Philip, o pălărie pleoștită pe care Jake o morfolise de mai multe ori în timpul zburdălniciilor sale. Mary își întoarse privirea aiurea.

Din salon se auzea sunetul unei penițe scîrțîind pe hîrtie. Mary ajunse la ușa salonului și o văzu pe Adeline Whiteoak așezată în fața mesei de scris. O privi cîteva clipe, fără să fie observată. Niciodată distincția bătrînei doamne nu-i făcuse o impresie atît de puternică. Pînă acum i se păruse că boneta de dantelă, ridicată deasupra frunții cu ajutorul unei sîrme invizibile, o avantaja, dar acum capul doamnei Whiteoak era descoperit, iar Mary putut să-i vadă conturul feței și pieptănătura. „Are umeri și mîini frumoase", spuse în sinea ei. O cută despărțea sprîncenele bătrînei. Pana ascuțită zgîria hîrtia de scris. Adeline ridică ușor capul și o văzu pe Mary.

— Domnişoară Wakefield, spuse ea, nu cumva ai o pană ? Ori de cîte ori scriu o scrisoare şi uit pana pe masă, vine unul din băieţii mei şi mi-o strică..

— Am una. Mă duc îndată s-o caut.

— Nu, nu-mi trebuie chiar acum. Am terminat scrisoarea asta pe care am scris-o frumos. Îţi voi fi recunoscătoare dacă îmi vei aduce altă pană în după-amiaza asta.

— Din păcate, penele mele sînt cam tocite.

— Pot să scriu cu orice fel de pană. Pe asta însă mi-a dat-o Nettle, de aceea scrie prost.

Mary intră în cameră.

— Doamnă Whiteoak, îmi daţi voie să discut cu dumneavoastră o problemă personală ?

— Cum să nu. Închide uşa şi vino mai aproape. Ochii ei căprui clipiră plini de curiozitate, iar buzele se strînseră, de parcă s-ar fi aşteptat la o veste neplăcută.

— Vreau să vă spun, rosti Mary rar, că aş vrea să-mi părăsesc slujba.

— Să părăseşti slujba ? De ce ?

— Pentru că... Mary se aprinse la faţă şi încheie repede : Pentru că vreau să mă mărit.

— Să te măriţi ? Ce spui !

— Sper că dumneavoastră îmi veţi da tot sprijinul, ca să plec cît mai curînd. Desigur, mi-ar părea rău să vă deranjez dar dacă se poate...

— Îmi îngădui să aflu cu cine ai de gînd să te măriţi, domnişoară Wakefield ?

— Cu domnul Busby.

Faţa Adelinei se destinse dintr-o dată, ca şi cînd i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu-i venea

să creadă. Planul, pe care îl urzise de la bun început în timpul petrecerii, devenise acum o realitate. Își pironi ochii strălucind de bucurie pe obrajii îmbujorați ai lui Mary.

— Domnișoară Wakefield, rosti bătrîna, îmi pare nespus de bine, căci, după părerea mea, nu putea să existe o pereche mai potrivită ca voi. Clive Busby e un om dintr-o bucată, energic, ambițios și are un suflet nobil. Am cunoscut mai de mult pe tatăl și pe bunicul lui. Erau și ei oameni de soi. Poți să te căsătorești fără teamă. La rîndul dumitale, îi vei dărui finețea și gingășia de care este însetat. Scumpa mea, ai dat dovadă de mult bun-simț în alegerea pe care ai făcut-o. Te felicit și pe dumneata, și pe Clive. O să scriu o scrisoare prietenului meu Isaac Busby, să-l felicit pentru viitoarea lui noră.

Bătrîna se sculă și luă mîna lui Mary într-a ei. Amîndouă priviră o clipă una în ochii alteia. Apoi, Mary întrebă :

— Cum rămîne cu înștiințarea ? De obicei, știu că plecarea trebuie anunțată cu trei luni înainte, însă...

Adeline pocni din degete.

— În casa asta n-o să-ți ceară nimeni să anunți plecarea. Îmi voi da toată osteneala să te ajut. Mărturisesc că soarta vechiului meu prieten mă preocupă mai mult decît a dumitale. Știu că așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă la el, la fermă. Trebuie neapărat să plece. Iar eu voi face în așa fel, încît să-l văd plecînd împreună cu mireasa lui.

— Da ? Mary tremura de nerăbdare. I-ar fi plăcut să plece cît mai repede. Să părăsească

„Jalna", să-şi făurească o viaţă nouă, să smulgă din inimă amintirea lui Philip.

— Cît de repede pot pleca ? întrebă Mary.

— Îndată ce doreşti. Adeline se aşeză, acoperi scrisoarea cu palma şi schiţă un zîmbet larg, dezvelindu-şi dinţii albi, regulaţi.

— Ce ciudată coincidienţă, scrisoarea asta am scris-o unei mătuşi de-a lui Clive. Mă ruga să-i fac o vizită. Am înştiinţat-o că sosesc la ea poimîine. Cu ocazia asta, am să-i împărtăşesc vestea cea bună. Voi lipsi de acasă aproape o săptămînă, şi dumneata poţi, între timp, să-ţi faci pregătirile de plecare. După ce mă înapoiez, facem nunta. Ţi se pare prea devreme ?

— Eu... eu cred că o să fiu gata.

— La fermă nu-ţi trebuie cine ştie ce trusou, nu-i aşa ?

— O, nu !

— Şi bănuiesc că vrei să faci o nuntă mare ?

— Vai de mine !

— Vei pleca din casa noastră măritată. Fiul meu Nicholas va fi încîntat să-ţi fie naş. La cununie o să invităm familiile Vaughan, Lacey şi Pink, adică pe vecinii noştri cei mai apropiaţi. Sper că primeşti să-ţi cumpăr un palton călduros din blană de castor. E foarte potrivit pentru fermă. Nu e frig acolo, însă bate vîntul tare. Întotdeauna am dorit să mă duc acolo. Cînd am sosit pentru prima dată cu soţul meu în ţara asta, am vrut să ne stabilim imediat în Vest, dar tata s-a împotrivit.

Mary se zăpăcise de-a binelea. Nu putu să rostească alte cuvinte decît :

— O, vă mulţumesc. Sînteţi foarte bună.

— Draga mea, dar nu-i mare lucru. Am în schimb o rugăminte. Caută să-ţi păstrezi secretul pînă cînd mă întorc acasă. Copiii, dacă simt ceva, o iau razna. Dacă îi spui fiicei mele, lady-ei Buckley, e în stare să ne strice tot planul. Va stărui să stai încă trei luni de zile, cît e prevăzut în contract. E mai bine să rămînă totul doar între noi. Şi nu uita să-i spui lui Clive să se poarte la fel.

Mary consimţi cu multă rîvnă. Curiozitatea copiilor şi amestecul lady-ei Buckley în această chestiune trebuiau evitate. Nu voia altceva decît să părăsească „Jalna" pe neobservate, aşa precum venise.

Cînd fu din nou singură în odaie, Adeline rămase o clipă nemişcată, cu un surîs de satisfacţie pe buzele-i întredeschise. Apoi, luă scrisoarea în mînă şi, după ce o citi cu un aer gînditor, îi adăugă un post-scriptum, încruntîndu-se la auzul peniţei care scîrţîia pe hîrtie : „Dragă Abigail, m-am gîndit că n-ar fi rău să-ţi fac o scurtă vizită, aşadar voi ajunge la tine mîine seară, împreună cu Philip".

Cînd termină de scris aceste rînduri, luă scrisoarea cu ea şi se îndreptă spre grajd, unde Philip cerceta cu atenţie piciorul unuia dintre caii săi preferaţi, care suferise o luxaţie. Philip îi zîmbi, îndreptîndu-se din şale.

— Ce mai face piciorul ?

— Merge spre vindecare.

— Minunat !

Îşi dădu seama, după felul în care îi răspunse la zîmbet, că intrase din nou în graţiile mamei sale.

Iapa se întoarse spre Philip, apucîndu-i mîneca cu dinţii.

— E tare drăgălaşă, spuse Adeline.

— De aceea o iubesc.

— Dar pe mama ta, să vedem, o iubeşti oare îndeajuns ca să te sacrifici, s-o însoţeşti într-o mică vizită ? Este vorba de Abigail Rutheford, fostă Abigail Busby, căreia i-am promis de mult să mă duc la ea pentru cîteva zile. Am tot amînat de azi pe mîine, pînă cînd astăzi m-am hotărît. Nu sînt nici treizeci de mile, însă legătura cu trenul e proastă. N-ai vrea să mă duci cu trăsura, Philip ?

— Te duc bucuros, însă nu pot să rămîn acolo.

Adeline oftă adînc.

— Bine, atunci nu merg nici eu, zise ea. Îmi pusesem în gînd să facem împreună această mică plimbare, nu din altă cauză, dar mi se pare că în ultima vreme, ba cu plecarea mea în Irlanda, ba cu treburile tale, n-am izbutit să te am lîngă mine atît de des cît aş fi dorit. Dar lasă, în definitiv asta mă priveşte numai pe mine. O să rup scrisoarea şi o să scriu alta, în care o să refuz invitaţia.

— Nu, mamă, nu. Să nu faci aşa ceva. Te duc cu trăsura pînă acolo şi pe urmă voi veni să te iau, la sfîrşitul vizitei.

— Cum aşa ! Să faci o sută douăzeci de mile cu trăsura de dragul unei vizite scurte ? Hai să nu mai vorbim despre asta. O să iau trenul, deşi am două ore de aşteptat într-o haltă părăsită. Dar nu-mi pasă. Da, voi lua trenul, chiar dacă pe urmă o să am junghiuri.

— Credeam că ţi-a trecut junghiul ăla, mamă.

— Trece o vreme, pe urmă iar mă doare.

— Crezi că ţi-ar face rău plimbarea cu trăsura ?

— Nu. Zgîlţîitul trenului îmi face rău.

— Atunci te duc pînă acolo şi rămîn cu tine! exclamă el cu căldură, gîndindu-se totodată că, în fond, plimbarea putea să-i fie chiar de folos. Nu-i părea rău să lipsească o săptămînă întreagă de acasă. Din zi în zi, se vedea silit să petreacă tot mai mult timp în tovărăşia lui Muriel Craig. Acum trebuia să-i dea lecţii de călărie, după cum îi făgăduise. Trebuia să răspundă la invitaţiile stăruitoare ale tatălui ei. Oriunde mergea în vizită, hop şi ea. Toată lumea parcă uneltea să-i scoată pe cei doi tineri unul în calea altuia. Lui Philip îi plăcea, o admira chiar, însă din clipa în care îşi îngăduise să-şi rezeme capul pe umărul lui, nu-i mai inspira prea multă stimă. Era prea uşuratică. Nevasta lui fusese o femeie rezervată, care nu depăşea niciodată limitele bunei-cuviinţe. E drept, cu ea nu te puteai înţelege uşor, şi mîngîierile ei erau rare, în schimb merita să le aştepţi. Părea ciudat ca o fiinţă înzestrată cu un caracter atît de ferm să lase în urma ei doi copii care nu-i semănau nici la înfăţişare, nici la temperament. Philip îşi închipui în schimb că o fiinţă drăgălaşă, ca Mary de pildă, i-ar putea dărui un băieţel care să semene leit cu ea. Oare de ce s-a gîndit tocmai la Mary? În ultima vreme nu o mai văzuse aproape de loc şi, atunci cînd o vedea, îşi dădea seama cît de schimbată era. Ce însemna oare această schimbare? Răceală la adresa lui? Repulsie?

Buzele mamei îl atinseră. Se încruntă încercînd să se gîndească la două lucruri o dată, dar nu se putu concentra asupra nici unuia. Adeline spuse:

— O să te bucuri că m-ai însoţit. Sînt ani de zile de cînd n-am mai fost acolo împreună. Ţi-aduci aminte?

Trecură amîndoi, braț la braț, prin livadă. Adeline mînca un măr roșu din recolta acelui an, făcînd tot felul de planuri în legătură cu plecarea : ce cai vor fi înhămați la trăsură, care va fi itinerariul, ce va duce prietenei sale în dar. Gusta dinainte plăcerea excursiei, pe care voia să o facă pe îndelete, cu toată ceremonia.

La vremea stabilită pentru plecare, se așeză împreună cu Philip îndărătul murgilor bine țesălați, în timp ce restul familiei o privea cu admirație, căci pentru a face impresie, Adeline luase hățurile în mînă și-i mîna pe cei doi cai focoși cu îndemînare, ba chiar cu o anumită aroganță. Briza adia fluturîndu-i pe umeri vălul lung de doliu, care împrumuta chipului ei o notă sumbră, dar plină de eleganță.

Înălțîndu-și privirea la un moment dat, în timp ce trăsura luneca pe aleea acoperită cu prundiș, zări fața lui Mary la una dintre ferestrele de la etaj și zîmbi cu blîndețe.

XV

Dezvăluiri

La „Jalna", zilele săptămînii se scurgeau înveşmîntate în strălucirea toamnei. Viţa canadiană şi arţarii loviţi de brumă căpătaseră o culoare roşie ca focul. Mestecenii argintii începeau să-şi scuture frunzele îngălbenite. Văzduhul era atît de limpede, încît lumea spunea că nici în Italia cerul nu era mai albastru. Caii crescuţi la fermă hoinăreau prin păşuni, ca şi cum rostul lor în viaţă ar fi fost să huzurească, fălindu-se cu musculatura lor impunătoare. Păsările nu plecaseră încă spre miazăzi, dar se întruneau în stoluri, ţinînd între ele consfătuiri tainice la care căpeteniile gureşe exprimau temeri în legătură cu viitoarea expediţie. Jake crescuse peste noapte şi îşi dădea acum aere de înţelept, dar înţelepciunea lui era prefăcută, căci în fond rămăsese un pui. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului veghind în aşteptarea lui Philip şi alerga schelălăind ori de cîte ori o vedea

pe doamna Nettleship. Cînd ieşea să-şi scuture cîrpa de praf, căţelul se ascundea prin tufişuri şi, după plecarea ei, apărea din nou la postul de veghe.

Mary şi Clive purtau discuţii îndelungate. Nu-i mai scăpa nimănui din vedere nici faptul că el venea zilnic la „Jalna", nici libertatea din ce în ce mai mare pe care Mary o îngăduia copiilor. În timpul acesta, ea trăia ca în vis. Tot ceea ce se petrecea în jur i se părea ireal. Însă hotărîrea pe care o luase de a se căsători cu Clive Busby şi de a pleca departe de „Jalna" era reală. În fiecare noapte, gîndul acesta o ţintuia în pat ca o ancoră salvatoare. Altfel ar fi sărit din aşternut şi s-ar fi plimbat prin cameră, neputînd să-şi găsească liniştea. Mulţumea Domnului că Philip nu era acasă. Ar fi dorit să părăsească „Jalna" fără să-şi ia rămas bun de la el. O asemenea dorinţă nu prea avea sorţi de izbîndă, în schimb despărţirea avea să se petreacă într-o atmosferă rece şi oficială. I se va plăti leafa. Mary se va scuza că trebuie să plece repede. Philip o va felicita amabil, cu ocazia nunţii care va avea loc în curînd. Îi va zîmbi fericită şi va spune cît de frumoasă i se părea perspectiva de a trăi în ţinutul preriilor.

Apoi, va pleca pentru totdeauna.

Ideea de a face nunta la „Jalna" i se părea inacceptabilă. Clive avea s-o ducă la fratele lui, a cărui locuinţă se afla la o sută de mile depărtare, şi acolo urmau să sărbătorească cununia religioasă în linişte. Intenţia aceasta fusese deja comunicată atît fratelui, cît şi domnului Pink, care se oferise să le obţină dispensa bisericii. Totul va fi foarte simplu. Nu-i mai rămînea decît să se oţelească în aşteptarea evenimentului : după aceea, va privi în

urmă prăpastia adîncă ce se va căsca în urma ei. Zi de zi, imaginea trecutului se va şterge tot mai mult. Chipul lui Philip va dispare din amintire, vocea se va pierde în timp. Cu astfel de minciuni încerca să-şi înşele cugetul frămîntat.

Nu avea cui să-i spună adevărul.

Într-o zi, îl găsi pe Jake tolănit de-a lungul unei pete de soare, lîngă poarta grădinii. Ochii lui care priveau fix aleea aveau o expresie foarte melancolică, din cauza pleoapelor lăsate în jos. Se bucură cînd o văzu pe Mary şi dădu o clipă din coadă, apoi îşi reluă aşteptarea.

Mary alergă către el şi îi puse mîna pe moţul creţ din vîrful capului.

— Jake, micuţule, cît de mult îl iubeşti ! De o mie de ori mai mult ca Spot şi ca Sport.

Primi mîngîierile cu tristeţe şi demnitate, dar rămase cu privirea aţintită asupra aleii.

— Lasă, mîine se întoarce.

Vocea lui Mary avea un ton care l-a mîhnit pe Jake. Scînci şi în acelaşi timp începu să dea din coadă, vrînd parcă s-o liniştească.

— Jake, mi-e teamă că iei viaţa prea în tragic, şi asta e foarte rău... Încearcă să fii mai liniştit. Ia exemplu de la mama şi tatăl tău, şi de la stăpînul pe care-l aştepţi. Lui nici nu-i pasă de noi, sînt sigură.

Turturelele se agitau şi gîngureau fără întrerupere în desişul de cetini. Îşi curăţau penele albastre-verzui, de parcă ar fi fost primăvară şi nu toamnă, şi timpul iubirii n-ar fi trecut. Cerul, de un albastru limpede şi imaculat, se reflecta în băltoacele de pe alee, căci plouase în noaptea trecută. Mary îl zări pe Clive străbătînd drumul cu un

mers legănat ; făcea paşi mari, ca un om fericit care se plimbă pentru a-şi irosi surplusul de energie. „Trebuie să merg în întîmpinarea lui şi nu ştiu cum“ îşi spuse Mary.

— Jake, trebuie să vii cu mine, să mă ajuţi.

Apucă cîinele de zgardă şi-l trase lîngă picioarele ei. Amîndoi ieşiră pe poartă.

— Venim în întîmpinarea ta, strigă ea, încercînd să meargă în pas vioi şi legănat, întocmai ca el.

Clive îi reţinu mîna cîteva clipe, apoi, uitîndu-se în dreapta şi în stînga pentru a se asigura că nu-l vede nimeni, o sărută pe obraz. După aceea, se apleacă şi mîngîie prepelicarul.

— Va trebui să-ţi fac rost de un cîine, spuse el. Am doi dulăi ciobăneşti, însă amîndoi se ţin pe urmele mele cît e ziua de lungă. Ce rasă îţi place mai mult ?

— Mops, răspunse ea aproape fără şovăială.

— Mops ! exclamă el. Un mops din cei pitici, cu coada încovrigată, care smiorcăie tot timpul ? Într-adevăr, Mary ?

— Zău. Mie îmi plac.

— Vei avea un mops, aşadar. Mi-aduc bine aminte cînd am văzut prima dată un mops. Eram cu părinţii mei în vizită la familia Vaughan. Domnul şi doamna Whiteoak erau invitaţi la ceai. Aveam doar cîţiva ani. Pe vremea aia, femeile purtau nişte crinoline enorme. I-am văzut intrînd pe poartă şi venind spre noi, pe alee. Doamne sfinte, ce pereche ! Căpitanul părea îmbrăcat în uniformă, chiar şi atunci cînd purta haine de tweed. Era, cum s-ar zice, un ofiţer de elită. De fapt, impresia cea mai puternică o făcea ea. Purta

o fustă largă și un fel de pelerină. Pe cap, avea o pălărie de paie împodobită cu panseluțe proaspăt culese din grădină, iar sub borul pălăriei străluceau ochii ei mari, întunecați, și dinții albi ca zăpada. Pălăria era destul de extravagantă, ceea ce m-a impresionat însă a fost mopsul ei care se așezase pe crinolină. Era mare ca un vițel și mîndru, nevoie mare. Cînd vedea că a obosit, ne explica ea, îl suia pe crinolină și atunci cîinele călătorea pe sus, ca un prinț.

— O să-mi fac și eu crinolină, rîse Mary, și o să-mi învăț mopsul să stea pe ea.

Discutară despre cîini și despre cai, și ea punea mereu întrebări în legătură cu ferma. Clive nu se mai sătura s-o descrie în toate amănuntele, zugrăvindu-i viața pe care urma s-o petreacă împreună cînd vor fi soț și soție. Adeseori, menționa rolul pe care îl jucase Adeline în viața lor, mijlocindu-le prima întîlnire.

— Din această pricină o iubesc, spuse el. Totuși, ne-am fi întîlnit oricum.

A doua zi, Clive avu treabă în oraș și nu se întoarse decît pe înserate.

— Doamna Whiteoak sosește mîine împreună cu fiul ei, spuse Mary.

— Vestea asta mă bucură, căci nu va mai trebui să ținem secret logodna noastră. De nu știu cîte ori eram să mă dau de gol. Trebuie să scriu o scrisoare părinților mei, să nu-și închipuie, săracii, că am înnebunit, de vreme ce lipsesc de atîta timp de la fermă.

În noaptea aceea, Mary se simți obosită, ca și cum o apăsa o piatră pe suflet, în loc s-o bucure gîndul că se mărită. Gîndurile cuminți, legate de

căsătoria ei cu Clive, nu puteau nici s-o adoarmă, nici s-o liniştească. În primele ore, numără minutele care se scurgeau anevoie. Apoi, aruncă toate pernele jos şi se zvîrcoli pe cearşaful gol. Treptat, izbuti să-şi liniştească nervii, dar nu era decît o linişte aparentă, de pasăre care s-a lovit cu capul de colivie. Zăcea ţeapănă, aşteptînd cu ochii larg deschişi ivirea zorilor. În sfîrşit, cînd ele mijiră la fereastră, adormi şi se trezi mai tîrziu, fără să-şi dea seama că dormise. Copiii rîdeau, alergînd împreună cu foxterierul dintr-o cameră în alta.

La jumătatea după-amiezii, tropotul copitelor vesti înapoierea Adelinei şi a lui Philip.

Ajutată de fiul ei, care îi ţinea amîndouă mîinile, coborî din trăsură cu paşi îndrăzneţi, deşi în fond era puţin îngrijorată de efectul pe care vestea logodnei dintre Mary şi Clive urma să-l producă asupra lui Philip. Îngrijorarea nu era însă destul de puternică, pentru a-i răpi plăcerea de a se simţi din nou acasă. O săptămînă petrecută în condiţiile proaste pe care le oferea locuinţa prietenei îi fusese de ajuns, cu toate că prietena ei nutrea o adîncă admiraţie pentru fiecare vorbă şi gest al Adelinei, iar Philip, între timp, cumpărase foarte ieftin două vaci de Jersey. Chiar dacă n-o să-i surîdă plecarea domnişoarei Wakefield, nu va putea face nimic. Fata era făgăduită tînărului Busby. Domnul Pink promisese că le va obţine dispensa bisericii. Mîine, îşi va invita vecinii la ceai şi le va aduce ea însăşi la cunoştinţă viitoarea căsătorie, ca şi cum Mary făcea parte din familie. O va mărita în rochie de mătase decoltată (albastru-închis i-ar sta bine şi, mai tîrziu,

o s-o poarte la zile mari, în casa ei), cu garnitură de dantelă şi cu jupon de tafta, tot albastru, ca să se asorteze la culoare. Îi va cumpăra palton din blană de castor, apoi va alege una din bijuteriile ei, poate un medalion frumos cu lanţ de aur. În plus, va trebui să-i dăruiască şi nişte albituri: trei feţe de masă, douăsprezece şerveţele, şase cearşafuri şi două cuverturi frumoase, albe. Argintărie o să-i dea familia Busby, dacă voia să fie la înălţime. Iată, pe scurt, socotelile binevoitoare pe care Adeline şi le făcuse în minte, în timpul călătoriei cu trăsura. La rîndul lui, Philip părea că are multe de chibzuit.

— Eşti obosită ? o întrebă el.

— De loc. A fost o vizită foarte plăcută, nu-i aşa ?

— Într-adevăr. Uite-l pe Jake !

Micul prepelicar se întoarse brusc şi tîrîndu-se cu burta pe pămînt, atinse cu botul mîna lui Philip. Mirosul familiar al mîinilor sale îl făcu să-şi piardă minţile de bucurie. Alergă pe nerăsuflate jur împrejur, scuturîndu-şi urechile clăpăuge şi scoţînd ţipete de bun venit. Apoi, după ce se rostogoli în iarbă cu mişcări dezordonate, se ridică şi se aşeză la picioarele lui Philip, privindu-l drept în ochi.

— Ne face o primire însufleţită, zise Adeline, aplecîndu-se să-l mîngîie. Uite, soseşte şi familia.

Toţi membrii familiei Whiteoak vorbeau atît de tare, încît glasul potolit al lui sir Edwin nu se mai auzea de loc. Zîmbi însă, fără să se supere, şi îşi sărută soacra pe obraz. Papagalul Boney zbură în întîmpinarea ei, şi acum, din pricina lui, mem-

brii familiei Whiteoak de-abia se mai puteau înțelege între ei.

— Unde sînt copiii ? întrebă Philip zbierînd.

— S-au dus cu guvernanta la picnic, răspunse Augusta cu voce de contralto.

— Azi luăm ceaiul mai devreme, mamă, spuse Ernest. Cred că mori de foame. Luînd-o de mijloc și trăgînd-o spre el, îi șopti la ureche : Am primit vești bune din Anglia. Unele acțiuni au crescut. O să cîștig dobînzi frumoase.

— Splendid ! Pleacă negreșit, ca să le poți urmări cursul.

— Chiar asta am de gînd.

— Ernest, sînt încîntată.

— Știam că o să te bucuri.

Eliza, îmbrăcată foarte curat și roșie în obraji, se ivi să anunțe că ceaiul era gata. Cu toții s-au dus în sufragerie, dornici să stea laolaltă în jurul mesei, care era deosebit de îmbelșugată. Pînă și cele mai mici amănunte referitoare la vizită au fost ascultate cu viu interes. Buna dispoziție cuprinsese pe toți membrii familiei, cu atît mai mult cu cît în curînd aveau să se despartă, soții Buckley, Nicholas și Ernest urmînd să se înapoieze în Anglia. Ernest era atît de bine dispus, în urma veștilor primite de la agentul său de bursă, încît rîdea cu multă ușurință, mînca, bea mai mult ca de obicei și le atrăgea tuturor atenția cît de bine arată Adeline.

— Arăți altfel ca de obicei, mamă. S-ar spune că porți în suflet o veste bună.

Auzind aceste cuvinte, Adeline simți parcă o mîncărime pe limbă. De fapt, ce o împiedica să

anunțe chiar acum viitoarea căsătorie ? Momentul era oportun, Mary și copiii nefiind de față. Chiar dacă Philip va fi necăjit, mai bine să-și verse necazul acum, deoarece pe urmă tot o să-i treacă. Adeline duse ceașca la buze și sorbi ultima înghițitură de ceai, apoi își împreună mîinile pe pîntec.

— Am o veste bună, spuse ea. O veste foarte bună.

Ceilalți o priviră cu atenție.

— Consider că vestea mea este foarte bună și sînt sigură că veți fi de acord. E cît se poate de frumos să auzi despre o fată tînără, care nu are pe nimeni, că și-a găsit omul potrivit.

— Despre cine vorbești, mamă ? întrebă Nicholas.

Adeline privi drept în ochii lui, ocolind privirea lui Philip.

— Despre domnișoara Wakefield. E o fată foarte bună, deși cam simpluță, iar eu am simțit din primul moment că ceea ce îi lipsește este un băiat bun, cu viitorul asigurat, care să-i poarte de grijă.

— Este vorba de Clive Busby ? întrebă Augusta.

— Da.

— Nici nu putea s-o nimerească mai bine ! exclamă Nicholas. E un tînăr foarte cumsecade.

— A trecut pe aici zilnic de la plecarea ta, zise Augusta. Mărturisesc că începusem să fiu îngrijorată.

— Nici o grijă. Chestiunea e deja aranjată. Se vor căsători fără întîrziere.

— Atunci purtarea ei se explică, spuse Ernest. S-a ferit de noi toată săptămîna.

— Îmi face impresia că e o tînără foarte descurcăreață, interveni sir Edwin.

Adeline rîse.

— O, sigur că-și cunoaște interesele. Mi-am dat seama de la început. De cum a pus ochii pe Clive Busby, am înțeles că nu mai are nici o scăpare. Dar sînt mulțumită. Sînt chiar foarte mulțumită. Va fi o soție minunată.

Acum, Adeline înfruntă privirea lui Philip. O privi cu ochii lui mari, albaștri, întocmai ca tatăl lui cînd era mînios. Înfățișarea lui o făcu să tresară, dar își păstră zîmbetul pe buze.

— De cînd știi toate astea ? întrebă Philip.

— Am aflat de la Abigail, chiar înainte de a ne despărți.

— I-a scris Busby ?

— Da.

— Atunci e o mincinoasă fără pereche, căci ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la ea au fost : „Spune lui Clive să-mi trimită cîteva rînduri. De la sosirea lui din Vest și pînă acum n-am primit de la el decît o singură scrisoare".

— Păi chiar despre scrisoarea asta e vorba.

— Da, dar mi-a spus că i-o scrisese îndată după sosire.

— A, Abigail e tare zăpăcită.

— Cînd zici că a primit scrisoarea ?

— Nu a precizat data.

— Și mie de ce nu mi-ai spus nimic ?

— Clive a rugat-o să nu dau de veste, pînă nu mă înapoiez la „Jalna".

— De ce ?

— Bănuiesc că domnişoara Wakefield s-a temut că n-or s-o mai asculte copiii, dacă află că e pe cale să plece.

Philip îşi aţinti privirea asupra coşuleţului de argint încărcat cu pesmeţi şi rămase tăcut, în timp ce fruntea i se înroşi treptat.

Augusta spuse :

— Cît despre mine, eu zic să plece sănătoasă. Mi se pare extrem de nepotrivită ca guvernantă.

Sir Edwin adăugă :

— Niciodată nu mi-a făcut impresia că e o profesoară bună.

— Sărmanul Clive, spuse Nicholas, ce nevastă şi-a mai ales... Peste vreo cinci ani, parcă o văd cu trei sau patru copilaşi plăpînzi, agăţaţi de poalele fustei.

Ernest zîmbi, închipuindu-şi această scenă, şi spuse :

— Un lucru este cert. Eu unul, nu mă mai amestec în alegerea altei guvernante.

Adeline privi peste masă, cu un zîmbet aproape ironic la adresa fiului ei mezin.

— Tu ce ai de spus, nu ţi se pare o căsătorie reuşită ? întrebă ea, căutînd să-l îmbuneze.

— Uite ce zic, răspunse el şi, întinzînd mîna spre coşuleţul cu pesmeţi, îl trînti.

Augusta fu cît pe ce să scape din mînă ceaşca de ceai pe care o ducea la buze. Jumătate din conţinutul ceştii se vărsă pe faţa de masă. Sir Edwin clipi repede din pleoape.

Adeline lovi cu palma peste masă.

— Nu îngădui asemenea comedii ! Philip, cum îndrăzneşti ?

Philip se sculă şi se îndreptă spre uşă. Întorcîndu-se către ceilalţi, spuse :

— Totul a fost pus la cale pentru ca ea să plece de lîngă mine. Acum înţeleg totul. Şi voi sînteţi toţi părtaşi la această uneltire. Fără să mai aştepte vreun răspuns, se repezi în hol şi ieşi afară.

Eliza veni în fugă de la subsol.

— A căzut ceva, doamnă ? o întrebă pe Adeline. Să iau ceva de pe jos ?

— Da. Domnul Philip a răsturnat coşuleţul cu pesmeţi. Fii bună şi strînge-l.

Eliza se aplecă şi adună bucăţile împrăştiate.

— Să vă aduc alţi pesmeţi ? întrebă. Toată lumea refuză.

Cînd rămaseră din nou singuri, Ernest remarcă :

— Curios, cum s-a înfuriat Philip aşa, pe neaşteptate.

— Mă aşteptam, spuse Adeline.

— Am văzut că fruntea lui s-a făcut stacojie, spuse Augusta. Asta, la el, dovedeşte enervare.

— Bunicul meu (sir Edwin vorbea dinadins cu o voce cît mai domoală), nu acela care a primit titlul de baronet, ci celălalt...

— Ştiu, ăla care avea ciorăpărie la Birmingham, îl întrerupse Adeline cu nerăbdare. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult decît primul. Povesteşte-ne ceva în legătură cu el.

Sir Edwin continuă :

— ...sughiţa ori de cîte ori era mînios. Dacă îl auzeai sughiţînd, ştiai ce va urma.

— Şi dacă îi venea să sughiţe în clipa cînd nu era mînios ? întrebă Adeline.

— Niciodată. Era întotdeauna mînios cînd îi venea să sughițe.

— Iată, asta înseamnă că mînia are repercusiuni asupra organelor digestive, spuse Ernest.

— Imposibil. Adeline luă o prăjitură de pe masă. N-am mai pomenit asemenea lucru.

— Vorba este că Philip pare foarte tulburat din pricina evenimentului, zise Nicholas. Să nu iasă vreun bucluc.

— Philip nu mai are ce face, îi răspunse Adeline. Chestiunea e deja hotărîtă. Am de gînd să-i fac lui Mary o nuntă frumoasă, dîndu-i de zestre un palton îmblănit și niște albituri de pat și de masă.

— Fata cu care trebuie să se însoare Philip, declară Augusta, este domnișoara Craig.

— Nu m-aș însura cu ea nici în ruptul capului, interveni sir Edwin.

— Asta, spuse Augusta, este o chestiune secundară care nu merită să fie luată în seamă.

Adeline se ridică de pe scaun.

— Nu mă bucură gîndul că Philip ar putea să-și aducă o a doua soție la „Jalna", spuse ea, dar fie, numai să se căsătorească cu o femeie de caracter, nu cu o flușturatică de teapa lui Mary Wakefield.

Adeline dădu semnalul de plecare și, după ce trecură ceilalți în salon, Ernest închise ușa în urma lor.

— Acum, spuse el așezîndu-se lîngă ea într-un fotoliu confortabil, povestește-ne de-a fir a păr cum s-au petrecut lucrurile. Cred că ai lucrat cu multă îndemînare, ca să-l scapi pe Philip de... Ernest șovăi.

Augusta încheie fraza în locul lui :
— O încurcătură foarte penibilă.

Philip se îndreptă spre grajduri, fără să-i pese încotro îl duc pașii. Mirarea plină de mînie înăbușea în el toate celelalte sentimente. Se simțea ca un pion pe masa de șah, mînat în neștire de cei care urziseră un complot împotriva lui. Fusese nedreptățit, în timp ce tontul acela de Busby s-a cuibărit ca un vierme în sufletul lui Mary, obținînd mîna ei. Toată familia făcea front comun împotriva lui. Acum era limpede. Toți se speriaseră că se va îndrăgosti de Mary, mereu se gîndeau la asta, de cînd cu dansul acela care provocase atîta scandal. Se înșelau cu toții. Nu era îndrăgostit de Mary. Dar nici nu voia s-o piardă. Copiii aveau nevoie de ea. În ceea ce-l privea pe el, Philip plăsmui în minte imaginea patetică a unui tînăr văduv, cu doi copii orfani în brațe.

Nu putea gîndi nimic deslușit. Auzind tropot de copite, se dădu la o parte. Un rîndaș, călare pe iapa cumpărată de la domnul Craig, îl ajunse din urmă. Omul se întoarse în șa și privi îndărăt.

— Merge bine, domnule, strigă el mîndru.

— Bravo !

Philip își plimbă privirea pe spinarea mătăsoasă a iepei, care strălucea în lumina soarelui, dar avea impresia că o vede undeva, departe. Apoi coti, luînd-o pe cărarea care ducea în livada cu meri. Acolo, putea să se gîndească nestînjenit de nimeni. Ajunse lîngă un păr bătrîn, care avea niște pere uriașe. Din păcate le mîncau viespile. Trei viespi săpau de zor o gaură într-o pară căzu-

tă sub pom, de parcă viața lor depindea de asta. Philip îi dădu un picior și para se sfărîmă în bucăți, iar viespile zburară spre copac.

Livada era liniștită, fructele dăduseră în pîrg. Pîlcuri de romanițe se înălțau în iarba veștejită și deasupra lor roiau fluturi mici, cu aripioare albe. Philip coborî privirea și puse mîna pe o creangă. Se silea să gîndească liniștit, căci voia să descopere care erau adevăratele lui sentimente. De obicei, dădea frîu liber impulsurilor, fără să le analizeze. Mînia provocată de știrea despre logodna lui Mary clocotea încă în vinele lui. Era mulțumit că aruncase coșulețul de argint pe podea. Se simțea răscolit de patimi. „Dacă asta s-ar fi întîmplat acum cincizeci de ani, aș fi fost în stare să-l provoc la duel pe tînărul Busby. În definitiv, ce vină avea Busby ? Doar faptul că se logodise cu o fată frumoasă care-i ieșise în cale... Busby lucrase însă pe ascuns... Cîine viclean !" Nu-i fusese dat s-o vadă pe Mary împreună cu Busby decît în timpul seratei. A mai văzut-o și în ziua cînd s-au întîlnit pe drum, iar Muriel Craig a privit-o cum alerga în întîmpinarea lui. Și altă dată, cînd se plimba cu Lily Pink, așteptîndu-l desigur pe Busby. Se întîlniseră destul de des, nu-i vorbă. Mama lui avea dreptate. Mary a pus ochii pe Busby încă de la început. De ce nu ? Avea și ea dreptul să se mărite dacă... Dar Philip nu voia ca ea să se mărite. Voia să rămînă în continuare la „Jalna". Avea nevoie de ea. Nu mai voia guvernante ca cele dinaintea lui Mary. Amîndouă l-au sîcîit, dîndu-și aere și plictisindu-l cu tot felul de plîngeri. Mary era însă atît de drăgălașă... Și ce urît s-a purtat acum... L-a jignit.

L-a jignit pînă în fundul sufletului. ...Şi de ce nu se gîndea la ea ca la o guvernantă oarecare, pe care o ţinea în slujbă ? Dimpotrivă, se gîndea ca la o prietenă. O iubea ! Asta era adevărul. O iubea. Iar ea îl preferase pe individul acela greoi şi prozaic, numit Busby, lăsîndu-l pe el, Philip Whiteoak, cu buzele umflate. Nu-i lăsase nici un pic de răgaz. Lui îi plăcea să-şi rezolve treburile pe îndelete. Mai ales că însurătoarea este un lucru foarte important. Bunăoară, pe Margaret o ceruse în căsătorie de-abia după douăzeci de ani de cunoştinţă. Ce-i drept, cînd se cunoscuseră prima oară, avea doar cîteva luni, oricum însă, asta dovedea că lui nu i-a plăcut să facă lucrurile în pripă. Şi, al naibii, cum l-au tras pe sfoară ! Maică-sa l-a luat dinadins în vizită, ca să nu fie prezent. Bineînţeles, după aceea, stînd la taifas cu mătuşa lui Clive, au rîs amîndouă pe înfundate, de bucurie că le-a reuşit planul, sau mai bine zis uneltirea nemernică pe care au pus-o la cale.

Lui Philip i se urcase sîngele la cap. Îşi apăsă tîmplele care zvîcneau înfierbîntate cu degetul mare şi cel mijlociu. O veveriţă alerga prin copacul de care era rezemat şi rămase locului încremenită, la aproape un metru distanţă de mîna lui. Părul roşcat al veveriţei era zburlit. Ochişorii ei strălucitori îl priveau fix, plini de uimire. Se ghemui pe piciorușele din faţă, de parcă s-ar fi temut să nu i se întîmple ceva rău. Philip şuieră printre dinţi ca s-o liniştească. Trecură cîteva clipe, apoi veveriţa cîrmi din coadă şi sări în alt copac, făcîndu-se nevăzută.

„Mă duc s-o caut şi am să văd ce are de spus în privinţa asta." Îşi continuă drumul prin livadă,

îndreptîndu-se spre pădure. „Dacă Mary s-a dus cu copiii la picnic, înseamnă că am s-o întîlnesc.“

Mary, care tocmai ieşea din pădurea de pini împreună cu Meg şi cu Renny, îl văzu venind dinspre livadă şi îndreptîndu-se spre ei, prin lanul cosit.

— Copii, spuse ea, uitaţi-l pe tăticu. Nu vreţi să fugiţi în întîmpinarea lui ? Duc eu coşul acasă.

Copiii nu mai auziră sfîrşitul. Renny băgă toarta coşului în mîna lui Mary şi ajungînd-o din urmă pe Meg, o zbughi prin mirişte. Amîndoi scoteau strigăte de bun venit.

Mary aproape că fugise pînă în livadă, unde se ascunse şi se întoarse să vadă încotro plecase Philip cu copiii. Îi văzu pe toţi trei în acelaşi loc, iar feţele copiilor erau întoarse spre tatăl lor. Aşteptă cu mîna încleştată pe toartă, frămîntîndu-şi degetele de la picioare în pantofii subţiri, prin care simţea argila moale şi nisipoasă a potecii. La un moment dat, văzu că micul grup se destramă. Copiii fugiră spre casă. Philip stătea neclintit, urmărindu-i pînă cînd ajunseră pe peluza grădinii. Apoi, se îndreptă spre livadă.

Dar ea nu rămase locului, să-l aştepte. Nu voia să-l întîlnească singură, fără copii în preajma ei. Ar fi vrut să facă în aşa fel încît să evite orice întîlnire între patru ochi, înainte de a-şi lua rămas bun de la Philip şi de-a părăsi „Jalna“. Trebuia să se pregătească sufleteşte, pentru ca în ceasul despărţirii să fie în stare să se uite în ochii lui cu răceală. Atunci va şti să primească felicitări, sau indiferent ce alte cuvinte va găsi de cuviinţă să-i spună, acum însă era prea devreme. Îi era peste putinţă să-l întîlnească singură.

Dar el străbătu cîmpia cu pași mari, dorind pesemne să-i taie calea. Dacă rămîne ascunsă după copaci, tot o va găsi, deoarece o urmărea cu intenția de a se întîlni cu ea între patru ochi. De aceea a trimis copiii acasă. O clipă, Mary rămase încremenită neștiind ce să facă. Nu era oare mai bine să-și adune puterile și să se întîlnească cu el ? Uitîndu-se neliniștită spre el, îi zări părul blond care strălucea ca aurul în lumina asfințitului.

Priveliștea aceea fugară fu de ajuns pentru a o hotărî. Locul unde stătea nu era potrivit pentru întîlnire. Strălucea prea frumos în lumina amurgului, cu copacii aplecați sub povara merelor și cu grangurul cocoțat pe o creangă, lîngă un cuib pustiu, cîntîndu-și cîntecul de adio. Mary se abătu de pe potecă, luînd-o la goană printre copaci, pînă la capătul cel mai îndepărtat al livezii. Intră într-un șopron unde erau tot felul de coșuri și de butoaie pentru fructe și se piti într-un ungher întunecos, plin de păienjeniș. Pe jos zăcea o jucărie stricată de-a lui Renny. Mary se simți în siguranță. Duse mîna la piept, ca să-și astîmpere bătăile inimii.

Grangurul cînta alene, ca și cum se simțea înconjurat de tăcerea toamnei. Veverița alerga pe acoperiș crănțănind din dinți, apoi se uită la Mary printr-o crăpătură. a șopronului. Mary auzi pașii lui Philip care se apropia. Veverița îl îndrumase spre ascunziș. Acum, zgîria crăpătura cu lăbuța, lăsînd în jos o dîră de praf. Mary așteptă, crezînd că pașii vor trece mai departe, dar se opriră și Philip se ivi în prag.

La început, nu putu s-o zărească, apoi îi desluşi silueta în întuneric. Îi văzu mîinile şi faţa albă.

— De ce te-ai ascuns de mine ?

— Nu m-am ascuns, chiar acum am intrat aici.

— Ba te-ai ascuns, şi să-ţi spun din ce cauză. Ţi-era ruşine că te-ai purtat atît de urît.

Pupilele lui Mary se dilatară. O înspăimînta înfăţişarea lui robustă şi impunătoare. După o clipă de tăcere, în care timp se strădui să se îmbărbăteze, rosti :

— Nu cred că m-am purtat urît cu dumneata, poate vrei să spui că...

— Ce să spun ?

— Că nu te-am înştiinţat la vreme.

— Ştii că nu-i vorba de asta.

— Atunci, te referi la logodna mea.

— Da.

— Dar nu înseamnă acelaşi lucru ? Înseamnă că o să-i părăsesc pe copiii dumitale fără...

Philip o întrerupse :

— De ce-mi vorbeşti ca unui stăpîn oarecare ?

Mary îi răspunse cu o uşoară schimbare în glas :

— Nu ştiu exact cum vrei să vorbesc cu dumneata, domnule Whiteoak. N-am ştiut niciodată.

— Domnule Whiteoak ! izbucni el dispreţuitor, repetîndu-şi numele.

— Dumneata te aşteptai să-ţi spun pe numele mic ?

— Mă aşteptam, răspunse el cu înverşunare, să mă tratezi ca pe un prieten. Nu m-am purtat oare prieteneşte faţă de dumneata ?

— Ba da.

— Şi dumneata vrei să spui că m-ai tratat ca pe un prieten, da, m-ai lăsat să plec cu mama fără să bănuiesc că în timpul acesta erai în relaţii cu Clive Busby, de fapt te-ai logodit cu el, eraţi logodiţi încă înainte de plecarea mea, nu-i aşa ?

— Da.

— Ai făcut totul pe ascuns. Cum vin acasă, aflu de la mama ceea ce ştia toată lumea, afară de mine. De ce nu m-ai înştiinţat ?

Mary apăru de după butoaiele care miroseau a lemn proaspăt. Ochii ei aveau o expresie cutezătoare.

— Credeam că nu te interesează, spuse ea.

— Auzi vorbă, să nu mă intereseze, după valsul acela pe care l-am dansat împreună ! Nu-ţi mai aduci aminte, Mary ?

Era prima dată cînd o numea Mary. Era prima dată cînd îi vorbea despre acel dans, care reprezenta un moment unic în viaţa ei. Ea puse amîndouă mîinile pe butoiul din spate şi se trase îndărăt, ca şi cum avea nevoie de reazem.

— N-am să uit niciodată. Răspunsul ei aproape nu se auzi.

— Şi totuşi, urmă el aprinzîndu-se tot mai mult la faţă, te-ai logodit cu altul. Nu te înţeleg.

— Nici eu nu te înţeleg, spuse ea, regăsindu-şi glasul. Vocea i se înăsprise. Nu m-ai băgat de loc în seamă tot timpul petrecerii, pînă cînd au plecat toţi, în afară de Lily. Atunci ţi-ai adus aminte că fusesem şi eu pe acolo. Te-ai uitat în jur, m-ai văzut şi poate te-ai gîndit : „Sărmana, să-i fac şi ei o plăcere, s-o invit o dată la dans !“ Am valsat împreună, din întîmplare ne-am potrivit la pas. Am dansat prea frumos unul cu altul. Mamei

tale nu i-a plăcut. Aici, cred că a avut dreptate. Un bărbat n-ar trebui să danseze așa cu o fată de care nici nu-i pasă.

— Cum era să nu-mi pese ! strigă el.

— Ți-a păsat doar în timpul valsului, răspunse ea silindu-se să pară cît mai rece. De atunci însă, nu ți-a mai fost gîndul la mine.

— Mi-a fost gîndul mereu la tine. Dar eu nu sînt un om care să se țină scai de femeia care-i place. Mi se părea că ești o ființă distantă și indiferentă.

— După valsul acela ? întrebă ea cu voce tremurătoare. Mi se pare că atunci mi-am dat drumul fără nici o rușine.

— Mary, m-ai iubit în noaptea aceea ?

— Nu, pentru că nu mă puteam gîndi la nimic. Mintea mea era pustie.

— Erai cuprinsă de emoție. Și eu, la fel. Să privim lucrurile sub acest aspect. Să ne gîndim liniștiți la relațiile noastre. De la bun început, am stabilit între noi legături de prietenie, nu-i așa ?

— Da.

— Poate că prietenia noastră avea chiar ceva deosebit.

— Da.

— Apoi, Clive s-a băgat pe fir. Philip se apropie de Mary apucînd-o de încheietura mîinii. Spune-mi, zise el, te-ai îndepărtat de mine din pricina lui Clive ? Te-ai îndrăgostit de el din primul moment ? Așa se pare, căci nu a venit aici de mult.

Își trase mîna și simți că o ustură încheietura, ca și cum ar fi smuls-o dintr-un mărăciniș.

— Nu ştiu, răspunse, apoi exclamă : Clive nu avea cum să ne despartă, deoarece dumneata nu erai acolo !

— Nu eram acolo, cu alte cuvinte nu eram prezent în inima ta.

— Da... Clive m-a iubit. El a vrut să se căsătorească cu mine.

— Îl iubeşti ?

— Da.

— Pentru mine n-ai avut niciodată vreun sentiment asemănător ?

— Cum poţi să fii atît de rău, domnule Whiteoak ! Nu ai dreptul...

— Mary, tu eşti rea cu mine.

Îi vorbea cu o expresie naivă, rugătoare în glas şi în priviri. „De bună seamă se preface", gîndi Mary ca să-şi stăpînească emoţia şi-i răspunse :

— Dacă m-ai iubit, înseamnă că ţi-ai păstrat foarte bine taina inimii. Săptămîni de-a rîndul aproape nici nu te-ai uitat la mine.

— Eram fericit, gîndindu-mă că trăim amîndoi sub acelaşi acoperiş. Mă gîndeam că tu...

— Hai, spune adevărul, îl întrerupse cu patimă. Nu te-ai gîndit la mine nici o clipă. În timpul acesta te-ai distrat, ai fost la pescuit, şi nu mă miră faptul că te-ai simţit bine. Nici un om din cîţi am cunoscut pînă acum nu duce un trai atît de fericit ca dumneata. Ai tot ce doreşti.

— Sînt leneş din fire. Îmi place să las lucrurile să se rezolve de la sine.

— Atunci, lasă totul să se rezolve de la sine. Ştii bine ce o să se întîmple.

— Doamne Dumnezeule, ţipă el, cum să te pierd fără să mişc un deget ?

— Acum e prea tîrziu.

Gîtul ei trăda zvîcnirile inimii încordate.

— Asta înseamnă, spuse el ceva mai liniştit, că m-ai iubit şi că poate mă mai iubeşti.

Privi în ochii lui, fără să vorbească.

— Poţi iubi doi oameni în acelaşi timp, Mary ?

— Da, şopti ea.

— Imposibil ! Poate nu-i iubeşti în acelaşi fel. Cred că pentru Clive ai multă simpatie şi înţelegere. Pentru mine însă, nu simţi nici un fel de înţelegere, Mary ?

— Ce fel de dragoste spui că-mi porţi, strigă ea, dacă două sau trei mustrări din partea dumneaei au fost de ajuns ca să mă ocoleşti zi de zi, timp de cîteva săptămîni ?

— Cred că şi tu m-ai ocolit. Cred că amîndoi am fost cam sfioşi. Eram stăpîniţi de o emoţie la care nu ne aşteptam.

— Se poate. După ce şovăi puţin, se hotărî să-i spună ce avea pe suflet : Aş fi fost însă curioasă să ştiu ce emoţie ai simţit dumneata cînd ai condus-o pe domnişoara Craig, cu capul sprijinit pe umărul dumitale ?

Philip fu atît de surprins încît făcu o clipă o mutră caraghioasă, apoi se strîmbă.

— M-am simţit stingherit, răspunse el. Nespus de stingherit. Jur că nu i-am spus nimic din ceea ce ar fi putut să-i aţîţe sentimentele şi, de altfel, cînd am ajuns la cotitură, stătea într-o poziţie cuviincioasă. Muriel nu a reuşit niciodată să mă atragă cu adevărat, în schimb tu, Mary, de cînd ai venit la „Jalna“ şi pînă acum ai pus tot mai multă stăpînire pe inima mea. Ai auzit despre îngerii care apar uneori pe neaşteptate în calea

oamenilor ? Aşa a fost pentru mine dragostea pe care mi-ai inspirat-o tu.

— O, mai bine nu spuneai astfel de lucruri. Clătină din cap, ca şi cum ar fi văzut în faţă ceva care-i provoca milă. Apoi repetă : Prea tîrziu.

— Acum, continuă el ca şi cum nu ar fi auzit-o, sînt îndrăgostit de tine pînă în adîncul sufletului.

Trecu repede pe lîngă el şi se îndreptă spre livadă. Apoi îi spuse, privindu-l în faţă :

— Nu pot să mă port în felul ăsta cu Clive. Nu pot să aud de la altul asemenea vorbe. Crezi că sînt un om necinstit ?

— Aşadar, te căsătoreşti cu el ?

— Da.

Se duse după ea şi o apucă de talie, zicînd :

— Nu-ţi dau voie.

— Nu mă poate opri nimeni. I-am promis.

— Nu-l iubeşti.

— Îl iubesc din toată inima.

— Nu atît cît mă iubeşti pe mine.

O îmbrăţişă. Vraja pe care o simţise în noaptea cînd dansaseră împreună plutea acum din nou în jur, aproape de culmea extazului. Poate că grangurul cu penele aurite de ultimele raze ale soarelui simţea acest lucru, în timp ce se auzeau trilurile lui armonioase.

Aplecîndu-se către faţa ei, Philip şopti :

— Mary, scumpă şi dulce... Dragostea mea... Nu-ţi dau voie să pleci... N-o să mă îndupleci să te las singură... Sărută-mă, Mary.

Îi răspunse la sărutări.

— Mary, la noapte răsare luna. Ne vom plimba amîndoi la lumina lunii.

— Nu. Mary vru să-l dea la o parte, însă el n-o lăsă să plece.

Timp de o clipă, ca vrăjiți, rămaseră amîndoi nemișcați, asemeni unor statui de piatră. Apoi, Philip tresări la auzul unor pași care tropăiau pe cărare. O eliberă pe Mary din brațe și amîndoi îl văzură apropiindu-se pe Noah Binns, cu un sufertaș în mînă și cu fața strîmbată de un rînjet satisfăcut care-i dezvelea dinții negri și stricați, deși era încă tînăr.

Noah Binns îi privea curios, cu niște ochi ca de purcel. Vrînd să dea impresia că este cu gîndul în altă parte, spuse :

— S-au înmulțit gîndacii.

— Gîndacii ? Care gîndaci ? întrebă Philip.

— De Colorado. Unde era unu, acum sînt zece.

Pașii lui Noah tropăiră mai departe, pe alee. Mary și Philip rămaseră locului, privind în urma lui. Vraja se destrămase. Nu puteau vorbi. Apoi, Mary rîse scurt.

— Ce ființă ciudată ! Ori de cîte ori îl întîlnesc, vorbește despre gîndaci, despre viermi sau despre putregai. Își completă vorbele cu un rîs nervos.

— Așa vede el viața... Ne-a văzut, Mary.

— Crezi că e în stare să vorbească ?

— Desigur. Dar asta n-are importanță.

— Pentru mine are chiar foarte multă importanță, căci mă voi căsători în curînd. Lumea o să ne vorbească de rău, dar nu trebuie să-mi pese. Voi pleca foarte departe de aceste locuri.

— Mary, dinadins ești atît de sadică ?

— Încerc să mă gîndesc la această după-amiază ca la trecut.

— Nu vei putea! Nici eu nu sînt în stare. Amintirea aceasta va dăinui veşnic între tine şi Clive, dacă te vei mărita cu el... Dar tu nu poţi să te măriţi cu el... Ar însemna să fii necinstită faţă de el, cîtă vreme mă iubeşti pe mine atît de mult.

Cu o clipă înainte, Mary întorsese capul în altă parte, dar acum îl privi drept în ochi.

— Ceea ce s-a petrecut adineauri, spuse ea, a fost un mic crîmpei din viaţa fiecăruia.

— Crîmpeiul ăsta a schimbat totul, spuse el. Ştiam că te iubesc, dar acum, acum ştiu că şi tu mă iubeşti.

— Mă iubeai? strigă ea. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Am fost un prost... Am vrut ca totul să se aranjeze de la sine.

— Acum e prea tîrziu.

— Mary! O apucă de mînă şi o trase înapoi, în şopron, unde aerul mirosea a mere. Hai să discutăm această chestiune. Nu e prea tîrziu. Nimeni nu poate să ne mai despartă.

Mary se lăsă condusă fără împotrivire. Ochii ei larg deschişi străluceau, plini de lacrimi. Erau lacrimi de milă pentru amîndoi. Fiecare din ei devenise un liman pentru năzuinţele celuilalt. Oare nu erau amîndoi nişte fiinţe fragile, pe care valurile vieţii puteau oricînd să le îngroape în adîncuri? Ridicîndu-şi faţa spre el, Mary îşi petrecu braţele după gîtul lui.

În clipa aceea, cu toate că era lipsită de energie, îi transmise o forţă care-l străbătu ca o fla-

cără. Se simți în stare s-o ridice în brațe sus, departe de pămînt. O sărută pe mîini, pe gît și pe buze.

— Acum lasă-mă să plec, spuse ea, și Philip nu se mai împotrivi.

Merse pe potecă prin livadă și străbătu cîmpia. Roadele părului bătrîn străluceau ca niște bulgări de aur. Ferestrele casei străluceau și ele, scăldate în văpaia amurgului. În timp ce se apropia, soarele dispăru dincolo de pădurea de pini și casa fu învăluită de umbra rece a serii. Nu întîlni pe nimeni înăuntru. Îl auzi pe Nicholas cîntînd la pian în salon. Mary se duse direct în camera ei.

XVI

Furtuna

Noah Binns își urmă drumul anevoie. De atîtea ori își uscase în cuptor ghetele ude, încît acum păreau de lemn aspru, zgrunțuros, în loc de piele. Vîrfurile erau țepene, iar șireturile se bălăbăneau dintr-o parte în alta, în timp ce Noah înainta cu greu pe alee. La fiecare pas gîfîia plin de mulțumire.

Mergînd astfel pe drumul liniștit de țară, o zări pe Lily Pink venind din direcția opusă. Lily ducea în mînă o sticlă cu lichior de mure, pe care maică-sa îl pregătise pentru Adeline Whiteoak. Cînd îl văzu pe Noah Binns, fata îi zîmbi amabil și-l întrebă cum se simte mama lui care suferea de reumatism.

— N-o duce mai bine ca înainte, săru' mîna, și mereu îi spun că o să-i fie din ce în ce mai rău.

— Vai, dar astfel de cuvinte, probabil, nu-i fac plăcere. Tata spune să aducem mîngîiere celor suferinzi.

— Treaba tatălui dumitale, domnişoară, e să-i mîngîie pe bolnavi şi să ducă morţii la groapă. Pentru asta ia parale. Eu nu-s plătit pentru aşa ceva.

Lily făcu ochii mari, neştiind ce să răspundă.

— Dumneata ai de gînd s-o iei pe drumul care duce la „Jalna“ ?

— Da, răspunse Lily cu răceală. De ce o întrebase oare ?

— Atunci, domnişoară, te sfătuiesc să ocoleşti şopronul.

— De ce ?

Noah clătină sufertaşul cu un sunet metalic, ca şi cum zdrăngănitul acesta l-ar fi desfătat. Apoi răspunse :

— În şopron se face dragoste.

Lily se trase înapoi, îngrozită.

— Ce ? Cum ? bîigui ea.

Noah rînji văzînd starea ei de nelinişte.

— Nu te speria, cred că acum totul s-a terminat. Poţi să te duci liniştită prin partea aia.

Lily rămase încremenită.

Noah continuă :

— Boierul n-are decît să facă dragoste cu guvernanta aia, cum naiba îi spune, dacă aşa-i place, da ce zici de ea, că întîi a cutreierat toată pădurea cu unul pe care-l cheamă Busby, nu-i aşa ?

— Nu ştiu nimic, răspunse Lily cu îndîrjire.

Îl lăsă pe Noah în mijlocul drumului şi iuţi pasul spre „Jalna“, fără să treacă însă prin livadă.

Rămas în urma ei, Noah Binns o privi îngîndurat. „La dracu, ce-o fi avînd domnişoara, de e-n toane rele ? N-am voie să spun, cînd am văzut cu ochii mei ? Dacă ar fi văzut gîndacii, atunci ce-ar mai fi spus. Zece în loc de unul !“

Lily aştepta la intrare. Din clipa în care se despărţise de Noah Binns, alungase din mintea ei orice gînd, de teamă că altfel n-o să îndrăznească să facă un pas mai departe. Acum, stătea cu mîinile încleştate pe sticla de lichior, în timp ce Eliza, îmbujorată la faţă, îi deschise uşa.

— M-a trimis mama cu această sticlă, spuse ea. Te rog s-o dai doamnei Whiteoak.

— A venit Lily Pink ? se auzi vocea Adelinei dinăuntru.

— Da, doamnă Whiteoak. Eliza se dădu puţin înapoi şi Lily intră în hol.

— Vino în camera mea. Vreau să te văd.

Lily trecu prin hol, îndreptîndu-se spre camera Adelinei. Uşa odăii era deschisă, iar Adeline şedea în faţa măsuţei de toaletă. Purta un jupon larg de batist, cu volane şi aplicaţii de dantelă, şi o pelerină în cute, foarte decoltată, care îi acoperea bustul. Îmbrăcată toată în alb, cu părul căzut pe umerii goi, avea un aspect de sărbătoare. Boney era căţărat la căpătîiul patului. Zărind-o pe Lily, deschise pliscul şi strigă cu un aer jovial :

— Shaitan ! Shaitan ka batka ! Shaitan ka butcha !

— Să intru ? întrebă Lily. N-o să se supere ?

— Nu, nu se supără. Hai înăuntru. Vai, ce culori frumoase ai în obraji ! Mă bucur cînd văd o fată tînără cu tenul atît de proaspăt ! E un lucru care nu se întîlneşte prea des în ţara asta. În Irlanda, da. Uită-te la Renny. Acum, obrajii lui sînt ca nişte piersici, iar pielea ca laptele, dar peste douăzeci de ani, cum crezi că o să arate ? Pielea va fi aspră, tăbăcită. Ce-ai adus în sticlă ?

— Lichior de mure. E de la mama. Este bun pentru tuse cînd vine iarna.

Adeline era încîntată. Desfăcu șervețelul alb care învelea sticla și o ținu în lumină, pentru a admira culoarea siropului, apoi scoase dopul și bău o înghițitură. Plescăi din buze.

— E grozav. Nimic nu poate fi mai bun pentru gît. Spune mamei că-i mulțumesc de mii de ori. Stai, să-ți dau un cadou.

Trase sertarul măsuței de toaletă și deschise o cutie mică, albastră, de catifea, din care scoase un degetar de aur.

— Dă-mi mîna. Îi luă mîna dreaptă și-i puse degetarul pe degetul mijlociu. L-am primit de la bunica la vîrsta ta.

— Vai, doamnă Whiteoak, nu trebuie să vă despărțiți de el !

— N-am cusut niciodată. Am brodat puțin, în tinerețe, asta-i tot. Acum doar dacă mai cîrpesc și pentru asta îmi ajunge un degetar de argint.

Lily se aprinse la față de bucurie. Își aruncă brațele în jurul gîtului lui Adeline și se lipi de pieptul ei. Îngăimă cîteva vorbe fără șir, drept mulțumire. Apoi, deodată, își pierdu cumpătul și îmbrățișînd-o mai tare, izbucni într-un plîns cu sughițuri.

— Ei, ei, ei, ce-i cu tine, Lily ?

Bătrîna o îmbrățișă, ocrotind-o cu trupul ei, care răspîndea un miros plăcut de săpun de Windsor ; juponul alb, proaspăt scrobit, foșnea la orice mișcare.

— Nu știu. Fata continuă însă să sughițe.

Adeline o mîngîie pe spate.

— Sst, sst, ajunge. S-a întîmplat vreo nenorocire în familie ?

— O, nu.

— Lily... nu cumva ești îndrăgostită ?

— O, nu ! strigă ea cu un glas răgușit.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i ?

— E... guvernanta aia, domnișoara Wakefield.

Adeline o strînse și mai tare în brațe.

— Hai, spune-mi la ureche. Ce-a făcut ?

— E rea ! Așa o socotesc eu. Rea.

— Ce știi despre ea, scumpa mea ? Uite, o să stăm liniștite pe pat amîndouă și o să-mi povestești.

Lily se tîrî pînă la pat, împleticindu-se în mers, și se așeză, sprijinindu-se cu toată greutatea de trupul Adelinei.

— Mai bine nu spuneam nimic, zise ea cu gura strîmbată de sughițuri.

— Trebuie să-mi spui. În felul ăsta, te vei ușura de necazul care te apasă. Și în afară de asta, domnișoara Wakefield trăiește în casa mea și dă lecții nepoților mei. E dreptul meu să știu cum se poartă.

Lily se îndreptă din șale și își șterse ochii cu mîna pe care strălucea degetarul de aur.

— Mi-e rușine, spuse ea, că mă port așa, tocmai acum cînd am primit un dar atît de frumos. Ochii ei împăienjeniți de lacrimi examinau degetarul.

— Hai, spune. Adeline începea să-și piardă răbdarea. Despre ce-i vorba ?

— Doamnă Whiteoak, Mary e logodită cu Clive Busby, nu-i așa ?

Adeline ridică din sprîncene :

— Așa-i, cine ți-a spus ?

— Știu că e secret. Însă Clive i-a spus lui Violet Lacey. A pus-o să făgăduiască că nu va sufla nimănui o vorbă, dar era atît de fericit încît nu putea să tacă din gură.

— Şi ea ţi-a spus ţie ?

— Da, şi i-am făgăduit că nu voi spune, şi nici n-am spus nimănui în afară de dumneavoastră, însă după cum văd, dumneavoastră ştiaţi dinainte.

— Desigur. Ei, ce-a făcut ?

— Nu ştiu... Zău că nu ştiu... Dar chiar acum cînd veneam la dumneavoastră, l-am întîlnit pe Noah Binns care s-a uitat urît la mine şi mi-a spus să nu trec pe lîngă şopronul din capătul livezii, acolo unde sînt butoaiele şi coşurile de fructe. Eu, fireşte, l-am întrebat de ce, şi el mi-a spus... asta nu pot să repet.

— Hai, Lily, nu fi proastă. Spune mai departe.

— Mi-a spus să nu trec pe acolo, că se face dragoste. Se pare că înăuntru era domnul Whiteoak cu domnişoara Wakefield. Nu ştiu ce voia să spună, dumneavoastră înţelegeţi ? Lily privi cu lăcomie în ochii Adelinei.

Adeline zîmbi.

— Oamenii de soiul lui Naoh Binns au gînduri murdare, Lily, răspunse ea. Nu trebuie să iei în seamă astfel de vorbe. Cît despre fiul meu, vestea logodnei îi este cunoscută şi e întru totul de acord, ca şi mine de altfel. Acum, probabil discutau problema copiilor. Asta-i tot ce ai aflat de la Noah ?

— Mi-a spus despre ea că a cutreierat pădurile cu Clive, iar acum, în livadă, face dragoste cu domnul Whiteoak. Asta-i ceea ce am auzit de la el. Rînjea.

— Noah e un om scîrbos, lasă că stau eu de vorbă cu el. Acum, gata. Adeline începu să vorbească despre altceva.

După ce uşa se închise îndărătul lui Lily, rămase o vreme fără să se mişte. Nu mai era femeia blîndă

și înțelegătoare care o sărutase pe tînăra fată, urîndu-i la revedere. Sprîncenele-i negre erau încruntate, iar buzele strînse.

„Așadar... uite cine-mi ești. O cățea, o desfrînată. Întocmai cum mi-am închipuit-o în noaptea aceea, cînd am găsit-o dansînd cu Philip ca o *fille de joie*[1]. Pe amîndoi îi trage pe sfoară... dacă-s tineri și n-au minte! Mă înșală și pe mine, ca pe o smintită bătrînă." Apoi, adăugă cu glas tare, însă domol:

— Ce-i de făcut?

Gîndul că a fost păcălită o mînia mai tare decît faptul că Mary întreținea legături cu doi bărbați deodată. Se întreba dacă va fi în stare să rabde prezența lui Mary în timpul mesei de seară. Poate că prostuța de Lily se speriase, totuși, degeaba. Dar atunci, de ce a sfătuit-o Noah Binns să nu meargă prin livadă? Și de ce rînjea? Adeline nu-l văzuse niciodată zîmbind. Și părea băiat de treabă. Domnul Pink avea despre el o părere bună. Măcar dacă l-ar fi întîlnit ea în locul lui Lily!

Mary nu apăru la cină. S-a plîns că o doare capul, spuse Eliza.

Emoția îi făcuse Adelinei poftă de mîncare. Friptura rece de miel, feliile groase de roșii în oțet, presărate cu zahăr, nu i se păruseră în viața ei atît de gustoase. Totodată, se găsea într-o stare de fierbere lăuntrică. Fiica și fii ei mai mari simțeau acest lucru și se așteptau în orice clipă la o explozie. Dar nu se întîmplă nimic. Termină masa liniștită, așa cum o începuse, povestind între timp despre vizita la prietena ei Abigail Rutherford.

---

[1] Femeie de moravuri ușoare (fr.).

Acest prilej îi îngăduia să mizeze şi să-şi desfăşoare spiritul de observaţie.

De mirare era mai ales faptul că putea să aibă atîta vervă în prezenţa lui Philip, care, aşezat la celălalt capăt al mesei, păstra o tăcere mohorîtă. După cină, jucă ghiulbahar împreună cu sir Edwin. Cînd sosi ora de culcare, le ură tuturor noapte bună, cu excepţia lui Philip care ieşise cu cîinii la plimbare, apoi se retrase la ea în cameră. Philip o însărcinase pe Meg să-i transmită lui Mary că dorea s-o vadă chiar în seara aceea. Fetiţa se întoarse după cîteva clipe, spunînd că Mary zăcea întinsă în pat, deoarece nu se simţea bine, şi îl ruga să amîne întrevederea pe a doua zi dimineaţă.

— Părea într-adevăr bolnavă, tăticule, spuse Meg, dîndu-şi seama că e vorba de un secret.

Philip mormăi :

— Foarte bine, Meggie. Spune-i domnişoarei Wakefield că vreau negreşit s-o văd mîine cît mai de dimineaţă.

Se simţea descurajat. O clipă, se gîndi să se ducă singur în camera ei, dar nu avea rost, rudele şi copiii puteau oricînd să le strice intimitatea. O va aştepta, deci, pînă mîine dimineaţă. Ar fi vrut s-o aibă acum aproape de el. Dacă s-ar fi plimbat împreună la lumina lunii, ar fi făcut-o să uite pînă şi de existenţa lui Clive Busby.

Nu se simţea în largul lui nici în preajma casei, nici în pădurea învecinată. Ieşind pe poartă, coti pe drumul care ducea spre lac. Luna, de-abia ieşită din primul pătrar, arunca umbre negre, bine conturate, pe întinderea tăcută a drumului. Pe distanţă de două mile nu-i ieşi în cale nici un vehicul, doar o pereche de cai care păşteau pe cîmpie se

apropiară şi-l priviră din spatele gardului. Cei trei prepelicari şi foxterierul alergau mereu ba pe drum, ba pe alături, intrau şi ieşeau din toate şanţurile, adulmecau zgomotos toate găurile, apoi se strecurau sub gard, treceau pe cîmp, unde zburdau cu nasurile în pămînt, întorcîndu-se mereu lîngă stăpînul lor. Nu aşteptau să fie fluieraţi. Nu voiau să-l piardă din vedere. Se bucurau atît de mult că s-a întors.

Philip o luă pe potecă, merse apoi pe cărarea întortocheată ce trecea printre tufişurile de cedru şi de anin şi ajunse la ţărm. Lacul se întindea pînă departe, reflectînd luna în undele sale reci şi liniştite. Philip simţi prundişul scîrţîind sub picioare, apoi văzu fîşia de nisip de la marginea apei. Valuri mici, tivite cu argint, se izbeau fără zgomot de ţărm. Cîinii se duseră la marginea apei şi băură cu sete, udîndu-şi labele din faţă. Foxterierul, deşi tremura de frig, bău şi el o dată cu prepelicarii, nevrînd să se lase mai prejos.

Philip se gîndi că de nenumărate ori venise pînă acum în locul acesta, şi priveliştea din jur avea pentru el ceva comun cu înfăţişarea unei rude apropiate. Fraţii lui plecaseră în tinereţe, sora lui de asemenea. El voia însă să rămînă aici. Aici era toată viaţa lui. În locul acesta crescuse, se însurase, făcuse copii, fusese scurt timp căsătorit şi acum iubea... Ce păcat că Mary nu era lîngă el, aici, pe malul lacului! Ar fi copleşit-o cu dragostea pe care de-abia acum o descoperise, i-ar fi spus toate acestea fără vorbe, prin simpla atingere a mîinilor, prin bătăile inimii, printr-o îmbrăţişare. O adiere de vînt îi mîngîie fruntea. Înălţă capul şi începu să se plimbe pe ţărm. Ce păcat că nu era şi Mary

acolo ! Indiferent cîți ani vor trăi împreună, noaptea asta era pierdută definitiv, noaptea în care amîndoi ar fi trebuit să vadă luna scufundîndu-se în undele sclipitoare ale lacului, să cutreiere țărmul mînă în mînă, cu degetele împreunate. Era oare într-adevăr bolnavă ? Desigur, altfel nu l-ar fi refuzat într-o noapte ca asta. După ce se va odihni, o să se simtă bine, iar mîine va discuta cu Clive și cu mama lui, și va rezolva întreaga situație. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească acru. Acum, nu mai era mîniat împotriva mamei, dar o să-i arate cine este adevăratul stăpîn al „Jalnei".

Adeline rămase să citească în dormitor pînă cînd auzi pașii lui Philip, care, după ce închise cîinii în odaia lor, urcă la el în cameră. Ieși în hol și rămase nemișcată, cu degetele așezate delicat pe strugurii sculptați în stîlpul scării, așteptînd să-l audă pe Philip deschizînd fereastra. Apoi, urcă tiptil un etaj și stătu pe palier pînă cînd raza de lumină care răzbea de sub ușa lui se stinse. În clipa aceea, se lipi de ușă și ascultă încordată. Îi auzi răsuflarea regulată. Părăsindu-și postul de observație, Adeline urcă la etajul al doilea.

Bătu foarte încet la ușa lui Mary. Lumina era aprinsă în cameră.

Vocea lui Mary se auzi de după ușă :

— Cine-i ?

Adeline se gîndi că-l așteaptă pe Philip. Spuse :

— Domnișoară Wakefield, pot să intru o clipă la dumneata, să stăm de vorbă ?

Ușa se deschise imediat și Mary apăru în prag, albă la față, cu răsuflarea tăiată, hotărîtă parcă să se apere.

— Mulţumesc. Adeline intră în cameră, închizînd uşa în urma ei.

Cele două femei stăteau acum faţă în faţă, amîndouă înalte, îmbrăcate în cămăşi de noapte încheiate la gît, cu mîneci lungi. Cămaşa Adelinei se deosebea însă prin cutele ei elegante şi, în plus, purta pe umeri un şal oriental, brodat cu culori strălucitoare. Părul periat de curînd i se răsfira moale, pe gît şi pe umeri. Era impunătoare, picturală.

Părul lui Mary atîrna pe spate, împletit într-o singură coadă. Era desculţă.

— Da, doamnă Whiteoak, spuse ea intimidată, simţind că tremură ca varga.

— Vreau să ştiu, rosti Adeline, cît mai ai de gînd să joci un dublu rol şi să-l înşeli pe Clive Busby ?

— Dar nu joc un dublu rol. Am de gînd să mă mărit cu el.

Adeline rîse.

— Ai de gînd să te măriţi cu el şi chiar astăzi după-amiază erai în braţele fiului meu. Îl sărutai. Acum, cred că am dreptul să ştiu ce înseamnă asta.

— Nu este... nu eram...

— Nu fă pe proasta, o întrerupse Adeline. Te-a văzut unul din argaţii de pe moşie şi cred că pînă acum a aflat toată lumea. Într-o jumătate de oră, povestea a şi ajuns la urechile mele. Am bănuit de la început că nu eşti altfel. Dar chiar aşa, cu doi bărbaţi deodată, cînd unul este fiul prietenului meu, iar celălalt chiar fiul meu ! Doamne Dumnezeule, crezi oare că poţi să arunci praf în ochii tuturor ? Ce vrei, la urma urmei ? Tare aş vrea să ştiu.

Mary se dădu cu cîţiva paşi îndărăt. I se oprise mintea în loc. Simţea că totul se învîrteşte în jurul ei. Nu găsea cuvinte pentru a da o explicaţie.

— Îţi închipui că după o asemenea întîmplare, Clive Busby te va mai lua în căsătorie ?

— Nu ştiu, răspunse Mary cu vocea sugrumată.

— Sau crezi că te va lua Philip în căsătorie ? Nici gînd. Philip e sătul de aşa ceva ! Eşti amanta lui ?

Mary duse mîna la gît. Îi venea să ţipe, dar era singură. Nu avea cum să se apere. I se păru că întrezăreşte în încăpere figura lui Clive şi a lui Philip, ca nişte umbre enorme ; Clive o privea cu ură, Philip...

— Venea nopţile în camera ta ?

— Vă rog, lăsaţi-mă singură, strigă Mary.

— Răspunde-mi. Eşti amanta lui Philip ?

În clipa aceea, teama isterică care o cuprinse pe Mary se prefăcu în turbare.

— Da, răspunse ca turbată, sînt amanta lui.

Adeline rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase la o astfel de mărturisire. Era atît de uluită, încît nu putea rosti nici o vorbă. Se uită lung la Mary, ca şi cum o vedea pentru prima oară.

Mary nu mai tremura. Zîmbea biruitoare, ca o actriţă ovaţionată la rampă.

— Şi speri să te măriţi cu Clive ? o întrebă Adeline liniştită.

— Nu mai spun nimic. Mă priveşte ce-o să fac.

Acum părea la fel de biruitoare şi de încîntată. Trecu pe lîngă Adeline, învăluită în faldurile plutitoare ale cămăşii de noapte, şi deschise larg uşa camerei.

— N-aţi vrea să plecaţi de aici, doamnă Whiteoak ?

— Nu plec pînă nu lămurim chestiunea. Adeline îşi încrucişă dramatic braţele pe piept.

— Vă rog să plecaţi îndată ! urlă Mary.

Începea să-şi iasă din fire. „Ar fi în stare să scoale toată casa", gîndi Adeline.

— Foarte bine, răspunse, plec, dar mîine va trebui să dai socoteală pentru vorbele tale necugetate. Cînd ajunse în pragul uşii, se întoarse şi adăugă : Nefericită zi a fost aceea cînd a apărut la „Jalna" o aventurieră de teapa dumitale, dar lasă că vorbim noi mîine.

Mary trînti uşa după Adeline, cu un zgomot care răsună puternic în tăcerea nopţii. O clipă, Adeline îşi închipui că întreaga familie se trezise din somn şi că Ernest, cel mai sensibil dintre toţi, nu va întîrzia să-şi facă apariţia. Ernest însă, era cu gîndul aiurea, tocmai la Londra, unde visa să facă nişte afaceri strălucite, menite să-i asigure un succes fără precedent în domeniul jocului la bursă.

Adeline coborî scara agale. În casă era întuneric beznă. Se bucură cînd ajunse din nou în camera ei. Lumina nopţii arunca pe perete umbra lui Boney adormit. Papagalul se trezi din somn cînd intră ea în cameră. Îi zbură drept pe umăr, umflîndu-şi penele de bucurie şi, în graiul său ciudat, o numi perla haremului. Bătrîna se aşeză lîngă măsuţa pe care era fotografia răposatului ei soţ, în ramă de catifea şi stătu multă vreme dusă pe gînduri, cu cotul rezemat pe masă şi cu bărbia în palmă. În viaţa ei nu i se întîmplase să se înşele, aşa cum se înşelase cu privire la Mary Wakefield : Mary, fata cu chip de mironosiţă, cu ochi mari, rugători, a

putut să se poarte astfel ! S-o înfrunte cu o privire aproape amenințătoare, să-i poruncească să iasă afară ! Buzele Adelinei schițară un zîmbet plin de admirație ironică.

— N-am închis ochii aproape toată noaptea, fură cuvintele cu care o întîmpină pe Augusta a doua zi dimineață.

— Vai, nu mai spune ! Tu, care de obicei dormi atît de bine.

— Nu mă plîng, dar dacă ai ști cîte nopți albe am petrecut în viața mea la căpătîiul copiilor ! Tu și cu Edwin, ori n-ați vrut să aveți copii, ori nu v-ați priceput să-i faceți, vorba e că ați scăpat de grijă.

— S-a întîmplat ceva deosebit ? Spune-mi și mie.

— O adevărată rușine, care va face vîlvă în ținutul nostru. Copiii sînt cu domnișoara Wakefield ?

— Cred că da.

— Să mănînc ceva și pe urmă vreau să-l văd imediat pe Philip.

— Singură ?

— Nu. Vreau să fiți cu toții de față. Spune-i lui Philip să mă aștepte în bibliotecă.

Copiii însă nu erau în tovărășia lui Mary. Se sculaseră mai devreme și mîncaseră primii, fără s-o aștepte, deși de obicei luau împreună micul dejun. Acum, simțindu-se nesupravegheați, îi cuprinse neastîmpărul ; Renny alerga mai iute, cu toate că era mai mic decît Meg, care se ținea după el gîfîind, cu coada șaten-deschis fluturînd

în vînt. Voiau să ajungă cît mai repede la coteț, să vadă o nouă familie de purcei curați și trandafirii, chirciți lîngă pîntecele ocrotitor al mamei lor.

Descoperindu-i acolo la o oră cînd ar fi trebuit de mult să-și înceapă lecțiile, Philip îi trimise îndată acasă. Amîndoi suiră în goană scările și intrară în cameră în vîrful picioarelor. Mary nu era acolo. Ușa dormitorului ei era închisă.

— O doare capul din ce în ce mai rău, chicoti Meg. O să stea în pat.

— Ura !

— O să avem zi liberă.

— Ura !

— Hai să ieșim afară pe furiș și pe urmă coborîm în vîlcea, trecem podul și ne jucăm în pădure de-a indienii.

— Ura !

— De acolo, putem să mergem la ferma domnului Vaughan. Doamna Vaughan a cumpărat ieri șase coșuri cu piersici. Am auzit-o eu spunînd.

— Și vor să pună belciugul în botul unui porc ! Știu de la Hodge. Hai, repede. Poate mai apucăm.

Copiii o zbughiră, fără să-i zărească cineva.

Terminîndu-și cea de-a treia ceașcă de ceai, Adeline se ridică în picioare și pluti în mers maiestuos către salon. Se așeză într-un scaun cu spătar înalt, cu fața în plin soare. Uitîndu-se pe fereastră, vedea norii amenințători ai echinoxului îngrămădindu-se în jurul soarelui. Unul din acești nori împroșcă cîteva picături scînteietoare de ploaie, apoi trecu mai departe.

Nicholas intră în cameră cu expresia îngăduitoare a omului de lume, pe care nimic nu mai poate să-l surprindă sau să-l emoționeze.

— Bună dimineața, mamă, spuse sărutînd-o în creștetul capului. Te-ai sculat tîrziu azi-dimineață.

— Da, și nu-i de mirare, căci n-am putut să adorm pînă după miezul nopții, frămîntîndu-mă din cauza celor ce se petrec în casă.

Nicholas își umflă obrajii.

— Mi-a spus Gussie că ai ceva pe suflet. Să sperăm că nu e grav, zise el.

— Crezi că m-aș fi frămîntat toată noaptea, dacă n-ar fi ceva grav ?

— Nu, bineînțeles. Spune-mi, ce te frămîntă ?

— Ai răbdare pînă vine toată lumea. Unde sînt ceilalți ? De ce n-au venit încă ?

— Uite-i că vin.

În clipa aceea, Augusta, sir Edwin și Ernest intrară în cameră. Augusta se așeză pe canapea. Ernest, după ce o salută pe mama lui, se așeză alături. Sir Edwin stătea în picioare, șovăind.

— Poate că ar fi mai bine să nu mă amestec, spuse el.

— Nu-i vorba de nici un amestec, i-o reteză soacra lui. Am nevoie de dumneata.

— Sînt sigură că într-o chestiune delicată, sfatul tău poate fi prețios, spuse Augusta.

— Chestiunea asta nu este delicată, spuse Adeline cu hotărîre.

— E cumva în legătură cu Philip ? întrebă Ernest.

— Da.

— Și cu Mary Wakefield ?

— Da.

— Aoleu !

Augusta interveni :

— În definitiv, poate ar fi mai bine ca Edwin să se retragă.

Adeline îi răspunse cu obişnuitul ei zîmbet sarcastic :

— Niciodată nu e prea tîrziu pentru a învăţa.

— Ce adevăr mare ai grăit ! exclamă Ernest. Acum cîţiva ani, aproape nu ştiam ce-i bursa. Astăzi pot să spun că-i cunosc pe degete toate şiretlicurile. Lipindu-şi vîrfurile degetelor delicate, zîmbi mulţumit.

Toată familia îl privi cu respect.

— Unde este Philip ? întrebă Adeline. Ernest, du-te să-l cauţi.

— Sper că acum e în toane mai bune decît aseară, spuse Nicholas.

Vocea lui Philip se auzi din hol :

— M-a chemat cineva ?

— Cred că ai primit înştiinţarea mea, răspunse Adeline.

Philip stătea în uşă. O întrebă :

— Ce se întîmplă ? Chipul lui era vesel, ca de obicei.

— Stai jos, stai jos, dragul meu, spuse mama lui. Vreau să ne dai unele explicaţii.

Sir Edwin roşi.

— Eu, nu. Crede-mă, nu vreau nimic, dragă Philip.

Philip rîse scurt. Se aşeză pe scaun, chiar în dreptul uşii.

„Bine, bine, dar la urma urmelor e casa lui," gîndea sir Edwin. „Şi în casa lui are dreptul să facă ce-i place."

Jake intră în cameră şi se aşeză între picioarele lui Philip.

Adeline duse mîna la bărbie, ca un bărbat care vrea să-și netezească barba. După ce îl măsură pe Philip o bucată de vreme în tăcere, întrebă :

— Spune-mi, Philip, îți place să-ți vezi copiii în grija unei tinere de felul domnișoarei Wakefield ?

Chipul lui Philip se întunecă. Răspunse încruntat :

— Sigur că îmi place.

— Închide ușa, Philip.

Fără să se scoale de pe scaun, întinse mîna și închise ușa.

— Totuși, continuă ea, această fată s-a logodit cu Clive Busby, un băiat cît se poate de cumsecade, iar acum, tocmai cînd se pregătește de căsătorie, ți-ai permis să-i faci curte.

— În ultimele săptămîni, n-am vorbit cu ea aproape de loc. Între noi nu s-a petrecut nimic.

— Nu ? Și ce poți spune despre întîlnirea voastră de aseară, în livadă ?

— De la Noah Binns ai aflat ?

— Nu. El i-a spus lui Lily și Lily mi-a spus mie.

— Ce gîsculiță !

— Deci nu tăgăduiești faptul că între voi a avut loc o scenă de dragoste pătimașă ?

— Noah Binns ! Dragoste pătimașă ! Mă faci să rîd. Credeam că în mintea lui sînt numai gîndaci sau altă pacoste de felul ăsta.

Adeline prinse cuvîntul din zbor.

— Pacoste ! Asta a fost ea. O adevărată pacoste pentru casa noastră. Săptămîna viitoare se mărită cu Clive Busby. Și, totuși, te îmbrățișează și...

— Ei, o întrerupse el, n-ai să-mi spui acum că Noah Binns ţi-a povestit amănunte! Sau poate Lily ?

Adeline urcă tonul, fulgerîndu-l cu privirea.

— Nu încerca să glumeşti, Philip. N-o să-ţi meargă. Şi să ştii că n-am nevoie de Noah Binns ca să ştiu ce rol joacă femeia asta în viaţa ta.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că e amanta ta.

— Asta e minciună ! strigă el.

Adeline sări în picioare, ca arsă.

— Îndrăzneşti să spui că mint ?

Philip răspunse pe un ton ceva mai liniştit :

— Nu este decît o clevetire răutăcioasă, indiferent cine a scornit toate astea. Nu găseşti în lumea asta o fată mai pură ca Mary.

— Repet că este amanta ta. Ridică mîna făcînd un gest limpede şi adăugă : Ea însăşi mi-a mărturisit acest lucru.

În cameră se auzi un murmur de consternare. Ernest se ridică de pe canapea şi făcu un pas înainte, ca şi cum voia să se aşeze între mama lui şi Philip, care se făcuse alb ca varul. Nicholas îşi răsuci mustaţa pentru a-şi ascunde zîmbetul. Faţa palidă a Augustei se făcu roşie ca para. Sir Edwin mormăi cîteva cuvinte. Băgă mîna în buzunar, să vadă cît e ceasul.

— Se ceartă la ora asta, mormăi în surdină, se ceartă.

— Mamă, rosti Philip cu voce tremurătoare, poţi să te uiţi în ochii mei cînd îmi spui aşa ceva ?

— Pot. Am fost noaptea trecută la ea în cameră...

— De ce n-ai venit la mine ?

— Voiam să-i las o portiţă de scăpare.

— Cînd s-au petrecut toate astea ? Eu unde eram ?

— În pat. Deci, aşa cum am spus, m-am dus la ea în cameră.

— Mititica ! exclamă Philip.

— Nu-ţi mai face griji din pricina ei. Ştie să se descurce şi singură. E o aventurieră cu trecut dubios. Acum, nu mă mai întrerupe. Am întrebat-o, foarte simplu, cum înţelege să se pregătească pentru căsătorie întreţinînd în acelaşi timp legături amoroase cu tine. N-a ştiut ce să-mi răspundă. Atunci, am întrebat-o direct dacă este amanta ta. A tăcut, şi atunci i-am spus : Nu-i aşa că Philip a fost noaptea trecută în camera dumitale ? A răspuns că da.

— Nu a înţeles despre ce-i vorba ! strigă Philip.

Buzele sensibile ale Adelinei schiţară un zîmbet dispreţuitor.

— Nu a înţeles ! Cum adică, nu vorbesc destul de clar ? Lasă că a înţeles ea, şi încă foarte bine. I-am repetat întrebarea : Eşti amanta lui ? Oho, încă cum a înţeles ! Mai degrabă ai putea să faci un arab să pară alb decît s-o scoţi pe ea cu faţa curată.

— Poate, totuşi, nu a înţeles, repetă el cu îndărătnicie.

— Adu-o încoace, să aud cum tăgăduieşte.

— Pe cuvîntul meu că o aduc.

Deschise uşa în laturi şi o luă în sus pe scări, sărind cîte două trepte deodată. Jake, care credea că se joacă, alergă în urma lui lătrînd vesel. Amîndoi urcau scara zgomotos. Apoi, nu se mai auzi nimic.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce vorbesc, spuse sir Edwin.

— Mai bine să nu ştii nimic, răspunse nevasta lui.

— Eu sînt cel care v-am provocat necazul, spuse Ernest, şi îmi pare foarte rău. În viaţa mea nu m-am înşelat astfel. Data viitoare, voi lăsa pe alţii să angajeze guvernante.

— Pe mine, ceea ce mă uimeşte mai mult este obrăznicia de care a dat dovadă, spuse Nicholas. Spune drept, mamă, pe dumneata nu te-a surprins ?

— Fără doar şi poate.

— Ce zici că are de gînd să mai facă ?

— Sst... vine Philip !

Toţi se întoarseră spre uşă plini de nerăbdare. Philip era singur. Augusta şi Ernest răsuflară uşuraţi ; Adeline, Nicholas şi sir Edwin păreau dezamăgiţi.

— Nu-i în camera ei, spuse Philip iute. A plecat !

— O fi ieşit să se plimbe cu copiii, sugeră Ernest.

— Vă spun că a plecat. Cufărul este gata de drum. Geamantanul a dispărut. Patul e strîns.

— Patul l-o fi făcut Eliza, spuse Augusta.

— Nu. Am fost la ea şi am întrebat-o. Mi-a spus că odaia arăta la fel cînd a intrat. Philip se întoarse spre Adeline. Tu ai izgonit-o pe Mary, spuse el. Dumnezeu ştie cum ai făcut-o să-şi piardă capul !

Ochii lui aveau o expresie tragică. Îşi trecu mîna prin păr cu un gest nervos. Părul lins sublinia trăsăturile lui răvăşite. Adeline rîse pe seama lui.

— Auzi, am făcut-o să-şi piardă capul ! Vai, dragul meu, nu e din cele care-şi pierd capul. Ştie ea ce face ! Deşi e obraznică, i-a venit greu să se înfăţişeze înaintea noastră, după toate cîte a îndrugat astă-noapte.

— Nu-ţi spun că nu-şi dădea seama ce vorbeşte ?

— Philip, vino-ţi în fire. Mary nu e o şcolăriţă neştiutoare, interveni Nicholas laconic.

— Aşa-i, adăugă sir Edwin. Pare mai degrabă o femeie cu multă tărie de caracter.

— Educaţia pe care am primit-o mă face să consider că are un caracter lipsit de tărie, spuse Augusta.

— Şi acum, Philip, rosti Adeline pe un ton care nu admitea replică, a sosit timpul să-ţi scoţi prostia asta din cap. Sînt convinsă că nu eşti primul bărbat căruia i s-a dăruit Mary Wakefield, şi nici ultimul.

— Să n-aud o vorbă împotriva ei, zbieră el. Şi dacă pe ea nu vrei s-o crezi, poate o să mă crezi pe mine, cel puţin. Jur că nu m-am culcat cu ea niciodată şi, în acelaşi timp, mi-e silă de mine însumi, cînd mă văd în situaţia de a nega un lucru pe care orice om care o cunoaşte pe Mary... Lăsă fraza neterminată, nefiind în stare să mai vorbească. Stătea cu pumnii încleştaţi, străpungîndu-i cu privirea pe toţi cei din jur.

— Bine, dar care fată şi-ar compromite cu bună ştiinţă propria ei reputaţie, spuse Ernest.

— Ştia prea bine, declară Adeline. Ştia exact ce am întrebat-o şi ce mi-a răspuns la rîndul ei.

— Poate s-a zăpăcit, spuse Philip.

— Poate zăpăceala ei se datorește faptului că e îndrăgostită de tine fără speranța căsătoriei, sugeră Nicholas.

— O să mă căsătoresc cu ea ! N-are rost să vă faceți vreo iluzie în această privință. Mă duc chiar acum s-o caut și o voi lua în căsătorie.

— Nenorocitule ! strigă Adeline. Vrei să te însori cu o fată care și-a pierdut reputația ?

În hol, Renny începuse să cînte cu vocea lui subțire și pătrunzătoare, un cîntec, pe care tocmai îl învățase de la un grăjdar.

Ta ra ra bum di-ei"
„Ta ra ra bum di-ei

Adeline îl chemă în salon și băiețelul apăru. Obrajii lui, părul, ochii și jacheta aveau culorile toamnei. Fugise de acasă dis-de-dimineață. Mai tîrziu uitase, dar acum, aducîndu-și aminte, stătea încremenit.

— Ai văzut-o astăzi pe guvernantă ? întrebă Adeline.

— Nu, bunicuțo. E bolnavă în pat.

— De unde știi ?

— N-a ieșit de loc din camera ei.

— Și n-ai auzit nimic despre ea ?

— Nu. N-am auzit.

— Foarte bine. Acum, șterge-o !

Fruntea lui se însenină. Își destinse trupul încordat și alergă cîntînd :

„Ta ra ra bum di-ei
Ta ra ra bum di-ei".

XVII

Fuga

Mary, cu urechea lipită de uşă, putea s-o audă pe Adeline coborînd treptele. Mai rămase o clipă să asculte, după ce totul se cufundase în tăcere. Apoi, se întoarse şi îşi văzu chipul reflectat în oglindă. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o străină. În faţa ei era altă Mary, cu nările dilatate, cu privirea îndrăzneaţă şi sfidătoare. O străină : Mary îşi salută propiul chip cu un rîs biruitor, spunîndu-şi : „Am învins-o pe doamna Whiteoak, am uluit-o, nu ştia săraca ce să mai spună. Am învins-o".

Începu să se plimbe încoace şi încolo prin cameră, nemaifiind în stare să se gîndească decît la un singur lucru : „Am învins-o. Venise la mine să mă înjosească şi să mă acuze, dar i-am arătat eu. Credea că o să mă sperie, dar m-am purtat ca o egală. Ochii îi ardeau gata să mă străpungă, dar deodată a văzut că sînt şi eu în stare s-o străpung cu privirea. În viaţa mea n-am trecut

prin asemenea momente. A fost ca la teatru, numai că la teatru n-ar îndrăzni nimeni să arate așa ceva : o fată care se dă drept stricată, cînd în realitate, e tocmai invers. Asta ar răsturna orice morală. Mai mare rușinea. Lumea ar spune că piesa e oribilă. Și nu-i de mirare. Sînt o fată oribilă... Și iată că nu mă doare ...Nu-mi pasă... Tot ceea ce mă interesează este că am învins-o. Nu m-am lăsat intimidată. Mă intimidau la ea pînă și cele mai mici amănunte, felul cum privește, cum dă din mîini. În toate avea pentru mine ceva dominant. Dar azi-noapte cred că am năucit-o. Cred că se întreabă ce trebuie să facă, ce voi face eu mai departe. Probabil își spune : «Fata asta nu se mai mărită cu Clive! Intenționează cumva să se mărite cu Philip ?»"

Philip. Rostind acest nume, simți o mînă rece pe inimă. Creierul ei exaltat își pierdu brusc imaginația. Nervii slăbiră. Simți deodată cum i se moaie picioarele și se așeză pe pat. Privi în gol o bucată de vreme, fără să observe cum trece timpul. Începea să-i fie frig. Gura i se usca de sete, însă nu se simțea în stare să-și toarne un pahar cu apă. Stătea așa, de parcă ăsta i-ar fi fost destinul, în timp ce numele lui răsuna în minte ca un clopot.

În cele din urmă, ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Se șterse cu crețurile care împodobeau mîneca cămășii ei de noapte. Lacrimile o ușurară, scoțînd-o din starea aceea de toropeală neputincioasă. Privind în jur, zări umbrele ciudate pe care lumina lămpii le arunca în cameră. Zări locul din fața măsuței de toaletă, unde covorul era ros. Zări florile și fructele de ceară așezate sub geam, pe pervaz. Privind în jos, își văzu picioarele goale,

strîns lipite pe preşul de lîngă pat. Păreau foarte albe şi aveau în ele ceva patetic. „Mă vor duce undeva departe, tot aşa cum m-au adus aici..." Necesitatea de a pleca se contură acum precis în mintea ei. A doua zi dimineaţă, Philip va afla de la doamna Whiteoak tot ce-a spus. Nu se va mai putea uita niciodată în ochii lui, după ce rostise o minciună atît de stupidă.

Mary se îndreptă spre lavoar şi îşi turnă în pahar apă din sticlă. Apa rece arăta cît de reci erau nopţile în ultima vreme. Bău cu sete tot paharul. Apoi, luă şalul împăturit la picioarele patului şi, înfăşurîndu-se în el, se aşeză iarăşi pe pat, de astă dată cu picioarele sus. Îşi luă tălpile în mîini. Îi era greu să-şi dea seama dacă mîinile erau mai reci, sau picioarele. Încerca să le încălzească unele pe altele.

Trebuia să se gîndească ce are de făcut.

Acum, putea să-şi adune minţile. Veselia de care fusese cuprinsă după întîlnirea cu Adeline dispăruse, o dată cu starea de epuizare care-i urmase. Avea mintea destul de limpede. Doar undeva, în adîncul fiinţei sale, tulburarea continua să existe.

Să meargă la Clive şi să-i povestească toată scena ? Oare va izbuti să-l încredinţeze că tot ceea ce-i spusese Adelinei nu era decît minciună ? Şi dacă va izbuti, o să-i ierte totuşi această minciună şi se va mai căsători cu ea ? Dar nu voia să fie soţia lui Clive. Nici moartă nu i-ar povesti ce s-a întîmplat ! Nici moartă nu s-ar mărita cu el, căci îl iubea pe Philip cu trup şi suflet. Acum, cînd Philip aprinsese în ea flacăra iubirii, se minuna cum de-a vrut să se mărite cu altul... Dar dacă-i

drept că pe Clive l-ar dezgusta vorbele ei rostite la mînie, atunci, cît de mult ar disprețui-o Philip! El, care i-a spus că o iubește, care a sărutat-o în livadă și a rugat-o să vină la întîlnire noaptea, la lumina lunii. Nimeni nu o va putea înțelege, dar cum s-o înțeleagă, dacă ea însăși nu înțelegea nimic. În clipa aceea, stînd pe pat, înfășurată în șal, în timp ce zorile reci și cenușii ale dimineții se iveau la fereastră, amintirea clipei cînd a înfruntat-o pe Adeline îi acceleră pulsul, înveselind-o. Ce privire pustie, plină de dezamăgire, s-a aprins atunci în ochii ei întunecați, care o speriaseră cu strălucirea lor arzătoare ! Cît de brusc i s-a deschis gura, puternic conturată ! Mary rîse, deși știa că acel moment i-a distrus toată viața.

Se gîndi la cuvintele folosite în cazul fetelor amăgite : „El a distrus-o". Ei bine, despre, ea, se putea spune că s-a distrus singură. Rîsul lui Mary se prefăcu într-un zîmbet ironic, care îi îmbătrîni în chip ciudat fața palidă.

Un lucru însă era cert, trebuia să părăsească „Jalna" îndată. Altfel, va fi nevoită să-l întîlnească pe Philip, să dea ochii cu întreaga familie, și gîndul acesta era de nesuportat. Îi producea o senzație atît de dureroasă, încît sări în picioare și începu să se îmbrace. Nu știa încotro s-o apuce. Să ajungă măcar la poartă, să iasă în drum, și pe urmă avea destul timp să chibzuiască. Stînd în fața ligheanului, doar cu juponul pe ea, își turnă apă din cană. Întotdeauna îi plăcuse ligheanul cu trandafiri mari, roșii, care străluceau sub stratul limpede de apă. Apa aceea scoasă dintr-o cisternă era atît de catifelată, încît părea divină. Mary o aruncă pe față și își răcori ochii înfierbîntați. Prosopul

mare din pînză de in avea un miros proaspăt, de grădină.

Așeză lucrurile în cufăr, îl închise, puse în geamantan cîteva obiecte de primă necesitate, apoi îmbrăcă repede haina și luă pălăria. Se grăbea așa de tare, încît abia avea timp să răsufle. Soarele se arăta deja în zare, peste vîrfurile copacilor. Ograda putea să fie în orice clipă invadată de argați și de cîini care vor lătra, cînd o s-o vadă plecînd. Nu trebuia s-o vadă nimeni.

Privi pentru ultima oară în jur, ca să se asigure că nu uitase nimic în cameră. Oare camera aceasta, care purta pecetea emoțiilor ei din trecut, va rămîne aceeași ? Cu siguranță, peste mulți ani de zile, cel care va dormi aici va fi urmărit de năluca lui Mary Wakefield.

Tîrîndu-se cu geamantanul în mînă, coborî treptele.

În dreptul camerei lui Philip, șovăi. I se oprise parcă inima în loc, în vreme ce-i trimitea prin ușă ultimele gînduri de adio. „Te iubesc, Philip, și nu voi mai iubi pe nimeni altul. La revedere, iubitule.“

Mary coborî iute ultimele trepte.

Intrarea principală era larg deschisă, și lumina neasemuit de blîndă a acelei dimineți de septembrie se revărsa în hol. Mary nu era singura persoană care se sculase atît de devreme. De jos, din bucătărie, se auzea un cîntec răgușit : „Trage luntrea la țărm marinare, trage luntrea la țărm“ îngîna doamna Nettleship cu glas tremurător. Jake, cu auzul foarte ascuțit, desluși pașii lui Mary trecînd ușor prin hol. Neputînd ieși din camera cîinilor, care era închisă, zgîrîie la ușă și începu să

scîncească. Mary părăsi holul în grabă, apoi, cuprinsă de panică, coborî iute treptele de la intrare. Nu privi îndărăt pînă cînd nu se simţi în siguranţă, printre crengile grele ale coniferilor ce străjuiau aleea, transformînd-o într-un tunel de verdeaţă. Din ascunzişul ramurilor, privi casa. Două din cele cinci hornuri scoteau rotocoale de fum albastru-cenuşiu. Pe unele părţi ale acoperişului, unde soarele bătea mai tare, se adunaseră porumbeii, care făceau plecăciuni şi îşi înăbuşeau tainic uguielile în guşile lor sclipitoare. Acum, cînd majoritatea frunzelor de viţă căzuse, zidurile dezgolite îşi arătau roşeaţa trandafirie. Clădirea, în vîrstă de patruzeci de ani, semăna cu o femeiuşcă rumenă şi coaptă, cu înfăţişare binevoitoare. Părea liniştită, amabilă, cu viitorul asigurat.

Mary întoarse capul şi se tîrî mai departe. Ciudat, dar gîndurile ei, în loc să fie îndreptate spre Philip, se concentraseră asupra lui Adeline. După întrevederea din noaptea trecută, chipul Adelinei i se întipărise atît de adînc în minte, încît se întreba dacă va fi vreodată în stare să-i şteargă urma. „Dacă aş fi sculptoriţă, aş putea să-i cioplesc chipul din memorie. Şi nările, şi pleoapele, şi buzele le văd mai limpede decît propriile mele trăsături. Dar cel mai rău este că, deşi am urît-o întotdeauna, ceva m-a atras spre ea. Dar asta nu contează, căci n-am s-o mai întîlnesc niciodată. Nici pe poarta asta n-o să mai intru, nici cu el n-o să mai am de-a face în vecii vecilor."

Geamantanul era mai greu decît se aşteptase şi se lovea de piciorul ei în mers. Îl schimba mereu dintr-o mînă în alta. Se consola cu gîndul că avea de străbătut doar o milă şi ceva pînă la gară. Ştia

că dimineaţa pleacă un tren spre Montreal. Se va sui în el, iar la Montreal îşi va găsi o ocupaţie oarecare şi va sta acolo pînă va strînge banii necesari pentru a se înapoia în Anglia. Poate i se va oferi prilejul să însoţească o persoană invalidă sau un grup de copii, plătindu-i-se în schimb cheltuielile de drum. Deocamdată, urmărea un singur scop: să se îndepărteze cît mai mult de locul unde se afla în prezent. „Mai bine mor de foame, decît să mă mai întîlnesc cu vreunul din ei" rostea în sinea ei.

Auzind în apropiere un tropot, Mary se dădu la o parte. Cînd caii ajunseră în dreptul ei, văzu şareta doctorului Ramsay, care opri caii şi o privi plin de mirare.

— Bună dimineaţa, domnişoară Wakefield. Ce surpriză să te întîlnesc aşa de devreme. Şi încă cu geamantanul ! Pleci cumva în concediu ?

— Da, răspunse ea, vreau să apuc trenul de dimineaţă.

— Şi cum de te-au lăsat să pleci pe jos ? Mai ales că ai un bagaj atît de greu. Să te duc pînă la gară. Doctorul începu să lege hăţurile de aripa şaretei, continuînd : Stai o clipă, să te urc lîngă mine, împreună cu bagajul.

— Nu, nu, mulţumesc. Mi-a rămas puţin de mers. Prefer să umblu pe jos.

Doctorul cunoscuse în viaţa lui prea multe femei şi auzise de la ele prea multe minciuni, ca să creadă aşa de uşor.

— Ce s-a întîmplat, domnişoară Wakefield ? întrebă el, plin de curiozitate. Concediul dumitale este neobişnuit, sînt convins.

Mary era la fel de convinsă că orice i-ar răspunde, va fi relatat întocmai la „Jalna".

— Dacă țineți să știți numaidecît, domnule Ramsay, ei bine, iată : am renunțat la slujbă și mă înapoiez în Anglia.

— Vestea asta mă surprinde. După cîte știu, există aici un tînăr căruia i-ai răpit inima.

— N-am răpit inima nimănui, domnule Ramsay. În clipa aceea, pe Mary o ispiti dorința nestăvilită de a izbucni în lacrimi. Ar fi vrut să strige : Numai pe a mea am zdrobit-o ! Numai pe a mea ! Dar își stăpîni acest impuls și privi țintă în ochii lui. Prefer să umblu pe jos, spuse ea. La revedere. Întinse mîna să-și ia rămas bun. Doctorul i-o strînse în mîna sa puternică și ciolănoasă. Era o strîngere de mînă menită să inspire încredere. Mary simți că îndată ce s-ar urca în șareta lui, doctorul ar afla de la ea tot adevărul.

Schiță un zîmbet cu buzele ei palide.

— La revedere, repetă ea. Vă rog să le spuneți copiilor că mi-au fost dragi.

— Regret că nu mai pot întîrzia, spuse el, dar am nu caz urgent, trebuie să asist la o naștere. La revedere, domnișoară Wakefield. Îți urez toate cele bune.

Doar urgența cazului la care era chemat l-a înduplecat pe doctorul Ramsay să se despartă de Mary și să nu se ducă cît mai repede la „Jalna“, pentru a afla situația adevărată. Cu buzele strînse, se întoarse la datorie. Atinse cu biciul spinarea calului bătrîn, care o porni în buiestru.

Mary trecu pe lîngă cele două prăvălii și cîteva case care alcătuiau micul sat. Intrarea în sat era străjuită de două rînduri de pini și de stejari atît de falnici, încît se mîndrea cu ei tot ținutul. Mary își ridică privirea spre crengile lor masive, amin-

tindu-şi cu ce aere de stăpînă îi lăuda doamna Whiteoak. „Se uită la om şi vorbeşte ca şi cum toată lumea ar fi a ei“ gîndi ea.

Trebuia să traverseze calea ferată, trecînd peste stratul de zgură zgrumţuroasă ce trosnea sub picioarele ei, apoi trebuia să se urce pe platforma înaltă a peronului. Începu să se alarmeze, de teamă să nu scape trenul. Şeful staţiei, aşezat la ghişeu, o privi din spatele ochelarilor cu rame metalice. Mary îi ceru un bilet pînă la Montreal.

— Vreţi să plecaţi astăzi ?

— Da. Cu trenul de dimineaţă. E prea tîrziu ?

— Da. Trenul a şi plecat. Chiar acum zece minute. N-aţi auzit cum a fluierat ?

— Nu. N-am auzit nimic.

Probabil trecuse în timp ce ea stătea de vorbă cu doctorul Ramsay. O cuprinse groaza. Se aşeză pe o bancă în sala de aşteptare, cu geamantanul la picioarele ei. O vreme n-a fost în stare să ia nici o hotărîre. Dacă ar fi acceptat s-o conducă doctorul Ramsay pînă la gară, în clipa aceasta ar fi fost departe, la zece mile distanţă. „Fac întotdeauna cum e mai rău. Dacă în faţa mea s-ar deschide nouăsprezece căi bune şi una rea, eu pe cea rea o aleg“ gîndi ea, amărîtă. Îndărătul ghişeului, se auzea ţăcănitul regulat al telegrafului.

Mary ieşi din clădirea gării închizînd uşa în urma ei. Traversă şinele şi se îndreptă spre drumul care înainta pe malul lacului. Îşi aduse aminte că avea doar şapte mile de străbătut pînă în satul învecinat, numit Stead. Va merge acolo, căci satul avea un hotel bun şi putea să ia o cameră pînă la ora sosirii următorului tren spre Montreal. Era aproape sigură că pe drum va găsi pe cineva care

s-o poftească în trăsură. Însă drumul era neobişnuit de liniştit. Pe lîngă ea trecu o căruţă încărcată cu fîn, trasă de doi juncani care o priviră sfioşi, apoi trecu o şaretă în care abia încăpea o pereche corpolentă, şi, în cele din urmă, o brişcă cu un vizitiu care îşi antrena trăpaşul pentru tradiţionalele curse de toamnă. Pe Mary o îngrozi vehiculul acesta, căci viteza lui părea primejdioasă la drum deschis.

Pescăruşii pluteau peste cîmpie şi se întorceau în zbor deasupra apei. Rafale puternice de vînt agitau undele verzi-cenuşii ale lacului. Vîntul gonea norii pe cer, adunîndu-i în cîrduri mari şi strălucitoare, ca nişte talazuri pe bolta azurie, iar cînd unul din ei ajungea în dreptul soarelui, toţi laolaltă se aprindeau, devenind purpurii, ameninţători. Mary abia făcuse o milă şi ceva, cînd o ploaie torenţială începu să cadă oblic, biciuindu-i parcă dinadins trupul. Nici arborii mari sub care se adăpostise n-au putut s-o salveze. Deznădăjduită, privi drumul care se întindea înaintea ei pînă departe. Se simţea sleită. Făcuse băşici în palme. Cocul începea să i se desfacă, o agrafă îi căzu sub guler, lunecîndu-i pe spate. Din pădure venea un miros reavăn de pămînt, care se amesteca cu mirosul sărat al lacului.

Ploaia încetă. Mary porni din nou. Scoase o pereche de mănuşi din geamantan şi acum căra bagajul mai lesne. Dar, pe măsură ce înainta, geamantanul i se părea din ce în ce mai greu. Fusta lungă de stofă îi atîrna pe genunchi, udă. Soarele se ivise printre nori, pescăruşii se lăsau purtaţi de vînt sau coborau brusc, încălecînd valurile verzi şi zgomotoase ale lacului.

Stead nu putea să fie departe. Mary se opri în drum la o fermă, pentru a întreba cît mai are de mers. „Încă o milă" răspunse soția fermierului, poftind-o să intre în casă, să bea o ceașcă de ceai. Scosese chiar atunci o tavă cu chifle din cuptor. Bucătăria era foarte caldă și în aer plutea mirosul îmbietor al pîinii coapte. Lui Mary îi părea bine că i s-a oferit prilejul să se așeze la masă, să bea o ceașcă de ceai și să mănînce o chiflă fierbinte, de se topea untul pe ea. Își dădea seama că murea de foame. Din ajun, cînd mersese împreună cu copiii la picnic, nu mai pusese nimic în gură. Soția fermierului era bucuroasă să stea cu ea de vorbă. Mama ei venise din Anglia. Îi spuse lui Mary numele mamei și al satului de unde venise.

Mary sperase să-și împrospăteze forțele pentru bucata de drum care-i rămînea de făcut, dar mîncarea și băutura îi făcuseră somn. Nu mai avea nici un pic de energie. Se împleticea în mers, gîndindu-se mereu că trebuie să meargă mai departe. Se retrase mașinal din calea unei căruțe. În clipa aceea, nici măcar nu-i veni în minte să facă semn căruțașului să oprească. Căruța își urmă drumul zdrăngănind din roți, în timp ce coamele blonde ale cailor fluturau în bătaia vîntului. Căruțașul bătrîn stătea cocoșat. „Dobitoc bătrîn", gîndi Mary, „ar fi putut să vadă că de-abia mă țin pe picioare." Ochii îi pluteau în lacrimi care se rostogoleau încet pe obraji. Nici nu-și mai dădu osteneala să le șteargă. Mintea îi era iarăși pustie.

Nu zări nici brișca strălucitoare, nici calul bine țesălat care venea spre ea pe un drum lăturalnic. De-abia cînd ajunse în dreptul ei, își șterse fața cu batista și se pregăti să facă semn vizitiului. De

data asta însă, nu mai era nevoie. Trăsura se opri brusc, chiar lîngă ea. Ridicîndu-şi privirea, văzu faţa rotundă a lui Muriel Craig, care îşi aţintise privirea rece asupra ei.

— Ce-i cu dumneata, domnişoară Wakefield ? strigă Muriel Craig. Cine ar fi crezut că o să te întîlnesc tocmai pe dumneata, tîrîndu-ţi picioarele atît de departe de casa dumitale.

Mary zîmbi rece.

— Mă duceam la Stead, îi răspunse.

— Lasă-mă să te iau cu mine. Tot mi-e în drum.

Însuşi dracul dacă i-ar fi adresat o astfel de invitaţie, Mary nu mai era în stare să refuze. Îşi ridică întîi geamantanul, apoi se urcă singură în trăsură.

— Mulţumesc, murmură recunoscătoare.

În clipa următoare, trăsura alerga pe drum, legănîndu-se în ritmul copitelor. Mary, aşezată comod pe bancă, începea să-şi revină.

— Sînt bucuroasă că te văd, în sfîrşit, cu o pereche de pantofi solizi în picioare, spuse Muriel Craig, mînuind hăţurile cu o eleganţă studiată. În locurile astea, vrînd-nevrînd trebuie să porţi aşa ceva.

— Pantofii mei sînt din Anglia.

— Într-adevăr ? Acum, cînd mă uit mai bine, observ şi eu. Pantofii englezeşti sînt de calitate superioară.

Mary n-o mai văzuse niciodată zîmbindu-i în acest fel. Zîmbetul ei părea s-o cuprindă într-o îmbrăţişare prietenească.

— Te rog să opreşti cînd ajungem la Stead, spuse Mary. De acolo, mi-e uşor să ajung pe jos pînă la gară.

— Ce tren vrei să iei ?
— Primul spre Montreal.
— Aşadar, vrei să părăseşti „Jalna“ ?
— Da.
— Pleci în concediu ?
— Nu. Definitiv. Mă întorc în Anglia.
Muriel Craig încetini mersul cailor. Stătea tăcută, fără să se mişte. Mary zări din profil faţa ei teşită, cu nasul mic, în vînt, sub bereta marinărească trasă pe frunte.
Apoi, Muriel sparse tăcerea.
— Am impresia că te-ai certat cu cineva. Bănuiesc că persoana în chestie este chiar doamna Whiteoak. Lumea spune că e greu să te împaci cu ea.
Mary se agăţă de această explicaţie.
— Da, da, e dificilă.
— Am auzit că s-a purtat atît de dispreţuitor cu celelalte guvernante, încît n-au mai putut să suporte.
— Cred că-i adevărat.
— Ţi-ai găsit altă slujbă ?
— Încă nu. Ar fi bine să cobor aici. Nu vreau să te abat din drumul dumitale.
— Stai puţin. Pot să-ţi fac o propunere care sper să te intereseze.
Mary începu să înţeleagă de ce o simpatiza lumea pe Muriel Craig. Cînd nu-şi lua aere prea semeţe, era o fată agreabilă, candidă, plină de bun simţ, pe care puteai să te bazezi la nevoie.
— Iată ce-ţi propun. Am o prietenă la New York. O duce foarte bine, e chiar bogată. Are trei copilaşi. Ar fi încîntată să găsească o persoană ca dumneata, care să-i înveţe carte. Îi trebuie un om

de încredere. În afară de asta, oricînd vei avea poftă să te întorci în Anglia, te duci în port şi te sui direct pe vapor. Leafa va fi de două ori mai mare ca la Montreal. Hai, nu te gîndi să refuzi, nu fi proastă. N-are rost, cînd îţi pică din cer asemenea ocazie. Te duc la mine acasă, să stai acolo pînă îi voi scrie prietenei mele.

O apucă pe Mary de mînă şi o strînse cu căldură.

— Prietena mea a fost atît de bună cu mine, încît nu ştiu ce aş da ca s-o ajut. Ai să vezi cît o s-o iubeşti, şi pe ea şi pe copilaşi.

Mary era atît de istovită din cauza lipsei de somn şi a drumului lung pe care îl străbătuse cărînd geamantanul, încît mîna aceea întinsă prieteneşte i se păru o ispită irezistibilă. Se simţi cuprinsă de remuşcări pentru felul aspru în care o judecase pe domnişoara Craig. Buzele îi tremurau, în timp ce răspunse :

— Această ofertă îmi convine, şi eşti extrem de drăguţă că te-ai gîndit la mine, însă cred că ar trebui totuşi să merg la hotel.

— La hotel ! Ce idee ! Cum îţi închipui că pot să îngădui aşa ceva. Nu, vino direct la mine acasă. Casa e mare, nu locuieşte în ea decît tatăl meu. Muriel lovi cu biciul coastele calului, plesni din limbă, şi acum trăsura le purta pe amîndouă de-a lungul drumului, cu o viteză aproape înfricoşătoare. Muriel Craig se temea ca Mary să nu se răzgîndească.

Spre marea ei surprindere, Mary îl găsi pe domnul Craig plimbîndu-se pe peluză, sprijinit de braţul infirmierei. Părea cel mai rezistent infirm,

și fața lui arsă de soare îi dădea un aer de sănătate. O primi pe Mary cu multă ospitalitate.

— Bine ai venit, domnișoară Wakefield. Vreau să te simți ca la dumneata acasă. Cum de ai nimerit aici ? Ți-ai părăsit slujba ?

Muriel răspunse în locul lui Mary :

— Domnișoara Wakefield se înapoiază în Anglia, tată.

Domnul Craig, în urma bolii de care suferise, pricepea anevoie înțelesul cuvintelor. Infirmiera nu-l slăbea din ochi, ca și cum voia mereu să-l încurajeze.

— Indiferent ce s-a întîmplat, mi se pare că arăți foarte obosită, duduie. Ar trebui să te culci puțin. Spune-i infirmierei să-ți facă niște ouă la pahar. Le face foarte bine.

Îndată ce scăpă de alte obligații, Muriel Craig o conduse pe Mary într-un dormitor spațios de la etaj. Cără ea geamantanul, cu multă ușurință. Rămase apoi cîtva timp împreună cu Mary, descriindu-i în culori ademenitoare casa prietenei sale din New York și vorbindu-i despre copiii și bunătatea acelei doamne.

— Acum, spuse ea în cele din urmă, trebuie neapărat să te odihnești, iar eu mă duc să scriu scrisoarea. Biata de tine, nici nu știi ce bine îmi pare că te-am găsit ! Erai într-un hal fără de hal, abia îți mai tîrai pașii cu geamantanul acela greu în mînă.

Se apropie brusc, o apucă de gît pe Mary și-o sărută.

„Într-adevăr, biata de mine“ gîndi Mary. „Sînt cu un cap mai înaltă ca ea. Dar are o vitalitate! Parcă-i o locomotivă.“

Nu mai dorea altceva decît să se trîntească în pat şi să se cufunde în uitare. Vai, dar ce pat! Era acoperit cu o pătură grea, iar pernele voluminoase aveau învelitoarele scrobite, cu dantelă pe margine. Mary ridică încet una din perne şi rămase pe gînduri, neştiind ce să facă. Dacă se culca în asemenea aşternut, va şti oare să aranjeze totul la loc, aşa cum fusese la început? Ah, ouăle la pahar recomandate de domnul Craig, ce bine i-ar fi prins! Foamea parcă îi făcuse o gaură în stomac. La un moment dat, înnebunită de foame, simţi că ar fi fost în stare să mănînce o faţă de pernă.

Tremura toată de oboseală şi de nemîncare. Puse perna la loc şi, luînd în mîini plapuma de mătase împăturită pe pat, o aşeză pe duşumea. Deschise fereastra, căci aerul era înăbuşitor, apoi se trînti pe jos, îngropîndu-şi capul în plapumă. Credea că o să adoarmă repede, dar nu putu, căci avea nervii încordaţi. Deschise ochii mari, văzu viitorul negru desfăşurîndu-se înaintea ei ca un deşert întunecat. Era singură. Singură. Nu-i era somn. Era prea obosită ca să poată dormi. Nu va mai putea dormi niciodată. O sufoca mirosul de camfor al plăpumii de mătase. Mary dădu plapuma la o parte şi se întinse pe covor. Medalioane mari de culoare verzuie pe fond maro mişunau în jurul ei, ca nişte lighioane flămînde. Duse mîna la ochi ca să nu mai vadă nimic. Aşa se simţea mai bine. Un vînt răcoros umfla perdelele, aducînd în acelaşi timp mireasma umedă a toamnei. Mary se linişti şi căzu într-un somn adînc, fără vise.

XVIII

Căutarea

De la etajul al doilea, vocea lui Renny ajungea pînă la ei, limpede şi subţire ca şi cum ar fi cîntat cineva din fluier. Nicholas exclamă :

— Ce aiureală !

— L-am auzit pe Hodge cîntînd acest cîntec, spuse Ernest.

— M-a mirat adesea, interveni sir Edwin, faptul că nişte cuvinte lipsite de sens pot fi atît de fascinante.

— Da, încuviinţă Ernest, acelaşi lucru se poate spune şi despre cîntecele care se cîntau pe vremea lui Shakespeare. Cele cu *hey, nonny, nonny,* le cunoaşteţi, nu ?

Aceste observaţii erau ca nişte valuri jucăuşe în jurul a două stînci aprinse. Adeline şi Philip, cu privirile îndreptate unul spre altul, nu rosteau nici o vorbă.

Apoi, Nicholas se apropie de Philip şi puse o mînă pe umerii lui.

— Hai, fii serios, spuse el, nu te necăji degeaba. Mai tîrziu o să-ţi pară bine. De asta sînt sigur.

— Adică, vrei să spui că trebuie să stau aşa, fără să mişc un deget, în timp ce victima acestei uneltiri, fata pe care o iubesc...

— Nu ştiam de nici o uneltire.

— S-a pus la cale o uneltire. Ştie şi mama.

Adeline întrebă :

— Era oare prevăzut în planul acestei uneltiri ca tu s-o urmezi pe fată în livadă şi să-i faci declaraţii de dragoste, deşi ştiai că săptămîna viitoare se cunună cu altul ?

— Asta n-are nici o legătură.

— Dar întîmplarea a stîrnit vorbe prin vecini.

— Ce am eu cu vecinii ? Tot ceea ce mă interesează este s-o găsesc pe Mary.

— Philip, pînă n-ai auzit că Mary se va căsători cu Clive, nu păreai îngrijorat din pricina ei.

— Atunci era în casa mea, alături de mine. O iubeam.

Augusta interveni :

— Philip, te rog să judeci la rece situaţia.

Philip întoarse spatele, apoi rosti peste umăr :

— Vorbiţi degeaba.

De afară se auzi zgomotul unei trăsuri. Ernest, care era mai aproape de fereastră, exclamă :

— Iată-l pe tînărul Busby ! pare mohorît.

Philip ieşi pe verandă. Clive Busby tocmai cobora din şaretă, priponindu-şi calul de inelul petrecut prin botul calului de fier de lîngă treptele de la intrare. Clive era foarte palid şi mohorît.

Tot restul familiei îl urmă pe Philip, cu excepţia lui sir Edwin, care privea prin crăpătura perdelelor răsucindu-şi nervos favoriţii.

Clive urcă treptele ca un vestitor de lucruri rele.

— Bună dimineața, spuse el cu voce stăpînită. Îmi permiteți s-o văd pe domnișoara Wakefield ?

— Nu este aici, răspunse Adeline privindu-l țintă. Am avut cu ea o discuție care nu i-a plăcut și ne-a părăsit. Părerea mea este că ar trebui să te duci după ea, Clive. E o fire impulsivă, puțin cam neastîmpărată, dar o să se îndrepte.

— Nu-i aici ! repetă el năuc. Dar unde este ?

— Nu știe nimeni. Abia acum am aflat de plecarea ei.

— Dumnezeule, rosti el aprins, poate a săvîrșit vreo faptă necugetată.

— N-aș crede. Și-a luat cu ea geamantanul.

Se auzi zgomotul altei trăsuri. Doctorul Ramsay, care asistase la o naștere, venise în grabă îndemnîndu-și iapa bătrînă. Salută micul grup adunat în hol, fără să pară mirat.

— S-a stricat vremea. M-a prins ploaia pe drum.

— N-ai văzut-o, din întîmplare, pe domnișoara Wakefield ? întrebă Philip.

— Pe domnișoara Wakefield ? Cum să nu ? Dis-de-dimineață am stat puțin cu ea de vorbă. Dorea să ia trenul spre Montreal, după cum probabil știți.

— Montreal ! repetă Philip ca un ecou. A luat trenul spre Montreal ! N-a spus unde are de gînd să locuiască ?

— Nu. Nu a fost prea comunicativă, dar mi s-a părut că își avea socotelile ei, bine întocmite.

Clive Busby se întoarse spre Philip.

— Vrei să discutăm ceva între patru ochi ?

— Da. Să mergem.

Adeline exclamă :

— Vin și eu !

— Nu, mulțumesc, zise Philip. E mai bine să fim numai noi doi.

Porni printre arborii și tufele de conifere care formau un tunel de la intrarea casei pînă la poartă, urmat de Clive. Frunzișul arunca pe fețele lor o lumină verde. Obrajii lui Philip aveau o culoare roșie, întunecată, iar chipul ars de soare al lui Clive se făcuse pămîntiu. Cei doi rivali se măsurară lung, din ochi, pregătindu-se parcă pentru duel. În cele din urmă, Philip spuse :

— Trebuie să lămurim situația. Mary e îndrăgostită de mine. S-a logodit cu dumneata din greșeală. Îmi pare rău, dragă Busby.

— Nu renunț la ea, pînă nu-mi cere personal acest lucru. Cînd ne-am logodit era fericită. Am făcut planuri de viitor împreună. Greșeala este a dumitale.

— Spune-mi, te rog, de ce ai venit la „Jalna ?"

— Am auzit unele zvonuri prin vecini.

— De la Noah Binns ?

— Doamne ferește, cum îți închipui că l-aș fi ascultat ?

— Atunci, de la Lily Pink ?

— Nu de la ea, ci de la doamna Pink. A fost la familia Vaughan, azi-dimineață.

Philip scoase o exclamație plină de mînie, apoi sprîncenele lui se destinseră.

— Am putea să lămurim chiar acum toată încurcătura. Probabil, după spusele doamnei Pink, am fost văzut sărutînd-o pe Mary în livadă.

— Da.

— Asta e adevărat.

— Totuşi, n-ai să mă faci să cred că Mary nu mă iubeşte. Restul îmi va explica ea, după ce o găsesc.

Philip rupse o ramură de cucută şi începu s-o examineze. Cu ochii aţintiţi asupra plantei, vorbi :

— Te pomeneşti că o să-ţi spună ce i-a spus şi mamei.

— Ce anume ?

— I-a spus că e amanta mea.

Buzele lui Clive îşi păstraseră culoarea naturală. În clipa aceea însă, se făcură pămîntii ca obrazul.

— Minţi ! izbucni el.

— Nu mint. Astea au fost cuvintele ei adresate mamei. Ceea ce a spus însă, nu e adevărat. Îţi jur că între mine şi Mary nu s-a petrecut nimic pătimaş, în afară de cele povestite de doamna Pink.

— Să n-aud nici un jurămînt ! exclamă Clive, mîhnit. O asemenea discuţie îmi face rău. Dintre toate fetele, tocmai Mary să fie amestecată în această chestiune ? ! Desigur, ar muri de ruşine dacă ar şti despre ce vorbim.

— Totuşi, aşa i-a spus mamei, rosti Philip. Degeaba te cerţi cu mine, şi eu am rămas surprins cînd am auzit.

— Nu cred nici în ruptul capului. Poate e o închipuire a mamei dumitale.

— Mama nu-şi închipuie de obicei lucruri de acest gen.

— Te-ai purtat urît cu mine. Doar ştiai că sînt logodit cu Mary.

— Habar n-aveam pînă ieri, cînd m-am înapoiat.

— Şi atunci, te-ai dus drept la ea şi ai încercat să mă dai la o parte.

— Da. Pentru că am intenţia s-o iau de nevastă.

— Mary e prea cinstită ca să-mi dea cu piciorul.

— Ţi-ar plăcea să te însori cu o fată care iubeşte pe altul ?

— *Ce să mai discutăm ! îl întrerupse Clive.* O s-o găsesc şi îmi va spune adevărul.

— Asta vreau şi eu. Să mergem împreună.

Cei doi tineri se întoarseră, mergînd unul lîngă altul, pînă cînd ajunseră pe pietrişul ce se întindea în faţa casei. Clive dezlegă calul şi se urcă în şaretă. Ochii lui întunecaţi de ură şi de suferinţă întîlniră privirea lui Philip. Spuse :

— Plec la Montreal cu primul tren.

— Şi eu. Dar nu e nici un tren pînă mîine dimineaţă.

— E mult de aşteptat.

Fără să mai adauge ceva, Clive smuci hăţurile. „Niciodată nu voi mai intra pe această poartă" rosti în sinea lui.

Cînd ajunse la drumul mare, în loc să cotească spre moşia familiei Vaughan merse înainte, către gară. Voia să se asigure că Mary plecase într-adevăr cu trenul de dimineaţă.

Şeful staţiei apăru fără grabă la ghişeu. Clive îl întrebă cu prefăcută nepăsare :

— Poţi să-mi spui, te rog, dacă domnişoara Wakefield a plecat azi de dimineaţă cu trenul la Montreal ?

— Hm. Domnişoara aceea tînără, de la „Jalna ?"

— Da.

Şeful staţiei rînji.

— A scăpat trenul, spuse el. Auzi, domnule, să scape cineva trenul tocmai aici, la ţară, unde lumea nu are altă grijă decît să se scoale devreme! Dar l-a scăpat, şi gata!

— N-ai observat încotro s-a îndreptat după aceea?

— După ce s-a odihnit un pic, a ieşit liniştită din gară şi a apucat-o spre Stead. S-o fi gîndit să petreacă noaptea la hotel, ca mîine să plece la oraş, iar de acolo, să ia trenul spre Montreal. Vedeţi dumneavoastră, noi aici avem doar o linie locală. S-ar mai putea să ia trenul de astă-seară şi să rămînă în oraş peste noapte. Oricum ar face, trebuie să ajungă întîi în oraş, ca să schimbe trenul.

— O, n-am ştiut, vă mulţumesc.

Mary scăpase trenul! Dacă porneşte îndată spre Stead şi trece pe la hotel, s-ar putea s-o găsească acolo. Urcîndu-se în şaretă, Clive mînă calul în goană pe drumul de lîngă lac. Se mai înviorase puţin la faţă, dar simţea o greutate pe cap, ca şi cum un cerc de fier i-ar fi strîns fruntea. Neliniştea îl făcea să-şi mîne calul care zbura în galop. Clive ştia că-i era imposibil să-şi găsească tihna, pînă cînd n-o va întîlni pe Mary şi-i va smulge taina acestei încurcături.

O căută la hotelul din Stead. Apoi merse la alt hotel, foarte mic şi sărăcăcios, şi se interesă şi acolo de ea. Trecu şi pe la gară. Mary nu fusese văzută nicăieri. În sfîrşit, ajunse la concluzia că se dusese probabil la o prietenă din localitate. Nu mai era nimic de făcut, trebuia să aştepte pînă diseară, cînd va sosi trenul.

Clive făcu cale întoarsă şi se înapoie la moşia lui Vaughan, unde băgă calul în grajd. Greutatea care îl apăsa pe cap se transformase într-o migrenă cumplită. Se întinse pe o canapea, lăsîndu-se în seama doamnei Vaughan, care îi făcu un ceai cald şi-i frecă tîmplele cu camfor. Ar fi vrut să afle ce-l apăsa pe suflet, dar în clipa cînd abordă problema dureroasă, privirea lui chinuită o făcu să renunţe. Tăcu, mîngîindu-i fruntea duios şi compătimitor. „Oare ce ar crede, dacă ar şti totul ?“ gîndi Clive cu amărăciune. Se zvîrcolea neputincios, amintindu-şi vorbele lui Philip.

În sfîrşit, trecu şi ziua aceea. Clive înhămă din nou calul la şaretă şi porni spre Stead. Nici de data asta n-o găsi pe Mary la gară. Prevenise însă familia Vaughan că s-ar putea să lipsească în cursul nopţii. Era mulţumit de prilejul ce i se oferea, pentru a rămîne singur. Se duse la barul hotelului şi, după ce bău cîteva pahare, urcă în camera lui să se culce. Adormi mai repede decît crezuse, căzînd într-un somn adînc, aproape fără vise.

A doua zi de dimineaţă, pe o ploaie torenţială, se îndreptă spre gară. Mary nu se afla printre călătorii somnoroşi care aşteptau sosirea trenului. Nu apăru nici mai tîrziu, cînd trenul plecase din staţie. Clive se întoarse la hotel şi mîncă puţin, în silă. Încercă să chibzuiască ce avea de făcut. Nu putea să umble din casă în casă, întrebînd cine o văzuse pe Mary, deşi era convins că se afla acolo. Cînd poaia se potoli, umblă cu hotărîre pe străzi, privind atent fiecare casă, în speranţa că va vedea chipul ei la una din ferestre.

Pînă la urmă, se hotărî să se întoarcă la familia Vaughan. Poate aflaseră ceva în legătură cu Mary.

Nu ştiau nimic nou, în schimb Robert Vaughan spuse printre altele că Philip Whiteoak plecase la Montreal. Clive zîmbi sardonic, gîndindu-se la expediţia lor în căutarea păsării măiestre. Ieşi din casă şi umblă prin pădurea întunecată, pe care mai deunăzi o cutreierase mînă în mînă cu Mary, făcîndu-şi planuri de viitor. Acum însă, viitorul îi apărea la fel de mohorît ca arborii legănaţi de vînt, care îşi scuturau podoaba din timpul verii.

Spre seară se duse din nou la Stead şi o căută pe Mary în gară. Petrecu încă o noapte la hotel, pentru ca a doua zi de dimineaţă să-şi reia căutarea zadarnică. Începea să intre în panică. Se gîndea că s-o fi înecat, că şi-a pierdut minţile şi s-a aruncat în lac. În drum spre casă, se uită din ce în ce mai neliniştit la valurile verzi, care se rostogoleau pe ţărm. Pentru un locuitor din Vest, acest lac reprezenta un adevărat ocean. Pescăruşii se roteau în jurul unui anumit punct de pe întinderea apei. Lui Clive îi îngheţă inima. Apoi, văzu că în punctul acela plutea o bîrnă. Se opri în drum pe la cîteva case şi întrebă dacă n-o văzuse cineva pe Mary. Nimeri, printre alţii, la femeia care o servise pe Mary cu un ceai şi o chiflă. Îl privi curioasă şi îi descrise chipul ostenit al lui Mary cînd venise la ea şi îngrijorarea pe care i-o trezise.

Calul nu avea nevoie de îndemn pentru a străbate în galop drumul pînă la grajd.

Doamna Vaughan ieşi în întîmpinarea lui Clive, cu o scrisoare în mînă.

— Mi-a adus-o un servitor din partea domnişoarei Craig, dragă Clive, spuse ea, cu dorinţa

să-l ajute. Îl privi plină de simpatie, gata să-l mîngîie și să-l îmbrățișeze, de parcă ar fi fost fiul ei.

Clive rupse plicul și citi următoarele rînduri :

Dragă domnule Busby,

Mary Wakefield stă la mine. Cred că n-ar fi rău să vii s-o vezi cît mai curînd. Ea nu știe nimic despre ceea ce îți scriu acum, dar sînt încredințată că nu te-a uitat și că ține la dumneata. Vino chiar astăzi, dacă se poate.

Muriel Craig

XIX

În casa domnişoarei Craig

Mary auzi de două ori o lovitură discretă, dar hotărîtă, în uşă, pînă cînd izbuti să-şi alunge somnul în care se cufundase adînc, ca în fundul unei ape. La început nu putu să-şi amintească în ce loc se afla şi de ce zăcea pe jos. Căzuse oare în nesimţire ? Bătaia răsună din nou, însoţită de o voce.

— Domnişoară Wakefield ! Pot să intru ?

Mary se clătină pe picioare. O durere vie îi cuprinsese încheieturile amorţite.

— Numai o clipă, strigă ea. Aruncă pe pat şalul în care dormise învelită şi deschise uşa. Ochii ei împăienjeniţi din pricina somnului şi a stării de slăbiciune de-abia puteau să privească figura veselă şi elegantă, ivită în prag.

— Ce curent ! exclamă Muriel Craig. Mă mir că nu te-a zvîrlit din pat. Dar... văd că nici nu te-ai culcat măcar, cum aşa ? Şi eu, care eram sigură că vrei să tragi un pui de somn.

— M-am instalat frumos în fotoliul ăsta mare, înfășurată în șal, și am dormit buștean.

— Într-adevăr ? Cuvîntul exprima un anumit reproș. Arăți foarte rău și mi se pare să te-a pătruns frigul pînă în măduva oaselor. Dă-mi voie să-ți ating mîna. E rece ca gheața. Cred că mori de foame. Am amînat prînzul cît am putut, ca să te las să dormi, dar acum tata începe să se supere că îl las nemîncat. N-ai ideie ce viață grea duc. Tata cu pretențiile lui, infirmiera cu ale ei. Îmi vine să înnebunesc, nu altceva.

Muriel luă loc așteptînd-o pe Mary, care ar fi fost însă de o mie de ori mai încîntată să rămînă cîteva clipe singură, pentru a-și pune toaleta la punct. Mîinile-i tremurau în timp ce deschidea geamantanul, în căutarea periei și a pieptenului.

— Ce păr frumos ai, spuse Muriel Craig, privind șuvițele ce se răsfirau mătăsoase. Și e foarte fin, deși nu chiar atît de fin ca al meu. Al meu e o adevărată pacoste. E un adevărat ghinion să ai asemenea „calitate" de păr, nu ? Tot așa și cu piciorul. Am labele atît de arcuite, încît numai eu știu ce pățesc pînă să-mi pot găsi o pereche de pantofi pe măsura mea. Și după ce îi cumpăr, trebuie să merg la cizmar să mi-i aranjeze.

— Ce ghinion ! spuse Mary.

— Unii, ce-i drept, mi-i admiră. Eu însă nu sînt de aceeași părere. Muriel întinse piciorul, concentrîndu-și privirea asupra pantofului, care venea perfect. Mă mai necăjește și faptul că sînt prea subțire în talie, continuă ea. N-am nici o fustă care să-mi vină bine pe talie. Ce vrei, croitoresele sînt atît de nepricepute.

Nici nu ştiam că doamna Whiteoak s-a întors de la prietena la care se dusese în vizită. Dumneata mi-ai adus această veste. Ce povesteşte, s-a distrat bine ?

— Cred că da.

— Îmi place pieptănătura asta simplă. Să ştii că îţi stă foarte bine. S-a întors şi fiul dumneaei ?

— Da.

— Vrei să te duci la baie, să-ţi speli mîinile ?

Muriel o conduse la baie şi aşteptă pe coridor, pînă cînd Mary îşi împrospătă puţin tenul cu apă caldă. Coborîră împreună în sufragerie. Domnul Craig se aşezase deja la masă împreună cu infirmierea lui şi se scuză că nu se putea ridica în picioare.

— Va trebui să-mi iertaţi lipsa de maniere, spuse el.

— Vai, domnule Craig ! exclamă infirmiera, dar manierele dumneavoastră sînt foarte frumoase.

— Infirmiera spune că manierele mele sînt frumoase, se adresă lui Mary. Unii oameni sînt uşor de mulţumit, nu-i aşa ? Domnul Craig era dispus să vorbească tot timpul mesei despre boala lui şi despre grija minunată cu care fusese tratat. Uitase în ce mînă trebuia să ţină furculiţa şi în ce mînă cuţitul, pînă cînd infirmiera îl scoase din încurcătură, căutînd totodată, în felul ei ciudat, să-l îmbărbăteze. Ochii ei rotunzi ca două mărgele străluceau veseli de fiecare dată cînd făcea cîte o glumă, în schimb fiica lui îl privea absentă, de parcă nici nu voia să-l bage în seamă.

Mary nu fusese în viaţa ei atît de departe de realitate. Parcă îi înţepenise mintea, şi se simţea foarte îndatorată domnului Craig pentru glumele

lui naive, din simplul motiv că putea să le înțeleagă și să zîmbească. El nu mai contenea cu laudele la adresa doctorului Ramsay și a tratamentului său.

— Un om minunat, rosti cu vocea lui tărăgănată, destul de groasă. Un om superior. Ginerele lui, domnul Whiteoak, este de asemenea un om superior. L-ați cunoscut vreodată ?

— Domnișoara Wakefield a fost guvernanta copiilor săi, tată, îl întrerupse Muriel cu nerăbdare. Știai și dumneata acest lucru.

— Am uitat, murmură el.

— Ești neascultător și uituc, gînguri infirmiera, lovindu-l ușor cu degetele pe dosul palmei.

— Cunosc pe cineva care l-a admirat, spuse domnul Craig. Fiica mea. Fetișcana asta pe care o vezi. Dar degeaba. Nu se mai căsătorește a doua oară. Doctorul Ramsay mi-a povestit cît de credincios a rămas memoriei primei sale neveste.

Muriel Craig, roșie de ciudă, nu scotea nici o vorbă.

— Are dreptate, nu-i așa, domnișoară Wakefield ? Sînt convins că dumneata nu ești de acord cu cei care se căsătoresc a doua oară. Nici eu. Am avut o nevastă minunată. O tovarășă de viață excelentă. Dar... nu era o fire înțelegătoare. Fără înțelegere n-aș fi scăpat niciodată de boală.

— Acum vă simțiți mai bine, nu-i așa ? întrebă Mary.

— Mai bine ? Acum sînt sănătos tun ! Însoți aceste cuvinte cu un gest larg, răsturnînd paharul de lapte pe fața de masă. Infirmiera începu să steargă repede cu șervețelul lichidul împrăștiat.

— Nu ești cuminte, cotcodăci ea.

Prinzînd una din băierile şorţului ei, bătrînul spuse :

— Sînt prizonierul ei, uitîndu-se dramatic în tavan.

Pe masă se afla prima plăcintă cu dovleac din sezon şi alături, o farfurie mare, plină cu struguri. Muriel Craig era prea enervată ca să se atingă de aceste bunătăţi. Îndată ce se termină masa, o conduse pe Mary în verandă. Fetele se aşezară în hamac, una lîngă alta.

— Tata vorbeşte ca un bătrîn fără minte, rosti Muriel enervată. Tot timpul caută să fie amuzant, dar n-are succes decît la toanta asta de infirmieră. Nu ţi se pare că e antipatică ?

Mary răspunse sincer că infirmiera nu i se păruse nici ei prea simpatică.

— Ce plăcut e să te am lîngă mine, zise Muriel luînd-o pe Mary de talie şi legănînd hamacul cu mişcări domoale. Am foarte puţini prieteni adevăraţi cu care mă pot înţelege.

Tăcură o vreme amîndouă, în timp ce Mary se străduia zadarnic să găsească un subiect de conversaţie. Apoi, Muriel spuse din nou :

— E păcat să te pudrezi, cînd ai o piele atît de fină. Mama îmi spunea întotdeauna : „Muriel, ai un ten splendid, să nu pui pudră niciodată". Şi, într-adevăr, nu m-am pudrat niciodată. Ai prefera să mă vezi pudrată ?

— Te admir aşa cum eşti.

— E bine că există cineva care mă admiră.

— Cred că toţi cei care te cunosc te admiră.

— Crezi că Philip Whiteoak se numără printre ei ? Ochii ei mari şi limpezi priveau drept în ochii lui Mary.

Mary rîse.

— Nu avea obiceiul să-mi facă astfel de destăinuiri, răspunse.

— Ar fi putut. Nu ți s-a destăinuit niciodată ?

— Am venit la „Jalna“ în calitate de guvernantă, nu de confidentă.

— Dar ții la el, nu-i așa ?

— O, da. E un om foarte cumsecade.

— Foarte cumsecade! Vai, scumpa mea! Strînse mai tare brațul în jurul taliei lui Mary. Mie, cred că ai putea să-mi faci unele destăinuiri, să-mi spui ce neplăceri te-au făcut să părăsești „Jalna“ așa, dintr-o dată.

— Am avut un conflict cu doamna Whiteoak.

— Doamne ! Ai pățit-o. Mie mi-ar fi frică de ea. Spune-mi, cum s-a întîmplat.

Mary roși, stînjenită.

— Crede-mă, nu pot să-ți spun.

— Nu erați decît voi două ?

— Da.

— Și el nu știa nimic de treaba asta ?

— Nu.

Muriel întinse un picior și-și admiră laba cu multă atenție timp de cîteva clipe, apoi spuse îngîndurată :

— Cunosc pe cineva care moare după dumneata. Doar știe toată lumea.

Mary o privi mirată.

— Este vorba de Clive Busby. Mi-a spus cineva, am uitat cine, că sînteți logodiți. Dar dacă erai logodită cu el, n-ai fi fugit de acasă. S-ar logodi oricînd cu tine, numai să vrei. De asta sînt convinsă. L-am întîlnit într-o zi la o chermesă or-

ganizată de ofiţerii din artileria regală, şi i s-au aprins ochii cînd i-am vorbit despre admiraţia pe care o am pentru dumneata. E îndrăgostit lulea, ce mai! Să nu-mi spui că nu te-a cerut în căsătorie.

— Nu-ţi spun nimic, răspunse Mary cu răceală. Sper că nu te superi, dar sînt departe de a fi comunicativă.

— Ba să ştii că mă supăr! Vreau să ne legănăm amîndouă în hamac şi în timpul ăsta să ne descărcăm sufletul. Am expediat deja scrisoarea pe care am scris-o prietenei mele din New York.

— Mulţumesc. Ce drăguţ din partea dumitale! Mary duse mîna la ochi. Vedea trăsăturile lui Muriel Craig mărite foarte mult. Mi-e ruşine, dar trebuie să-ţi spun că aş vrea să mă culc din nou. Mă simt ameţită. E caraghios din partea mea.

Muriel sări în picioare.

— Ai nevoie de odihnă. Du-te repede în pat. Cu energia ei năvalnică, o apucă pe Mary de mînă, tîrînd-o aproape în silă pînă sus, în dormitor. Îi pregăti chiar ea patul, continuînd să vorbească, în timp ce Mary se dezbrăca şi-şi punea capotul. În loc să discute despre Philip, Muriel povestea acum necazurile pe care i le pricinuia tatăl ei şi infirmiera. Pînă la urmă, o înveli pe Mary în şal, o mîngîie pe umeri şi-i spuse să doarmă pînă nu va mai simţi nici urmă de oboseală.

Mary se gîndi că ar fi o minune să-şi găsească odihna într-o bună zi, însă se lăsă furată de alinarea şi izolarea pe care i le oferea patul curat.

Se acoperi la cap cu șalul și se cufundă în somn, dar somnul n-o odihni cu adevărat, pentru că în vis îi apăru Adeline Whiteoak, care o izgonea.

Din fericire se trezi singură, fără să fie chemată, și astfel putu să se îmbrace în liniște. Uitîndu-se în oglindă, văzu că era mai puțin palidă, iar cearcănele albastre de sub ochi dispăruseră aproape cu desăvîrșire, ceea ce îi dădu siguranță de sine.

După cină, domnul Craig propuse o partidă de cărți. Nu mai jucase de cînd se îmbolnăvise. Vizita domnișoarei Wakefield îi făcea plăcere. De aceea, a fost instalată în salonul friguros o masă de joc, și toți patru se așezară la locurile lor, domnul Craig avînd-o drept parteneră pe infirmiera lui. Lumina petromaxului atîrnat de tavan arunca pe fețele jucătorilor umbre vizibile. Muriel avea o înfățișare foarte nemulțumită, iar tatăl ei părea încîntat, atît de el, cît și de infirmieră, care clipea repede, căutînd să-i ghicească dorințele. Bătrînul recunoștea greu atuurile și nu se hotăra ce carte să joace. Infirmiera sărea mereu de la locul ei pentru a-l ajuta. Mary observă că, ori de cîteori se apleca peste umărul lui, infirmierea căuta parcă dinadins să-i atingă fața cu obrajii. Muriel nu observa nimic, stătea cu cărțile în mînă ca o școlăriță îmbufnată. Într-o clipă, prin mintea lui Mary se perindară membrii familiei Whiteoak făcînd o partidă de cărți sau de ghiulbahar și rîzînd zgomotos, mai ales Adeline, al cărei papagal adorat țipa ori de cîte ori cîștiga ea.

Domnul Craig nu se declară mulțumit decît de-abia după cea de a treia partidă. Atunci, lăsîndu-se cu toată greutatea pe brațul infirmierei,

o porni încet spre camera lui, după ce mai întîi ură noapte bună lui Mary, mulțumindu-i pentru bunătatea cu care știuse să rabde un bătrîn neputincios. Pe Muriel, în schimb, se mulțumi s-o salute scurt, dînd din cap și bombănind ceva în chip de la revedere. Mary simți o strîngere de inimă, amintindu-și căldura cu care obișnuia s-o îmbrățișeze tatăl ei înainte de culcare, mirosul lui de tutun, mustățile care îi atingeau obrazul, gîdilînd-o. Își aminti, de asemenea, cît de zgomotos se sărutau între ei membrii familiei Whiteoak.

Spre dezamăgirea lui Muriel, Mary spuse că trebuie să se retragă în camera ei pentru a scrie o scrisoare. Din fericire, își luase cu ea mapa pentru scrisori, o trusă de piele foarte practică, de dimensiuni reduse. Spuse, așadar, că avea în cameră tot ce-i trebuia pentru scris.

— Cîtă deosebire față de ceea ce proiectasem ! strigă Muriel. Credeam că astăzi o să stăm de vorbă pînă la miezul nopții.

— Îmi pare foarte rău, a fost tot ceea ce a putut Mary să-i răspundă, dar trebuie neapărat să scriu scrisoarea în seara asta.

În cele din urmă, reuși să scape.

Ajunse în camera ei și se așeză în fața măsuței acoperite cu marmură. Placa pe care își rezemă brațul dezvelit era rece ca gheața.

Dragă Clive, ... scrise ea și privi întunericul din jurul ei. Apoi începu din nou.

Dragă Clive,

Nici nu știi cît sufăr în timp ce îți scriu această scrisoare. Trebuie să-ți spun că nu pot să mă căsătoresc cu tine, că vai, nu găsesc cuvintele cele

mai potrivite — nu pot, nu te iubesc îndeajuns ca să-ți fiu nevastă. E vina mea că nu mi-am dat seama la vreme. Scumpul meu Clive, nu sînt vrednică de tine. Nu voi uita niciodată bunătatea și blîndețea ta. Nu te rog să mă uiți, te rog însă să mă ierți și să încerci să te gîndești la mine fără amărăciune.

Mary

Mary reciti toată scrisoarea. Nu era exact ce ar fi dorit să-i spună lui Clive, dar trebuia să se mulțumească cu atît. Alte vorbe nu-i veneau în minte. Scrise adresa pe plic, lipi timbrul și puse sigiliul. Nu voia să se gîndească la expresia de pe chipul lui Clive, în clipa cînd va citi aceste rînduri.

Și acum începu să scrie cealaltă scrisoare, scrisoarea adresată lui Philip. Desigur, avea tot dreptul să-i scrie și lui o scrisoare de adio, măcar un simplu rînd în care să-i spună că îl iubește și că nu va iubi niciodată pe altul. Singură în camera aceea slab luminată, auzind doar picăturile de ploaie bătînd în geamuri, totul fiind cufundat în întunericul de mormînt al nopții, credea că va putea să se liniștească sufletește așternînd pe o bucată de hîrtie tot ceea ce buzele n-ar fi îndrăznit să rostească. Luă o foaie și scrise :

Dragul meu, singurul meu iubit,

Apoi se opri brusc. Un cîrcel îi înțepeni mîna, împiedicînd-o să facă vreo mișcare. În zadar încleștă dinții, silindu-se să scrie mai departe, mîna ei rămînea nemișcată. Apucă cu stînga încheietura

mîinii drepte, încercînd s-o mişte, dar cînd luă din nou pana, de-abia reuşi să mîzgălească numele lui pe hîrtie. Nu putea scrie.

Îşi îngropă capul în palme şi izbucni într-un plîns sălbatic. Hohotea răguşită, zgîlţîindu-şi tot trupul. N-o interesa faptul că în casa aceea locuiau oameni care, dacă ar fi auzit-o, ar fi alergat îndată să vadă ce-i cu ea. Voia să fie răpusă de plîns. Nu o auzi nimeni, pînă cînd, în cele din urmă, îşi regăsi liniştea. Se ridică şi, în cămaşa albă de noapte care îi ajungea pînă la glezne, îngenunchie la căpătîiul patului înalt. În rugăciunile pe care le rosti în noaptea aceea, nu pomeni despre necazurile ei, nu ceru nimic deosebit, dar simpla înşirare a vorbelor obişnuite îi aduse mîngîiere.

A doua zi de dimineaţă, o întrebă pe Muriel Craig cum să facă pentru a trimite o scrisoare prin poştă. Ţinea scrisoarea în mînă.

— Dă-mi-o mie, spuse Muriel. Chiar acum a venit poştaşul să ridice corespondenţa. Ce dimineaţă urîtă ! Plouă cu găleata. Muriel luă scrisoarea şi plecă în grabă.

Cînd ajunse pe coridor, citi adresa şi stătu pe gînduri. Apoi, urcă încetişor treptele şi aruncă o privire în camera lui Mary. Văzînd mapa pentru scrisori, o deschise. Înăuntru nu era nimic interesant : cîteva coli de hîrtie, două cărţi poştale englezeşti, şi atîta tot. În schimb, uitîndu-se în coşul de hîrtii, Muriel descoperi o scrisoare ruptă în bucăţi. Se năpusti asupra acestor bucăţi şi se duse cu ele în camera ei, umblînd în vîrful picioarelor. Avea o înfăţişare de om vinovat, însă nu o văzu nimeni.

Puse bucățile rupte una lîngă alta și izbuti să citească ceea ce scrisese Mary : *Scumpul meu, singurul meu iubit,* iar mai jos era numele lui Philip. Bucățile erau mototolite, iar literele șterse din pricina lacrimilor.

Asta ce însemna oare ?

Poate Mary voia să rupă orice fel de legătură cu Clive, gîndindu-se la Philip. Ce altceva putea să însemne ? Atîta vreme însă cît o interesa și pe ea acest bărbat, Mary nu va izbuti să-l acapareze.

Cu obrajii înfierbîntați din cauza emoției, Muriel termină de scris un bilețel pe adresa lui Clive. Coborî treptele într-un suflet și se adresă poștașului, care o aștepta plictisit, cu șapca de cauciuc îndesată pe cap, gata să plece prin ploaie.

— Du-te cu acest bilețel pînă la domnul Vaughan, zise ea, și spune-i să-l dea domnului Busby. Cînd te întorci cu scrisorile de la poștă, să mi le dai mie personal.

Clive Busby își mîna calul pentru a șaptea oară pe marginea lacului, în căutarea lui Mary. Acest drum devenise pentru el locul cel mai nesuferit de pe fața pămîntului. Învățase pe de rost fiecare cotitură, fiecare copac, fiecare mărăciniș sau piatră ce i se ivea în cale. Calul era tot atît de plictisit de acest drum ca și stăpînul său. Își manifesta repulsia scuturînd din cap și călcînd dinadins prin băltoace, astfel încît noroiul țîșnea la tot pasul și împroșca aripa trăsurii.

„În sfîrșit, voi afla adevărul chiar din gura ei, gîndea Clive. Mintea lui ostenită de frămîntări

zadarnice nu mai căuta altceva decît să înfrunte realitatea, să scape de nesiguranța care se țesuse împrejur, ca o pînză de păianjen. Cînd ajunse la locuința familiei Craig, legă calul și se îndreptă spre ușă. O servitoare îl pofti în hol, își scoase mantaua de ploaie, o așeză frumos pe un scaun și își trecu mîna prin păr, netezindu-l. Doar bătăile inimii puteau dezminți liniștea aparentă. Auzi niște glasuri în camera învecinată. Apoi, ușa se deschise și Muriel Craig intră în hol. Îi spuse zîmbind :

— Mary e alături. Nu știe că ești dumneata. Katie ne-a spus că a venit un domn.

După ce Clive trecu în camera indicată, Muriel închise ușa fără să se miște însă de pe loc.

Clive rămase singur, împreună cu Mary.

În clipa aceea, fiecare din ei rămase mirat de înfățișarea celuilalt. Ochii lui Mary erau roșii, iar trăsăturile șterse. El părea cu zece ani mai în vîrstă.

Dîndu-și seama că e doar cu el, Mary îl întrebă speriată :

— Nu ai primit scrisoarea mea ?

— Scrisoarea ta ? Nu.

— Sigur, n-aveai cînd s-o primești. Uitasem că am trimis-o abia azi-dimineață.

— Mi-ai scris o scrisoare, rugîndu-mă să vin la tine ?

— Nu. Te rugam să nu vii la mine.

— Mary — stătuse chiar în pragul ușii, dar acum făcu cîțiva pași spre ea — pentru numele lui Dumnezeu, Mary, spune-mi ce s-a întîmplat !

— Clive, te rog, nu mă ruga să-ți povestesc. Du-te înapoi și citește scrisoarea mea. Încearcă

să mă crezi pe cuvînt că mi se rupe inima, dar n-am ce face. Trebuie să mă port cu tine în felul ăsta. Duse mîna la gură, pentru că îi tremurau buzele.

— Nu-mi trebuie nici o scrisoare. Vreau să aflu totul din gura ta.

— Atunci... dacă trebuie... să știi că nu te iubesc indeajuns ca să mă mărit cu tine. Adică, te iubesc altfel. Sînt sigură că înțelegi ce vreau să spun.

— Încerc să te înțeleg, dar îmi vine greu. Cu cîteva zile în urmă, eram fericiți amîndoi. Tu mă țineai de mînă și rîdeam, plimbîndu-ne prin pădure. Ți-ai ales chiar și cîinele pe care voiai să ți-l cumpăr. Vocea lui se pierdu.

— Știu, știu. Mă consideri o nemernică, și pe drept cuvînt.

— Ce s-a întîmplat ? S-a întîmplat totuși ceva, după ce Philip Whiteoak s-a întors acasă.

— Da.

— În livadă ?

— Da.

— Ți-a spus să nu te măriți cu mine ? Și vrei să faci așa cum ți-a spus ?

— Nici nu aveam nevoie de îndemnul lui, izbucni ea. Îl iubesc. L-am iubit întotdeauna. Cred că asta ai ghicit și singur. Dar am vrut să-mi înăbuș dragostea. M-am atașat de tine crezînd că pot să te fac fericit și că poate voi fi și eu fericită, dar apoi s-a întors Philip și a spus că mă iubește.

— Ai de gînd să te măriți cu Philip ?

— Nu ! Nu am de gînd să mă mărit cu nimeni.

— De ce să nu te măriți cu el ? Îl iubești doar, pe cît se pare. De ce ai fugit de la el, Mary ?

Clive se apropie mai mult, vrînd parcă s-o apuce de mînă, dar ea își ascunse mîinile la spate.

— Am fugit, răspunse ea, privind stăruitor în ochii lui Clive, pentru că nu am vrut să-l mai văd niciodată, nici pe el nici pe cei din jur.

Clive privi în jos, posomorît, apoi îmbujorîndu-se la față, întrebă cu voce stinsă :

— Mary, e adevărat că i-ai spus doamnei Whiteoak ceva ce ai regretat mai tîrziu ?

— Ți-a spus el ? întrebă Mary cu glas răgușit.

— Da. Dar mi-a spus că nu-i adevărat.

Îl privea fix, fără să scoată o vorbă.

— Mary, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi care-i adevărul.

În fața acestei întrebări chinuitoare, mintea i se frămînta neputincioasă, ca o pasăre în colivie. Dacă îi va spune că a mărturisit adevărul, o s-o urască. Dacă îi va spune că a mințit, o va disprețui.

— Nu vrei să mă lași în pace ? Pleacă, te rog ! Nu regret nimic din ceea ce am spus sau am făcut. Tot ce doresc este să rămîn singură, să nu vă mai văd pe nici unul în ochii mei.

Clive se clătină pe picioare, ca și cum ar fi fost pălmuit.

Se dădu înapoi, fără să-și dezlipească privirea mohorîtă de pe fața ei descompusă. Cu mîna pe clanța ușii, spuse :

— La revedere, Mary. Apoi plecă.

În după-amiaza aceea, tîrziu, Clive se duse la „Jalna“ să-și ia rămas bun de la Adeline Whiteoak. Ar fi fost bucuros să plece fără s-o în-

ştiinţeze, gîndindu-se că o dată ajuns acasă îi va scrie imediat o scrisoare, dar doamna Vaughan îl înduplecă să meargă să-şi ia rămas bun. Doamna Whiteoak era o veche prietenă a familiei lui şi se purtase cu el foarte amabil. Nu se cădea să fie tratată în chip nepoliticos.

Ploaia încetase. Printre nori străluceau dungi jucăuşe de lumină. Curcanii uzi, care se tîrau prin vîlcea, încremeniră în fel de fel de poziţii, ca să-l urmărească în timp ce traversa podul. Pîrîul, umflat de ploaie, sălta zglobiu printre ierburile ce creşteau pe malul apei.

Cînd Clive ajunse de cealaltă parte a vîlcelei, văzu înălţîndu-se casa acoperită de viţă proaspăt spălată şi cu geamuri care luceau în lumina soarelui. Ridicîndu-şi privirea către fereastra lui Mary, inima îi tresări din nou, cuprinsă de un sentiment adînc de mirare întristată. Ce gînduri, ce acţiuni a găzduit oare camera aceea ? Ce pornire tainică a determinat-o pe Mary, cea pe care o iubea el, să nu mai fie a lui ?

Adeline îl întîmpină la intrare. Îl văzuse de departe. Închise uşa în urma ei, ieşind pe verandă.

— Ce-i cu tine, Clive ? întrebă ea arcuindu-şi sprîncenele. Ce mînă rece ai ! Dragul meu, nu e bine să ai mîini reci cînd eşti tînăr.

— Răceala asta cred că vine de la inimă, doamnă Whiteoak. Nu vreau să discut chestiuni personale. Mi-e... mi-e imposibil să discut aceste lucruri. Ar însemna să mor pe loc, ăsta-i adevărul. Îi strînse mîna atît de puternic, încît Adeline simţi o durere. Am venit să vă spun la revedere. Şi... să vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră, adăugă el.

— Hai, nu te prăpădi cu firea. Aşază-te şi spune-mi tot ce s-a întîmplat. După aceea, te vei simţi mai bine.

Dar el îşi trase mîna.

— Mă iertaţi, îmi este cu neputinţă. La revedere.

Nu mai era nimic de făcut, trebuia să-l lase să plece.

Cînd ajunse la familia Vaughan, Clive află că Philip Whiteoak se afla la hotelul Windsor din Montreal. În aşteptarea trenului care trebuia să-l ducă în Vest, trimise din gară următoarea telegramă :

Mary Wakefield stă la familia Graig

C.B.

XX

În preajma lacului

Din trenul de dimineață coborî în gară un singur pasager, Philip Whiteoak. Lăsă valiza la biroul de bagaje, apoi porni pe jos. Mergea în grabă, ca un om care nu are timp de pierdut, în același timp însă nu părea complet insensibil la frumusețea acelei dimineți de toamnă, cu culori intense, un cer albastru ca cicoarea și adieri ușoare de vînt ce destrămau micii nori strălucitori și împrăștiau frunzele pestrițe de pe drum, de prin băltoace. Peisajul se potrivea de minune cu nerăbdarea plăcută, însoțită de oarecare teamă, din sufletul lui.

Jake îl aștepta la poartă. Cu o clipă în urmă, uitase de Philip și strivea cu laba o omidă cafenie, cu pete negre. Cînd auzi zgomotul pașilor, rămase cu laba pe omidă, uitîndu-se jur împrejur. În primul moment, mirarea împletită cu bucuria îl țintui locului, apoi revenindu-și brusc,

se năpusti la picioarele lui Philip şi scoase nişte ţipete ascuţite, care exprimau mai degrabă jale decît veselie.

— Jake ! Philip îl înşfăcă şi-l ţinu scurt timp în sus. Te bucuri că m-am întors, ai ? M-ai umplut de noroi, tîlharule !

Străbătură aleea împreună. Jake se silea din răsputeri să se vîre între picioarele lui Philip sau să facă tumbe tocmai pe unde călca el. În drum, îl întîlni pe Ernest.

Acesta, în dorinţa de a restabili raporturile de bună înţelegere, întrebă pe un ton plin de căldură :

— Ai vreo veste de la domnişoara Wakefield ?

— Nu am găsit-o la Montreal.

— Aşadar, ai făcut drumul degeaba.

— Da.

— E destul de ciudat.

— Ştiu unde locuieşte.

— Nu spune ! Vrei să-mi spui şi mie ?

— La familia Craig.

— Nu mă aşteptam ! Mi se părea că nu era în raporturi tocmai bune cu Muriel.

— Şi eu aveam aceeaşi impresie. Pe femei nu le înţelege nimeni. Unde e mama ?

— La familia Vaughan.

— Ha ! Philip hohoti scurt, apoi întrebă : Ce mai face Busby ?

— Chiar ieri a plecat în Vest.

— L-ai văzut înainte de plecare ?

— Nu. A trecut însă pe la mama să-i spună la revedere. Philip, tu ştii că sînt ultimul om care se amestecă în treburile tale, dar acum, îţi mărturisesc, simt cu toată seriozitatea...

— Înseamnă că simţi ca un adevărat Ernest [1], spuse Philip rîzînd. Bravo băiete, pe viitor tot aşa să fii. Ernest e băiat de ispravă, adăugă el suind iute treptele şi lăsîndu-şi fratele jumătate măgulit, jumătate mînios, dispoziţie pe care, de altfel, o crea adesea în sînul familiei.

Se întoarse repede, îmbrăcat în costum de călărie.

— Iar pleci ? îl întrebă Ernest.

— Da.

— Probabil ai de gînd să mergi la familia Craig.

— Chiar aşa.

— Ştii, Philip, nu vreau să mă amestec, dar... Încearcă să se oprească. Fără să-şi dea seama însă, adăugă : Simt cu toată seriozitatea...

— Bine, spuse Philip, străbătînd veranda cu Jake pe urmele lui. Nu uita. Continuă să simţi ca un adevărat Ernest. Pe mine însă, degeaba încerci să mă lămureşti.

Jake fu închis în grajd împreună cu părinţii lui, iar Philip, călare pe iapa murgă, ieşi pe poartă în trap vioi, luînd-o apoi pe drumul care ocolea lacul. Gîndul că ştia unde s-o găsească pe Mary îl uşurase atît de mult, încît acum se simţea aproape fericit. Mîhnirea şi îngrijorarea care îl copleşiseră după dispariţia ei, căutarea zadarnică timp de două zile prin toate hotelurile şi pe toate debarcaderele din Montreal, plimbările pe chei în căutarea lui Mary ori de cîte ori vedea un vapor care pleca în Anglia, toate acestea aparţineau acum trecutului. Firea lui impulsivă îl proiecta spre

---

[1] *Earnest*, în limba engleză, înseamnă „serios".

viitoarea întîlnire cu ea. Ştirea trimisă de Clive îl linişti. Clive nu ar fi trimis niciodată o astfel de înştiinţare, şi Mary nu s-ar fi aflat niciodată în casa familiei Craig, dacă situaţia ar fi fost proastă. După cum se vede, Clive o găsise şi rupsese logodna. Philip simţi recunoştinţă pentru mărinimia lui Clive, care îi trimisese telegrama.

Îi deschise uşa chiar Muriel. Zărindu-l de departe călare, fata se pregătise să-l întîmpine cu un zîmbet fericit pe buze.

— Bună dimineaţa, domnule Whiteoak. În clipa cînd Philip apăru în faţa uşii, în ochii ei se oglindea frumuseţea acelei dimineţi.

— Bună dimineaţa. Philip şovăi, neştiind cum să se exprime.

— Vrei să-l vezi pe tata ? Mi-e teamă că e încă în pat, dar trebuie să se scoale îndată. Hai înăuntru.

— Mulţumesc. Intră în hol.

— Domnişoară Craig, să-ţi spun drept, am venit s-o văd pe Mary Wakefield. Mi s-a spus că locuieşte la voi.

— A locuit, dar a plecat. S-a dus să ocupe o slujbă la New York.

— Eşti sigură ?

Muriel rîse.

— Vrei să mă necăjeşti, domnule Whiteoak ?

— Cred că dumneata mă necăjeşti pe mine.

— Nu pricep ce spui. Se îmbujorase.

— În timp ce veneam pe alee, v-am văzut împreună. Vă uitaţi pe fereastră, cu capetele lipite unul de altul.

— Te înşeli.

— O, nu. Cum să mă înşel ?

Pieptul ei se ridică şi coborî brusc, în ritmul respiraţiei. Rosti aproape în şoaptă :

— Mary nu doreşte să te vadă. Mi-a spus să-ţi comunic că a plecat la New York.

O secundă, Philip privi ţintă în ochii ei fără s-o creadă, apoi îşi aduse aminte că Mary fugise de la el de-acasă.

— Trebuie să mă vadă. Nu voi pleca de aici pînă nu ne vedem.

— Sînt prietena lui Mary şi trebuie s-o ajut. Tot ceea ce doreşte este să plece foarte departe, să uite cît a fost de nefericită.

— Dacă eşti prietena lui Mary, roag-o să mă primească, măcar pentru cinci minute... Sau, mai bine, du-mă la ea. Vrei ? O implora din privire.

— Pot s-o întreb, dar... mi-e teamă că va refuza.

— Spune-i aşa cum ţi-am zis, că nu voi pleca de aici pînă nu vorbesc cu ea.

Muriel rosti cu glas înăbuşit :

— O iubeşti, nu-i aşa ?

— Din toată inima.

Domnişoara Craig se întoarse şi ieşi în grabă din încăpere.

Cînd a ajuns în faţa scării, s-a sprijinit cu mîinile de balustradă şi a izbucnit în lacrimi. A izbutit să-şi vină în fire după cîteva clipe şi a urcat încet treptele spre odaia lui Mary. Mary stătea la fereastră, aşteptînd să-l vadă pe Philip plecînd.

— A plecat ? întrebă ea.

— Nu. Nu vrea să plece pînă nu te vede.

— O, Muriel, nu ştiu dacă sînt în stare să-l văd.

— Aş vrea să fiu în locul tău. Vai, cum aş vrea să fiu în locul tău ! Îmi vine foarte greu, eu care l-am iubit din clipa cînd l-am văzut. Se rezemă de uşă şi plînse.
— Îmi pare rău, Muriel.
— De ce nu vrei să-l vezi ?
— Nu pot să-ţi spun.
— Am dreptul să ştiu, după toate prin cîte am trecut, iubindu-l atît de mult.
— Nu pot să-ţi spun.
— Măcar lămureşte-mă : te joci cu sentimentele lui, numai şi numai ca să-i aprinzi patima ?
Mary rîse isteric.
— Doamne sfinte, nici nu mă gîndesc. Vreau să scap de el, atîta tot.
Panica ei devenea din ce în ce mai mare. Ar muri de ruşine, dacă l-ar vedea pe Philip acum, după ce spusese minciuna aceea înspăimîntătoare. Ar fi fost gata să-şi petreacă tot restul vieţii în singurătate, dar de văzut nu putea să-l vadă. Se auzi o bătaie în uşă şi infirmiera îi întinse lui Muriel o telegramă.
— Vai, domnişoară Craig, sper că nu v-am adus veşti rele, spuse ea privind spre interiorul odăii.
— Nu s-a întîmplat nimic grav, răspunse Muriel cu răceală. Aşteptă ca infirmiera să se îndepărteze, apoi spuse : Crezi că şi-a dat seama că am plîns ?
— O, nu. Telegrama e de la New York ?
Muriel desfăcu hîrtia şi citi : POSTUL OCUPAT ÎN BUNE CONDIŢIUNI. MULŢUMESC PENTRU PROPUNERE. MAI SCRIE-MI.

— Ce păcat! exclamă Muriel. Acum nu mai ai unde să te duci. Ce-o să faci ?

— Trebuie să-mi găsesc altă slujbă.

— Poţi să stai la mine pînă atunci.

— Cu riscul de a mă întîlni cu el, nu ?

— Dar altfel, unde o să stai ? O fată tînără, ca tine, nu poate să locuiască singură într-un hotel.

— Mă duc la Montreal, aşa cum hotărîsem la început.

— Îţi ajung banii ca să te înapoiezi în Anglia ?

— O să muncesc şi o să cîştig.

— Dar n-o să-ţi fie uşor să găseşti o slujbă convenabilă. Dacă nu găseşti nimic de lucru ?

Mary umbla încolo şi încoace, frîngîndu-şi mîinile, îngrijorată.

Muriel o întrebă :

— Domnul Whiteoak îţi datorează ceva din leafă ?

— Da. Dar nu-i cer bani în nici un caz.

— O să-i cer eu în locul tău. Mă duc să-i spun chiar acum.

— Nu. Asta nu pot să admit. Mary se opri şi o privi pe Muriel cu un aer melancolic. Nu, spuse ea. M-am răzgîndit. Trebuie să-l văd, nu se poate altfel... O să mă duc, dar vai, voi fi oare în stare ?

— Să merg cu tine ?

— Nu, nu, vreau să fiu singură... Dar nu aici, în casă.

— Salonul este perfect izolat, iar eu te voi aştepta afară.

Mary bănuia ce înseamnă „te voi aştepta afară". Din clipa cînd se hotărîse să-l vadă pe Philip, nu voia ca o a treia persoană să audă discuţia. Spuse :

— L-am făcut să aştepte prea mult, poate ar fi mai bine să-i spui că în timpul acesta m-ai căutat peste tot şi că nu sînt în casă. Dar n-ar trebui să minţi din pricina mea.

— O, n-are importanţă ! strigă Muriel. Cred că cel mai bun lucru este să vă vedeţi, să-l linişteşti. Alergă la oglindă, îşi aranjă părul, întrebînd în acelaşi timp : Unde să-i spun că te poate găsi ?

— În preajma lacului. Lasă-mă să ajung prima acolo.

Mary ieşi din cameră şi coborî încetişor treptele, pe scara de serviciu.

Muriel se întoarse la Philip şi-i spuse :

— Mi-e teamă că te-am făcut să aştepţi destul de mult.

— E drept, a trecut greu timpul.

— Mary a plecat la plimbare.

— A plecat ca să nu dea ochi cu mine.

— Cred că ai dreptate. E într-o stare de nervi îngrozitoare, biata de ea. N-ai vrea să-i trimiţi prin mine un bileţel ? Ar fi mult mai bine.

— Cu neputinţă. Spune-mi, încotro s-a dus.

— Bine, îţi spun, dar mai întîi vreau să-ţi amintesc cît de minunată a fost plimbarea pe care am făcut-o împreună, în ziua cînd am văzut-o pe Mary alergînd veselă spre Clive Busby, care o aştepta cu braţele deschise.

— N-am văzut nimic.

— Mi-e teamă că m-am purtat ca o proastă. O fată nu trebuie niciodată să-şi dezvăluie sentimentele.

Philip se simţi extrem de prost auzind aceste cuvinte. Îngînă ceva, în dorinţa de a o asigura că purtarea ei fusese ireproşabilă.

— Nu, nu, se împotrivi ea. Ar fi trebuit să mă controlez. Dar mi-e atît de greu să-mi ascund sentimentele! Mă ierţi, nu-i aşa? Se apropie şi îşi rezemă mîinile pe braţul lui. Philip trecu printr-o mare spaimă, închipuindu-şi că îşi va sprijini din nou capul pe umărul lui.

O îndepărtă încet, politicos, şi-i spuse:

— Nu am pentru ce să te iert, dimpotrivă, îţi mulţumesc pentru bunătatea pe care i-ai arătat-o lui Mary. Acum însă, trebuie să plec în căutarea ei.

Philip ieşi şi traversă peluza din spatele casei. Straturile de muşcate cu frunze argintii te făceau să uiţi că în apropiere se afla lacul agitat, cu valuri mari, stîrnite de vijelia din timpul nopţii. Furtuna se potolise acum, iar valurile luminate de soare se legănau blînd, cu o spumă dantelată. Mary stătea pe dig, cu rochia fluturînd pe lîngă trup, cu o şuviţă de păr bătută de vînt, ca un mănunchi de alge aurii.

Înainte de a o striga, Philip rămase o clipă locului, sorbind-o din ochi, o dată cu aerul tare de toamnă ce-i pătrundea în piept.

Mary stătea cu faţa spre lac, dar se întoarse, şi ochii ei întîlniră privirea lui Philip. Avea impresia că nu-l mai văzuse de mult. Mary făcu un efort, care dădea trăsăturilor ei o expresie

aproape sfidătoare. Philip se apropie de malul lacului.

— Mary, spuse el, nevoit să ridice tonul pentru a acoperi zgomotul valurilor, de ce ai venit pînă aici ? Ți-ai pus oare în gînd să te arunci în lac, dacă încerc să pun mîna pe tine ?

— Nu... o, nu !

— Atunci, dă-te jos, sau poate vrei să vorbim aici. În acest caz...

Într-o clipă, Philip ajunse lîngă ea, fără să-i mai dea vreme să răspundă.

Mary crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată. Acum, apropierea lui o copleșea. Prezența sa și zgomotul valurilor o tulburau.

— Nu pot sta cu tine de vorbă.

— Atunci, să ne așezăm pe bancă și povestește-mi tot ce ți s-a întîmplat.

Mary se lăsă condusă pînă la bancă, dar nu se așeză. Se rezemă de spătarul tare. În spatele băncii creștea o tufă cu boabe roșii.

Aici nu ne vede nimeni, spuse el. N-aș vrea ca femeia aia să ne spioneze.

Mary tăcea, privindu-și degetele albe, fără nici un inel pe ele, sprijinite de bancă.

— Acum, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi de ce ai fugit, o rugă el.

— Știi de ce. Fără îndoială că știi.

— Presupun că mama e de vină, a intrat în seara aceea la tine. Ce ți-a spus ?

— Te interesează ce mi-a spus ? strigă Mary cu sălbăticie. Nu are importanță decît ceea ce i-am spus eu. Dacă ții la mine, dacă ai ținut vreodată, nu mă mai ruga să vorbesc despre asta. E îngrozitor.

— Mary, spuse el blînd, te rog, nu fi rea... Mie poţi să-mi spui orice. Dacă mă iubeşti, nu are rost să-mi ascunzi. Mă iubeşti, nu-i aşa ?

— Nu ştiu.

— Nu ştii ? Acum chiar că mă uimeşti. Ai uitat de întîlnirea noastră din livadă ?

— Atunci te iubeam.

— Şi acum nu ştii !

— Sînt complet tulburată. Nu mai pot să judec.

Philip îi analiză trăsăturile feţei, plin de îngrijorare.

— Eşti istovită, spuse el. Dacă ai avea încredere în mine şi mi-ai povesti tot ce s-a întîmplat, nu ai mai fi atît de tulburată. Te-ai simţi mai bine. Acum, într-adevăr nu te simţi bine. Philip îi mîngîie mîinile încleştate pe spătarul băncii. Hai, iubita mea.

Buzele lui rostiseră cuvîntul „iubită". Era iubita lui ! Lacrimi de bucurie ţîşniră din ochii ei.

— Credeam că o să mă dispreţuieşti pînă la moarte, spuse ea.

— Cum aş putea să te dispreţuiesc ! Dar caut în fel şi chip să-mi dau seama ce a putut să te facă să-i spui mamei că eşti amanta mea.

În clipa aceea se simţea obligat s-o facă să se destăinuiască, deşi o astfel de tentativă i se părea brutală. Obrazul lui Mary ardea ca para focului. Trăgîndu-şi mîinile de sub palmele lui, îşi acoperi cu ele faţa. După cîteva clipe, faţa nu-i mai era udă, ca şi cum lacrimile s-ar fi retras în orbite.

— Doamna Whiteoak m-a întrebat dacă e adevărat, zise ea, aproape nepăsătoare, iar eu m-am înfuriat şi am răspuns că da.

— Asta te-a întrebat ? Nu cumva ai înțeles-o greșit ?

— Am înțeles perfect. M-a învinuit apoi a doua oară, și eu i-am răspuns iar : Da, așa-i.

— Și cum a reacționat ?

Mary se aprinse din nou la față, amintindu-și clipa fatală a biruinței. Pe buzele ei înflori zîmbetul ei ciudat, care ascundea ceva dureros.

— Doamna Whiteoak a rămas uimită. Pînă atunci crezuse că mă învinovățește pe nedrept. I-am spus o minciună atît de îngrozitoare pentru că eram furioasă... Acum, îți dai seama cît sînt de nebună.

Philip ocoli banca și își înlănțui brațele în jurul lui Mary. Îl trase pe bancă. În cele din urmă, se așeză lîngă ea.

— Mary, nu pretind că te înțelg, dar te iubesc mai mult ca oricînd, și o să vii cu mine acasă. Apoi ne vom căsători repede.

— Nu mă urăști pentru ceea ce am spus ?

— Dimpotrivă, te ador.

Trupul ei istovit se destinse, rezemîndu-se de Philip. Spiritul ei se contopi cu al lui, ca un rîu ce se varsă în mare. Îi era frig, căci rochia subțire de pe ea nu o proteja de vîntul rece care sufla dinspre lac. Căldura pe care i-o transmitea brațul lui lipit de trupul ei i se părea o binefacere divină. Mîinile lui calde îi strîngeau degetele înghețate. Privind întinderea verde-argintie a lacului, Mary se asemui în gînd cu o corabie care și-a descărcat marfa și apoi, ușoară și zglobie, își întindea pînzele în bătaia brizei. Ar fi vrut să fie poetă. Dacă ar fi fost, în această clipă și-ar fi descărcat inima scriind versuri înaripate.

XXI

Răfuiala

Întorcîndu-se în şa, Philip o privi încă o dată pe Mary, care stătea la poartă fluturîndu-şi batista. Îi era greu să plece de lîngă ea. O vreme rămase în această poziţie, pentru a-şi întipări chipul ei în memorie. Dorea, în acelaşi timp, să ajungă cît mai degrabă la „Jalna", pentru a anunţa viitoarea lui căsătorie. Mai întîi, trebuia să treacă pe la parohie, pentru a-l înştiinţa pe domnul Pink de intenţiile lui faţă de Mary.

De sute de ori făcuse acest drum călare şi niciodată nu i se păruse atît de vesel şi atît de frumos, ca în dimineaţa aceea vîntoasă de septembrie, în apropierea valurilor care lunecau pe ţărmul nisipos al lacului, ameninţînd să inunde şoseaua. Desigur, trebuiau luate măsuri de protecţie, dar Philip nu se putea gîndi acum la astfel de lucruri. Deasupra se roteau pescăruşii cu aripile sclipind în soare, cu labele galbene lipite de piept ca nişte adaosuri inutile, de care nu aveau să se mai folo-

sească niciodată. Unul dintre pescăruși trecu ca săgeata pe lîngă iapă, ca și cum s-ar fi luat la întrecere cu animalul care mergea în trap vioi. Iapa își arcui grumazul și privi valurile înspumate, prefăcîndu-se că se sperie. Philip o alintă cu vorbe dulci, bătînd-o încetișor pe grumaz. Era iapa lui, era blîndă, era femeiușcă.

Dincolo de țărușii albi care îngrădeau terenul parohiei, Lily Pink culegea flori pentru a împodobi a doua zi altarul. În clipa cînd Philip se ivi la poartă, fata rămase locului, încremenită, cu foarfecele în mînă.

— Bună dimineața, Lily, spuse el. Astea-s ultimele flori pe care le culegi înainte să dea bruma, nu-i așa ?

— Mîine e duminică, răspunse fără să-l privească în ochi, amintindu-și cum i-a povestit mamei lui despre scena din livadă.

Philip uitase pentru moment toată întîmplarea. O întrebă vesel :

— Tatăl tău e acasă ?

— Da, spuse ea în șoaptă, scrie predica.

— O ! exclamă Philip dezamăgit.

— Să-i transmit ceva din partea dumitale ?

— Nu, suspină el, vin mai tîrziu.

Domnul Pink îl zărise de la fereastră și se grăbi să deschidă ușa.

— Hai înăuntru ! Predica e gata. Semăna cu un elev bucuros că a scăpat de lecții. Se gîndea în acest timp că Philip, împreună cu Lily Pink, cu iapa murgă și cu florile din grădină alcătuiau o priveliște splendidă. Străbătut de fiorul recunoștinței pentru faptul că trăia într-o lume atît de

frumoasă și de liniștită, cugetă : „Dumnezeu e în ceruri, iar pe pămînt toate sînt orînduite cu înțelepciune". Fraza asta o va introduce neapărat în predica de mîine. Va spune că atîta vreme cît oamenii vor trăi cu gîndul la Dumnezeu care îi ocrotește și vor ține seama de învățăturile lui Hristos, lumea va fi bine orînduită. Adevărul acesta nu poate fi tăgăduit de nimeni. Hai înăuntru ! strigă din nou.

Il îngrijora soarta lui Philip. Zvonurile care circulau în legătură cu Mary Wakefield nu-i erau pe plac. Nădăjduia că Philip venise să-i dea unele explicații. De aceea, îl conduse în cabinetul lui și închise ușa.

Cu un ceas mai tîrziu, iapa lui Philip se afla în grajd, iar el intra în casă.

Renny alergă pe scări în întîmpinarea lui.

— Tăticule, tăticule, ce bine că ai venit !

Philip îl ridică în brațe. Simțea un val de simpatie pentru toți cei din casă. Cînd ajunse însă în preajma lui Adeline, se răci dintr-o dată. Pe fața lui Philip se ivi un zîmbet care ascundea mai mult decît o simplă aluzie răutăcioasă la adresa mamei lui.

Renny spuse :

— Pot să trag cu praștia. Vino să vezi.

— E ora prînzului, răspunse Philip. La „Jalna", prînzul se servea la amiază.

— Prînzul ! repetă băiețelul ca un ecou. Noi am terminat masa de mult. Pentru tine, mîncarea a fost păstrată în cuptor.

— Îmi pare foarte bine. Sînt mort de foame.

— După cine mori ? După domnișoara Wakefield ? Nettle spune că a fugit de acasă.

— Ce prostie! S-a dus pentru cîteva zile în vizită la domnişoara Craig.

— Ce bine mă simt fără ea!

— Nu o iubeşti? întrebă Philip brusc.

— E la fel ca toate celelalte. Mereu mă punea să învăţ.

— Ce bine ar fi dacă ai pune mîna pe carte. O să te faci de ruşine cînd o să mergi cu Maurice la şcoală.

— Bunicuţa a spus să n-am grijă, că mă învaţă ea carte. Acum moţăie în dormitorul ei.

— Bine. Să n-o deranjezi.

Philip luă masa singur. Pentru prima dată, după dispariţia lui Mary, avusese din nou poftă de mîncare. Nu avea chef să stea de vorbă, aşa că după terminarea mesei îşi aprinse pipa şi se strecură pe uşa din dos, dorind să se plimbe cu cîinii prin pădure. Voia să fie singur, să se gîndească la Mary şi la viitorul fericit care îi aştepta. Ştia că lui Mary îi va fi foarte greu să vină la „Jalna" în calitate de stăpînă, dar era hotărît să înlăture toate greutăţile din calea ei. Prima piedică era doamna Nettleship. Părul ei de culoarea nisipului, ochii spălăciţi şi iscoditori, bîrfelile, toate acestea ajunseseră să-l scoată din sărite. Ce importanţă avea faptul că era un model de ordine şi de curăţenie? Augusta îi amintea mereu lucrul ăsta. Calităţile ei îl enervau mai mult decît defectele. Trebuia s-o alunge cu orice preţ înainte de sosirea lui Mary.

Îl nemulţumea faptul că fusese nevoit să-şi lase iubita cu nesuferita aceea de Muriel. I-ar fi plăcut s-o aşeze în spatele lui pe cal, aşa cum se obişnuia în alte vremuri, şi să intre fericit, în galop,

pe poarta „Jalnei". Se gîndi că lucrul cel mai nimerit era s-o roage pe doamna Lacey s-o primească pe Mary în casa ei pînă la cununie. Doamna Lacey nu va putea să-l refuze.

În cele din urmă, Philip se hotărî s-o viziteze pe doamna Lacey chiar în după-amiaza aceea. Trecu însă mai întîi pe la grajd, lăsă cîinii în seama tînărului Hodge, şi transmise mamei rugămintea să nu-l aştepte la ceai. Ştia că doamna Lacey îl va reţine seara. În afară de aceasta, dorea să-i ocolească pe ai lui pînă duminică dimineaţă, cînd urma să se întîlnească cu ei la biserică. După terminarea slujbei, întreaga familie va afla care erau intenţiile lui cu privire la Mary, apoi se va răfui cu mama lui, cerîndu-i socoteală pentru scena petrecută în dormitorul lui Mary, acum cîteva nopţi. Atmosfera trebuia limpezită, înainte de sosirea lui Mary la „Jalna".

Philip şi doamna Lacey se sfătuiră vreme îndelungată, închişi singuri într-o odaie. Sufletul ei romantic o îndemna să ţină partea celor doi îndrăgostiţi. În acelaşi timp însă, se ferea să n-o supere pe Adeline. De ani de zile, de cînd erau prietene, se străduise întotdeauna s-o ia cu binişorul şi, pînă acum, izbutise să împace lucrurile de minune. Riscul de a intra cu ea în conflict nu-i surîdea de loc.. Mărturisindu-şi temerile, doamna Lacey îi făgădui lui Philip să stea cu soţul ei de vorbă în această privinţă, urmînd ca luni să-i comunice rezultatul. Philip trebui să se mulţumească cu această vagă promisiune.

În dimineaţa zilei de duminică, nu se sui în trăsură, ci o apucă pe cărarea ce şerpuia de-a curmezişul cîmpiei ; de luni de zile nu i se mai

întîmplase să ajungă la timp la biserică și să-și îmbrace în tihnă veșmîntul sacerdotal, fără ca domnul Pink să-i arunce o privire îngrijorată. Familia lui sosea întotdeauna în grup compact și cînd înainta printre rîndurile de bănci, stîrnea de fiecare dată un viu interes din partea celorlalți credincioși. Adeline mergea în frunte, cu mîna rezemată de brațul fiului ei cel mai vîrstnic. În urmă, veneau soții Buckley. Augusta își ținea mîna petrecută sub brațul pe care sir Edwin i-l oferea grațios. Ernest era ultimul, cu cîte un copil de fiecare parte. Toți laolaltă păreau să aparțină mai curînd Lumii Vechi decît celei Noi. Deși se identificaseră perfect cu ținutul în care locuiau, mențineau totuși atmosfera țării de baștină.

Adelinei i se întîmpla rareori să se așeze în strană, fără să tresară la gîndul că bărbatul ei, pe care îl iubise atît de mult, nu mai era alături. Trecuseră anii, și ea nu se putea obișnui cu ideea că l-a pierdut definitiv. Cînd își sprijinea fruntea pe spătarul stranei din față, păstrînd o clipă de reculegere, era tot în memoria lui. Apoi, se ridica și privea vitraliul pe care îl dăruise bisericii, în același scop. Suspina adînc, căutînd în cartea de rugăciuni imnul de deschidere a slujbei religioase. Se uita cu coada ochiului la Renny și ținea cartea în așa fel, încît băiețelul să poată urmări cuvintele împreună cu ea. De fapt, nu avea nevoie de text. Cunoștea pe dinafară toate imnurile care se cîntau în biserică, în afară de cazul cînd domnul Pink, cuprins de un zel neobișnuit, se hotăra să aleagă alt cîntec. Atunci, își ridica sprîncenele neîncrezătoare și închidea cartea brusc, ca și cum totul se isprăvise, rămînînd cu ochii ațintiți asupra

corului, de parcă asista la o gimnastică ciudată, pe care nu putea nici s-o înţeleagă, nici s-o admire.

În dimineaţa aceea îl urmări pe Philip cu mare interes, în tot timpul slujbei. „Ce are de gînd să facă ?" se gîndea. Ernest îi vorbise despre vizita lui Philip la familia Craig, unde locuia Mary. „Probabil a încercat să ajungă la o înţelegere cu fata aceea ciudată, dar dacă era vorba de căsătorie, atunci ce motiv îl determina oare să se izoleze de familie ? Şi unde fusese aseară ?" Adeline putea să tragă o singură concluzie, şi anume că Philip o evita de teamă ca ea, ghicindu-i gîndurile, să nu i le zădărnicească. Pe de altă parte, era tot atît de probabil că Mary nu îndrăznea să se căsătorească cu el după toate cele întîmplate, şi asta pe bună dreptate.

Philip avea în dimineaţa aceea o înfăţişare atrăgătoare, era îmbujorat şi albastrul ochilor săi era foarte limpede. Purta un veşmînt bisericesc alb. Adelinei îi plăcu cum citi fragmentul din Biblie, cu toate că, după părerea fraţilor mai mari, Philip nu citea frumos. Astăzi avea însă o voce caldă. ale cărei accente pline de sinceritate mărturiseau credinţa lui în adevărul celor citite. „În definitiv toată povestea o să se termine cu bine" gîndi Adeline. Ernest nu-i pomenise nimic despre încăpăţînarea lui Philip în cursul ultimei lor întîlniri, deoarece pricepea că cei doi îndrăgostiţi intenţionau să rezolve situaţia singuri, cît se poate de curînd. Gîndul acesta îl îngrozea, în acelaşi timp însă, molipsindu-se de la entuziasmul tinerei perechi, simţea un fel de plăcere tainică în aşteptarea punctului culminant.

Punctul culminant avea să se petreacă însă în tăcere. În clipa aceea, Philip și Adeline nu vor rosti nici un cuvînt. O tăcere religioasă avea să cuprindă întreaga scenă a acțiunii.

Philip își isprăvi cea de-a doua lectură. Se întoarse la locul obișnuit, într-un colț al altarului. Adeline văzu că veșmîntul său bisericesc flutura în chip arogant. Lui Ernest, mersul lui Philip i se păru foarte degajat. Domnul Pink se ridică în picioare, apoi păși cu demnitate către amvon. Glasul lui era sonor, și cuvintele rostite erau atît de răsunătoare, încît s-ar fi cuvenit să fie rostite într-o catedrală, nu într-o bisericuță modestă, de țară. „Vă aduc la cunoștință căsătoria care va avea loc între Philip Pierre Whiteoak, membru al parohiei noastre, și Mary Wakefield, din aceeași parohie. Dacă unii dintre dumneavostră socotesc că ar exista motive bine întemeiate pentru ca acești doi credincioși să nu fie legați prin sfînta taină a căsătoriei, îi poftesc să vorbească. Asta este prima înștiințare."

Philip ședea neclintit, cu mîinile împreunate pe pîntec. Ochii lui neobișnuit de mari și de albaștri erau ațintiți asupra unui punct îndepărtat, situat mai sus de capetele celor aflați în biserică. Un freamăt însoțit de șoapte trecu printre rîndurile credincioșilor, ca foșnetul vîntului printr-un lan de cereale. Soții Vaughan, care stăteau într-o strană, o priviră pieziș pe Adeline. Fața amiralului Lacey se făcuse stacojie. Doamna Lacey se străduia zadarnic să aibă o expresie nevinovată. Ethel o apucă de mînă pe Violet și rămaseră amîndouă cu mîinile încleștate. Restul oamenilor, fie fermieri de prin împrejurimi, fie locuitori ai

satului, printre care şi tînărul fierar Chalk, îşi întindeau gîturile ca să-i privească pe membrii familiei Whiteoak sau să cerceteze, plini de curiozitate, fața lui Philip. Prea puțini erau cei care nu aflaseră nimic despre povestea din livadă, căci pornind de la Noah Binns vestea se răspîndise ca fulgerul, în vreme ce pînă şi cei mai proşti ştiau că domnişoara Mary este logodnica lui Clive Busby.

Nicholas îşi duse mîna la mustață şi trase de vîrful ei, ca şi cum dorea să alunge zîmbetul ce-i înflorise pe buze. Ernest scosese o batistă albă de mătase din buzunarul hainei şi îşi suflă nasul. Simțea că e momentul potrivit pentru a acționa într-un fel sau altul, fără să-i vină însă în minte vreo acțiune. Pe chipul Augustei, aerul ei puțin cam înțepat, care nu avea însă nici o legătură cu firea sa, în fond binevoitoare, se accentuase vizibil. Edwin molfăia un fel de declarație mută, pe care o persoană în stare să ghicească gîndurile omeneşti ar fi interpretat-o prin următoarele cuvinte: „Sînt împotriva acestei căsătorii".

Dar adevăratul centru al atenției publice, în acest moment, era Adeline. Figura ei întunecată dezvăluia esența neînțelegerii lor familiale. Nici un fel de veşmînt, oricît de negru ar fi fost, n-ar fi putut să-i ascundă înverşunarea. Se sculă în picioare, plină de măreție.

Un freamăt încordat străbătu bisericuța dintr-un capăt în celălalt. Oare doamna Whiteoak avea de gînd să se pronunțe împotriva căsătoriei? Toți ochii erau ațintiți asupra ei, numai Noah Binns, care şedea în ultimul rînd, se holba la Philip. Îl văzu pe Philip devenind palid.

În timpul acesta, Lily ar fi trebuit să cînte deja primele acorduri ale imnului *Jubilate Deo*. Credincioşii s-ar fi ridicat atunci în picioare pentru a cînta. Dar Lily se simţea paralizată. Nu era în stare să apese degetele pe clape şi stătea pe taburet întoarsă într-o parte, urmărind înaintarea nobilei figuri către uşa bisericii. Adeline, chiar dacă impulsul care îi dictase această ieşire nu era tocmi nobil, avea totuşi o înfăţişare impunătoare, cu voalul ei lung de doliu şi cu expresia de adîncă nemulţumire întipărită pe faţă.

Fără să se uite în dreapta sau în stînga, păşea încet şi hotărît înainte. Cînd ajunse la uşă, tînărul Hodge, cel care o adusese cu trăsura la biserică, sări de la locul lui să i-o deschidă. În aceeaşi clipă Lily, care îşi revenise, atacă clapele orgii, credincioşii se sculară în picioare, şi Adeline părăsi încăperea în acordurile muzicii.

Văzînd că mama lui părăseşte strana, Ernest făcuse o mişcare, ca şi cînd ar fi vrut s-o escorteze ; o singură privire din partea lui Adeline fu însă de ajuns, pentru a-l împiedica să-şi ducă intenţia la îndeplinire, şi se aşeză din nou, cu un aer resemnat.

Slujba religioasă continuă cu un fel de îndîrjire cutremurată, de parcă toţi cei prezenţi se temeau să nu-şi piardă cumpătul. Cînd începu însă predica, domnului Pink nu-i fu lesne să rostească cu convingere frumoasele versuri scrise de Browning. Nu era potrivită afirmaţia că Dumnezeu se află în ceruri, iar pe pămînt toate sînt bine orînduite tocmai cînd doamna Whiteoak s-a retras, lăsîndu-şi liber locul în strană.

În cele din urmă, se cîntă ultimul imn și credincioșii ieșiră pe ușa bisericii. După ce ajunseră în curte, se împrăștiară în grupuri răzlețe pentru a discuta cele întîmplate. Familiile Vaughan și Lacey se grăbiră să plece cît mai repede, căci altfel i-ar fi pus pe membrii familiei Whiteoak în situația neplăcută de a fi obligați să schimbe cu ei cîteva cuvinte de politețe. Hodge, care o condusese pe Adeline acasă, se înapoiase pentru a-i lua pe soții Buckley împreună cu copiii. Nicholas și Ernest se suiră împreună într-o șaretă.

Dezlegînd calul care stătea în șopronul bisericii, Nicholas îl întrebă pe fratele lui :

— Să-l așteptăm ?

— Nu, răspunse Ernest, aproape violent. N-aș putea să stau lîngă el în trăsură. Dacă vrei totuși să-l aștepți, mă duc pe jos.

— Lasă-l să plece așa cum a venit, spuse Nicholas laconic, urcîndu-se în șaretă.

Caii porniră, iar el își salută vesel, din mers, cunoștințele, ducînd coada biciului la pălărie, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit.

Cînd șareta ajunse însă la drumul mare, pe unde treceau vehiculele celor ce se întorceau de la biserică, Nicholas exclamă :

— Philip ar merita o chelfăneală zdravănă pentru întîmplarea de azi-dimineață ! Ne-a jignit pe toți, și în special pe mama.

— Ești sigur că domnul Pink a anunțat cununia fără să-și dea seama că ne ia prin surprindere ?

— Pink să-și dea seama ! Nu s-ar fi apucat să facă așa ceva, pentru nimic în lume !

Ernest declară solemn :

— Mamei putea să i se facă rău.

— N-aş vrea să fiu în pielea lui Philip, cînd o să se întîlnească cu ea.

— Poate nici n-o să apară pînă după-amiază. N-are decît să ia masa la familia Lacey. Sper că aşa va face. Toate ca toate, dar dacă mă enervez în timpul mesei mi se face rău la stomac.

Nicholas gemu surd, apoi exclamă :

— Doamne, cînd am auzit că se vor căsători, era gata să leşin !

— Credeam că mama se scoală pentru a se împotrivi.

— Nici n-ar fi fost de mirare.

— Acum căsătoria nu mai poate fi împiedicată. Va trebui să ne împăcăm cu acest gînd.

— Fata e însă atrăgătoare.

— Nick, ţi-ar place să-l vezi pe Philip aducînd la „Jalna" o fată uşuratică, care să ţină copiilor loc de mamă ?

— El jură că fata nu-i uşuratică.

— Şi tu îl crezi pe cuvînt ?

— Philip nu a fost niciodată mincinos.

— Acum poate că minte, pentru a salva reputaţia femeii iubite.

— Se poate. Cred însă că dacă Mary Wakefield a recunoscut adevărul, Philip nu ar mai fi tăgăduit.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce a spus un lucru atît de groaznic ?

— După părerea mea, ar fi dorit să fie aşa.

— Nick, eşti cinic.

Trăsura coti intrînd pe poartă şi zvîrli nisipul sub roţi. Cînd ajunseră la grajd, Hodge luă calul în primire. Avea un aer abătut, ba chiar vinovat, ca şi cum ar fi fost amestecat în evenimentele

din cursul dimineții. Avea un suflet sensibil și o slujea pe Adeline cu devotament.

Cei doi fii o găsiră pe mama lor așezată în fotoliul ei din salon. Augusta și Edwin erau lîngă ea, reprezentînd un auditoriu plin de înțelegere compătimitoare, în timp ce Adeline monologa despre jignirea suferită la biserică.

Nicholas se aplecă s-o sărute.

— Ei, băbuțo, spuse el, ne-a impresionat felul cum ai părăsit scena. N-am văzut niciodată, nici la teatru, un rol atît de dramatic.

Adeline părea mulțumită de ea, dar nu se lumină la față. Ernest o sărută și el, așezîndu-se de cealaltă parte a fotoliului.

— Voiam să te escortez, dar am văzut că preferi să pleci singură, îi spuse.

— Escorta ar fi stricat tot efectul, sublinie sir Edwin.

— Am vrut să arăt lumii, spuse Adeline, ceea ce gîndesc despre această căsătorie.

— Din nenorocire, nu mai e nimic de făcut, zîmbi Nicholas.

— O, cînd te gîndești că e cel din urmă născut și tocmai el a venit pe lume ca să mă trateze în felul acesta ! strigă Adeline, ținîndu-și de mînă feciorii mai vîrstnici, așezați în dreapta și în stînga fotoliului. Opt ani am așteptat după nașterea lui Ernest, iar la urmă, cînd a sosit clipa să fiu însărcinată...

Sir Edwin o întrerupse :

— Philip e la ușă. Poate să audă din hol ceea ce spui dumneata, dacă repeți totul.

Adeline îi aruncă o privire disprețuitoare. Cu toate acestea, îi urmă sfatul și repetă cele spuse, accentuînd cuvintele pe un ton și mai tragic.

— O, cînd te gîndești că e cel din urmă născut și tocmai el a venit pe lume ca să mă trateze în felul acesta ! Opt ani am așteptat după nașterea lui Ernest, iar la urmă, cînd a sosit clipa să fiu din nou însărcinată, am crezut că voi avea un băiat care să semene cu tatăl lui. Să aibă păr auriu și ochi albaștri, și să-mi fie sprijin la bătrînețe.

Philip apăru chiar în mijlocul acestei tirade. În loc să facă drumul pe jos, se suise în căruța unui fermier care îl lăsase la poartă, îndată după sosirea lui Ernest și a lui Nicholas. O asculta pe Adeline în picioare, lîngă ușă, stînd cu brațele încrucișate și cu ochii ațintiți asupra ei. Înfățișarea lui blîndă și luminoasă nu era de loc de natură să-i agraveze situația. Augusta, sir Edwin și Ernest începură să simtă o afectare deplasată în glasul Adelinei. Oricît de mult se străduiau s-o compătimească, simpatia lor față de ea scădea. Nicholas gîndi în sinea lui : „Băbuța a fost învinsă și își dă seama, așa se explică tonul ei irlandez". Strînse mîna pe care mama lui o ținea întinsă și îi vorbi lui Philip cu asprime :

— Ei, domnule, ce ai de spus în apărarea dumitale ?

— Eram nevoit s-o fac, răspunse el. Trebuia să dau lovitura, pentru a pune capăt situației.

— Lovitura ! Bine ai zis ! exclamă Adeline. O lovitură pe care mi-ai dat-o în fața întregii lumi.

— Nu a fost de față chiar toată lumea, doar o parte, remarcă Philip, aproape duios.

— Asta e lumea mea, răspunse ea cu tristețe. Privind-o, ți-era mai mare mila gîndindu-te că trăia într-un cerc restrîns, departe de restul societății.

Sir Edwin spuse :

— Scumpă doamnă Whiteoak, noi am fost cu toții alături de dumneata în această încercare. Durerea dumitale a fost și a noastră.

Augusta adăugă :

— Aș fi vrut să părăsesc biserica împreună cu mama, dar a trebuit să renunț la această idee.

— După felul în care s-a uitat la noi, întregi Nicholas explicația.

Philip veni în mijlocul camerei.

— Dacă v-ați fi păstrat cu toți sîngele rece, spuse el, nimeni din cei aflați în biserică nu ar fi ghicit mirarea voastră.

Adeline sări ca arsă.

— Asta-mi place ! strigă ea. Grozav îmi place ! Trebuia să stau cuminte în strană, plîngînd pe înfundate, în timp ce parohul anunța viitoarea căsătorie a fiului meu, fără ca eu să fi știut ceva dinainte. Asta nădăjduiai că o să fac ? Te rog, să-mi răspunzi, Philip.

— Nu știu nici eu ce nădăjduiam, răspunse Philip morocănos.

Nările ei se dilatară în timp ce continua să vorbească :

— Sau poate nădăjduiai că îmi voi scoate voalul, să-mi șterg lacrimile. Să-mi șterg ochii și să spun amin, plecîndu-mi capul. Asta voiai de la mine ? Răspunde-mi, ticălos, și nemernic ce ești !

La auzul acestor cuvinte răsunătoare, sir Edwin se prefăcu că-și mîngîie favoriții cenușii, pentru a ascunde cu latul palmei zîmbetul de pe buze.

Lui Philip îi năvăli sîngele în obraz. O privi pe Adeline fără să scoată o vorbă. Privirea lui se fixase asupra broșei pe care o purta la gît și care reprezenta portretul tatălui său în miniatură.

— Sau poate sperai că după ce m-ai jignit, o să mă pocăiesc, spuse ea. Credeai poate că o să îngenunchez în strană ?

— Mamă, spuse Augusta, nu-ți dai seama ce necuviincios sună vorbele astea ?

— Vezi-ți de treaba ta, Augusta.

Philip răspunse :

— N-am avut intenția să te jignesc.

— Desigur, ar fi fost mai rău dacă mi-ai fi înfipt un băț în ochi. Crezi oare, că în biserică a existat măcar un suflet care să nu simtă cît de tare ai jignit-o pe biata și bătrîna ta mamă ?

Ochii lui Philip se făcură rotunzi de mirare.

— Nu ești biata și bătrîna mea mamă, spuse el cu glas tare. Ești o mamă autoritară, în stare să-mi faci o scenă chiar în sfînta biserică, pentru că nu m-am purtat după gustul ei. Cel care a fost insultat cu adevărat am fost eu, dacă vrei să știi. Eu, care am rămas în fața întregii parohii, în timp ce tu ai ieșit mîndră ca o regină.

Cuvintele acestea din urmă avură darul s-o măgulească. Rămase scurt timp pe gînduri, apoi întrebă cu o voce mai blîndă :

— Și ce s-a întîmplat după plecarea mea ? Slujba a continuat ?

— Da. Oricît de însemnată ai fi, slujba religioasă nu putea fi întreruptă pe motiv că ai

plecat într-o clipă de supărare. Iar eu am fost silit să rămîn la locul meu, cu toate privirile ațintite asupra mea.

— Pe vremuri, spuse ea, pentru fapta ta vinovatul putea fi osîndit la moarte prin biciuire cu scorpioni.[1]

— Atunci era de tine, replică el.

— Lasă gluma, Philip, se amestecă Nicholas.

— Fapt este că înștiințarea a fost citită, spuse Philip, și va fi citită din nou în următoarele două duminici, iar apoi, după cîteva zile, Mary și cu mine vom face cununia.

Adeline nu luă în seamă declarația și întrebă:

— Domnul Pink știa că nu fusesem prevenită?

— Nu știa.

— Dacă aș fi crezut că știa, strigă ea, i-aș fi dat o înștiințare de-ar fi zburat din postul lui în trei minute, nu în trei săptămîni.

— Mamă, replică Philip, dar nu ești arhiepiscop, nici măcar episcop.

— Tatăl tău și cu mine sîntem ctitorii acestei biserici.

— Și socotești că e proprietatea ta personală?

— Philip, să nu te aud că vorbești urît cu mama, interveni Ernest.

— Să nu te aud că-mi iei apărarea, spuse Adeline. N-am nevoie de nici o apărare împotriva unei pușlamale nerecunoscătoare ca el.

— Dar pentru ce trebuia să-ți fiu recunoscător? întrebă Philip cu șiretenie.

---

[1] Termen biblic, desemnînd un bici prevăzut cu țepi (n. tr.).

Adeline ridică mîinile, exasperată. Apoi, se lăsă din nou în fotoliu și își întinse picioarele lungi, ca și cum ar fi fost frîntă de oboseală. După o bucată de vreme, spuse :

— Te-am ocrotit împotriva femeilor viclene care se legau de tine în trecut. Și erai mulțumit, nu-i așa ? Tu singur ai recunoscut.

— Se poate. Dar nu puteam să mă apăr și singur ?

Adeline rîse disprețuitor.

— Ba da, așa cum te-ai apărat și de asta care te-a primit la ea în cameră, în timp ce fetița ta cea nevinovată dormea alături. Nu mai spune nimic ! Și-a mărturisit singură păcatul.

— Să lămurim o dată povestea asta, spuse Philip. Între mine și Mary situația e limpede. Acuzația pe care i-a adus-o mama a întărîtat-o atît de mult, încît fata n-a mai vrut să tăgăduiască și a preferat să cadă vina asupra ei. Asta am aflat-o chiar acum, de la ea. Ceea ce cred eu însă, este că Mary era prea intimidată, ca să se mai poată dezvinovăți.

— N-ai fi spus același lucru dacă ai fi văzut-o în clipa aceea, replică Adeline.

Din nou se auzi vocea de contralto a Augustei.

— Explicația lui Philip îmi amintește de o întîmplare cînd era el mic. Ernest și Nicholas să fi avut pe atunci treisprezece și respectiv cincisprezece ani. Aveau un dulău scoțian cu blană foarte frumoasă. Într-o zi, băieții observară că pe blana dulăului se iviseră niște găuri, ca și cum i s-ar fi tăiat smocuri de păr de la rădăcină. Philip o mai pățise de cîteva ori, pentru că îi plăcea să se joace cu cuțitașe și cu foarfeci. Firește,

băieţii îşi închipuiră că şi de data asta tot el făcuse pozna. Îl învinuiră cu asprime. Eram şi eu de faţă şi l-am învinuit cu ei, dacă nu mă înşel. Philip nu răspundea nimic, se uita la noi de parcă i-ar fi părut bine că făcuse o faptă atît de urîtă. A fost tîrît înaintea tatii, care l-a întrebat cu voce tunătoare : „Ai făcut tu una ca asta, domnule ?" şi Philip s-a uitat drept în ochii lui şi a răspuns : „Da". Tata l-a pedepsit cu asprime. După cîteva zile, s-a descoperit că dulăul avea o eczemă, din care pricină îi cădeau smocuri de păr. Îmi aduc aminte că am plîns, mîhnită de faptul că Philip fusese pedepsit pe nedrept. Cînd l-am întrebat însă de ce a recunoscut un lucru pe care nu-l săvîrşise niciodată, mi-a răspuns că nu ştie. Cred că în sinea lui fusese măgulit de faptul că-l socotiseră capabil de asemenea grozăvie... Ţi-aduci aminte, Philip ?

— N-aş putea să spun precis. Am mîncat de foarte multe ori bătaie cînd eram mic.

— Iată o poveste care dă de gîndit, observă Nicholas.

Sir Edwin se uită admirativ la nevasta lui.

— Augusta, spuse el, are o inteligenţă extrem de analitică.

Philip îşi muşcă încheietura mîinii, neştiind dacă această poveste o avantaja sau nu pe iubita lui.

Timbrul grav al gongului indian, bătut de Eliza, anunţa că prînzul de duminică era servit. Toţi membrii familiei erau lacomi şi, după ce se aşezară în jurul mesei, pe care erau patru raţe grase, puse toate în faţa lui Philip ce-i îmbiau cu mirosul lor plăcut, nimeni nu se mai gîndi decît la mîncare. Philip se pricepea să împartă pasărea

în bucăţi, căci de cînd murise tatăl lui stătea mereu în capul mesei. Tăia încet, dar cu pricepere, ca un bun cunoscător al anatomiei bobocului de raţă, în timp ce toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

Cei doi copii urmăreau cu mult interes feţele celor mari, aproape fără să le mai pese de mîncarea pe care o aveau în farfurie. Nicholas, Ernest şi sir Edwin încercau să canalizeze discuţia spre teme impersonale, dar la un moment dat, cînd prînzul nici nu ajunsese la jumătate, Adeline o întrebă pe Meg :

— Ai auzit şi tu înştiinţarea care s-a citit azi-dimineaţă în biserică ?

— Da, bunicuţo.

— Ai înţeles ce înseamnă asta ?

— Da. Înseamnă că tăticu se căsătoreşte cu domnişoara Wakefield.

— Ai înţeles atunci imediat ?

— Nu. Mi-a explicat Nettle.

— Îţi pare bine ?

— Nu. Nu vreau să se căsătorească.

— Dar tu, Renny, ce părere ai ? Vrei ca tatăl tău să se căsătorească cu domnişoara Wakefield ?

Vocea ascuţită şi limpede a băiatului răspunse cu hotărîre :

— Dacă-i vorba să scăpăm de lecţii, atunci vreau.

Meg adăugă :

— Nettle spune că e îngrozitor să ai mamă vitregă.

— Femeia aceea o să ne părăsească de mîine, mormăi Philip.

— Oricum ar fi plecat, se lăudă Meg. Nu doreşte să mai stea la noi, să primească ordine de la domnişoara Wakefield.

— Nici un cuvînt mai mult, îi porunci Philip, sever.

Renny spuse cu glas pițigăiat :

— În basme, mama vitregă îi preface pe copii în păsări și în animale. Sper că domnișoara Wakefield mă va preface într-un armăsar.

Toți pufniră în rîs. Philip zîmbi pe sub mustață și spuse :

— Păi, atunci, ce mă fac ? Rămîn fără băiețel.

— O să încaleci pe spinarea mea ! strigă Renny voios. Iar eu voi merge iute ca vîntul, așa că niciodată nu va trebui să mă atingi cu biciușca.

Philip puse palma peste mînuța băiatului.

— Dacă domnișoara Wakefield te va preface în armăsar, vorbi el cumpătat, am să mă așez pe spinarea ta și vom pleca împreună, și nu ne vom mai întoarce niciodată.

Din clipa în care Philip o mustrase, Meg stătuse la locul ei bosumflată, gata să plîngă. Acum, izbucni într-un plîns zgomotos, fără nici o reținere. Înțelese că tata îl preferă pe Renny.

De obicei, în asemenea împrejurări, i s-ar fi spus să părăsească sufrageria, dar acum Adeline o chemă lîngă ea, o îmbrățișă și îi spuse sărutînd-o:

— Bietul copil, bietul copil.

— De ce bietul copil ? întrebă Philip. Se poartă de parcă ar avea patru ani.

— Ai dreptate, spuse Nicholas. E o adevărată pacoste s-o auzi zbierînd de pomană.

— Ce-i fetița de vină, că nu se stăpînește ? În definitiv nu se poartă mai rău decît Philip, spuse Adeline.

— Cît despre mine, cred că am dovedit din plin că știu să mă stăpînesc, ripostă el.

— Scumpul meu tată, continuă ea, m-a învățat că cea mai înaltă însușire care ne călăuzește în viață este stăpînirea de sine.

— Prima dată în viața mea cînd te aud că-l lauzi, remarcă Nicholas.

Nicholas trecuse, așadar, și el de partea adversarului.

— Și ție, dacă ai fi avut calitățile scumpului meu tată, îi răspunse Adeline, nu ți-ar fi fugit niciodată nevasta cu altul.

— Mamă ! Te aud copiii, o imploră Augusta.

— Nu-i nimic. Tare aș fi vrut să am mai mulți nepoți, dar degeaba. Nicholas n-a făcut nici un copil. Tu și cu Edwin n-ați fost nici voi în stare de așa ceva. În schimb tatăl meu a făcut unsprezece copii și pe toți i-a învățat să se stăpînească. Și ce om fin era tata ! Dacă am rostit vreodată un cuvînt greu împotriva lui, să mă bată Dumnezeu. E drept, nu l-am apreciat de ajuns înainte de moarte. Oftă adînc. Așa pățesc toți părinții, eu la fel. Nu mai sînt chiar atît de tînără.

— Nu te-am văzut niciodată arătînd mai bine ca acum, spuse Ernest cu înflăcărare.

— Dar nu mă plîng.

Eliza se ivi aducînd o tartă de piersici cu frișcă, pe care o așeză în fața Adelinei. Îi tremurau mîinile, căci era foarte tulburată de vestea pe care i-o dăduse Hodge în legătură cu ceea ce se petrecuse în biserică.

Starea în care se găsea Eliza o impresionă pe Adeline atît de mult, încît în clipa în care ridică

lopățica și cleștele greu de argint pentru a servi tarta, mîna ei începu să tremure ca varga.

— Eliza, spuse ea, n-ai vrea să treci tava cu prăjituri lady-ei Buckley ? Nu mă simt în stare astăzi să servesc.

Eliza execută ordinul, aruncîndu-i o privire profund îndurerată.

— Dar tarta cu piersici este una din prăjiturile tale favorite, mamă, strigă Ernest. Nu iei nici măcar o bucățică ?

— Astăzi nu... astăzi nu pot, răspunse cu voce stinsă. Nu am poftă să mănînc nimic dulce. Dar nu vă necăjiți din pricina mea. O să stau liniștită la locul meu și o să mă bucur de bucuria voastră. Meg, întoarce-te la locul tău, draga mea, și mănîncă-ți tarta. Renny, stai drept și ține furculița ca lumea. Dumnezeu știe cît m-am zbătut să vă învăț bunele maniere, așa cum m-au învățat și pe mine părinții cînd eram mică. Dacă vreunul din noi, eu sau frații mei, se purtau nepoliticos, tata ne trăgea o urecheală de vedeam stele verzi.

Mai rămăse o vreme, urmărindu-i cu tristețe pe ceilalți mîncînd tarta, apoi spuse :

— Aș vrea să mă întind puțin. Nu mă simt tocmai bine. Băieți, care din voi vrea să mă conducă ?

Nicholas și Ernest săriră amîndoi. Sprijinindu-se pe brațele lor puternice, Adeline părăsi sufrageria.

Augusta, plină de tact, căută să le vorbească copiilor cu multă veselie, le mai dădu tartă și, după ce isprăviră de mîncat, le dădu voie să plece. Nicholas și Ernest se întoarseră din odaia mamei lor.

— Cum se simte? întrebă sir Edwin, îngrijorat.
— Ceva mai bine, răspunse Ernest. Philip, te roagă să te duci la ea.
— Acum însă, cu siguranță nu va mai fi în stare să continue discuția, spuse Augusta.
— Cred că Philip ar trebui să se ducă la ea, interveni Ernest pe un ton judicios. Așezîndu-se pe scaun, adăugă: O să fac o indigestie. Și, cu un aer resemnat, atacă o tartă.
Philip spuse:
— Scuză-mă, Augusta. Apoi părăsi sufrageria, călcînd apăsat. Pasul lui trăda mai curînd dîrzenie decît împăcare.
— Sper că mama nu se simte prea rău, își dădu părerea Edwin.
Nicholas înghiți ultima bucățică de tartă, se lăsă pe spătarul scaunului și își șterse mustățile pleoștite.
— N-are nimic grav, răspunse el, dar mama, care are bun simț, știe că a fost învinsă.
Într-adevăr, Adeline știa și, întinsă pe pat în așteptarea lui Philip, privea lucrurile lucid, fără amărăciune. Philip, cu părul blond strălucind pe fondul întunecat al draperiei, stătea în pragul ușii, la fel cum stătuse tatăl său acolo cu mulți ani în urmă, cînd era tînăr.
— Vino mai aproape, lîngă pat, spuse ea.
Se apropie și îngenunche, îmbrățișînd-o.
— Mamă, ești bolnavă?
— Acum mă simt mai bine. Îl cuprinse în brațele ei lungi, trăgîndu-l la piept. Philip își îngropă fața în pieptul ei.

— Ești favoritul meu. Tu ești cel mai tînăr. Ție nu pot să-ți refuz nimic. Dacă vrei neapărat s-o iei în căsătorie, ia-o. Adeline suspină adînc, cu resemnare, și adăugă : Ad-o acasă și o să caut să mă port cu ea cît mai drăguț.

Boney stătuse tot timpul discuției cocoțat pe mîna Adelinei. Începu să meargă de-a lungul trupului ei. Cînd ajunse la cap, se umflă în pene și întinse aripile, vrînd parcă s-o ocrotească. Cloncăni de cîteva ori.

A doua zi, Philip își mîna din nou iapa murgă pe drumul care ocolea lacul. Mary ședea alături de el în trăsurică, iar în spatele lor se afla geamantanul. Era o dimineață rece și luminoasă de toamnă, cu frunze felurit colorate plutind în văzduh ca niște păsărele, iar pe cer cîrduri de păsări zburau spre țările calde, asemeni unor frunze purtate de vînt. Valurile loveau țărmul cadențat și iapa lovea pămîntul cu copitele în același ritm, de parcă îi plăcea zgomotul valurilor. Fiecare firicel din coama ei și din coadă tresărea parcă plin de viață.

Mary își ținea amîndouă mîinile pe pălărie, de teamă să nu-i zboare. Obrajii ei biciuiți de vînt erau mai roșii decît buzele. Lui Philip i se păru încîntătoare. Îi spuse :

— Buzele tale sînt mai puțin roșii ca altădată, draga mea Mary.

Își mușcă ușor cu dinții buza inferioară.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire.

— Ce anume ? întrebă Philip zîmbind.

— Altădată puneam puţin ruj. Mary se opri o clipă, îngrijorată, temîndu-se că asta l-ar putea nemulţumi. Apoi adăugă: Dar n-o să mă mai rujez niciodată, dacă nu-ţi place.

— Mie îmi placi aşa cum eşti, răspunse el.

Se îndreptau spre locuinţa familiei Lacey, unde, în urma unei înţelegeri amicale, Mary urma să fie găzduită pînă la cununie. Drumul trecea pe lîngă „Jalna". Philip opri calul în faţa porţii. Biciul îi atîrna în mînă.

— Mary, nu te uita la mine speriată, spuse el. Nu vreau să te silesc să faci ceva împotriva voinţei tale. Dar după părerea mea, acum este momentul să vii împreună cu mine s-o vezi pe mama. Odată şi odată, tot va trebui să faci acest pas, aşadar cu cît îl vei face mai curînd, cu atît va fi mai bine. De altfel, cred că va fi bucuroasă să vii întîi la ea şi apoi la familia Lacey.

— O, nu, nu atît de repede! Nu cred că pot.

— Ba poţi... Hai, fii fată deşteaptă. Mama o să te iubească mai mult, dacă vede că te comporţi deschis. Nu uita că sînt şi eu alături de tine.

Mary se simţea în stare de orice, alături de Philip. Ar fi putut înfrunta douăsprezece femei ca Adeline Whiteoak, nu numai una, ştiind că el o ocroteşte. În timp ce se pregătea să consimtă, inima îi bătea chinuitor de repede.

— Foarte bine, spuse ea. Presupun că ai dreptate. Cît despre mama ta, nu-mi închipui că ar putea să mă iubească.

Philip era el însuşi foarte emoţionat la gîndul acestei întîlniri. Îi era milă de Mary, dar totodată era convins că biata fată îşi agravase singură si-

tuaţia prin minciuna ei necugetată. Cuprinse cu mîna mîinile ei împreunate în poală şi le strînse cu putere.

— În cele din urmă, te vei simţi mult mai bine, spuse el.

— Sper, de altfel nici nu s-ar putea să mă simt mai rău ca acum. În acele clipe, ar fi dorit ca aleea să fie de zece ori mai lungă. Abia îşi revenise puţin, cînd, deodată, trăsura se opri în faţa uşii de la intrare, iar Philip sări şi se întoarse spre ea, ca s-o ajute să coboare.

— Nu pot ! strigă ea cuprinsă de panică.

— Nu poţi ?

— Nu.

— Atunci, cînd o să poţi ?

— Mîine.

— Foarte bine. Se pregăti să se urce din nou în trăsurică. O umbră de dezamăgire îi întuneca faţa. Credeam că ai mai mult curaj, spuse el.

— Mă duc, mă duc ! Mary nu putea să-l vadă dezamăgit din pricina ei. Apoi, amintirea clipei cînd izbutise s-o învingă pe Adeline îi reveni brusc, fortificînd-o pentru ultima încercare. Aproape că se aruncă în braţele lui, de teamă să nu-i slăbească voinţa. Philip o coborî din trăsură.

— Îndreaptă-ţi pălăria, spuse el măsurînd-o cu privirea. Are borurile prea mari pentru un vînt ca ăsta.

Îşi îndreptă pălăria, îşi luă inima în dinţi şi urcă treptele din faţa uşii :

După ce intrară amîndoi, Philip o sărută.

— Iată casa ta, Mary, zise el. Fii binevenită, scumpa mea.

În momentul acela ar fi vrut s-o strîngă la piept, să se contopească cu el, dar o conduse în salon și o lăsă să aștepte acolo. Mary auzi pașii lui Philip răsunînd în hol. Plecase în căutarea mamei lui. Apoi, auzi vocea lui Adeline Whiteoak.

Pașii ei se auzeau din direcția dormitorului. Philip rămăsese în urmă. Îi era oare teamă să nu asiste cumva la vreo scenă, sau i se părea mai nimerit să le lase să se întîlnească singure? Mary nu știa ce să creadă. Și nici nu-i păsa măcar. Important era să se termine odată cu întîlnirea aceea neplăcută.

Dar nu putea să-i vorbească Adelinei, deoarece gura îi era uscată ca iasca. Stătea dreaptă, sfioasă și cutezătoare în același timp, cu ochii ațintiți asupra ușii.

Adeline se ivise în prag și o privea. Avea o înfățișare impunătoare, îmbrăcată parcă anume pentru întîlnire, cu rochia ei de gală, de mătase grea, purpurie, cu trenă, dantelă la gît și la mîneci. În tot timpul zilei se mișcase încet, vorbise și mîncase pe îndelete, ca și cum ar fi fost pe jumătate paralizată. Dar acum își regăsi brusc vitalitatea. Într-o clipă se apropie de Mary, cu brațele larg deschise. Mary se pomeni deodată strînsă la pieptul ei și simți parfumul oriental pe care îl răspîndea din pricină că își ținea lenjeria într-un sipet din lemn de santal.

— Copila mea! Vocea Adelinei vibra plină de căldură, păstrînd în același timp o nuanță melodramatică. Copila mea, a trecut totul!

XXII

Păţaniile unui băieţel

În dimineaţa aceea, la ora şase, Renny Whiteoak se sculase deja din somn ; s-ar fi zis că e o zi de vară deoarece razele soarelui strălucitor de octombrie răspîndeau în aer o căldură blîndă. Cerul era albastru, tot atît de albastru era şi jerseul băieţelului. Renny se simţea pur ca un cristal. Se îndreptă spre grajd, suplu şi sprinten ca o zvîrlugă.

Mergea tot timpul cîntînd, strigînd şi chicotind, fără să-şi dea seama din ce pricină era atît de vesel. Ajunse tocmai în clipa cînd Hodge deschidea lacătul greu de pe uşa cea mare a grajdului.

— Hello, Hodge ! răcni el, ca şi cum Hodge ar fi fost surd. Am venit să te ajut la treabă.

— Foarte frumos, zise Hodge deschizînd uşa larg, cu o mişcare amplă. Am mare nevoie de ajutor. Cît ceri pe lună ?

— Un dolar.

— O-ho-ho ! N-am atîţia bani.

— Mi-ajung și douăzeci și cinci de cenți, se grăbi Renny să se învoiască.

— În regulă. Te angajez. Mai întîi trebuie să adăpăm caii.

Hodge tropăi cu cizmele lui greoaie pînă la locul unde se aflau gălețile. Renny lungi pasul pentru a nu rămîne în urmă. Cînd Hodge apucă în mînă o găleată, Renny luă și el una. Caii, închiși în boxe, scoteau capetele ca să-i privească. Nechezau încet, aprobîndu-i parcă în limba lor, în timp ce băieții se îndreptau spre puțul care se afla tocmai dincolo de boxele animalelor. Hodge ridică în sus capacul greu care acoperea puțul, și din gaura neagră urcă un miros rece de apă proaspătă. Coborî găleata în puț, apoi o scoase plină cu apă. Pe mîinile lui păroase se vedeau stropi argintii. Umplu găleata lui Renny, care stătea alături, așezat pe vine. Fețele lor întunecate se oglindeau în fundul puțului.

— Să nu vii niciodată singur aici. Poți cădea înăuntru și e adînc, îl sperie Hodge pe Renny.

— Și n-o să mă salvezi ?

— Da de unde naiba să știu că ai căzut ? În timpul ăsta o să-mi văd de treaba mea, cine știe pe unde.

— Dar dacă strig ?

— Pînă una alta, ține minte că nu trebuie să te apropii singur de fîntînă, zise Hodge. Stai, nu încerca să ridici găleata ! E grea și nu trebuie să te opintești prea mult, altfel o să-ți pară rău mai tîrziu.

Renny puse mîna pe toartă și cără găleata împreună cu Hodge. Ajută cît putu la ridicatul găleții pînă la botul Laurei. Bătrîna iapă se afla

în boxa cea mai spațioasă din grajd. Avea treizeci de ani și fusese favorita căpitanului Whiteoak. În timp ce-și cufunda capul mic și inteligent în găleata cu apă, ochii ei strălucitori îi aruncau lui Renny o privire blajină.

— Mă iubește, spuse el. Crezi că o să trăiască pînă mă fac destul de mare ca s-o încalec ?

— Nu m-ar mira. E foarte rezistentă la curse lungi. Și uite ce mușchi are la piept. Hodge mîngîie drăgăstos spinarea iepei. De la tatăl meu am auzit că bunicul dumitale ținea la ea mai mult decît la oricare alt cal, adăugă el, și, slavă Domnului, a avut cai mulți dacă am sta să-i socotim pe toți cei din Anglia, din India și din Canada.

— Și eu țin la ea, spuse Renny cu mîndrie. Țin la tot ce se află la „Jalna".

Joe, grăjdarul mai bătrîn, adusese cailor fîn și ovăz. Tom, un flăcăiaș tînăr, curăța boxele aruncînd bălegarul într-o roabă pe care o ducea apoi în curtea grajdului. Hodge era favoritul lui Renny, care se ținea tot timpul după el. Amîndoi se apucară să țesale caii. Țesala era prea mare pentru mînuța lui Renny, dar muncea din răsputeri, șuierînd printre dinți, așa cum făcea și Hodge. Cînd termină, poneiul lui strălucea ca o nucă lustruită, și Hodge îl lăudă pe Renny. Poneiul își întoarse capul spre băiat și îl atinse cu botul, lingîndu-l cu dragoste pe ureche.

Renny îl întrebă pe Hodge :

— Vii după-amiază la petrecere, Hodge ?

— Dacă au nevoie de mine, vin și eu pe acolo.

Renny stătea cu picioarele depărtate, mestecînd în gură un fir de paie.

— Ştii pentru cine se dă petrecerea ? îl întrebă el.

Hodge îşi scărpină claia de păr de culoarea fuiorului.

— Nu prea ştiu, răspunse el evaziv.

— Pentru domnişoara Wakefield. Ea o să fie mama mea vitregă.

— Oo... Păi atunci, cred că are să fie bine.

— Tu ai vrea să ai mamă vitregă ?

— Păi da cum...

Renny întrebă batjocoritor :

— Zău ? Şi dacă te preface într-un şarpe sau într-o broască rîioasă ?

— Ce, tu crezi în asemenea minciuni ?

— Nu ştiu, Nettle spune că-i adevărat.

— Minte, şi bine că s-a cărat de aici... Drace, acum e timpul să-mi iau gustarea. Şi tu ai face bine să mergi să ţi-o iei pe a ta. Ia te uită, cum te-ai murdărit ! Vrei să te ajut să te speli la cişmea ?

— Bravo, cum să nu vreau ! Renny era încîntat de această idee. Ţopăi pe lîngă Hodge pînă la cişmeaua din curtea grajdului. Hodge scoase o bucată de săpun de gudron.

— E rece, îl preveni el.

— Nu-i nimic.

— Atunci, scoate flaneaua şi apleacă-te.

Aruncă pe jos jerseul şi maioul de dedesubt. Trupuşorul lui alb stătea ţeapăn, în timp ce capul zglobiu se mişca în dreapta şi în stînga.

— Numai faţa şi mîinile sînt murdare, spuse el.

Hodge pompă apă pînă udă bine săpunul. Săpuni gîtul şi mîinile lui Renny.

— Spală-te singur pe faţă, să nu-ţi dau săpun în ochi.

Renny, acoperit cu clăbuci, se aplecă cu mîinile pe genunchi, sub şuvoiul de apă rece ca gheaţa, pe care Hodge o pompa deasupra lui. Obrajii lui roşii începură să se învineţească. Hodge îl frecă tare cu prosopul aspru, adus din grajd. Apoi, se dezbrăcă pînă la brîu, iar Renny apucă pompa şi trase cu atîta putere, încît de fiecare dată cînd se ridica, îl sălta şi pe el. Renny rîdea de bucurie, privind apa care şiroia pe torsul pătrat al lui Hodge şi îi uda părul cînepiu. Prin faţa lor trecură maiestuos vacile care fuseseră mulse şi ieşeau acum din grajduri. Tom mergea spre casă, cu două şiştare pline cu lapte. În timp ce trecu pe lîngă el, Renny simţi mirosul cald şi dulce al laptelui înspumat.

— Vreţi să beţi ? întrebă Tom.

— Nu zic nu, răspunse Hodge. Luă cana de metal de lîngă cişmea şi o băgă în şiştar. Apoi, i-o întinse lui Renny.

— Ia tu întîi, spuse Renny politicos.

— Nu. Întîi dumneata, că eşti stăpîn, răspunse Hodge puţin zeflemitor.

Renny duse cana la gură şi nu se opri pînă nu bău tot. Începuse să gîfîie din pricina efortului, dar era mîndru că reuşise să-şi dovedească bărbăţia în faţa celor doi tineri care stăteau cu ochii ţintă la el.

— Mai vrei ? întrebă Hodge.

— Nu, mulţumesc.

Hodge bău două căni. Tom, la fel. Apoi plecară spre casă. Hodge porni spre locuinţa lui.

Stătea împreună cu maică-sa într-una din căsuțele argaților de pe moșie.

Renny alergă iute pe scară, s-o trezească pe Meg. Se întreba cu mirare de ce îi plăcea ei oare atît de mult să doarmă în timpul dimineții. Lui nu-i era somn aproape niciodată, și Nettle spunea că de aceea era atît de slab, în timp ce Meg era durdulie. Pe Nettle au dat-o afară pentru că nu a fost drăguță cu domnișoara Wakefield. Cine nu e drăguț cu domnișoara Wakefield n-are decît să plece. Oare va trebui și el să plece, dacă nu se va purta drăguț cu domnișoara Wakefield ?

Meg, încolăcită, semăna cu un ghem drăguț, alb și trandafiriu. Coada ei șaten-aurie se întindea de-a curmezișul pernei, ca un mîner de care puteai s-o apuci. Băiatul puse mîna pe funda mototolită cu care era legată și trase cu putere în sus și în jos, întocmai cum acționase pompa de la cișmea. Meg se deșteptă brusc, își întinse trupul încolăcit și-și încruntă, mînioasă, fața drăgălașă.

— Pleacă de aici, spuse ea răstit. Lasă-mă-n pace, Renny ! Mîinile băiatului îi gîdilau ceafa.

— Trezește-te, spuse Renny lipindu-și fața de obrazul ei.

Meg avea preferințele ei pentru anumite mirosuri. Îi plăcea mirosul de vopsea, mirosul de ceară de parchet, și altele asemănătoare. Mirosul săpunului de gudron cu care se spălase Renny îi ajunse la nări.

— Ce plăcut ! șopti ea, trăgînd capul lui cît mai aproape de pernă.

Băiatul era încîntat că-i plăcuse. Cîteva clipe stătu liniştit, gustînd plăcerea de a fi îmbrăţişat, apoi stomacul său înfometat îl făcu să sară în picioare. O dezveli pe sora lui.

— Hai, scoală-te! strigă. În curînd vor aduce cortul.

— Nu mă interesează, bombăni ea. Nu merg la petrecere.

Renny o privi uimit.

— De ce? O să fie îngheţată, şi punci de fructe, şi cîte şi mai cîte.

— Nu mă interesează.

În fond însă toate astea o interesau şi dorea să vadă cum se ridica cortul în mijlocul peluzei. Rostogolindu-se pe fund, începu să-şi rotească ochii prin încăpere, în căutarea ciorapilor. Renny îi dădu ciorapii care se aflau sub pat. Meg smulse ciorapii din mîna lui Renny şi începu să-i tragă pe picior, deşi mai era încă supărată.

— Mă duc, strigă el peste umăr, şi porni pe scări în jos, tropăind zgomotos.

Uşa de la dormitorul lui Ernest se deschise. Ivindu-se în prag, Ernest îl apucă pe Renny de braţ şi îi spuse cu severitate:

— Ai făcut multă gălăgie alergînd pe scări încolo şi încoace. Nu-ţi dai seama că e încă devreme şi unii mai vor să doarmă?

— Am uitat.

— Uitarea, cînd e vorba de binele altuia, este o ofensă ce nu poate fi îngăduită. Ţie îţi place să ne gîndim la binele tău, nu-i aşa?

— Da.

— Da, şi mai ce?

— Da, unchiule Ernest.

— Acum, dă-mi mîna și vom coborî liniștiți împreună. Mîna ta e rece. De ce este atît de rece ?

— Nu știu.

— Ai fost afară ?

— Da. Afară e cald.

— Bine. Înseamnă că la petrecere vom avea vreme frumoasă.

Amîndoi se așezară la masă. Eliza așeză farfuriile cu budincă de ovăz în fața lor. Ernest se gîndi cît de vioaie devenise Eliza după plecarea doamnei Nettleship. Îi spuse nepotului său :

— Renny, astăzi este pentru tine o zi importantă. Băiețelul îl privi în față, întrebător. Vezi, că ai o picătură de lapte pe bărbie. Șterge-o. Nu cu mîna. Cu șervețelul. Așa, și acum ascultă. Astăzi pentru tine este o zi importantă, deoarece tatăl tău și-a invitat toți prietenii, cu intenția de a le prezenta pe tînăra domnișoară care va fi noua ta mamă. Toată lumea va avea ocazia să o cunoască și s-o admire. Este o persoană foarte drăguță, după cum știi. În timp ce ea îi va primi pe musafiri, tu va trebui să stai în apropierea ei și să te porți cît mai politicos. Dacă va trebui să servești pe cineva la masă, bagă de seamă, să nu răstorni mîncarea din farfurie. Dacă vezi alături un domn și o doamnă, vei oferi mîncarea în primul rînd doamnei.

— Bine, unchiule Ernest. Credeam că e o petrecere de-a bunicuței.

— Bunica ta dă petrecerea în cinstea domnișoarei Wakefield.

— Credeam că o dă pentru ea.

— Zău, Renny, mă mir uneori cînd spui cîte o prostie. Ţi-e gîndul numai la joacă, nici nu auzi ce se petrece în jurul tău.

— Am auzit şi eu cînd s-a anunţat în biserică.

— Asta nu are nici o legătură cu petrecerea... Sau, pînă la urmă, tot are legătură. Vrei un ou ?

— Da, mulţumesc.

Ernest luă un ou, îl coji la un cap şi îl întinse lui Renny, împreună cu o felie de pîine prăjită, bine unsă cu unt. Pîinea prăjită, care se găsea pe masă din belşug, era unsă cu atîta unt încît picăturile de grăsime topită se scurseseră prin miez şi formau pe farfurie adevărate bălţi de culoarea aurului.

Deodată, Ernest făcu o remarcă :

— Nu-mi place cum miroşi.

— Miros a săpun, răspunse Renny.

— A săpun ? Nici vorbă de aşa ceva. Miroşi a grajd. Să nu te mai prind că vii la masă după ce ai pus mîna pe cai.

Renny lăsă capul în jos.

— Dar m-am spălat, murmură el.

— Ţi-ai schimbat hainele ?

— N-nu.

— Termină acum repede oul. După aceea, ia-ţi o bucată de pîine cu marmeladă şi du-te unde ştii. Nu pot să pun nici o bucăţică în gură cît timp mai stai în sufragerie.

Ernest îşi şterse gura şi se rezemă cu spatele de scaun, privind ţintă băiatul cu ochii lui albaştri ca florile de nu-mă-uita.

Renny isprăvi de mîncat oul din două înghiţituri, luă o bucată de pîine prăjită şi o zbughi pe uşă.

— Vino înapoi, spuse Ernest. Pune scaunul la loc. Încetișor, fără să faci zgomot. Acum, ce trebuie să spui ?

— Iartă-mă, te rog.

— Bine.

Băiatul străbătu veranda în fugă și ieși pe peluză. Acolo, oamenii înălțau cortul ce fusese adus din oraș. Avea dungi albe și roșii, și margini în formă de semilună. Sub el erau niște mese lungi, cu picioare încrucișate. Oamenii lucrau veseli, cîntînd și, cîteodată, și înjurînd. Prepelicarii și foxterierul se băgau printre picioarele lucrătorilor. Văzîndu-l pe Renny cu felia prăjită în mînă, cîinii îl înconjurară imediat. Puse pe rînd cîte o bucățică de pîine în gura căscată a fiecăruia, apoi Jake profită de ocazie și alergă spre tufișuri, cu restul feliei în bot.

Din pîlcul de molizi amestecați cu pini se ivi trăsura doctorului Ramsay. Doctorul coborî și își legă calul. Renny alergă spre el.

— Bunicuțule, țipă Renny. Astăzi avem petrecere în aer liber.

— Văd, spuse doctorul, uitîndu-se fără entuziasm la cortul strălucitor. Nu te supăra dacă te întreb, dar care este rostul acestei petreceri ?

— Cum, nu știi ? întrebă Renny, uimit.

— Ba de știut, știu eu, mă întreb însă dacă înțelegi ce înseamnă asta.

— Dăm această petrecere, ca s-o prezentăm prietenilor noștri pe domnișoara Wakefield. Ea va fi noua mea mamă.

— Așa-i. O ții minte pe mama ta care a murit ?

— O, da.

— Ştii că era singura mea fată ?
— Singura ?
— Cum, nu ştiai ?
Renny simţi în privirea doctorului Ramsay un reproş mut, plin de tristeţe.
— O, sigur că ştiam, se grăbi să răspundă. Apoi adăugă repede : Ai de gînd să-i aduci domnişoarei Wakefield nişte copilaşi ?
— Dumnezeu ştie... Vrei să-i aduc ?
— Da. Vreau să am un frăţior. O să am grijă de el. O să-l învăţ să călărească.
— Bine, bine, o să vedem.
— Bunicuţule, e adevărat că tu aduci copilaşii în punga aceea neagră ?
— Speri că o să-ţi dezvălui tainele meseriei mele ?
— Viţeii sînt prea mari ca să vină în punga ta, spuse Renny, şi atunci vaca îi face singură. Am văzut eu una care făta pe cîmp.
— Sper că nu erai împreună cu Meg, spuse doctorul încruntat.
— Nu. Eram singur.
— I-ai povestit şi ei, cumva ? Privirea doctorului era severă.
— Nu i-am spus, minţi Renny.
Adeline venea prin iarbă în direcţia lor.
— Ce frumos este azi ! exclamă ea. Nu puteam alege o zi mai potrivită. Întotdeauna am fost de părere că toamna este mai frumoasă decît tot restul anului.
— Sînt bucuros că eşti atît de veselă, spuse sec doctorul Ramsay.
Adeline îl apucă de mînă şi i-o strînse cu putere.

— Hai, curaj, spuse ea. Caută să vezi lucrurile în bine, aşa cum fac şi eu. Drept să-ţi spun, acum o îndrăgesc pe Mary din ce în ce mai mult. Mi-a făcut o impresie extrem de bună în ultimele zece zile. Are un caracter foarte complex şi numai o femeie ca mine poate s-o înţeleagă. De aceea am luat-o sub aripa mea protectoare. Adeline îşi îndoi braţul lung şi mlădios, pentru a ilustra această afirmaţie. Îi fac trusou din banii mei, urmă ea. Cînd era vorba să se mărite cu Clive Busby, voiam să-i dăruiesc un palton din blană de castor, bun pentru ţinutul unde urma să plece, dar acum paltonul va fi din blană de focă.

— Desigur, spuse doctorul, foca se potriveşte pentru stăpîna unei moşii ca „Jalna".

Adeline tresări.

— Stăpînă, ai spus? Stăpînă! Domnule Ramsay, aici întotdeauna mă voi socoti eu stăpînă, chiar dacă, Doamne fereşte, voi ajunge la vîrsta de o sută de ani.

Doctorul Ramsay o privi cu admiraţie.

— Nici o femeie, din cîte am cunoscut pînă acum, nu este în stare să poarte povara bătrîneţii atît de bine ca dumneata.

— Să dea Domnul să fii aici, lîngă mine, să-mi dai medicamente după cununie, spuse ea.

Doctorul clătină din cap:

— Nu va fi nevoie. Apoi, întrebă: Ai mai auzit ceva despre tînărul Busby?

— Da. Doamna Vaughan a primit o scrisoare de la mama lui. Munceşte din greu şi se simte bine. Înainte de a veni la noi îi făcea curte unei domnişoare foarte drăguţe din ţinutul acela. Acum

speră că o va lua în căsătorie și își va întemeia un cămin. Sînt cît se poate de bucuroasă în privința lui Mary, căci nu i-ar fi priit viața în prerie... „Jalna“ este locul cel mai nimerit pentru ea, adăugă Adeline cu bunăvoință.

Doctorul Ramsay, care era presbiterian, nu asistase la prima înștiințare a căsătoriei lui Philip, însă auzise multe discuții în legătură cu scena petrecută în biserică și, acum, privirea lui îndreptată spre Adeline exprima mai curînd un sentiment de nedumerire decît admirație.

Veniră și ceilalți membri ai familiei, pentru a ajuta la pregătirile intense ce se desfășurau pe peluză. Aranjau mesele, le acopereau, aduceau scaune pentru mica orchestră de muzicanți și pentru musafirii care, eventual, ar fi preferat să se așeze în timp ce luau gustări. Copiii și cîinii apăreau mereu ba într-un loc, ba în altul. Eliza, care înflorise în chip miraculos după plecarea doamnei Nettleship, făcea față situației cu multă pricepere. Mama tînărului Hodge alerga încoace și încolo, ca s-o ajute. Philip se așeză pe una din mesele lungi acoperită de curînd cu o față de masă albă de damasc, și își aprinse pipa. În timp ce pufăia domol, un strigăt comun îl făcu să se scoale brusc.

— Cum de n-am observat fața de masă ! exclamă el. Începu să netezească cu palma locul unde stătuse, dar Eliza înlocui îndată fața de masă.

Jake, găsind-o pe cea veche într-un coș de pe iarbă, o trase cu dinții și o tîrî pînă la tufișuri, fără să fie observat decît de proprii lui părinți, care se prefăceau că nu-l cunosc.

La amiază, decorul pentru petrecere era aranjat. După o masă uşoară, toţi, în afară de Renny, se odihniră puţin. Era toamnă, dar era cald. Renny se duse într-o cîmpie străbătută de un mic pîrîu cu albia calcaroasă. Se apucă să lucreze la un stăvilar pe care începuse să-l construiască împreună cu prietenul său, Maurice Vaughan, în timpul vacanţei. Stătea cu picioarele în apă, ridicînd pietrele de pe mal pînă la stăvilar. Le lipea apoi cu mîl, întinzîndu-şi mînuţele subţiri cît putea de mult, apoi făcea un efort să ridice şi altele, mai sus. În închipuirea lui stăvilarul trebuia să fie o construcţie masivă, în stare să capteze apele rîului pentru a forma un lac pe întinderea cîmpiei. Alături se formase un ochi de apă stătătoare, în care înotau trei raţe, urmărind cu interes munca lui. Trei cai de la fermă veniră să se adape.

Renny pierduse noţiunea timpului ; uitase şi de petrecere, şi de îngheţată. Ar fi stat să lucreze pînă la căderea nopţii, dacă Meg, îmbrăcată într-o rochiţă albă cu cordon albastru, n-ar fi apărut în faţa lui. Fetiţa îl privi îngrozită.

— Renny Whiteoak ! strigă ea. Ai s-o păţeşti ! Uită-te la tine cum arăţi ! Lumea a şi început să sosească. Bunicuţa te caută pretutindeni. Grăbeşte-te ! Eu sînt îmbrăcată de cîteva ceasuri.

Uitîndu-se la ea, toată în alb, Renny se gîndi că e drăguţă.

— Eşti frumoasă.

— Tu arăţi groaznic. S-ar putea să nu ţi se dea voie să vii la petrecere.

— Nu-mi pasă.

În realitate îi păsa. Se întorsese acasă în pripă, împreună cu Meg, și se duse sus în camera lui. În timp ce transforma ligheanul cu apă curată într-un fel de mocirlă, Adeline intră în odaie. Îi aruncă o privire dezgustată.

— Nemernicule, spuse ea. N-ar strica să-ți trag o bătaie bună și să te încui într-un dulap întunecos pînă la culcare. Ce ai zice de una ca asta ?

Renny ridică cu încăpățînare ligheanul greu în brațe și vărsă apa murdară în găleată. Cu aceeași încăpățînare ridică pînă sus cana grea, plină cu apă curată.

— Oprește-te ! strigă ea. Ai să verși apa pe jos. Lasă-mă pe mine.

Adeline umplu ligheanul, smulse buretele din mîna lui Renny și începu să-l spele. Cu o mînă îl ținea de ureche, iar cu cealaltă îi spăla gîtul. Rochia ei avea mîneci scurte, care îi descopereau brațele pînă la coate.

— Au, urechea ! urlă el, dar Adeline nu-l slăbea din încleștare, ținîndu-l la distanța brațului și spălîndu-l în același timp.

— Acum, dezbracă-te în pielea goală, porunci ea.

Renny își lepădă hainele, iar Adeline continuă să-l spele, comentînd starea jalnică în care se afla și pedeapsa pe care ar fi primit-o oricare dintre frații ei din partea tatălui în asemenea situație. Cînd îl văzu însă stînd în fața ei alb ca o statuie turnată în argint, doar cu părul roșcat în creștetul capului, îl lăsă în pace și zîmbi. Îl pedepsise de ajuns. Renny se aruncă de gîtul ei, s-o îmbrățișeze.

— Astîmpără-te, că-mi mototolești rochia ! Uite aici costumașul tău alb de marinar. Lasă-mă să ți-l pun eu, să văd cît de bine îți stă.

Băiețelul se admiră în fața oglinzii. Cravata neagră de mătase, șnurul de care era prins fluierul vîrît în buzunarul hainei, toate îi veneau foarte bine.

După ce îi perie părul, Adeline făcu cîțiva pași îndărăt ca să-l admire.

— Arăți ca un gentleman irlandez ! exclamă ea.

— Bunicuțo, dar toți din familia Whiteoak sînt englezi.

— Știu, șopti ea cu un zîmbet viclean, dar asta rămîne între noi.

Lui Renny îi veni să strige de bucurie cînd auzi acordurile micii orchestre instalate pe peluză. Păcat că nu era și o tobă. Dintre muzicanți, cel mai mult îi plăcu flautistul. Se așeză chiar lîngă el, admirîndu-i jocul degetelor pe flaut.

Mary, împreună cu Philip și cu Adeline, îi primea pe musafiri. Își cumpărase o rochie de mătase subțire, de culoarea peruzelei, și o pălărie ușoară, cu boruri largi, împodobită cu trandafiri roz. Philip purta un costum alb. Formau o pereche frumoasă, care îi impresiona pe toți cei din jur. Dacă Adeline ar fi descoperit-o pe Mary la capătul pămîntului după ce-ar fi colindat toată lumea, n-ar fi avut probabil o înfățișare mai încîntată.

Renny nu mai văzuse atîta lume decît la tîrgurile de toamnă. Dădu o raită prin curtea grajdului, curios să vadă caii și trăsurile lăsate acolo, sub supravegherea lui Hodge. Adusese pentru pri-

etenul lui o felie mare de tort și, în vreme ce vorbea cu el, își lingea degetele pline de cremă. Renny și Hodge ajunseră la concluzia că nici unul din caii aceia nu prețuiau cît unul de-al lor.

Băiețelul se întoarse apoi pe peluză, vrînd să ia încă o porție de înghețată. O văzu pe Meggie în rochiță de sărbătoare servindu-i pe musafiri, îl văzu pe unchiul Ernest cochetînd cu una din cele mai frumoase domnișoare care veniseră la petrecere, și pe unchiul Nicholas împreună cu Violet Lacey. Se strecură între Philip și Mary. Philip îl luă de mînă.

Înaintea lor se ivi Muriel Craig, cu o farfurie pe care era o porție mare de salată de pui și un corn cu unt. Purta o rochie cu dungi de toate culorile și cu mîneci enorme. Mary o salutase mai înainte, dar Muriel îi șopti acum :

— N-ai putea să vii cu mine undeva, într-un colț mai liniștit ? Vreau să-ți vorbesc între patru ochi.

Mary o conduse pînă la verandă.

— Știi ce s-a întîmplat ? întrebă Muriel brusc.

— Nu.

— Cînd o să afli, ai să te îngrozești. Acum două zile, tata a plecat de acasă cu infirmiera aceea oribilă și închipuie-ți că s-au întors căsătoriți. E înspăimîntător, nu-i așa ? Muriel se făcuse albă la față, doar ochii își păstraseră culoarea.

— Vai, nici nu știi ce rău îmi pare, spuse Mary cu căldură.

— Sînt într-o situație disperată. N-am să mă refac niciodată după o lovitură ca asta, zise ea, băgînd în gură furculița plină cu salată. Am

plîns toată noaptea. Va trebui să mă mut undeva. Nu mai pot trăi cu femeia aia în casă.

— Totuşi, ţi-a rămas o mîngîiere, zise Mary. Ştii că îl va îngriji foarte bine pe tatăl tău.

— N-are nevoie de atîta îngrijire. Se restabileşte singur, pe zi ce trece. Eu, în schimb, trebuie să mă resemnez. În primul rînd, voi face o vizită prietenei mele din New York. Dacă în seara asta e vorba să mănînc îngheţată şi să beau punci, atunci de ce n-aş face-o chiar acum ? Ce drăguţ din partea doamnei Biggs că mă serveşte. Vai, Mary, arăţi minunat ! Ce înseamnă să porţi o rochie elegantă !

— Mulţumesc, răspunse Mary.

— La mine, de pildă, îmbrăcămintea nu are nici cea mai mică importanţă. Zilele trecute, unul din admiratorii mei observa că arăt la fel de bine într-o rochiţă de bumbac ca şi într-una de mătase.

După cum piersica şi ananasul răspîndesc cel mai dulce parfum chiar înainte de a începe să putrezească, tot astfel şi ziua aceea de toamnă se arăta în culorile ei cele mai frumoase, iar briza era mai agreabilă ca oricînd, purtînd pe aripile ei mireasma neînchipuit de dulce a fructelor coapte şi a lemnului care ardea undeva, în depărtare. Furtuna ameninţa dinspre apus, dar petrecerea se desfăşura mai departe, pe o vreme caldă ca vara. Cortul cu dungi viu colorate, umbreluţele graţioase, mica orchestră care cînta cu rîvnă, toate aveau farmecul celui mai fericit colţ de pe faţa pămîntului.

Renny se întreba ce tot vorbeau oamenii aceia. Crîmpeiele de conversaţie care ajungeau la ure-

chile lui păreau lipsite de interes. El, cînd vorbea, avea întotdeauna ceva de spus.

I se adresă lui Meg :

— Am mîncat trei înghețate.

— Eu numai două, răspunse ea, în schimb am mîncat trei felii de tort. Am băut și un pahar de punci.

— Cum, noi doar nu avem voie să bem punci. Renny era îngrozit și invidios în același timp.

— Eu am băut.

— Te-a văzut cineva ? Cine ți-a turnat ?

— Nimeni. Am văzut undeva un pahar plin. Am bănuit că l-a uitat vreo domnișoară și l-am șterpelit.

— Și nu te-a amețit ?

— Un pic. Parcă se învîrtea cortul în jurul meu.

— Și acum nu se mai învîrtește ?

— Nu, nici vorbă. Mi-am venit în fire. Aș putea să mai beau un pahar.

— Tii ! O privi cu admirație.

În cele din urmă oaspeții începură să plece. Toți se învălmășeau, dădeau mîna cu gazdele, rostind din nou cuvinte de felicitare, și își luau rămas bun unii de la alții, mulțumiți de felul cum au petrecut. Se auzea scîrțîitul roților și tropăitul vesel al copitelor pe alee. Mary plecă ultima, împreună cu Philip, care o conduse pînă la locuința familiei Lacey.

Renny se ținuse după șareta lor pînă la poartă. Amîndoi făcură semn cu mîna, cu toate acestea însă, băiețelul, care rămase o vreme lîngă poartă, în lumină, se simțea destul de singur.

Copacii își înălțau trunchiurile uriașe pe aleea întunecată. Coroanele lor stufoase opreau lumina. Renny străbătu aleea în fugă, cu gîndul la vrăjitoare, spiriduși și alte duhuri. Pe peluză, oamenii strîngeau cortul, iar muzicanții dispăruseră fără să-i fi văzut. Cîinii, istoviți după petrecere, zăceau pe verandă. Iarba era călcată în picioare și fără viață. Doar o geană roșie de lumină strălucea în amurg, îndărătul copacilor din vîlcea. Renny ocoli casa și alergă pînă la depozitul unde se păstrau fructele după cules. În dreptul lui era un car încărcat cu butoaie pline de mere.

Renny se cățără în car. Apucă marginea unui butoi cu amîndouă mîinile pentru a-și menține echilibrul, în timp ce vizitiul plesnea cu hățurile spinarea cailor. Din butoaie se ridica parfumul merelor coapte.

Unul din oameni îl întrebă peste umăr :

— Ei, a fost bine astăzi la petrecere ?

— O, da. Unde duceți merele astea ?

— La Montreal. Mîine dimineață. Acum ducem butoaiele la șopron și le băgăm înăuntru.

— Și de ce munciți ? E tîrziu.

— Toată ziua n-am lucrat nimic. Stăpînul ne-a dat zi liberă, dar noi ne-am gîndit că ar fi bine să ducem butoaiele.

— Mă luați și pe mine la gară ?

— Pentru asta trebuie să te scoli mîine devreme.

— O să mă scol.

Luă un măr din butoiul de care se agățase. Mărul stătea în mîna lui, rotund ca globul pămîntesc și rece ca gheața. Îl duse la nas. Îi plăcu

parfumul lui. Renny se gîndi la mirosul plăcut al pomului de Crăciun. Tresări. Își aminti de Crăciunul din iarna trecută. Era o amintire destul de îndepărtată. Îl cuprinse o bucurie fără margini. Vreme de o clipă, uită pînă și locul unde se afla. Apoi, carul se opri zdruncinîndu-l. Ajunseseră în fața șopronului. Cei doi oameni săriră jos. Unul din ei întinse brațele către Renny.

— Sări, spuse el.

Renny sări în brațele lui și de acolo, jos, pe pămînt.

— Ce ai în mînă ? întrebă omul. Un măr ? Nu știi că nimeni nu are voie să ia mere din butoi ? Dacă vrei un măr, știi de unde poți să iei.

Omul luă mărul din mîna lui Renny și îl puse la loc, în butoi. Celălalt deshămă caii.

— E prea întuneric ca să băgăm butoaiele în șopron. Isprăvim treaba mîine dimineață. Se duse cu caii la grajd, bocănind zgomotos.

Cel care rămăsese acoperi butoaiele cu niște saci. Renny alergă la grajd. Din semiîntunericul dinăuntru îl întîmpină un miros proaspăt de paie curate. Animalele se mișcau liniștit și răsuflau adînc.

— Uite-l aici ! strigară ei dintr-o dată. Ieși de acolo ! Vrei să rămîi încuiat ?

Renny o zbughi afară. Era aproape întuneric. Geana de lumină roșie de la apus dispăruse. Oamenii se transformaseră în umbre mișcătoare.

— Bună seara, țipă el îndepărtîndu-se în fugă.

— Bună seara, răspunseră oamenii.

Băiatul privi interiorul întunecos al șopronului. Tare ar fi vrut să mănînce un măr. Din direcția bucătăriei se apropia, pășind greoi, o figură ome-

nească. Era Noah Binns, care se înfruptase cu resturi de la petrecere.

— Hello, Noah !

— Ce-i ? mormăi Noah, venind spre el şontîc.

— N-ai vrea să mă aştepţi puţin cît stau înăuntru ?

— Ţi-e teamă ? Pe buze îi apăru un rînjet imperceptibil.

— Nu. Dar mă gîndeam să nu vină cineva, să mă încuie.

— Hai, du-te. Dar vezi, nu sta mult.

Renny coborî iute scara umedă şi întunecoasă. Mere de toate soiurile zăceau fiecare în altă parte, de parcă s-ar fi pregătit pentru somnul de noapte. Aerul era încărcat de un miros pătrunzător. Băiatul întinse mîna spre locul unde ştia că se află merele tîrzii de toamnă. Luă un măr, apoi urcă repede treptele.

— În toamna asta recolta e grozavă, spuse Noah. Mănîncă pînă te saturi. La anu, n-o să mai ai de unde.

— De ce ?

— Sub scoarţa copacilor au apărut nişte gîndaci care rod lemnul. I-am văzut cu ochii mei, i-am auzit rozînd.

— Dar copacii se stropesc cu o soluţie.

— Mare scofală ! Ăştia-s altfel de gîndaci. Le place soluţia noastră. Au venit tocmai din Statele Unite.

O clipă, Renny privi în urma lui Noah, apoi se duse acasă. Închise uşa, mulţumit că se află înăuntru. Mărul roşu, neted şi rece era în mîna lui.

Între timp, vremea se schimbase brusc. Seara devenise friguroasă. Buştenii lungi de fag ardeau în căminul din salon şi toată familia, în afară de Philip, se adunase în jurul focului şi discuta despre petrecerea din timpul zilei.

— Ei, băiete, spuse Ernest, mi se pare că de mult era timpul să vii acasă.

— Ţi-e foame ? întrebă Adeline.

— Nu. Dar vreau să mănînc mărul ăsta.

— Nici mie nu mi-e foame, spuse Meg, care stătea pe un taburet la picioarele Augustei, ajutînd-o să depene nişte scule de lînă. Părul ei şaten-deschis strălucea în lumina focului.

Renny se îndreptă spre Nicholas.

— Unchiule Nick, nu vrei să citeşti povestea mai departe ?

— E prea tîrziu, bombăni Nicholas.

— Dar dacă nu-mi citeşti, n-o să terminăm cartea pînă la plecarea ta în Anglia.

— Bine. Hai, să-ţi citesc cîteva pagini.

Renny aduse vechea carte jerpelită, legată în piele. Apoi se urcă pe genunchii lui Nicholas şi se întinse confortabil, culcîndu-şi capul pe umărul unchiului său, care spuse :

— Măi, dar eşti rece ca un sloi de gheaţă. Pe unde ai umblat ?

— Am fost să iau un măr. Vrei şi tu ? Duse mărul la gură lui Nicholas. Înfigîndu-şi dinţii săi albi şi puternici în coaja mărului, Nicholas muşcă dintr-o dată un sfert. Renny cercetă întîi miezul alb, străbătut de vinişoare trandafirii, apoi începu se ronţăie marginile muşcăturii.

Nicholas înghiţi îmbucătura şi citi :

„Pe înserate, femeia a pus pe vatra de bolovani o căldare cu apă în care voia să fiarbă două labe de urs pentru cină, iar noi ne-am așezat, plini de grijă și de nerăbdare, în așteptarea tinerilor vînători. În cele din urmă, am auzit tropotul cailor care se apropiau în goană, însoțit de strigătele vesele ale flăcăilor. Am ieșit în întîmpinarea lor. Cînd m-au văzut, au slăbit hățurile și au sărit cu îndemînare, ca niște husari, apoi au scos șeile și au lăsat caii să pască în voie iarba fragedă și să se adape din apa rece a pîrîului. După aceea, s-au dus în grabă spre cort, unde mama lor i-a primit, plină de bucurie.

Jack și Frank purtau fiecare cîte o căprioară pe umăr, iar în tolba lui Fritz se mișca parcă o ființă vie.

— Trăiască vînătoarea, tăticule! strigă Jack. Trăiască vînătoarea în vecii vecilor! Și ce tovarăși strașnici sînt Storm și Grumble, ce frumos aleargă la cîmp deschis! Au fugărit vreme îndelungată mica făptură, sleind-o de puteri, astfel încît în cele din urmă am fost în stare s-o prindem cu mîinile.

— Da, tată! exclamă Frank, și Fritz are doi iepurași drăguți în tolbă. Și era cît pe ce să-ți aducem miere, mămico, dar ne-am oprit în drum să auzim cîntecul cucului.

— A, dar uiți ce a fost mai interesant! exclamă Fritz. Am întîlnit pe drum o turmă de antilope atît de blînde, încît, dacă am fi vrut, am fi putut să prindem una și să ți-o aducem acasă, mămico.

— Băieții mei, stați puțin, am spus eu, ați uitat tocmai ce este mai însemnat: bunătatea Domnului, care v-a adus teferi în brațele părinților voș-

tri, ferindu-vă de orice primejdie. Iar acum, după ce vă odihniţi, o să-mi povestiţi de la început pînă la sfîrşit toate cele ce vi s-au întîmplat.“

Nicholas continua să citească. În cameră domnea o atmosferă plăcută, liniştită. Cei mari ascultau povestea cu un interes pe care numai curiozitatea băieţelului putea să-l depăşească. Renny se simţea transportat pe alte meleaguri, în tovărăşia unor animale şi păsări fantastice, împreună cu tinerii vînători. Era acolo departe şi în acelaşi timp se rezema de umărul unchiului Nick, în odaia caldă şi primitoare, urmărind-o pe Meg care îşi rotea mîinile înfăşurate în sculul de lînă.

Un zgomot de paşi întrerupse lectura şi Philip intră în salon.

Nicholas închise cartea.

— E vremea să mergi la culcare, băiete, spuse el, dîndu-l jos de pe genunchi.

Adeline îl chemă lîngă ea.

— Ce ai făcut cu sîmburii din măr ?

— I-am înghiţit. Nu voiam să întrerup lectura.

— I-ai înghiţit ? Să nu mai faci niciodată una ca asta. Ştiu încă de la bunicul tău că orice fel de sîmbure, dacă intră în apendice, îl omoară pe om. Asta s-a descoperit de curînd şi trebuie să ne ferim. Înţelegi ?

— Da, bunicuţo.

— Ei, acum mulţumiţi-i unchiului, care v-a citit atît de frumos, şi somn uşor.

Meg protestă :

— Nu e drept să mă trimiţi la culcare împreună cu Renny. Sînt cu doi ani mai mare ca el.

— Bine, mai rămîi încă o jumătate de ceas.

Lîna era deja înfăşurată într-un ghem imens, din care urma să fie croşetată o vestă. Meg se ridică în picioare şi merse către sir Edwin. Îi mîngîie mustăţile mătăsoase.

— Îmi plac mustăţile, spuse ea.

— Mă bucur, draga mea. Sir Edwin o privi radios.

— Sper că în viitor, cînd o să fii mare, o să te ia de nevastă un domn cu favoriţi, încuviinţă Augusta.

— Meggie, spuse Nicholas, este hotărîtă să se căsătorească cu un bărbat smead şi mustăcios, ca mine, de pildă.

— Nicidecum, zîmbi Ernest, Meggie vrea un bărbat cu faţa rasă, cum sînt eu.

— Ce fel de soţ îţi doreşti, Meg ? o întrebă tatăl ei.

— Unul care să semene cu tine, declară ea, îmbrăţişîndu-l.

Renny spuse :

— Mulţumesc pentru poveste, unchiule Nick. Sărută pe fiecare din cei în vîrstă aflaţi în salon, urîndu-le noapte bună.

Adeline i se adresă lui Philip :

— Sper că Mary nu era prea obosită după petrecere.

— Ba, drept să-ţi spun, a cam obosit dar a fost o oboseală plăcută.

— Era frumoasă ca o zînă din poveşti, spuse Ernest.

— Bunicuţo, şopti Renny la urechea Adelinei, nu vii sus să mă înveleşti ?

— Am auzit ce-ai spus, interveni Philip. Bunicuța a stat toată ziua în picioare. Nu cred că vrea să mai urce și două rînduri de trepte.

— Atunci vino tu, mătușico, te rog.

Adeline îl întrerupse :

— Mă duc eu și-i învelesc pe amîndoi. Renny, nu uita dinții și rugăciunea.

Renny urcă scara lungă și întunecoasă. Eliza aprinsese lampa cu petrol de pe policioară. În urma lui rămăsese tot ce se întîmplase în ziua aceea, un vălmășag de forme, sunete și mirosuri la care nu se gîndea lămurit. Singurele obiecte reale din mintea lui erau patul, lampa de pe perete și luna plină, plutind acum deasupra arborilor. Lumina lămpii avea o strălucire plăcută, dar luna făcea să i se pară că salonul, împreună cu cei ce stăteau înăuntru, era undeva departe, în timp ce el devenise mic.

Stătea pe marginea patului, bălăbănindu-și picioarele. Își închipuia sîmburii de mere circulîndu-i primejdios prin trup. I se păru că simte o durere. Se sculă repede și încremeni locului, ca un om care stă cu urechea la pîndă. Se gîndea că, dacă mai simte ceva, va fugi jos în salon. Nu mai simți însă nimic.

Se uită în cealaltă parte a camerei. Acolo zăceau îngrămădite într-un fotoliu hainele pe care Meg le dezbrăcase înainte de a se găti pentru petrecere, iar pantofii ei, aruncați chiar în mijlocul camerei, aveau vîrfurile tocite. Renny făcu cîțiva pași, examinînd lucrurile surorii sale și punînd mîna pe obiectele de pe măsuța ei de toa-

letă. Apoi intră în camera domnişoarei Wakefield, scăldată toată în lumina lunii. Se întrebă dacă va dormi tot în odaia ei sau se va muta într-unul din dormitoarele mai mari şi mai elegante de jos. Spera că se va muta în altă cameră. Nu voia ca în fiecare dimineaţă cînd se scoală să fie nevoit s-o vadă şi să-i spună: „Bună dimineaţa, mămico". În aceeaşi clipă însă, spuse cu glas tare:

— Bună dimineaţa, mămico. Repetă expresia de cîteva ori. I se părea că sună nostim.

Încercă să şi-o amintească pe mama lui adevărată, cea care murise. Oricît de mult se strădui însă, nu putu să-şi amintească decît braţele ei ridicîndu-l în sus. Era moartă. În ceruri. Undeva, deasupra lunii. Oare îi plăcea să stea acolo? Bunicuţul spunea că da. Renny privi luna. Apoi, deodată, se întoarse în camera lui şi începu să se dezbrace.

Chiar în clipa cînd se băgase în pat, auzi paşii lui Meg suind scările, iar în clipa următoare o auzi şi pe bunicuţa. Renny se bucură foarte mult şi strigă:

— Sînt în pat! M-am băgat sub pătură.

— Foarte bine ai făcut, răspunse Adeline. Ridică prosopul pe care Renny îl aruncase pe jos şi cercetă petele de murdărie.

— Îmi vine să te dau jos din pat şi să te pun să te speli încă o dată, spuse ea. Ţi-ai frecat dinţii?

— Da, i-am frecat bine. Uite! Rînji, dezvelindu-şi şiragul de dinţi albi, dintre care unul lipsea.

— Ţi-ai făcut rugăciunea?

— Da, ţipă el. Sări din pat şi îşi aruncă braţele în jurul gîtului ei.

Adeline îl strînse la piept, scoţînd un fel de gîngurit.

— Ai o fire veselă. Asta o să-ţi prindă bine în viaţă. Mă gîndesc uneori ce te aşteaptă în viaţă. Îţi doresc să fii fericit.

— Bunicuţo !

— Da.

— Mi-ai promis că într-o zi vii cu mine disde-dimineaţă să călărim împreună. Nu vrei să mergem chiar mîine ?

— O, a trecut vremea cînd puteam călări. Zilele acelea s-au dus.

— Dar mi-ai promis.

— Bine, bine, vedem noi.

— Mîine ?

— Nu. După cununie. Am prea multe de făcut acum, ca să mă scol atît de devreme.

— Dar pe urmă vii, nu-i aşa ?

— Da. Adeline îl culcă şi trase pătura peste el, spunînd : Gata, să nu-ţi mai aud guriţa. Îl sărută, micşoră lampa şi trecu în cealaltă parte a camerei, unde era patul lui Meg. Renny auzi, după scurt timp, paşii Adelinei coborînd scările.

— Meggie ! strigă Renny. Vino să-mi spui noapte bună şi să mă săruţi.

— Nu vin. E prea frig. Mi-e somn.

Sărind din aşternut, alergă în vîrful picioarelor pînă la patul lui Meg. Gura lui atinse pe întuneric obrazul ei rotund şi rece. Nu o vedea, dar îşi dădea seama că zîmbeşte.

— Noapte bună, şopti el, dormi în pace. Să nu te pape gîndacii.

După aceea, alergă înapoi şi sări în patul lui. Avea picioarele îngheţate. Luna, mai mare ca oricînd, îl privea pe fereastră. Era imensă. Îşi trase pătura peste cap să n-o mai vadă şi adormi aproape în aceeaşi clipă.

27 — Mary Wakefield — c. 461

XXIII

Cununia şi plecarea

De ziua nunţii, zorile se iviră pe cer reci şi strălucitoare. Din pricina frigului solul căpătase o anumită duritate. Primele vehicule pornite la drum spărgeau pojghiţa de gheaţă care sclipea pe făgaşuri. Trăsura în care amiralul Lacey urma s-o conducă pe Mary la biserică fusese spălată şi lustruită lună. La fel arăta şi amiralul ales să fie naşul lui Mary la cununie. Pe moşia „The Moorings“ domnea o mare agitaţie, în timp ce Mary şi Ethel se îmbrăcau pentru nuntă. Ethel, în rochie bleu-pal cu trandafiri şi violete, urma să fie domnişoară de onoare. Rolul acesta se potrivea de minune cu înfăţişarea ei rumenă şi zîmbitoare, care în ciuda vîrstei o făcea să semene cu o copilă. Mary, dimpotrivă, era mult mai palidă şi mai gravă ca de obicei. Acum, cînd era în pragul unei vieţi noi, îşi reaminti înduioşată prin cîte trecuse în ultimele luni. Se gîndea cu bucurie la ziua de mîine, cînd va fi ne-

vasta lui Philip. După aceea, trecutul se va şterge din mintea ei pentru totdeauna.

— Fetelor, fetelor, mai repede, strigă doamna Lacey. Nu mai zăboviţi nici o clipă, dacă vreţi să ajungeţi la timp la biserică. Ethel, de-abia acum îţi pui pantofii? Violet, ajut-o. Mary, ai la tine ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat şi ceva albastru?

— Desigur că are, mamă! strigă Violet. În mînă duce o carte de rugăciuni tipărită pe foaie albă, velină, pe care o are de la mama ei, deci e ceva vechi. Rochia şi vălul de mireasă sînt noi. Jartierele sînt albastre. Şi a împrumutat de la mine batista mea cea mai frumoasă, de dantelă.

— Fiindcă a venit vorba de batiste, spuse doamna Lacey, să-mi iau şi eu una, căci se cuvine să plîng, ca la orice cununie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care din voi ar putea să-mi găsească butonul de la guler? strigă soţul doamnei Lacey, din camera de alături.

Pregătirile păreau că nu se vor isprăvi niciodată. Totuşi, în cele din urmă, cînd Nicholas sosi cu faetonul pentru a o conduce pe doamna Lacey împreună cu fetele la biserică, toată lumea era gata.

— Pe cuvîntul meu că m-am îngrăşat de cînd n-am mai îmbrăcat haina asta, spuse amiralul Lacey.

— Îţi stă foarte bine, remarcă Nicholas.

— Nu face o cută la spate?

— Nici vorbă, minţi Nicholas.

— Mă bucur. Ai dumitale au plecat la biserică?

— A plecat doar mama cu Renny şi soţii Buckley. Ceilalţi urmau să plece ceva mai tîrziu.

O caută pe Meg care s-a rătăcit pe undeva. Mare belea cu copiii ăștia !

— Faptul că s-a împăcat cu situația e o adevărată binecuvîntare în casa voastră.

— Da, mama vrea să se știe de această împăcare. A plecat devreme la biserică, s-o vadă toți binecuvîntînd cununia cu zîmbetul ei.

— Are un caracter nobil.

— Are, ce-i drept, unele calități, spuse Nicholas zîmbind.

Eliza, îmbrăcată în haine de sărbătoare, o căuta pe Meg peste tot. Știa bine că era împotriva acestei căsătorii. Se temea că Meg nu va veni la cununie.

Philip strigă :

— Eliza, n-o mai căuta ! Du-te, că te așteaptă Hodge și mama lui. Eu trebuie să plec chiar în acest moment.

Sări în șaretă alături de Ernest, care era foarte supărat.

— Dumnezeule, strigă el, au început să tragă clopotul la biserică.

Clopotul avea un sunet dulce în văzduhul înghețat.

Philip atinse calul cu biciușca.

— Ne putem mîngîia cu gîndul că nu pot începe fără noi, spuse el.

— Ce urît îi stă unui mire să sosească ultimul.

— Mai bine așa, decît să intrăm liniștiți. Cred că biserica este plină pînă la refuz.

— Mi se pare că ultima căsătorie sărbătorită aici a fost cînd te-ai însurat prima dată.

— Da.

Intervenţia lui Ernest nu era tocmai nimerită. Tăcură amîndoi cu gîndul la prima lui soţie care murise.

În biserică era multă lume, şi mai erau mulţi şi pe afară. Vehiculele abia încăpeau în şopron. Dangătul clopotului se auzea mereu, în timp ce Philip şi Ernest, cavalerul lui de onoare, se îndreptau grăbiţi spre sacristie. Cînd intrară, bătăile clopotului încetaseră şi se auzea orga cîntînd o melodie liniştitoare.

Pe Philip însă, melodia aceea nu putea să-l liniştească. Era nervos şi faţa lui expresivă, cu trăsături regulate, se înroşise toată. Părul stătea vîlvoi din pricină că îşi trecuse mîna prin el. Ernest, dimpotrivă, îşi regăsise calmul.

În clipa aceea, Meg vîrî capul pe uşă.

— M-ai căutat, tăticule ? întrebă ea.

— Nu ai dreptul să vii aici, zise Ernest. Acum ar fi trebuit să fii lîngă bunica ta, în strană.

Făcu ochii mari, care exprimau multă amărăciune.

— Eram tristă, spuse ea.

— Uită-te la părul ei ! exclamă Ernest.

Era îmbrăcată în rochiţa ei cea nouă, dar părul îi atîrna la spate, împletit într-o coadă, aşa cum dormise în timpul nopţii. Philip smulse repede panglica mototolită ce lega coada şi-i desfăcu pe umeri pletele strălucitoare. Mişcările lui nu erau tocmai blînde.

— Nu ai nici un motiv să fii tristă, spuse el.

— Au, mă doare ! Ochii i se umplură de lacrimi.

Philip se aplecă s-o sărute.

— Trebuie să intri în biserică pe ușa principală și să te strecori încet pînă la strana noastră. Unde ți-e pălăria ?

— Aici. Fata întinse pălăria.

Tatăl îi puse pălăria pe cap. Îl privi zîmbind și spuse :

— Și tu ești ciufulit. Apoi, fugi afară.

Philip își netezi părul cu mîna. În sacristie se ivi domnul Pink, îmbrăcat în haine preoțești.

— Cred că a sosit momentul, spuse el. Mireasa coboară din trăsură.

Philip stătea la picioarele altarului, iar Mary se apropia încet spre el. În cele din urmă, mirele și mireasa erau unul lîngă altul. Privind-o, Philip îi văzu chipul frumos și palid, peste care atîrna vălul alb. Îi zări mîinile tremurătoare ținînd cartea de rugăciuni pe care o avea de la mama ei. Domnul Pink începu slujba :

„Iubiții mei, ne-am adunat astăzi în casa lui Dumnezeu..."

Slujba se desfășură conform ritualului. La întrebările puse de preot, Philip și Mary răspunseră afirmativ ; Philip, cu o voce puternică și încrezătoare, izvorîtă din inimă, iar Mari pe un ton ceva mai scăzut, însă plin de hotărîre. Domnul Pink le împreună mîinile în fața altarului și astfel făcură legămîntul. Apoi mîinile lor se desprinseră. Mary apucă din nou mîna lui Philip spre a-i făgădui credință în căsnicie, de data asta însă rosti cuvintele ceva mai tare. Se auzea vorbind, de parcă ar fi fost unul din cei aflați în strană, și i se părea că propriul ei glas răsună în toată biserica.

Din nou mîinile lor se desprinseră. Apoi Philip puse inelul pe Biblie. Domnul Pink i-l dădu înapoi, iar Philip îl puse în degetul lui Mary și, fără a-și dezlipi mîna de pe inel, rosti cu aceeași voce puternică și încrezătoare :

— Cu inelul acesta te iau de soție, cu trupul meu te cinstesc și cu toate bunurile mele pămîntești te înzestrez. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, Amin.

Philip și Mary îngenunchează.

„Acum, totul s-a sfîrșit. A făcut cum a vrut el și sper că, de aci înainte, toate vor merge bine. Nimeni nu poate spune că am asistat la această cununie fără să zîmbesc. Și nimeni nu va avea vreodată prilejul să spună că nu sînt o soacră bună" gîndi Adeline.

După ce Philip și Mary semnară amîndoi în registru, iar Lily Pink cîntă cu participare intensă marșul nupțial, în timp ce familia și prietenii se îngrămădeau în jurul noilor căsătoriți să-i felicite, Adeline fu cea dintîi care o sărută pe mireasă. Poate chiar în mod ostentativ. Într-adevăr, tot atîtea perechi de ochi erau ațintite asupra ei ca și asupra miresei. Adeline era conștientă de lucrul acesta și înainta agale printre rîndurile de bănci, spre ieșirea din biserică, mișcîndu-se ca și cum se simțea mulțumită de sine însăși. În vreme ce prietenii și fermierii din împrejurimi, care veniseră împreună cu nevestele lor să asiste la cununie și pe care bătrîna îi cunoștea de ani de zile, se apropiau de ea pentru a sta puțin de vorbă, zîmbetul i se prefăcu într-un fel de rînjet. Ar fi avut poftă să le vorbească cu accent irlandez, însă renunță la această intenție.

Locuința familiei Lacey era mică, de aceea la ospăț fuseseră invitate doar rudele și un număr restrîns de prieteni apropiați. Mary era bucuroasă. Voia să se termine toate cît mai repede și să se vadă în tren împreună cu Philip, în drum spre New York, unde urma să-și petreacă luna de miere. Acum erau amîndoi în trăsură. Luînd-o de mînă, Philip îi spuse după un moment de tăcere :

— Sînt cel mai fericit om de pe fața pămîntului.

— O, spuse ea, nădăjduiesc că vom trăi mulți ani și în fiecare zi vom simți cît sîntem de fericiți.

— Desigur. Ajunge cît ai suferit, scumpa mea. De acum înainte, voi avea grijă să te feresc de orice necaz.

Ultimul dintre invitații la nuntă părăsise curtea bisericii, cînd, deodată, se constată că Meg iar nu era nicăieri. O găsiră în sacristie, căutîndu-și panglica veche și decolorată care nu se știe de ce devenise pentru ea o adevărată comoară.

Musafirilor li se servi o gustare delicioasă. Băură în sănătatea tinerei perechi șampanie adusă de Nicholas. Tortul, o construcție măreață, ornamentată cu glazură, cu clopoței de argint în vîrf, era din partea lui Ernest. Adeline își exprimă satisfacția referitor la cadourile de nuntă, cu excepția celui oferit de către soții Buckley. Pe acela îl aduse în discuție fără a se osteni să-și arate nemulțumirea.

Îi spuse lui Nicholas :

— Admir policandrul pe care l-ai dăruit tu. Cadoul făcut de Ernest e la fel de frumos. Dar ăsta,

adăugă ea ridicînd în palma ei mlădioasă un ghiveci solid de argint în care se putea planta o ferigă, ăsta-i un dar cam sărăcăcios. Ce să facă cu acest ghiveci ?

— N-au decît să țină în el o ferigă, răspunse Nicholas.

— Cum adică ? Să meargă în pădure și să-și ia de acolo o ferigă, ca apoi s-o aducă acasă ?

— Și de ce nu ? Au un ghiveci pentru ferigă. Trebuie să pună ceva înăuntru.

— O, ăsta după mine e un cadou mizerabil. Ce i-au dăruit lui Philip la prima căsătorie ?

— Nu mai știu.

— Întreabă-l.

— Mămico, acum nu-i vreme să răscolim astfel de amintiri.

— Ernest, vino încoace.

Ernest se apropie și ea îl întrebă :

— Ce cadou au dat Edwin și Augusta la căsătoria lui Philip cu Margareta ?

— Un ghiveci pentru ferigă, răspunse fără șovăială.

— Și unde este ghiveciul ?

— În camera lui Nick. Își ține pipele în el.

— A, despre ăla era vorba ? spuse Nicholas. Am și uitat de existența lui.

Văzîndu-i adunați în jurul ghiveciului, sir Edwin păși și el într-acolo.

— Edwin, spuse Adeline, Ernest mi-a spus că tu și Augusta i-ați dat lui Philip un ghiveci asemănător la prima căsătorie. Sper că nu-i adevărat ?

Ginerele ezită un moment, apoi spuse :

— Ba da. Am vrut prin asta să-i arătăm lui Philip că simpatia noastră este la fel de mare acum, ca și prima dată.

Violet Lacey intră în cameră alergînd.

— Amîndoi sînt gata de plecare, spuse ea. Vai, cît de drăguță e Mary în haină de drum!

Mary arăta într-adevăr foarte drăguță. Adeline o strînse cu multă căldură în brațe.

— La revedere, draga mea. Îți urez multă, multă fericire.

Cele două femei rămaseră îmbrățișate una la pieptul celeilalte, dar în ochii lor mocnea ceva tainic. În acel moment Mary își aminti scena din dormitor și triumful ei, care mai tîrziu o costase atîtea lacrimi. Atunci a învins-o, dar asta nu se va mai întîmpla niciodată.

— Mulțumesc, doamnă Whiteoak, murmură Mary.

Philip veni ținîndu-și pălăria în mînă. Îl îmbrățișă și pe el.

Copiii își făcură loc în dreapta și în stînga lui. Se aplecă să-i sărute.

— Îmi aduci și mie ceva de la New York? întrebă Renny.

— Neapărat. Numai să fii cuminte în lipsa mea.

Mary sărută mai întîi obrazul rece pe care Meg îl întorsese pe jumătate în direcția ei, apoi gura lui Renny, mică și îmbufnată.

— La revedere, domnișoară Wakefield, spuse el cu glasul lui subțire și cristalin.

Toată lumea rîse.

— Doamnă Whiteoak, îl corectă mătușa lui.

— Nu doamnă Whiteoak, ci mamă, strigă Violet.

Renny lăsă capul în jos, încruntat.

— Grăbiţi-vă, altfel pierdeţi trenul! exclamă Nicholas. Apoi adăugă, dînd lui Philip un ghiont pe furiş: Aşa cum ai păţit-o ultima dată. Ţi-aminteşti?

Philip n-avea să uite nicicînd cele petrecute atunci. O luă pe Mary de braţ şi amîndoi străbătură în fugă scurta distanţă care-i despărţea de poartă, sub ploaia de orez aruncată în calea lor. Caii porniră în timp ce ei, aplecaţi peste marginea trăsurii, făceau cu mîna semne de adio.

— La revedere! La revedere! strigau toţi.

Renny dădu fuga pînă la poartă şi ieşi în drum fluturîndu-şi mînuţa, ascultînd tropotul din ce în ce mai îndepărtat al cailor şi uitîndu-se înaintea lui pînă cînd trăsura dispăru la orizont. Dintr-o dată, lumea i se păru mult mai mare, străbătută de ecourile triste ale despărţirii, iar el se simţea mai mic ca înainte.

Cînd se întoarse, toţi ceilalţi intraseră în casă. Doctorul Ramsay întinse mîna şi îl trase pe Renny lîngă el. „Bietul flăcăiaş" spuse în sinea lui.

Nunta se terminase, dar „Jalna" era iarăşi în fierbere. Nicholas, Ernest şi sir Edwin împreună cu Augusta îşi făceau pregătirile pentru plecare. Soţii Buckley căutau să împacheteze fără să facă prea mult zgomot. De aceea stăteau doar la ei în cameră. În schimb Nicholas şi Ernest umblau mereu de ici-colo. Bagajele lor erau împrăştiate prin toate încăperile. Vocile lor puternice răsunau dintr-o cameră în alta. Nicholas era fericit că în curînd îşi va relua la Londra viaţa mondenă. Er-

nest se bucura la gîndul că avea să facă noi investiții. Edwin și Augusta tînjeau după liniștea și pacea căminului lor din Devon.

Adeline era mulțumită însă unde se afla. Canada era țara ei, iar la „Jalna" petrecuse cele mai frumoase clipe din viață. Aștepta cu plăcere sosirea iernii. Mary avea o fire blîndă, deși puțin cam misterioasă. Pe Philip îl putea conduce cu destulă ușurință. Așadar, tot ea va ține în mînă frînele gospodăriei. Bine că se găsiseră în ținut două învățătoare destoinice, care deschideau acum o mică școală. Deocamdată, copiii puteau fi trimiși acolo, ca să nu se sălbăticească.

În ajunul plecării în Anglia, zarva a fost mai mare decît în ziua petrecerii și a cununiei. Apoi totul intră iarăși în ordine. Adeline rămase singură împreună cu copiii. Căzuse prima ninsoare, apoi se topise și razele soarelui încălzeau din nou aerul de noiembrie, înseninînd cerul și ridicînd o perdea de nori fumurii în zarea îndepărtată. Suflarea lină a vîntului de-abia putea să ridice cîteva frunze. Rîul, umflat de ploi, se mișca alene printre maluri.

— Îi lipsesc doar lebedele, spusese Mary în ziua petrecerii.

— O să aibă și lebede, îi făgădui Philip.

Nu trebuia decît să rostească o dorință și Philip era gata să i-o îndeplinească.

Renny avea și el acum o dorință, iar Adeline, după multe stăruințe din partea lui, se lăsase înduplecată. Nu fiindcă ar fi vrut să-l necăjească, sau fiindcă băiatul i-ar fi cerut ceva ce nu-i făcea mare plăcere, dar în ultima vreme se simțea cam slăbită. Sculatul în zori devenise pentru ea

o problemă, mai ales dacă era vorba să-și îmbrace costumul de călărie și să meargă călare, înainte de micul dejun, pînă la malul lacului. Băiețelul o rugase însă atît de fierbinte. O măgulea faptul că dorea să meargă cu ea. Nu putea să-l refuze.

Se întristă puțin la gîndul că odată, demult, ea și Philip se sculaseră sprinteni și voioși cînd răsărise soarele, pentru a străbate în galop moșia și drumurile nisipoase de țară. Ce ani buni cunoscuse țara prin '50 și '60 și chiar și prin '70. Oare ce se va întîmpla în următorii cincizeci de ani? Se spunea că în orașele mari apăruseră niște chinezi care își agoniseau traiul spălînd rufe pe la casele oamenilor. Într-o zi, văzuse chiar ea un italian care umbla pe străzi cărînd o roabă mare cu banane roșii și galbene. Ei bine, lui Philip, bărbatul ei, nu i-ar fi plăcut toate acestea. El voia ca provincia să rămînă britanică. Ei însă îi plăcea amestecul de populație.

Cînd primele raze ale soarelui învăluiră casa în lumină, înviorînd culoarea rumenă a cărămizilor și aprinzînd sticlele ferestrelor, Hodge aduse de căpăstru bătrîna iapă a căpitanului Whiteoak, înșeuată și cu frîul în gură. Renny venea în urma lui, călare pe ponei. Adeline ieși pe verandă, îmbrăcată în costum de călărie, cu fustă lungă și gambetă, care îi dădea o expresie degajată. Razele soarelui îi atingeau părul, dînd strălucire firelor care își păstraseră culoarea roșcată. Era frumoasă la înfățișare. Ochii lui Hodge o priveau plini de admirație, însă Renny vedea într-însa doar o bunică ce acceptase în sfîrșit să meargă călare împreună cu el.

Hodge o ajută să încalece. Laura era bine dispusă și juca din copite, împroșcînd în jurul ei nisipul de pe alee.

— Laura, ar trebui să-ți fie rușine la vîrsta ta! exclamă Adeline. Îi mîngîie grumazul lucios, adăugînd: Dar nu ești tu mai nărăvașă ca mine. Noi nu am învățat încă să îmbătrînim, scumpa mea.

Sub arborii veșnic verzi, stropiți cu pete de umbră și de lumină, călăreau o iapă și un ponei, o femeie în vîrstă și un băiețel. Ieșiră pe poartă, în drumul pustiu.

Adeline îi zîmbi lui Renny.

— Așadar, pînă la urmă m-ai învins, spuse ea. Îi răspunse rîzînd.

— Da. Nu-ți pare bine?

— Ba da. Trase pe nări aerul proaspăt al dimineții, adăugînd: N-aș fi renunțat la asemenea plimbare pentru nimic în lume. E splendid.

— Mai mergem și altă dată, nu? Nu vrei să mergem în fiecare zi?

— Ei, nu chiar în fiecare zi.

— Atunci, o dată la două zile.

— Mulțumește-te cu ce ai acum și nu dori mai mult.

Amîndoi urmară drumul în galop. Vorbeau rar, numai cînd întîlneau în calea lor un mic animal sălbatic, un hambar construit de curînd sau un stog de fîn mai arătos care le deștepta admirația. În cele din urmă ajunseră la malul lacului și o apucară pe drumul întortocheat din vecinătatea apei. Aici era alt aer. Avea un miros de baltă, proaspăt și excitant. Doi pescăruși dădeau din aripi peste oglinda albastră a apei zburînd repede,

pentru a-şi dovedi parcă puterea. Adeline şi Renny se apropiară, vrînd să se bucure de priveliştea care, de fapt, era alcătuită din întinderea albastră a apei şi din bolta azurie a cerului fără nori. Nimic, doar o vastă desfăşurare albastră, mărginită de un brîu de ceaţă la orizont.

— Ce privelişte frumoasă, spuse Adeline.

— Da, e o privelişte frumoasă, repetă Renny.

— Întotdeauna am admirat frumuseţea acestei lumi, continuă bătrîna. Ce fericiţi sîntem că ne-am născut într-o lume atît de minunată! În Irlanda, pe vremea cînd eram mică, mă uitam adesea la marea mînioasă, la ţărmul stîncos care înainta în apă şi la munţii cu creste pleşuve, şi mă simţeam copleşită de măreţia priveliştii. Mai tîrziu, cînd m-am măritat cu bunicul tău în India, mă gîndeam cît de frumos este Caşmirul, cu bogăţia lui de flori şi de temple. Cînd am mers s-o vizitez pe mătuşa ta la Devon, m-a impresionat ţinutul acela mlăştinos cu ierburi sălbatice şi rîuri spumegînd la vale, şi cu hergheliile de cai alergînd fără pază prin cîmpie.

— Dar aici e mai frumos, spuse Renny.

— Da. E mai frumos. Şi sper că te aşteaptă o viaţă fericită. O să auzi mereu pe tatăl tău spunînd că te cheamă Whiteoak şi că Whiteoak este o familie englezească, dar să nu uiţi că sîngele tău e irlandez. Sîngele acesta este nobil. Bunicul meu a fost conte.

— Am şi sînge scoţian, spuse el dînd din cap. Bunicul meu scoţian este doctor şi o să-mi aducă un frăţior.

— Se poate, răspunse ea cam ursuză. Bunicul tău o fi el scoţian, dar tu semeni cu mine şi cu

cei din familia mea. Ai moştenit de la mine părul şi ochii. Mai tîrziu vei avea gura ca a mea şi nasul tot ca al meu.

La gîndul acesta, Renny izbucni în rîs.

— Mergem mai departe, bunicuţo? întrebă el. Hai mai departe.

— Foarte bine. Dar nu prea departe. Am băut doar o ceaşcă de ceai şi începe să-mi fie foame.

— Eu am mîncat un singur măr. Hai, bunicuţo, s-o luăm la galop.

Drept răspuns, atinse umărul lui Renny cu coada cravaşei.

— Bine. S-o luăm la galop. Înainte!

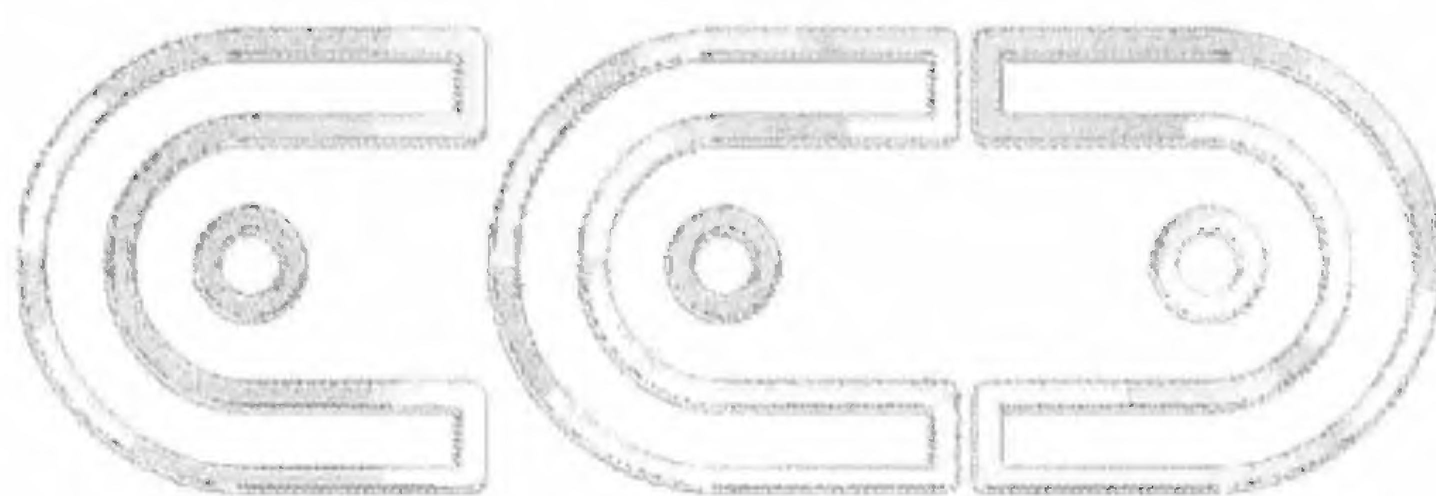

TIPARUL EXECUTAT LA

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „13 DECEMBRIE 1918"

Coli tipo: 13,50; comanda nr. 461

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

